ECLIPSA

STEPHENIE MEYER

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA DE SUCCES „AMURG"

Stephenie Meyer
ECLIPSA

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ şi MIHAELA FRUNZĂ
rao international publishing company

Pentru soţul meu, Pancho,
pentru răbdare, dragoste, prietenie, umor
şi înţelegerea de a mânca în oraş.
Şi de asemenea pentru copiii mei,
Gabe, Seth şi Eli,
pentru că m-au lăsat să experimentez
genul acela de dragoste pentru care
oamenii şi-ar da viaţa de bunăvoie.

CUPRINS

Foc şi Gheaţă

Unii spun că lumea va sfârşi în flăcări,
Alţii spun că în gheaţă.
Din ce-am gustat eu din dorinţă ,
Îi cred pe cei ce spun de flăcări.

Dar dacă ar fi să pier de două ori,
Cred că am învăţat destule despre ură
Ca să spun că pentru distrugere
E la fel de bună şi gheaţa
Şi ar fi suficientă.

Robert Frost

PREFAŢĂ

Toate încercările noastre de a găsi o cale de scăpare fuseseră în van.

L-am privit cu inima strânsă cum se pregătea să mă apere.

Concentrarea lui intensă nu trăda nici un semn de îndoială, deşi se afla în dezavantaj. Ştiam că nu ne putem aştepta la nici un ajutor – în clipa de faţă, membrii familiei lui se luptau pentru viaţa lor, la fel cum el se lupta pentru ale noastre.

Oare voi apuca vreodată să aflu deznodământul celeilalte lupte? Voi afla care sunt învingătorii şi care sunt învinşii ? Oare voi trăi suficient de mult să aflu toate astea?

Şansele nu erau de partea noastră.

Ochi negri, sălbatici în dorinţa lor arzătoare de a mă ucide, pândeau momentul când atenţia protectorului meu va fi distrasă. Momentul în care urma să mor fără îndoială.

Undeva, foarte departe în pădurea geroasă, urlă un lup.

1. ULTIMATUM

Bella,

Nu înţeleg de ce îl faci pe Charlie să ducă bileţele la Billy – ca şi cum am fi în clasa a doua – dacă aş fi vrut să vorbesc cu tine ţi-aş fi răspuns la

Tu ai ales, OK ?

Nu se poate cu amândoi când

Care parte din duşmani de moarte este prea complicată pentru a o

Uite ce e, ştiu să mă port ca un ticălos, dar nu am de ales

Nu putem fi prieteni din moment ce tu îţi petreci tot timpul cu o gloată de

Este mai rău când mă gândesc prea mult la tine, aşa că nu-mi mai scrie

Mda, şi mie îmi este dor de tine. Mult.
Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Iartă-mă.

Jacob

Mi-am trecut degetele de-a lungul paginii, simţind adânciturile în hârtie acolo unde apăsase stiloul pe hârtie atât de tare, că aproape o rupsese. Mi-l şi imaginam scriind biletul – mâzgălind literele cu scrisul lui neglijent, tăind rând după rând când nu ieşea ce voia să spună, poate chiar rupând stiloul cu mâna lui mult prea mare; aşa s-ar explica petele de cerneală. Îmi şi închipuiam cum supărarea îi unea sprâncenele negre şi-i încreţea fruntea. Dacă aş fi fost acolo, poate mi-ar fi venit să râd. „Vezi să nu ţi se spargă o venă în cap, Jacob, i-aş fi spus. Spune ce-ai de spus şi gata."

Să râd era ultimul lucru care-mi trecea prin gând acum când reciteam cuvintele pe care le învăţasem deja pe de rost.

Răspunsul lui la biletul meu în care îl rugam să mă ierte – ajuns la el prin Charlie şi Billy, exact ca în clasa a doua, aşa cum scrisese şi el nu m-a surprins deloc. Ştiam ce avea să-mi spună înainte să-l deschid.

Ceea ce m-a surprins a fost cât de mult mă durea fiecare rând tăiat ca şi cum vârfurile literelor ar fi avut margini tăioase.

Şi mai mult decât atât, în spatele fiecărui început supărat se ascundea o mare de durere; suferinţa lui Jacob mă durea mai profund decât propria suferinţă.

În timp ce mă gândeam la asta, am simţit mirosul inconfundabil de mâncare arsă venind dinspre bucătărie.

În altă casă, faptul că altcineva în afară de mine găteşte mi era neapărat o cauză de îngrijorare.

Am îndesat hârtia boţită în buzunarul de la spate şi am ajuns la parter într-o clipită.

Borcanul cu sos de spaghetti pe care Charlie îl băgase în cuptorul cu microunde se afla doar la prima rotaţie când am tras uşa

şi l-am scos afară.

— Cu ce-am greşit? vru Charlie se ştie.

— Trebuie să scoţi capacul mai întâi, tată. Nu e bine să bagi metale în cuptorul cu microunde. Am scos repede capacul în timp ce vorbeam, am turnat jumătate din cantitatea de sos într-un castron, după care am pus castronul în cuptorul cu microunde, iar borcanul la loc în frigider; am fixat durata şi am apăsat pe start.

Charlie mă privi cu buzele încreţite cum reparam lucrurile.

— Măcar pastele le-am nimerit?

M-am uitat în tigaia de pe aragaz – sursa mirosului care mă alertase.

— N-ar strica să mai şi amesteci, am spus eu cu blândeţe.

Am găsit o lingură şi am încercat să dezlipesc terciul imens care era prins de fundul tigăii.

Charlie oftă.

— Ce-i cu toate astea? l-am întrebat eu.

Îşi încrucişă braţele la piept şi privi afară pe fereastra din spate, la ploaia măruntă.

— Nu ştiu la ce le referi, mormăi el.

Eram derutată. Charlie gătea? Şi ce era cu atitudinea asta ursuză? Edward nu ajunsese încă; de obicei tata păstra comportamentul acesta special pentru iubitul meu, făcând tot posibilul să ilustreze tema de „nepoftit” cu fiecare cuvânt sau gest. Eforturile lui Charlie erau inutile. Edward ştia exact ce gândea tatăl meu şi fără spectacol.

Cuvântul iubit mă mânca pe dinăuntru cu o tensiune familiară, în timp ce amestecam în tigaie. Nu era cuvântul potrivit, chiar nu era. Aveam nevoie de ceva care să exprime mai mult angajamentul etern... Dar cuvinte precum destin sau soartă sunau cam ciudat când le foloseai într-o conversaţie obişnuită.

Edward avea alt cuvânt în minte, iar cuvântul acela era sursa tensiunii pe care o simţeam. Mi se zbârlea părul numai când mă gândeam la el.

Logodnic. Bleah ! M-am scuturat la gândul acesta.

— Mi-a scăpat ceva? De când pregăteai tu cina? l-am întrebat eu pe Charlie. Cocoloaşele de paste răsăreau din apa fiartă când dădeam cu lingura prin ele. Sau, mai bine zis, încerci să pregăteşti cina.

Charlie ridică din umeri.

— Nu există nici o lege care-mi interzice să gătesc în propria casă.

— Tu ştii mai bine, am răspuns eu, în timp ce mă uitam la insigna prinsă de jacheta lui de piele.

— Ha! Bună poantă.

Îşi dădu jacheta jos ca şi cum privirea mea îi amintise că încă o mai purta şi o atârna de cuierul rezervat pentru uniformele lui. Cureaua lui pentru armă era deja aruncată acolo şi nu simţise nevoia să o mai poarte la secţie în ultimele săptămâni. Nu mai fuseseră dispariţii tulburătoare care să deranjeze orăşelul Forks din Washington, nu mai văzuse nimeni lupi gigantici şi misterioşi prin pădurile mereu ploioase...

Amestecam pastele în linişte, considerând că Charlie va vorbi despre ce-l deranja atunci când va fi pregătit. Tatăl meu nu era un om prea vorbăreţ, iar din efortul pe care îl depusese să organizeze cu mine o cină în toată regula reieşea clar că avea o grămadă de vorbe în minte.

M-am uitat la ceas ca de obicei, lucru pe care-l făceam la câteva minute în jurul orei acesteia. Rămăsese mai puţin de jumătate de oră.

După-amiezile erau partea cea mai grea din zi. De când fostul meu cel mai bun prieten (şi vârcolac), Jacob Black, mă pârâse cu privire la motocicleta pe care o conduceam pe ascuns – trădare pe care o plănuise pentru ca eu să fiu pedepsită, astfel încât să nu mai pot petrece timp cu iubitul meu (şi vampir), Edward Cullen.

Edward avea voie să mă vadă numai de la şapte până la nouă jumătate seara, doar la mine acasă şi sub supravegherea privirii morocănoase a tatălui meu.

Aceasta fusese o extindere a pedepsei anterioare, uşor mai indulgentă, pe care o primisem pentru o dispariţie de trei zile de acasă, neanunţatâ, şi un episod cu sărituri de pe stâncă în mare.

Evident că încă mă vedeam cu Edward la şcoală, pentru că Charlie nu avea ce să facă în privinţa asta. Şi, la drept vorbind, Edward petrecea de asemenea fiecare noapte în camera mea, dar Charlie nu prea ştia de treaba asta. Abilitatea lui Edward de a se căţăra cu uşurinţă şi în linişte prin fereastra mea de la etajul doi era aproape la fel de utilă ca uşurinţa în a-i citi gândurile lui Charlie.

Deşi după-amiaza era singurul moment pe care-l petreceam departe de Edward, era îndeajuns pentru a mă simţi neliniştită, iar orele treceau mereu cu încetinitorul. Şi totuşi, îmi înduram pedeapsa fără să mă plâng pentru că, în primul rând, ştiam că o merit şi, în al doilea rând, pentru că nu suportam să-l rănesc pe tatăl meu mutându-mă de la el acum, când se prefigura o separare permanentă, de care Charlie nu avea habar.

Tata se aşeză la masă cu un mormăit şi despachetă ziarul umed; în câteva secunde ţâţâi dezaprobator.

— Nu ştiu de ce citeşti ziarele, tată. Nu fac decât să te enerveze.

Mă ignoră, mormăind la ziarul din faţa lui.

— De asta vrea toată lumea să trăiască într-un oraş mic ! Ridicol.

— Cu ce-au mai greşit oraşele mari acum?

— Seattle are şanse să iasă pe primul loc în ce priveşte criminalitatea. Cinci crime nerezolvate în ultimele două săptămâni. Îţi imaginezi cum ar fi să trăieşti aşa?

— Cred că Phoenix e undeva mai sus pe lista cu crime, tată. Eu chiar am trăit asta pe pielea mea. Şi nu am fost niciodată cât pe ce să devin o victimă a unei crime până să nu mă mut în orăşelul acesta sigur. Ba chiar, mă mai aflam pe câteva liste de atac... Lingura îmi tremură în mână, făcând apa să tremure.

— Mă rog, nu m-aş muta nici să-mi dai bani, spuse Charlie.

Am renunţat să mai salvez cina şi m-am mulţumit să o servesc; a trebuit să folosesc un cuţit de friptură ca să tai o porţie de spaghetti pentru Charlie şi apoi pentru mine, în timp ce el mă privea jenat. Charlie îşi garnisi porţia cu sos şi se înfipse în ea. Mi-am ascuns şi eu cocoloaşele mele cât am putut de bine şi i-am urmat exemplul fără prea mult entuziasm. Am mâncat în linişte pentru o clipă. Charlie încă mai citea ştirile, aşa că am luat exemplarul meu făcut varză din La răscruce de vânturi şi am reluat lectura de unde rămăsesem dimineaţă la micul dejun, încercând să mă pierd în Anglia începutului de secol, în timp ce aşteptam să deschidă el conversaţia.

Tocmai ajunsesem la partea în care se întoarce Heathcliff când Charlie îşi drese glasul şi aruncă ziarul pe jos.

— Ai dreptate, spuse el. Chiar am avut un motiv pentru care am făcut asta. Îşi flutură furculiţa spre ospăţul lipicios. Voiam să stau de vorbă cu tine.

Am pus cartea deoparte; cotorul era atât de distrus încât volumul se desfăcu pe masă.

— Ai fi putut pur şi simplu să spui.

El încuviinţă din cap, încruntându-se.

— Mda. O să ţin minte data viitoare. M-am gândit că, dacă-ţi iau de pe cap responsabilitatea pregătirii cinei, o să fii mai maleabilă.

Am râs.

— A mers – abilităţile tale de bucătar m-au făcut maleabilă ca plastilina. De ce ai nevoie, tată?

— Păi, este vorba de Jacob.

Mi-am simţit chipul înăsprindu-se.

— Ce-i cu el? l-am întrebat eu printre buzele strânse.

— Uşor, Bells. Ştiu că eşti încă supărată pentru că te-a pârât, dar a făcut ce era mai bine. S-a purtat responsabil.

— Responsabil, am repetat eu usturător, dându-mi ochii peste cap. Sigur că da. Deci, ce-i cu Jacob?

Întrebarea nepăsătoare repetată în mintea mea era orice, numai neînsemnată nu. Ce-i cu Jacob ?

Ce aveam să mă fac cu el? Fostul meu cel mai bun prieten era

acum… ce ? Duşmanul meu? m-am cutremurat.

Chipul lui Charlie căpătă deodată o expresie prudentă.

— Nu te supăra pe mine, bine?

— Să mă supăr?

— Ei bine, are legătură şi cu Edward.

Ochii mi se îngustară.

Vocea lui Charlie deveni mai răguşită.

— Îl las în casă, nu?

— Îl laşi, am recunoscut eu. Pentru puţin timp. Evident, m-ai putea lăsa şi pe mine să ies din casă pentru perioade scurte de timp, am continuat eu pe un ton glumeţ; ştiam că nu aveam voie să ies pe toată durata anului şcolar. M-am purtat destul de bine în ultima vreme.

— Ei bine, cam aici voiam să ajung…

Şi după aceea faţa lui Charlie se întinse într-un zâmbet, cu ochii mijiţi; pentru o secundă, păru cu douăzeci de ani mai tânăr.

Am văzut o strălucire vagă de posibilitate în zâmbetul acela, dar am luat-o încet.

— M-ai pierdut, tată. Vorbim despre Jacob, Edward sau de faptul că sunt pedepsită?

Zâmbetul străluci din nou.

— Cam despre toate trei.

— Şi ce legătură are una cu alta? am întrebat cu prudenţă.

— OK. Oftă şi ridică mâinile ca şi cum s-ar fi predat. Deci m-am gândit că poate meriţi o eliberare condiţionată pentru bună purtare. Pentru o adolescentă, eşti uimitor de neplângăcioasă.

Sprâncenele mi-au sărit în sus.

— Serios? Sunt liberă?

De unde veneau toate astea? Fusesem convinsă că urma să fiu în arest la domiciliu până în momentul în care mă mutam propriu-zis de acasă, iar Edward nu citise nici o ezitare în gândurile lui Charlie…

Charlie ridică un deget.

— Condiţionat.

Entuziasmul meu se evaporă.

— Minunat, am mormăit eu.

— Bella, asta e mai mult o rugăminte decât o cerere, OK?

Eşti liberă. Dar sper că-ţi vei folosi această libertate… cu înţelepciune.

— Şi asta ce vrea să însemne?

Oftă din nou.

— Ştiu că tu eşti mulţumită să-ţi petreci tot timpul cu Edward…

— Petrec timp şi cu Alice! am exclamat eu.

Sora lui Edward nu avea ore de vizită; venea şi pleca după bunul ei plac. Charlie era plastilină în mâinile îndemânatice ale lui

Alice.

— Adevărat, spuse el. Dar mai ai şi alţi prieteni în afară de cei din familia Cullen, Bella. Sau cel puţin aveai.

Ne-am uitat unul la altul pentru un moment lung.

— Când ai vorbit ultima dată cu Angela Weber? mă critică el.

— Vineri la prânz, am răspuns eu imediat.

Înainte de întoarcerea lui Edward, prietenii mei de la şcoală se împărţiseră în două tabere. Îmi place să cred ca acele tabere sunt binele împotriva răului. Mai merge şi noi şi ei. Cei buni erau Angela şi iubitul ei stabil, Ben Cheney, şi Mike Newton; aceştia trei m-au iertat cu mare generozitate pentru că am înnebunit după plecarea lui Edward. Lauren Mallory era capul rău al taberei numite ei, şi aproape toţi ceilalţi, inclusiv prima mea prietenă din Forks, Jessica Stanley, păreau mulţumiţi să-şi continue viaţa cu campania anti-Bella la ordinea zilei.

Odată ce Edward s-a întors la şcoală, zidul despărţitor a devenit şi mai pregnant.

Întoarcerea lui Edward a avut un efect negativ asupra prieteniei cu Mike, dar Angela a rămas loială fără abatere, iar Ben s-a luat după ea. În ciuda aversiunii naturale pe care majoritatea oamenilor o simţeau faţă de familia Cullen, Angela stătea cuminte lângă Alice în fiecare zi la prânz. După câteva săptămâni, Angela păru chiar că se simte confortabil acolo. Era dificil să nu fii fermecat de membrii familiei Cullen – odată ce le dădeai ocazia să fie fermecători.

— În afara şcolii? întrebă Charlie, atrăgându mi atenţia din nou.

— Nu m-am mai văzut cu nimeni în afara şcolii, tată. Sunt pedepsită, ai uitat? Şi Angela are şi ea prieten. E mereu cu Ben.

Dacă sunt cu adevărat liberă, am adăugat eu, uşor sceptică, am putea ieşi în patru.

— Bine. Dar atunci... Ezită. Tu şi Jake obişnuiaţi să fiţi foarte uniţi şi acum...

I-am tăiat-o:

— Poţi să treci direct la subiect, tată? Care este mai exact condiţia ta?

— Nu cred că ar trebui să dai cu piciorul la toţi prietenii tăi de dragul iubitului, Bella, spuse el pe un ton ferm. Nu e frumos şi cred că viaţa ta ar fi mai echilibrată dacă ai păstra şi alţi oameni în ea. Ce s-a întâmplat în septembrie anul trecut...

Am tresărit.

— Ei bine, spuse el defensiv. Dacă ai mai fi trăit şi în afara relaţiei cu Edward Cullen poate că nu ar fi fost chiar aşa.

— Ba ar fi fost exact la fel, am mormăit eu.

— Poate da, poate nu.

— Parcă treceai la subiect? i-am amintit eu.

— Foloseşte-ţi noua libertate să îţi vezi şi ceilalţi prieteni. Să păstrezi echilibrul.

Am încuviinţat încet din cap.

— Echilibrul este bun. Totuşi, am anumite intervale de timp de respectat?

Se strâmbă, dar clătină din cap.

— Nu vreau să fie complicat. Doar să nu uiţi de prietenii tăi...

Era o dilemă cu care deja mă confruntam. Prietenii mei. Oameni pe care, pentru siguranţa lor, nu voi mai putea să-i vad după absolvire.

Deci care era cel mai bun mod de a acţiona? Să petrec timp cu ei cât mai aveam ocazia? Sau să încep să mă separ încet-încet de ei? M-a trecut un fior la ideea de a respecta a doua opţiune.

— ...Mai ales Jacob, adăugă Charlie înainte să mă gândesc la mai mult de atât.

O dilemă şi mai mare decât prima. Mi-a luat o clipă să-mi găsesc cuvintele potrivite.

— Cu Jacob poate fi... dificil.

— Bella, Jacob şi tatăl lui fac practic parte din familie, spuse el ferm şi sfătos din nou. Şi Jacob ţi-a fost un prieten foarte, foarte bun.

— Ştiu asta.

— Nu ţi-e dor deloc de el? întrebă Charlie nemulţumit.

Mi-am simţit gâtul umflat deodată; a trebuit să-mi dreg glasul o dată înainte să răspund.

— Ba da, îmi este dor de el, am recunoscut eu, încă uitându-mă în jos. Îmi este foarte dor de el.

— Şi atunci, de ce este dificil?

Nu era ceva ce aveam libertatea să-i explic. Era împotriva regulilor ca oamenii normali – oameni normali ca mine şi ca Charlie – să ştie despre lumea clandestină plină de mituri şi monştri care exista în secret în jurul nostru.

Eu ştiam totul despre lumea aceea – şi, ca rezultat, nu mă aflam în mai puţine încurcături. Nu aveam să-l bag pe Charlie în acelaşi necaz.

— Cu Jacob, este un... conflict, am spus eu încet. Vreau să spun, un conflict de prietenie. Se pare că lui Jake nu îi este de ajuns prietenia întotdeauna.

Mi-am împletit scuza din detalii adevărate, dar nesemnificative, deloc decisive în comparaţie cu faptul că haita de vârcolaci a lui Jacob ura de moarte familia de vampiri a lui Edward – şi, prin urmare, şi pe mine, de vreme ce intenţionam în mod sigur să mă alătur familiei lor. Pur şi simplu nu era o problemă pe care să o pot rezolva printr-un bileţel, iar la telefon nu voia să-mi răspundă. Dar planul meu să am o

confruntare faţă în faţă cu vârcolacul nu a fost deloc popular în rândul vampirilor.

— Nu suportă Edward puţină competiţie constructivă?

Vocea lui Charlie era sarcastică acum.

M-am uitat urât la el.

— Nu este nici o competiţie.

— Îi răneşti sentimentele lui Jake dacă-l eviţi aşa. Ar prefera să fiţi doar prieteni decât nimic.

Aha, deci acum eu eram cea care îl evita pe el?

— Sunt destul de sigură că Jake nu vrea să fim deloc prieteni.

Cuvintele îmi ardeau gura. Şi oricum, de unde ştii tu că-i rănesc eu sentimentele?

Charlie arăta jenat acum.

— Se poate să fi venit vorba când eram azi cu Billy...

— Tu şi cu Billy bârfiţi ca nişte bătrânele, m-am plâns eu, înfigându-mi furculiţa în spaghettele închegate din farfuria mea.

— Billy îşi face griji pentru Jacob, spuse Charlie. Jake trece printr-o perioadă grea acum... E deprimat.

Am tresărit, dar mi-am păstrat ochii pe mâncarea vâscoasă.

— Şi apoi, erai mereu aşa de fericită după ce-ţi petreceai ziua cu Jake, oftă Charlie.

— Şi acum sunt fericită, am mârâit fioroasă printre dinţi.

Contrastul dintre cuvintele mele şi tonul pe care le-am rostit rupse tensiunea. Charlie izbucni în râs şi eu a trebuit să mă iau după el.

— Bine, bine, am fost eu de acord. Echilibru.

— Şi Jacob, insistă el

— O să încerc.

— Bine. Găseşte echilibrul, Bella. Era să uit, a venit corespondenţa, spuse Charlie, închizând subiectul fără vreo încercare să fie subtil. E lângă aragaz.

Nu m-am mişcat; îl bodogăneam în gând pe Jacob. Probabil că erau reclame; primisem un pachet de la mama cu o zi în urmă şi nu mai aşteptam altceva.

Charlie îşi împinse scaunul de la masă şi se întinse când se ridică în picioare. Îşi duse farfuria la chiuvetă, dar înainte să dea drumul la apă să o clătească se opri să-mi arunce un plic gros.

Scrisoarea alunecă pe masă şi se lovi de cotul meu.

— Ăăă, mersi, am mormăit eu, derutată de insistenţa lui. Apoi am văzut adresa expeditorului – scrisoarea era de la Universitatea din Alaska de Sud-Est. Ce repede au răspuns! Presupun că am ratat data limită şi la asta.

Charlie chicoti.

Am întors plicul pe partea cealaltă şi apoi am ridicat privirea

spre el.

— Eram curios.

— Sunt şocată, domnule şef de poliţie. Aţi comis o infracţiune federală.

— Oh, citeşte-o şi gata.

Am scos scrisoarea şi un program de cursuri împăturit.

— Felicitări, spuse el înainte să apuc să citesc ceva. Prima ta acceptare.

— Mersi, tată.

— Ar trebui să vorbim despre taxa de şcolarizare. Am şi eu ceva bani puşi deoparte...

— Hei, hei, nici să n-aud. Nu mă ating de fondul tău de pensionare, tată. Am şi eu fondul meu pentru facultate.

Sau ce mai rămăsese din el – şi nu fusese mare lucru nici la început.

Charlie se încruntă.

— Unele dintre locurile astea sunt destul de scumpe, Bells. Vreau să te ajut. Nu trebuie să te duci tocmai în Alaska doar fiindcă e mai ieftin.

Nu era mai ieftin, nici pe departe. Dar era foarte departe, iar oraşul Juneau avea o medie anuală de trei sute douăzeci şi unu de zile ploioase pe an. Prima era condiţia mea esenţială, iar a doua era a lui Edward.

— M-am ocupat de tot. Şi, în plus, sunt o grămadă de burse acolo. E uşor să iei împrumuturi.

Speram să nu fie prea evidentă cacealmaua mea. Nu făcusem de fapt foarte multe cercetări pe tema asta.

— Deci... începu Charlie, după care-şi ţuguie buzele şi se uită în altă parte.

— Deci ce?

— Nimic Doar că... Se încruntă. Mă întrebam care... sunt planurile lui Edward pentru anul viitor.

— Oh.

— Ei bine?

Trei bătăi repezi în uşă mă salvară. Charlie îşi dădu ochii peste cap şi sări în picioare.

— Vin acum! am strigat eu în timp ce Charlie mormăi ceva de genul: „Dispari”.

L-am ignorat şi m-am dus să-i deschid lui Edward.

Am dat uşa la o parte din calea mea – ridicol de nerăbdătoare – şi acolo era el, miracolul meu.

Timpul nu mă făcuse imună la perfecţiunea lui şi eram sigură că nu voi lua niciodată vreo calitate a lui de bună. Ochii mei îi urmăreau trăsăturile palide: conturul ferm al fălcii, curba mai blândă

a buzelor lui pline – răsucite într-un zâmbet acum, linia dreaptă a nasului, pomeţii ascuţiţi, întinderea netedă de marmură a frunţii – parţial umbrite de o şuviţă de păr castaniu întunecată de ploaie...

Am păstrat ochii pentru la urmă, ştiind că atunci când mă uitam în ei puteam să-mi pierd şirul gândurilor. Erau mari, calzi, de un auriu lichid şi încadraţi de un chenar gros de gene negre. Mă simţeam extraordinar ori de câte ori mă uitam în ochii lui – parcă mă topeam. Eram şi uşor ameţită, poate pentru că uitasem să mai respir. Din nou.

Era un chip pentru care orice bărbat fotomodel din lume şi-ar fi vândut sufletul. Bineînţeles, este posibil ca acesta să fie exact preţul cerut: un suflet.

Nu. Nu credeam asta. Mă simţeam vinovată numai pentru faptul că gândisem aşa ceva şi eram bucuroasă – aşa cum eram mereu – că eu eram singura persoană ale cărei gânduri erau un mister pentru Edward.

M-am întins să-l iau de mână şi am oftat când degetele lui reci le atinseră pe ale mele. Atingerea lui aduse cu ea cel mai ciudat sentiment de uşurare – ca şi cum mă duruse ceva şi durerea aceea încetase dintr-odată.

— Hei.

Am zâmbit puţin la salutul meu dezumflat.

Ridică degetele noastre împletite pentru a mă mângâia pe obraz.

— Cum a trecut după-amiaza ta?

— Încet.

— Şi pentru mine.

Îmi trase încheietura pe faţa lui; aveam încă mâinile împreunate. Închise ochii în timp ce nasul lui îmi mirosi pielea şi zâmbi delicat. Se bucură de aroma vinului, dar fără să îl guste, aşa cum spusese el cândva.

Ştiam că mirosul sângelui meu – mult mai mult dulce pentru el decât sângele oricărei alte persoane, exact ca vinul în comparaţie cu apa pentru un alcoolic – îi cauza durere propriu-zisă din cauza setei arzătoare pe care i-o producea. Dar acum nu părea să se mai ferească de ea la fel cum o făcuse cândva. Îmi imaginam doar vag efortul herculean din spatele gestului său.

Mă întrista faptul că trebuia să se străduiască atât de mult. Mă consolam cu gândul că nu aveam să-i mai provoc durere mult timp.

Apoi l-am auzit pe Charlie apropiindu-se, călcând apăsat pentru a-şi exprima neplăcerea obişnuită faţă de oaspetele nostru. Ochii lui Edward se deschiseră deodată şi lăsă mâinile noastre să cadă, păstrându-se împletite.

— Bună seara, Charlie.

Edward era mereu foarte politicos, deşi Charlie nu merita.

Charlie îi mormăi ceva, după care rămase acolo cu braţele încrucişate Ia piept. Ducea ideea de supraveghere parentală la extrem în ultima vreme.

— Am mai adus un set de cereri, îmi spuse Edward atunci, ridicând un plic maro burduşit. Avea o rolă de timbre pusă ca un inel în jurul degetului mic.

Am mormăit. Oare cum de mai erau universităţi la care nu mă obligase deja să mă înscriu? Şi unde mai găsea aceste portiţe? Era atât de târziu!

Zâmbi ca şi cum ar fi putut să-mi citească gândurile; probabil mi se reflectau clar pe faţă.

— Mai sunt câteva termene limită nedepăşite. Şi alte câteva locuri dispuse să facă excepţii.

Îmi şi imaginam motivaţiile în spatele acestor excepţii. Şi sumele în dolari pe care le implicau.

Edward râse de expresia feţei mele.

— Începem? mă întrebă el, împingându-mă către masa din bucătărie.

Charlie se strâmbă şi ne urmă, deşi nu avea motiv să se plângă de programul pe seara asta. Mă stresa în fiecare zi să iau o decizie cu privire la facultate.

Am debarasat repede masa în timp ce Edward organiza un teanc intimidant de formulare. Când am mutat La răscruce de vânturi pe dulap, Edward ridică o sprânceană. Ştiam ce gândea, dar Charlie ne întrerupse înainte ca Edward să comenteze.

— Apropo de înscrieri la facultate, Edward, spuse Charlie cu tonul şi mai ţâfnos – evita să i se adreseze direct lui Edward şi, când nu avea încotro, devenea şi mai îmbufnat. Bella şi cu mine tocmai vorbeam despre anul viitor. Tu te-ai decis unde vei merge la facultate?

Edward îi zâmbi lui Charlie, iar vocea îi fu prietenoasă.

— Nu încă. Am primit câteva scrisori de acceptare, dar încă îmi cântăresc opţiunile.

— Unde ai fost acceptat? insistă Charlie.

— Syracuse... Harvard... Dartmouth... şi chiar azi am fost acceptat la Universitatea din Alaska de Sud-Est.

Edward îşi întoarse chipul uşor într-o parte ca să-mi facă cu ochiul. Mi-am înăbuşit un chicotit.

— Harvard? Dartmouth? mormăi Charlie, nereuşind să-şi ascundă uimirea. Ei bine, e... e impresionant. Mda, dar Universitatea din Alaska... nu te-ai gândi serios la asta din moment ce ai putea să te duci la cele mai bune universităţi din ţară. Vreau să spun, tatăl tău ar vrea...

— Carlisle e mereu de acord cu ce aleg eu să fac, îi spuse

Edward cu seninătate.

— Hmm.

— Ia ghici, Edward, i-am spus eu pe un ton senin şi jucăuş totodată.

— Ce este, Bella?

Am arătat spre plicul gros de pe dulap.

— Tocmai am primit scrisoarea de acceptare la Universitatea din Alaska!

— Felicitări! Rânji. Ce coincidenţă!

Ochii lui Charlie se îngustară şi se uită când la mine, când la el.

— Bine, mormăi el după un minut. Mă duc să mă uit la meci, Bella. Nouă jumătate.

Acesta era ordinul lui obişnuit de despărţire.

— Ăăă, tată? Mai ţii minte ce-am discutat recent despre libertate...?

Oftă.

— Corect. OK, zece jumătate. încă mai ai interdicţie în timpul săptămânii.

— Bella nu mai este pedepsită? întrebă Edward.

Deşi ştiam că nu era de fapt surprins, nu am putut detecta nici o urmă de falsitate în încântarea bruscă din vocea lui.

— Condiţionat, corectă Charlie printre dinţi. Pentru tine ce importanţă are?

M-am încruntat la tatăl meu, dar el nu m-a văzut.

— E doar bine de ştiut, spuse Edward. Alice tânjea să iasă împreună cu cineva la cumpărături şi sunt sigur că Bellei i-ar plăcea să vadă nişte lumini de oraş.

Îmi zâmbi.

Dar Charlie mârâi:

— Nu!

Faţa i se învineţi.

— Tată! Care este problema?

Făcu un efort să-şi descleşteze dinţii.

— Nu vreau să mergi în perioada asta la Seattle.

— Poftim?

— Ţi-am spus despre povestea din ziar – este un fel de bandă pusă pe crime în Seattle şi vreau să stai departe de oraşul ăla, OK?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Tată, există şanse mai mari să fiu lovită de fulger decât să păţesc ceva în singura zi în care mă voi afla în Seattle...

— Nu, e în regulă, Charlie, spuse Edward, întrerupându-mă. Nu m-am referit la Seattle. Mă gândeam mai mult la Portland. Nici mie nu mi-ar plăcea ca Bella să meargă în Seattle. Bineînţeles că nu.

M-am uitat la el nevenindu-mi să cred, dar apoi am văzut că

avea ziarul lui Charlie în mână şi citea cu atenţie prima pagină.

Probabil că încerca să-i intre în graţii tatălui meu. Ideea de a fi în primejdie chiar în preajma celor mai periculoşi oameni cât eram cu Alice sau Edward era de-a dreptul ridicolă.

Funcţionase. Charlie se mai uită la Edward încă o secundă, după care ridică din umeri.

— Bine. Se duse cu paşi mărunţi spre sufragerie, grăbindu-se un pic acum – poate că nu voia să piardă lovitura de început a meciului.

Am aşteptat până când a deschis televizorul, ca să nu mă poată auzi.

— Ce... am început eu să întreb.

— Stai puţin, spuse Edward fără să ridice ochii din ziar. Ochii lui rămaseră aţintiţi asupra paginii în timp ce-mi împingea prima cerere de-a lungul mesei. Cred că poţi refolosi eseurile pentru asta. Sunt aceleaşi întrebări.

Probabil că Charlie încă ne asculta. Am oftat şi am început să completez aceleaşi informaţii: nume, adresă, statut social... După câteva minute am ridicat privirea; Edward se uita gânditor pe fereastră. Când am coborât din nou privirea, am observat pentru prima dată numele şcolii.

Am pufnit şi am aruncat hârtiile într-o parte.

— Bella?

— Fii serios, Edward! Dartmouth?

Edward ridică cererea aruncată şi mi-o puse din nou în faţă cu blândeţe.

— Cred că ţi-ar plăcea în New Hampshire, spuse el. Există o programă întreagă de cursuri la seral pentru mine, iar pădurile din jur sunt de vis pentru un excursionist înfocat. Sălbăticie din plin.

Scoase la înaintare zâmbetul ştrengar căruia ştia că nu-i pot rezista.

Am tras adânc aer în piept pe nas.

— O să te las să-mi dai banii înapoi dacă asta te face fericită, îmi promise el. Dacă vrei, pot să-ţi iau şi dobândă.

— De parcă aş avea vreo şansă să intru fără o mită enormă. Sau e şi asta parte din împrumut? Noua aripă Cullen a bibliotecii? Of! De ce avem discuţia asta din nou?

— Tu doar completează cererea, te rog, Bella. Nu strică să te înscrii.

M-am crispat.

— Ştii ceva? Eu nu cred că o s-o completez.

M-am întins după hârtii, plănuind să le fac mototol pentru a le arunca la gunoi, dar deja dispăruseră. M-am holbat la masa goală pentru o clipă şi apoi la Edward. El nu părea să se fi mişcat, dar cererea probabil că era deja ascunsă în buzunarul de la sacou.

— Ce faci? l-am întrebat eu.

— Îţi falsific semnătura mai bine decât dacă o treci chiar tu. Deja ai scris eseurile.

— Să ştii că ai cam sărit calul cu chestia asta, am şoptit pentru cazul în care aveam ghinionul ca Charlie să nu fie complet absorbit de meciul lui. Chiar nu mai trebuie să mă mai înscriu în altă parte. Am fost acceptată în Alaska. Aproape că-mi permit taxa pe primul semestru. Este un alibi la fel de bun ca oricare. Nu este nevoie să arunci pe fereastră o grămadă de bani, indiferent ai cui sunt.

O durere părea să i se fi întipărit pe chip.

— Bella...

— Nu începe iar. Sunt de acord că trebuie să joc rolul acesta de dragul lui Charlie, dar ştim amândoi că nu voi fi în stare să merg la şcoală la toamnă. Sau să mă aflu oriunde în preajma oamenilor.

Cunoştinţele mele despre primii ani ca vampir erau sumare. Edward nu intrase niciodată în detalii – nu era subiectul lui preferat –, dar ştiam că nu avea să fie plăcut. Autocontrolul era, se pare, o abilitate dobândită. Orice în afară de cursuri prin corespondenţă ieşea din discuţie.

— Credeam că momentul nu este încă stabilit, îmi aminti el cu blândeţe. S-ar putea să-ţi placă un semestru sau două la facultate. Sunt o grămadă de experienţe umane pe care nu le-ai avut.

— O să le am după aceea.

— Nu vor mai fi experienţe umane după aceea. Nu mai ai o a doua şansă la umanitate, Bella.

Am oftat.

— Trebuie să fii rezonabil cu estimarea momentului, Edward. Este mult prea periculos să ne jucăm cu asta.

— Încă nu este nici un pericol, insistă el.

M-am uitat urât la el. Nici un pericol? Sigur. O aveam pe urmele mele doar pe Victoria, un vampir sadic care încerca să răzbune moartea iubitului său cu a mea, de preferinţă printr-o metodă înceată şi chinuitoare. Şi, a da, Volturi – familia regală de vampiri cu mica lor armată de vampiri luptători – care insistau ca inima mea să înceteze să mai bată într-un fel sau altul în viitorul apropiat, pentru că oamenii nu aveau voie să ştie de existenţa lor. Corect. Nu era absolut nici un motiv să intrăm în panică.

Chiar şi cu Alice cu ochii în patru – Edward se baza pe viziunile ei nefiresc de exacte cu privire la viitor pentru a ne da avertismente – era o nebunie să ne asumăm riscuri.

În plus, câştigasem deja disputa. Data transformării mele fusese stabilită mai mult sau mai puţin la scurt timp după absolvirea liceului, adică peste doar câteva săptămâni.

M-am înfiorat la gândul că-mi rămăsese atât de puţin timp.

Evident că această schimbare era necesară – şi cheia către ce îmi doream cel mai mult pe lume – , dar mă gândeam la Charlie, care în camera de alături se bucura de meci, la fel ca în fiecare seară. Şi la mama mea, Renée, departe în Florida însorită, care încă mă ruga să-mi petrec vara la plajă cu ea şi cu noul ei soţ. Şi la Jacob, care, spre deosebire de părinţii mei, va şti exact ce se întâmplă când voi dispărea la vreo şcoală aflată la mare distanţă de casă. Chiar dacă părinţii mei nu ar bănui nimic o lungă perioadă de timp, chiar dacă aş putea amâna vizitele cu scuze privind cheltuielile de călătorie sau că am mult de învăţat, sau că sunt bolnavă, Jacob ar şti adevărul.

Pentru o clipă, ideea că Jacob va şti sigur de schimbarea mea îmi umbri orice altă durere.

— Bella, murmură Edward, schimbându-se la faţă când citi neliniştea de pe faţa mea. Nu e nici o grabă. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău. Poţi să-ţi iei cât de mult timp ai nevoie.

— Vreau să ne grăbim, am şoptit eu, zâmbind slab şi încercând să fac o glumă din asta. Vreau să fiu şi eu un monstru.

El îşi încleştă dinţii; vorbi printre ei:

— Habar nu ai ce spui. Aruncă deodată ziarul umed pe masa dintre noi. Împunse cu degetul titlul de pe prima pagină.

CRIME ÎN SERIE ÎN CONTINUĂ CREŞTERE,
POLIŢIA BĂNUIEŞTE BANDELE DE CARTIER

— Şi ce legătură are cu ce vorbim noi?

— Nu e de glumit cu monştrii, Bella.

Am privit titlul din nou, după care m-am uitat la expresia împietrită de pe chipul lui.

— Un... vampir face toate astea? am şoptit eu.

El zâmbi amar. Tonul vocii îi era coborât şi rece.

— Ai fi surprinsă, Bella, de cât de des cei ca mine sunt sursa din spatele ororilor din ştirile voastre umane. E uşor să-ţi dai seama când ştii ce să cauţi. Informaţiile de aici îmi spun că un vampir nou-născut bântuie prin Seattle. Însetat, sălbatic, scăpat de sub control. Aşa cum suntem toţi.

Mi-am lăsat privirea să cadă din nou pe ziar, evitându-i ochii.

— Monitorizăm situaţia de câteva săptămâni. Toate indiciile sunt prezente – dispariţiile neobişnuite, mereu pe timp de noapte, descotorosirea ineficientă de cadavre, lipsa altor dovezi... Da, cineva nou-nouţ. Şi se pare că nimeni nu-şi asumă răspunderea pentru nou-născuţii aceştia... Trase adânc aer în piept. Ei bine, nu este problema noastră. Nici nu am băga în seamă situaţia asta dacă nu ar fi atât de aproape de casă. După cum am mai spus, lucrurile astea se întâmplă mereu. Existenţa monştrilor are consecinţe monstruoase.

Am încercat să nu citesc numele de pe pagină, dar ele îmi

săreau în ochi din restul articolului ca şi cum ar fi fost scrise îngroşat. Să citeşti numele acelea nu se compara cu a te gândi la crimă ca la ceva abstract. Maureen Gardiner, Geoffrey Campbell, Grace Razi, Michelle O'Connell, Ronald Albrook. Oameni care avuseseră părinţi şi copii, şi prieteni, şi animale de casă, şi locuri de muncă, şi speranţe, şi planuri, şi amintiri, şi viitor...

— Nu va fi la fel şi pentru mine, am şoptit, pe jumătate pentru mine. Tu nu o să mă laşi să fiu aşa. O să locuim în Antarctica.

Edward pufni, rupând tensiunea:

— Pinguini. Minunat.

Am râs tremurat şi am dat la o parte ziarul de pe masă ca să nu mai văd numele acelea; ziarul se lovi de linoleum cu zgomot. Evident că Edward lua în calcul posibilităţile de vânătoare. El şi familia lui „vegetariană" – dedicaţi toţi protejării vieţii umane, preferau gustul animalelor prădătoare de mari dimensiuni pentru a-şi satisface nevoile alimentare.

— Deci rămâne Alaska, aşa cum am plănuit. Doar că undeva mai îndepărtat decât Juneau – un loc cu urşi grizzly din belşug.

— Mai bine, fu el de acord. Mai sunt şi urşi polari. Foarte înfiorători. Şi lupii se fac destul de mari în zonă.

Am căscat gura şi respiraţia îmi ieşi ca un şuierat ascuţit.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă el. Înainte să-mi pot reveni, confuzia se evaporă şi el se crispă. Aha. Uită de lupi atunci, dacă te jigneşte ideea.

Vocea îi era seacă, formală, iar umerii rigizi.

— Era prietenul meu cel mai bun, Edward, am mormăit eu. Mă durea cumplit să folosesc timpul trecut. Evident că ideea mă jigneşte.

— Te rog să-mi ierţi nesăbuinţa, spuse el încă foarte formal. Nu ar fi trebuit să sugerez asta.

— Nu-ţi face griji.

Mi-am privit mâinile încleştate pe masă.

Am tăcut amândoi pentru o clipă, iar apoi degetul lui rece era sub bărbia mea, ridicându-mi cu tandreţe faţa în sus. Expresia chipului îi era mult mai blândă acum.

— Iartă-mă. Vorbesc serios.

— Ştiu. Ştiu că nu e acelaşi lucru. Nu ar fi trebuit să reacţionez aşa. Doar că... ei bine, mă gândeam deja la Jacob când ai venit la mine. Am ezitat. Mijea ochii ori de câte ori pronunţam numele lui Jacob. Vocea mea deveni rugătoare ca reacţie la asta: Charlie spune că Jake trece printr-o perioadă grea. Suferă acum şi... este vina mea.

— Tu nu ai greşit cu nimic, Bella.

Am tras adânc aer în piept.

— Trebuie să îndrept lucrurile, Edward. Îi datorez asta. Şi oricum e una dintre condiţiile lui Charlie...

Se schimbă la faţă în timp ce vorbeam, deveni iar dur, ca o statuie.

— Ştii că iese din discuţie să te afli neprotejată în preajma unui vârcolac, Bella. Şi am încălca tratatul dacă vreunul dintre noi ar păşi pe pământurile lor. Vrei să pornim un război?

— Normal că nu!

— Atunci chiar nu mai are rost să discutăm pe tema asta.

Lăsă mâna în jos şi-şi întoarse privirea, căutând să schimbe subiectul. Privi ţintă ceva din spatele meu şi zâmbi, deşi chipul lui îşi păstrase expresia îngrijorată.

— Mă bucur că Charlie a hotărât să te lase să ieşi – ai nevoie disperată de o vizită la librărie. Nu pot să cred că citeşti iar *La răscruce de vânturi*. Nu o ştii deja pe de rost?

— Nu toată lumea are memorie fotografică, i-am spus eu tăios.

— Cu memorie fotografică sau nu, tot nu înţeleg de ce îţi place. Personajele sunt oameni înspăimântători, care-şi distrug unii altora viaţa. Nu înţeleg cum de Heathcliff şi Cathy au ajuns să fie puşi pe aceeaşi treaptă cu Romeo şi Julieta sau cu Elizabeth Bennet şi domnul Darcy. Nu este o poveste de dragoste, ci una despre ură.

— Ai probleme grave cu clasicii, am sărit eu.

— Poate pentru că nu sunt impresionat de vechituri. Zâmbi, satisfăcut în mod evident de faptul că îmi distrăsese atenţia. Pe bune acum, de ce trebuie să o citeşti la nesfârşit? Acum ochii îi erau animaţi de un interes real – din nou – pentru a descâlci iţele încurcate ale minţii mele. Se întinse de-a lungul mesei ca să-mi cuprindă faţa în mâinile lui. Ce te atrage atât de mult la ea?

Curiozitatea lui sinceri mi dezarmi.

— Nu ştiu sigur, am spus eu, chinuindu-mă să fiu coerentă în timp ce privirea lui îmi împrăştia gândurile fără să vrea. Cred că are legătură cu inevitabilitatea. Nimic nu-i poate ţine departe unul de celălalt – nici egoismul, nici răutatea lui, nici chiar moartea, la final...

Căzu pe gânduri la auzul vorbelor mele. După o clipă, afişă un zâmbet ştrengăresc.

— Tot mai cred că ar fi o poveste mai bună dacă măcar unul dintre ei ar avea vreo calitate care să îi salveze.

— Cred că tocmai asta e ideea, l-am contrazis eu. Dragostea lor este singura calitate care îi salvează.

— Sper ca tu să ai mai multă minte decât atât – să te îndrăgosteşti de cineva atât de... dăunător.

— E cam târziu să mă îngrijorez de cine să mă îndrăgostesc, am subliniat eu. Dar chiar şi fără avertisment, se pare că m-am descurcat admirabil.

El râse încet.

— Mă bucur că tu crezi asta.

— Ei bine, şi eu sper că tu eşti suficient de deştept să stai departe de cineva atât de egoist. Catherine este de fapt sursa tuturor necazurilor, nu Heathcliff.

— O să am grijă, îmi promise el.

Am oftat. Ştia cum să-mi alunge gândurile negre.

Mi-am pus mâna peste a lui pentru a o ţine pe faţa mea.

— Trebuie să-l văd pe Jacob.

Închise ochii.

— Nu.

— Chiar nu este nici un pericol, am spus eu, rugându-l din nou. Obişnuiam să-mi petrec toată ziua în La Push cu ei şi nu s-a întâmplat nimic niciodată.

Dar îmi scăpase ceva; vocea îmi deveni instabilă spre final pentru că mi-am dat seama în timp ce rosteam cuvintele că spuneam o minciună. Nu era adevărat că nu se întâmplase nimic. O amintire scurtă şi rapidă – un lup enorm gri ghemuit pentru o săritură, cu colţii ascuţiţi ca un pumnal îndreptaţi către mine – îmi făcu palmele să transpire cu un ecou al fricii amintite.

Edward îmi auzi inima bătând mai tare şi încuviinţă din cap, ca şi cum îmi recunoscusem minciuna cu voce tare.

— Vârcolacii sunt instabili. Uneori oamenii de lângă ei sunt răniţi, alteori sunt chiar ucişi.

Am vrut să neg lucrul acesta, dar o altă imagine mi-a tăiat elamul de a-l contrazice. Am văzut în minte chipul odată frumos al lui Emily Young, acum brăzdat de trei cicatrice întunecate care se întindeau din colţul ochiului drept şi-i lăsaseră gura deformată pentru totdeauna schimonosindu-i-o.

Mă aşteptă, ferm triumfător, să-mi găsesc cuvintele.

— Nu-i cunoşti, am şoptit eu.

Îi cunosc mai bine decât crezi tu, Bella. Am fost aici ultima dată.

— Ultima dată?

— Am început să ne intersectăm cu lupii acum vreo şaptezeci de ani... Tocmai ne stabiliserăm în Hoquiam. Înainte ca Alice şi Jasper să ni se alăture. Îi depăşeam ca număr, dar asta nu i-ar fi oprit să înceapă o luptă cu noi dacă nu era Carlisle. A reuşit să-l convingă pe Ephraim Black de faptul că putem coexista şi au încheiat în cele din urmă un tratat cu noi.

Numele stă-străbunicului lui Jacob mă făcu să tresar.

— Am crezut că descendenţa a murit odată cu Ephraim, murmură Edward aproape ca pentru sine. Că ciudăţenia geneticii care permite transmutarea s-a pierdut... Se opri şi se uită la mine acuzator. Ghinionul tău pare să devină din ce în ce mai puternic în fiecare zi. Tu-ţi dai seama că atracţia ta nestăvilită pentru toate lucrurile mortale

a fost îndeajuns de puternică pentru a salva de la dispariţie o haită de câini mutanţi? Dacă am putea să-ţi îmbuteliem norocul am avea în mână o armă de distrugere în masă.

I-am ignorat exagerarea, atenţia fiindu-mi atrasă de presupunerea lui – chiar vorbea serios?

— Dar nu eu i-am adus înapoi. Nu ştii?

— Să ştiu ce?

— Ghinionul meu nu are nici o legătură cu asta. Vârcolacii s-au întors pentru că s-au întors vampirii.

Edward se holba la mine, înmărmurit de surprindere.

— Jacob mi-a spus că prezenţa familiei tale aici a pus lucrurile în mişcare. Credeam că ştii deja...

Ochii lui se îngustară.

— Asta cred ei?

— Edward, uită-te la fapte. Acum şaptezeci de ani aţi venit aici şi vârcolacii au apărut. V-aţi întors acum şi vârcolacii apar din nou. Crezi că este o coincidenţă?

Clipi şi privirea i se relaxă.

— Carlisle va fi interesat de teoria asta.

— Teorie, am repetat eu în bătaie de joc.

Pentru o clipă nu mai spuse nimic, ci doar se uită pe fereastră la ploaie; îmi imaginam că se gândea la cum prezenţa familiei lui transforma localnicii în nişte câini uriaşi.

— Interesant, dar nu neapărat relevant, murmură el după un moment. Situaţia rămâne aceeaşi.

Puteam traduce asta destul de uşor: fără prieteni vârcolaci.

Ştiam că trebuia să am răbdare cu Edward. Nu că n-ar fi fost rezonabil, doar că nu înţelegea. Nu avea habar cât de mult îi datoram lui Jacob Black – viaţa de nenumărate ori şi poate şi sănătatea mintală.

Nu-mi plăcea să vorbesc cu nimeni despre timpul acela pustiu şi mai ales cu Edward. Nu încercase decât să mă salveze prin plecarea lui, să-mi salveze sufletul. Nu-l acuzam pe el de toate lucrurile prosteşti pe care le făcusem în absenţa lui sau pentru durerea pe care o încercasem.

El se acuza.

Aşa că trebuia să-mi formulez explicaţia cu foarte mare grijă.

M-am ridicat şi am înconjurat masa. El îşi deschise braţele şi eu m-am aşezat în poala lui, ghemuindu-mă în îmbrăţişarea lui rece şi dură. li priveam mâinile în timp ce vorbeam:

— Te rog doar să mă asculţi un minut. Este mai mult decât un moft să trec pe la un prieten vechi. Jacob se simte rău. Vocea îmi tremura. Nu pot să nu încerc să-l ajut – nu-l pot lăsa acum când are nevoie de mine. Doar fiindcă nu e om tot timpul... Ei bine, a fost

alături de mine când n-am fost…prea umană nici eu. Tu nu ştii cum a fost… Am ezitat. Braţele lui Edward mă înconjurau încordate; avea mâinile strânse în pumn acum, tendoanele ieşindu-i în relief. Dacă Jacob nu m-ar fi ajutat… nu sunt sigură la ce te-ai mai fi întors acasă. Îi datorez mai mult decât atât, Edward.

— Mi-am ridicat prudentă privirea spre el. Avea ochii închişi şi chipul încordat.

— N-o să-mi iert niciodată că te-am părăsit, şopti el. Nici dacă trăiesc o mie de ani.

Mi-am pus mâna pe faţa lui rece şi am aşteptat până când a oftat şi şi-a deschis ochii.

— Nu încercai decât să faci ceea ce trebuie. Şi sunt sigură că ar fi funcţionat cu cineva mai puţin nebun decât mine. În plus, eşti aici acum. Asta e partea care contează.

— Dacă nu aş fi plecat niciodată, nu ai mai fi simţit nevoia să mergi să-ţi rişti viaţa ca să consolezi un câine.

Am tresărit. Eram obişnuită cu Jacob şi expresiile lui depreciative – strigoi, lipitoare, parazit… Sunau cumva mai dure rostite de vocea catifelată a lui Edward.

— Nu ştiu cum să formulez mai bine, spuse Edward, iar tonul ii era tăios. Presupun că o să sune crud. Dar am fost prea aproape să te pierd în trecut. Ştiu cum este să cred că te-am pierdut deja. Nu voi tolera nimic periculos.

— Va trebui să ai încredere în mine în privinţa asta. N-o să păţesc nimic.

Faţa îi era din nou îndurerată.

— Te rog, Bella, şopti el.

M-am uitat în ochii lui aurii care se înflăcăraseră deodată.

— Ce mă rogi?

— Te rog, pentru mine. Te rog să te străduieşti să eviţi pericolele. O să fac şi eu tot ce-mi stă în putinţă, dar ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai ajuta şi tu un pic.

— O să mă străduiesc, am murmurat eu.

— Tu chiar ai idee cât de importantă eşti pentru mine? Ştii cumva cât de mult te iubesc? Mă strânse la pieptul lui tare, ţinându-mi capul sub bărbia lui.

Mi-am apăsat buzele pe gâtul lui rece ca gheaţa.

— Ştiu cât de mult te iubesc eu pe tine, am răspuns eu.

— Compari un copac mic cu o pădure întreagă.

Mi-am dat ochii peste cap, dar el nu avu cum să mă vadă.

— Imposibil.

Mă sărută pe creştetul capului şi oftă.

— Fără vârcolaci.

— Nu accept aşa ceva. Trebuie să-l văd pe Jacob.

— Atunci va trebui să te opresc eu.

Părea nemaipomenit de încrezător că asta nu va fi o problemă.

Eram sigură că avea dreptate.

— Mai vedem noi asta, am bravat eu. Oricum, încă este prietenul meu.

Simţeam biletul de la Jacob la mine în buzunar ca şi cum ar fi cântărit deodată cinci kilograme. Auzeam cuvintele rostite de vocea lui şi părea să fie de acord cu Edward – ceva ce nu s-ar întâmpla niciodată în realitate.

Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Iartă-mă.

2. ESCHIVARE

Mă simţeam ciudat de plină de viaţă în timp ce mergeam de la ora de spaniolă spre cantină, şi nu doar din cauză că mă ţineam de mână cu cea mai perfectă persoană de pe planetă, deşi era cu siguranţa şi acesta unul dintre motive.

Poate era din cauza ştirii că îmi executasem pedeapsa şi că eram din nou liberă.

Sau poate nu avea nici o legătură cu mine în particular. Poate că era atmosfera de libertate care plana asupra întregului campus. Şcoala se apropia de final şi, la cei din ultimul an mai ales, se simţea o încântare perceptibilă în aer.

Libertatea era atât de aproape că o puteai atinge, gusta. Peste tot îi ghiceai prezenţa. Posterele erau înghesuite pe pereţii cantinei, iar coşurile de gunoi purtau o fustă colorată de fluturaşi care dădeau pe dinafară: să nu uiţi şă ţi iei albumele, inelele clasei şi invitaţiile; termene limită de comandare a robelor de absolvire, chipiuri şi ciucuri; fluturaşi comerciali fosforescenţi – juniorii îşi făceau campanie pentru funcţia de şef al clasei; reclame cu chenar de trandafiri pentru banchetul de anul acesta. Marele bal era weekendul acesta, totuşi Edward îmi promisese cu mâna pe inimă că nu va trebui să iau parte la el. La urma urmei, deja avusesem experienţa aceea umană.

Nu, trebuie să fie libertatea mea personală cea care mă binedispunea astăzi. Terminarea anului şcolar nu-mi dădea aceeaşi mulţumire pe care o citeam pe chipurile celorlalţi elevi. De fapt, aveam emoţii şi îmi era aproape greaţă ori de câte ori mă gândeam la momentul acela, încercam să nu mă mai gândesc la el.

Dar era greu să eviţi un subiect aflat pe buzele tuturor cum era absolvirea.

— Aţi trimis deja invitaţiile? ne întrebă Angela atunci când eu şi Edward ne-am aşezat la masa noastră.

Avea părul şaten-deschis, prins în coadă la spate, în loc să-i atârne liber pe umeri; ochii ei iradiau entuziasm.

Alice şi Ben se aflau şi ei acolo, de o parte şi de alta a Angelei. Ben răsfoia atent o revistă de benzi desenate, ochelarii alunecându-i pe nasul îngust. Alice îmi analiza ţinuta plicticoasă formată din blugi şi tricou cu o privire care mă stânjenea. Probabil că îmi mai plănuia o schimbare de look. Am oftat. Atitudinea mea indiferentă în ceea ce priveşte moda era ca un ghimpe pentru ea. Dacă i-aş fi permis, i-ar fi plăcut să mă îmbrace în fiecare zi – poate de mai multe ori pe zi – ca pe o imensă păpuşă în carne şi oase.

— Nu, i-am răspuns eu Angelei. Chiar nu are nici un rost. Renée ştie când e cursul festiv. Cine a mai rămas?

— Dar tu Alice?

Alice zâmbi.

— Am terminat.

— Ce noroc pe tine! Angela oftă. Mama mea are o mie de verişori şi se aşteaptă să le trimit câte o invitaţie scrisă de mână la toţi. O să fac scurtă la mână. Nu mai pot amâna şi deja mi-e groază.

— Te ajut eu, m-am oferit eu. Dacă nu te deranjează scrisul meu înfiorător.

Lui Charlie o să-i placă asta. Am observat cu colţul ochiului zîmbetul lui Edward. Probabil că şi lui îi plăcea că respectam condiţiile lui Charlie fără sa implic vreun vârcolac.

Angela păru uşurată.

— Ce drăguţ din partea ta! Vin pe la tine oricând vrei.

— Aş prefera să vin eu la tine dacă se poate – m-am săturat de casa mea. Charlie m-a iertat de pedeapsă aseară, am anunţat eu vestea bună cu un zâmbet larg.

— Serios? întrebă Angela, încântarea reţinută luminându-i ochii căprui mereu blânzi. Parcă ai zis că eşti pedepsită pe viaţă.

— Eu sunt şi mai surprinsă decât tine. Eram sigură că voi termina cel puţin liceul înainte să-mi dea voie să ies din casă.

— Ei bine, e minunat, Bella! Va trebui să ieşim să sărbătorim.

— N-ai idee ce bine sună.

— Oare ce să facem? medită Alice, chipul luminându-i-se la câte posibilităţi aveam.

De obicei, ideile lui Alice erau puţin cam grandioase pentru mine şi vedeam deja asta acum în ochii ei – tendinţa de a duce lucrurile prea departe.

— Indiferent la ce te gândeşti, Alice, mă îndoiesc că sunt chiar aşa de liberă.

— Liberă înseamnă liberă, nu? insistă ea.

— Sunt sigură că încă mai am graniţe – cum ar fi să nu le depăşesc pe cele ale Statelor Unite.

Angela şi Ben râseră, dar Alice se strâmbă, sincer dezamăgită.

— Deci ce facem în seara asta? insistă ea.

— Nimic. Uite ce e, hai să-i mai dăm vreo două zile să fim siguri că n-a glumit. Oricum suntem în timpul săptămânii.

— Atunci vom sărbători în weekend.

Entuziasmul lui Alice era imposibil de suprimat.

— Sigur, am spus cu, sperând să o potolesc.

Nu aveam de gând să fac ceva ieşit din comun; era mai prudent să o iau încet cu Charlie. Să-i dau şansa să aprecieze cât de matură şi de încredere sunt înainte să-i cer favoruri.

Angela şi Alice începură să ia în calcul diversele posibilităţi; Ben interveni şi el în conversaţie, punând deoparte benzile desenate. Gândurile mele erau în altă parte. Am fost surprinsă să văd că subiectul libertăţii mele nu mai era brusc atât de plăcut cum fusese cu doar o clipă mai devreme. În timp ce amicii mei discutau despre cum ne putem distra în Port Angeles sau poate în Hoquiam, am început să mă simt nemulţumită.

Nu dură mult până să mă prind de unde pornea neliniştea mea.

De când îmi luasem la revedere de la Jacob Black în pădurea din jurul casei mele, mi-a tot revenit în minte o imagine care-mi strângea inima. Chipul lui Jacob crispat de durere mi se ivea în gânduri la intervale regulate ca o alarmă de ceas enervantă, pusă să sune la fiecare jumătate de oră. Aceasta era ultima amintire pe care o aveam cu el.

Când imaginea mi-a revenit în minte, am ştiut exact de ce eram nemulţumită de libertatea mea. Pentru că era incompletă.

Sigur, eram liberă să merg oriunde voiam în afară de La Push; liberă să fac orice voiam în afară să-l văd pe Jacob. Trebuia să existe vreun fel de teren neutru.

— Alice? Alice!

Vocea Angelei mă smulse din reverie, îşi flutura mâna înainte şi înapoi în faţa chipului inexpresiv al lui Alice. Expresia feţei ei mă înspăimânta şi pe mine. Privirea ei goală îmi spunea că vedea ceva foarte diferit de scenariul lumesc al cantinei care ne înconjura, dar nu mai puţin real. Ceva ce se apropia, ceva ce urma să se întâmple în curând. Am simţit cum mi se scurge sângele din obraji.

Apoi Edward chicoti; râsul lui era foarte natural şi liniştitor. Angela şi Ben se uitară la el, dar eu continuam să o privesc ţintă pe Alice. Tresări deodată, ca şi cum cineva i-ar fi dat un ghiont pe sub masă.

— Tragi un pui de somn, Alice? o tachină Edward.

Alice îşi reveni.

— Mă scuzaţi, visam cu ochii deschişi.

— Să visezi cu ochii deschişi e mai bine decât să asişti la încă două ore de şcoală, spuse Ben.

Alice se avântă în conversaţie mai animată decât înainte – puţin cam prea animată. Am surprins-o privindu-l sugestiv pe Edward, doar pentru o clipă, după care se uită înapoi la Angela înainte să mai observe cineva. Edward era tăcut, se juca absent cu o şuviţă din părul meu.

Am aşteptat cu nerăbdare ocazia să-l întreb pe Edward ce văzuse Alice în viziunea ei, dar după-amiaza trecu fără să fim măcar un minut singuri.

Mi se părea ciudat, aproape intenţionat. După prânz, Edward încetini pasul să se potrivească cu al lui Ben pentru a vorbi despre o temă pe care ştiam că o terminase deja. Apoi era mereu cineva prin preajmă între ore, deşi de obicei aveam câteva minute numai pentru noi. Când clopoţelul de final sună, Edward intră în vorba cu nimeni altul decât Mike Newton, alăturându-i-se lui când acesta se îndrepta spre parcare. Am rămas în urmă, dar Edward mă trase după el.

Am ascultat nedumerită în timp ce Mike răspundea la întrebările neobişnuit de prietenoase ale lui Edward. Se părea că Mike avea ceva probleme cu maşina.

— ...Dar tocmai am înlocuit bateria, spunea Mike. Privea îngrijorat când în faţă, când înapoi spre Edward Confuz, la fel ca şi mine.

— O fi de la cabluri? căută Edward o explicaţie.

— Poate. Sincer să fiu nu prea mă pricep la maşini, recunoscu Mike. Ar trebui să o vadă un specialist, dar nu-mi permit să o duc la Dowling.

Am deschis gura ca să-i propun să se ducă la mecanicul meu, dar m-am răzgândit. Mecanicul meu era ocupat în ultima perioadă – ocupat să alerge de colo-colo sub formă de lup imens.

— Ştiu eu câte ceva – aş putea să arunc o privire dacă vrei, se oferi Edward. Aşteaptă numai să le las pe Alice şi pe Bella acasă.

Mike şi cu mine ne uitam la Edward cu gurile căscate.

— Aăăă... mersi, mormăi Mike când îşi reveni. Dar trebuie să ajung la serviciu. Poate altă dată.

— Desigur.

— Ne mai vedem. Mike se urcă în maşină clătinând din cap neîncrezător.

Volvo-ul lui Edward, în care se afla Alice, era la doar două maşini distanţă.

— Ce-a fost asta? am mormăit eu, când Edward mi-a deschis portiera pasagerului.

— Am vrut doar să-l ajut, îmi răspunse Fdward.

Apoi Alice, care aştepta pe bancheta din spate, începu să flecărească de zor.

— Nu eşti un mecanic chiar aşa de bun, Edward. Poate ar trebui să o rogi pe Rosalie să se uite la ea în seara asta doar ca să poţi să ieşi basma curată dacă Mike acceptă să-l ajuţi, nu crezi? Nu că n-ar fi amuzant să-i văd mutra dacă Rosalie ar apărea să-l ajute. Dar, din moment ce colegii cred că Rosalie e în capătul celălalt al ţării la facultate, bănuiesc că nu e o idee aşa de bună. Păcat. Deşi presupun că la maşina lui Mike te-ai pricepe şi tu. Doar la cele mai fine acordaje ale unei maşini sport italiene nu te pricepi. Şi, apropo de Italia şi de maşina sport pe care am furat-o acolo, încă îmi mai datorezi un Porsche galben. Nu ştiu dacă mai vreau să aştept până la Crăciun...

Am încetat să mai ascult pentru o clipă, lăsându-i vocea rapidă să devină doar un zgomot de fundal şi îndemnându-mă să am răbdare.

Mi se părea că Edward încerca să-mi evite întrebările. Bine. Va trebui să fie singur cu mine în curând. Era doar o chestiune de timp.

Edward păru şi el să-şi dea seama de lucrul acesta. A lăsat-0 pe Alice la intrarea pe aleea casei familiei Cullen ca de obicei, deşi acum aproape că mă aşteptam să o ducă la uşă şi să o conducă în casă.

Când a coborât, Alice i-a aruncat o privire tăioasă. Edward părea foarte calm.

— Ne vedem mai târziu, spuse el. Apoi, mai discret ca niciodată, încuviinţă din cap.

Alice se întoarse şi dispăru printre copaci.

Nu scoase o vorbă când întoarse maşina şi se îndreptă înapoi spre Forks. Am aşteptat, întrebându-mă dacă va aduce el vorba.

Nu o făcu, spre îngrijorarea mea. Ce văzuse Alice azi la prânz? Ceva ce nu voia să-mi spună, iar eu am încercat să caut un motiv pentru care ar avea secrete faţă de mine. Poate ar fi mai bine să mă pregătesc înainte să întreb. Indiferent despre ce era vorba, nu voiam să-mi pierd cumpătul, lăsându-i impresia că nu pot face faţă provocărilor care mă aşteptau.

Am fost amândoi tăcuţi până când am ajuns acasă la Charlie.

— Nu avem aşa multe teme pentru seara asta, comentă el.

— Îhî, am aprobat eu.

— Crezi că mă mai lasă şi azi să intru în casă?

— Charlie nu s-a supărat când m-ai luat azi-dimineaţă să mă duci la şcoală.

Dar eram sigură că Charlie avea să se îmbufneze repede când îl va găsi pe Edward acolo la întoarcere. Poate ar trebui să pregătesc o cină excelentă.

Când am ajuns înăuntru, m-am îndreptat spre scări, iar Edward m-a urmat. Se întinse la mine pe pat şi se uită pe fereastră, părând că nu-şi dă seama de nervozitatea mea.

Mi-am aruncat geanta şi am dat drumul la calculator. Aveam un e-mail de la mama la care nu răspunsesem şi se panica dacă dura prea mult până-i scriam. Băteam cu degetele în masă sacadat şi cu nerăbdare în timp ce aşteptam ca vechiul meu calculator să se trezească la viaţă.

Apoi degetele lui le acoperiră pe ale mele, ţintuindu-le în loc.

— Nu cumva suntem cam nerăbdătoare azi? murmură el.

M-am uitat în sus, pregătită să fac o remarcă sarcastică, dar faţa lui era mai aproape decât m aş fi aşteptat. Ochii lui aurii mocneau la doar câţiva milimetri de mine, iar răsuflarea lui era rece peste buzele mele răsfrânte. Îi simţeam gustul pe limbă.

Nu-mi aminteam răspunsul isteţ pe care eram gata să i-l dau. Nu-mi aduceam aminte nici cum mă cheamă.

Nu mi-a dat şansa să-mi revin.

Dacă ar fi fost după mine, mi-aş fi petrecut majoritatea timpului sărutându-l pe Edward. Nimic din ce mai experimentasem eu în viaţă nu se compara cu senzaţia data de buzele lui reci, tari ca marmura, dar totuşi atât de blânde, îngemănate cu ale mele.

Nu era prea des după mine.

Aşa că mă surprinse puţin când degetele lui se împletiră în părul meu, fixându-mi faţa peste a lui. Braţele mele se strânseră în jurul gâtului lui şi mi-aş fi dorit să fiu mai puternică – suficient de puternică să-l ţin prizonier aici. O mână alunecă pe spatele meu, strângându-mă mai tare la pieptul lui de piatră. Chiar şi prin pulover, pielea îi era destul de rece să mă facă să tremur – era un tremur de plăcere, de fericire, dar mâinile lui slăbiră din strânsoare ca reacţie.

Ştiam că mai aveam cam trei secunde până să ofteze şi să mă îndepărteze uşor, spunând ceva de genul că mi-am riscat destul viaţa pentru o după-amiază. Vrând să profit la maximum de ultimele secunde, m-am strâns mai aproape de el, modelându-mi trupul după al lui. Îi mângâiam buza de jos cu vârful limbii; era incredibil de fină şi netedă ca şi cum ar fi fost lustruită, iar gustul...

Mi-a îndepărtat faţa de a lui, înfrângându-mi cu uşurinţă rezistenţa – probabil, nici nu observase că-mi foloseam toată puterea.

Chicoti o dată, gutural. Ochii îi erau aprinşi de excitarea pe care o stăpânea cu atâta disciplină.

— Of, Bella, oftă el.

— Aş spune că-mi pare rău, numai că nu-mi pare.

— Şi mie ar trebui să-mi pară rău că nu-ţi pare, dar nu-mi pare. Poate ar trebui să mă aşez pe pat.

Am răsuflat puţin ameţită.

— Dacă tu crezi că e nevoie...

Zâmbi ştrengăreşte şi se desprinse de mine.

Mi-am scuturat capul de câteva ori încercând să-l limpezesc şi

m-am întors la calculator. Se încălzise deja şi bâzâia. Ei bine, mai degrabă huruia decât bâzâia.

— Salut-o pe Renée din partea mea.

— Sigur că da.

Mi-am trecut privirea pe e-mailul de la Renée, clătinând din cap din când în când la unele lucruri prosteşti pe care le făcuse.

Eram la fel de amuzată şi îngrozită ca şi prima dată când citisem asta. Era tipic pentru mama mea să uite că avea rău de înălţime până când se afla deja prinsă de o paraşută şi de un instructor de salturi. Aproape că m am supărat pe Phil, soţul ei de aproape doi ani, pentru că îi permisese una ca asta. Eu aş fi avut mai mare grijă de ea. O cunoşteam mult mai bine.

Apoi mi-am amintit că trebuie să-i laşi pe oamenii mari să facă precum îi taie capul. Trebuie să-i laşi să-şi vadă de vieţile lor...

Îmi petrecusem mare parte din viaţă având grijă de Renée, îndepărtand-o cu răbdare de planurile ei cele mai nebuneşti şi îndurându-le cu calm pe cele la care nu putusem să o conving să renunţe. Pusesem mereu indulgentă cu mama mea, amuzată de ea, chiar şi puţin protectoare. I-am văzut nenumăratele greşeli şi am râs în sinea mea. Zvăpăiata de Renée.

Eu eram foarte diferită de mama mea. Eram înţeleaptă şi prudentă. Eu eram cea responsabilă, cea matură. Aşa mă vedeam eu pe mine. Asta eram eu.

Cu tâmplele încă pulsându-mi de la sărutul lui Edward, nu am putut să nu mă gândesc la greşelile cele mai importante pe care le făcuse mama şi care îi schimbaseră viaţa. Prostuţă şi romantică, se căsătorise imediat ce ieşise de pe băncile şcolii cu un bărbat pe care abia-l cunoştea, avându mă pe mine un an mai târziu. Mă asigurase mereu că nu avea regrete, că eu eram cel mai bun dar pe care i-l dăduse viaţa. Şi, cu toate acestea, îmi repeta la nesfârşit că oamenii deştepţi iau căsnicia în serios. Oamenii maturi se duc la facultate şi-şi încep carierele înainte să se implice serios într-o relaţie. Ştia că eu nu aveam să fiu la fel de necugetată şi prostuţă şi fată de la ţară cum fusese ea...

Am scrâşnit din dinţi şi am încercat să mă concentrez în timp ce-i răspundeam la scrisoare.

Apoi am ajuns la ultimul rând şi mi-am amintit de ce evitasem să-i răspund mai devreme.

„Nu ai mai spus nimic despre Jacob de multă vreme, scrisese ea. Ce a mai făcut în ultima perioadă?”

Eram sigură că Charlie o ţinea la curent.

Am oftat şi am tastat repede, îndesând răspunsul la întrebarea ei între alte două paragrafe mai puţin delicate.

Jacob este bine. Cred. Nu mă văd prea des cu el; îşi petrece

majoritatea timpului cu gaşca lui de prieteni în La Push.

Zâmbind discret în sinea mea, am adăugat salutul lui Edward şi am apăsat pe „trimite".

Nu mi-am dat seama că Edward stătea din nou tăcut în spatele meu până când nu am închis calculatorul şi m-am îndepărtat de la birou. Eram gata să-l cert că citea peste umărul meu când mi-am dat seama că nu era atent la mine. Examina o cutie neagră, plată, cu nişte fire încâlcite care ieşeau din pătratul principal într-un fel care nu părea sănătos, indiferent ce obiect era acela. După o clipă am recunoscut casetofonul de maşină pe care Emmett, Rosalie şi Jasper mi-l dăduseră de ziua mea.

Uitasem de cadourile care se ascundeau sub o pătură de praf care se îngroşa încontinuu pe podeaua dulapului meu.

— Ce ai făcut cu chestia asta? întrebă el pe un ton îngrozit.

— Nu ieşea din tabloul de bord.

— Aşa că ai simţit nevoia să-l torturezi?

— Ştii cum mă descurc cu uneltele. Nu am provocat nici o durere intenţionat.

Îşi scutură capul, faţa arătându-i ca o mască de tragedie.

— L-ai ucis.

Am ridicat, din umeri.

— Asta este.

— Le-ai rupe sufletele dacă ar vedea asta, spuse el. Bănuiesc că este un lucru bun că ai fost în arest la domiciliu. Trebuie să-ţi cumpăr altul înainte să observe.

— Mersi, dar nu am nevoie de un casetofon de fiţe.

— Nu de dragul tău am de gând să-l înlocuiesc.

Am oftat.

— Nu te-ai ales cu mare lucru din cadourile de anul trecut, spuse el pe un ton nemulţumit.

Dintr-odată începu să-şi facă vânt cu o bucată de hârtie.

Nu am răspuns, pentru că avea să-mi tremure glasul. Aniversarea mea dezastruoasă de la optsprezece ani – cu toate consecinţele ei răsunătoare – nu era ceva de care-mi plăcea să-mi amintesc şi m-a surprins că adusese vorba de ea. El era chiar şi mai sensibil la subiectul acesta decât mine.

— Îţi dai seama că astea mai au puţin şi expiră? întrebă el, ridicând hârtia s-o văd şi eu. Era un alt cadou – biletul de avion pe care Esme şi Carlisle mi-l dăduseră ca să o pot vizita pe Renée în Florida.

Am tras adânc aer în piept şi am răspuns pe un ton sec:

— Nu. De fapt, uitasem complet de ele.

Expresia feţei lui era aleasă cu grijă să pară veselă şi optimistă; nu se simţi nici o urmă de emoţie ascunsă atunci când continuă:

— Păi, mai avem puţin timp. Ai scăpat de pedeapsă... şi nu avem planuri pentru weekendul acesta, din moment ce refuzi să mergi la banchet cu mine. Rânji. De ce să nu ţi sărbătoreşti libertatea aşa?

Mi-am pierdut răsuflarea.

— Să merg în Florida?

— Ai spus ceva de genul că este permis orice în interiorul Statelor Unite.

M-am uitat suspicioasă la el, încercând să înţeleg de unde porneau toate astea.

— Ei bine? vru el să ştie. Mergem să o vedem pe Renée sau nu?

— Charlie n-o să fie niciodată de acord.

— Charlie nu te poate opri să-ţi vizitezi mama. Încă are custodia principală asupra ta.

— Nu are nimeni custodie asupra mea. Sunt adult.

Îmi afişă un zâmbet strălucitor.

Am luat posibilitatea în calcul timp de un minut înainte să decid că nu merita să mă zbat. Charlie avea să fie furios – nu că mă duceam să o văd pe Renée, ci pentru că Edward venea cu mine. Charlie nu-mi va mai vorbi luni de zile şi probabil că voi sfârşi prin a fi pedepsită din nou. Pesemne că ar fi mai înţelept nici să nu aduc vorba. Poate în câteva săptămâni, pe post de cadou de absolvire sau aşa ceva.

Dar era greu să rezist tentaţiei de a o vedea pe mama mea acum, nu peste câteva săptămâni. Nu o mai văzusem pe Renée de atâta vreme. şi trecuse şi mai multă vreme de când nu o mai văzusem în circumstanţe fericite. Ultima dată când fusesem cu ea în Phoenix îmi petrecusem tot timpul pe un pat de spital.

Ultima dată când venise aici fusesem mai mult sau mai puţin inertă. Nu-s chiar cele mai frumoase amintiri cu care să o las.

Şi, poate, dacă ar vedea cât de fericită sunt cu Edward, i-ar spune lui Charlie să o lase mai moale.

Edward îmi studie faţa în timp ce deliberam.

Am oftat.

— Nu weekendul acesta.

— De ce nu?

— Nu vreau să mă cert cu Charlie. Nu atât de repede după ce m-a iertat.

Se încruntă.

— Cred că weekendul acesta este perfect, mormăi el.

Mi-am scuturat capul.

— Altădată.

— Nu eşti singura închisă în casa asta, ştii?

Se încruntă la mine.

Am început iar să fiu suspicioasă. El era mereu atât de altruist;

ştiam că asta mă făcea pe mine răsfăţată.

— Poţi să mergi oriunde vrei, am subliniat eu.

— Lumea exterioară nu prezintă nici un interes pentru mine fără tine.

Mi-am dat ochii peste cap la auzul exagerării lui.

— Vorbesc serios, spuse el.

— Hai să luăm lumea exterioară mai încet, OK? Spre exemplu, am putea începe cu un film în Port Angeles…

Mormăi.

— Nu contează. Vorbim noi despre asta mai târziu.

— Nu mai avem despre ce vorbi.

El ridică din umeri.

— OK, atunci să schimbăm subiectul, am spus eu. Aproape că uitasem de grijile mele din după amiaza aceasta – oare asta intenţionase?

— Ce a văzut Alice azi la prânz?

Îl priveam ţintă în timp ce vorbeam, încercând să disting ceva pe chipul lui.

Expresia lui era controlată; nu se observă decât o uşoară duritate în ochii lui de culoarea topazului.

— L-a văzut pe Jasper într-un loc ciudat, undeva în zona de sud-vest, crede ea, aproape de fosta lui… familie. Dar el nu are intenţia să se întoarcă. Oftă. A îngrijorat-o.

— Aha.

Nu era nici pe de parte ceea ce crezusem eu. Dar evident că era logic ca Alice să fie atentă la viitorul lui Jasper. Era sufletul ei pereche, jumătatea ei, deşi nu erau atât de ostentativi cu relaţia lor ca Rosalie şi Emmett.

— De ce nu mi-ai spus dinainte?

— Nu mi-am dat seama că ai observat, spuse el. Oricum, probabil că nu e nimic important.

Imaginaţia mea o luase razna. Luasem întâmplările unei după-amiezi perfect normale şi făcusem din ţânţar armăsar că Edward îşi dă silinţa să-mi ascundă cine ştie ce. Aveam nevoie de un psiholog.

Am mers la parter să ne facem temele în caz că Charlie avea să apară mai devreme acasă. Edward termină imediat; eu am lucrat din greu la matematică până când am decis că era timpul să-i pregătesc cina lui Charlie. Edward mă ajută, strâmbându-se din când în când la vederea ingredientelor crude – mâncarea pentru oameni i se părea neapetisantă. Am gătit friptură de vită după reţeta bunicii Swan pentru că voiam să-l linguşesc. Nu era una dintre favoritele mele, dar avea să-l încânte pe Charlie.

Tata părea să fie deja binedispus când a ajuns acasă. Nici măcar nu s-a mai străduit atât de tare să fie nepoliticos cu Edward. Edward

se scuză ca de obicei că nu poate mânca alături de noi. Sunetul ştirilor de seară plutea din camera din faţă, dar mă îndoiam că Edward se uita cu adevărat la televizor.

După ce a mâncat copios trei porţii, Charlie îşi puse picioarele pe scaunul liber şi-şi încrucişă braţele mulţumit peste burtă.

— A fost delicios, Bella.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Cum a fost la serviciu?

Mânca prea cu poftă ca să mai pot face şi conversaţie cu el.

— A trecut cam greu. De fapt, al naibii de greu. Am jucat cărţi cu Mark o bună parte din după-amiază, recunoscu el cu un rânjet. Am câştigat cu douăsprezece mâini la şapte. Apoi am vorbit cu Billy o vreme.

Am încercat să nu îmi schimb expresia feţei.

— Ce mai face?

— Bine, bine. Îl cam supără puţin încheieturile.

— O, ce păcat!

— Mda. Ne-a invitat să mergem pe la ei în weekend. Se gândea să-i cheme şi pe cei din familia Clearwater şi pe cei din familia Uley. Un fel de petrecere...

— Ha, fu răspunsul meu de geniu.

Dar ce puteam să spun? Ştiam că nu aveam voie să particip la o petrecere cu vârcolaci, nici măcar dacă eram însoţită de tatăl meu. Mă întrebam dacă pe Edward îl deranja ca Charlie să meargă în La Push. Sau ar presupune că, de vreme ce Charlie îşi petrecea majoritatea timpului cu Billy, care e doar om, tatăl meu nu ar fi în pericol?

M-am ridicat şi am strâns vasele fără să mă uit la Charlie. Le-am pus în chiuvetă şi am dat drumul la apă. Edward apăru pe nesimţite şi luă un prosop de vase.

Charlie oftă şi renunţă deocamdată, deşi mi-am imaginat că urma să reia subiectul când aveam să fim iar singuri. Se ridică în picioare cu greu şi se îndreptă spre televizor, la fel ca în fiecare seară.

— Charlie, spuse Edward pe un ton de conversaţie.

Charlie se opri în mijlocul micuţei lui bucătării.

— Da?

— Ţi-a zis Bella cumva că părinţii mei i-au dăruit nişte bilete de avion de ziua ei pentru a o putea vizita pe Renée?

Am scăpat farfuria pe care o frecam. Alunecă de pe dulap şi se izbi zgomotos de podea. Nu se sparse, dar împroşcă toată încăperea şi pe toţi trei cu apă cu săpun. Charlie păru să nu observe.

— Bella? întrebă el pe un ton şocat.

Am continuat să privesc farfuria când am recuperat-o de jos.

— Da, aşa este.

Charlie înghiţi zgomotos, iar ochii i se îngustară când se întoarse din nou spre Edward.

— Nu, nu mi-a menţionat asta niciodată.

— Hmm, murmură Edward.

— Există vreun motiv pentru care ai amintit asta? întrebă Charlie pe un ton dur.

Edward ridică din umeri.

— Sunt pe cale să expire. Cred că Esme ar suferi dacă Bella nu i-ar folosi cadoul. Nu că ar spune ea ceva.

M-am uitat la Edward nevenindu-mi să cred.

Charlie rămase pe gânduri timp de un minut.

— Probabil că este o idee bună să-ţi vizitezi mama, Bella. I-ar plăcea. Mă mir totuşi că nu ai spus nimic despre asta.

— Am uitat, am recunoscut eu.

El se încruntă.

— Ai uitat că ţi-a dăruit cineva nişte bilete de avion?

— Mmm, am murmurat vag şi m-am întors la chiuvetă.

— Parcă ai zis că sunt pe cale să expire, Edward, continuă Charlie. Câte bilete i-au dăruit părinţii tăi?

— Doar unul pentru ea... şi unul pentru mine.

Farfuria pe care am scăpat-o de data asta ateriză în chiuvetă, aşa că nu făcu la fel de mult zgomot. Am auzit imediat şuieratul ascuţit al răsuflării lui Charlie. Mi se urcă sângele la cap de supărare. De ce făcea Edward asta? M-am uitat la bulele din chiuvetă, cuprinsă de panică.

— Nici nu se pune problema! se răsti deodată Charlie, ţipând cuvintele.

— De ce? întrebă Edward cu vocea plină de o surprindere nevinovată. Ai spus că este o idee bună să-şi viziteze mama.

Charlie îl ignoră.

— Nu pleci nicăieri cu el, domnişoară! ţipă el.

M-am întors cu faţa şi el stătea cu un deget aţintit asupra mea.

M-am înfuriat automat ca reacţie instinctivă la tonul lui.

— Nu sunt copil, tată. Nu mai sunt pedepsită, ai uitat?

— Ba da, eşti. Începând de acum.

— Pentru ce?

— Pentru că aşa spun eu.

— Trebuie să ţi amintesc că din punct de vedere legal sunt adult? Vrei să mă mut de acasă în seara asta? Sau îmi mai dai câteva zile să-mi fac bagajele?

Faţa lui Charlie se făcu de un roşu aprins. M-am simţit brusc oribil că a trebuit să joc cartea cu mutatul.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să-mi fac tonul mai rezonabil:

— O să mă supun pedepsei când voi greşi cu ceva, tată, dar nu-ţi voi accepta prejudecăţile.

El izbucni, dar nu reuşi să scoată un cuvânt coerent.

— Acum, ştii bine că am tot dreptul din lume să o vizitez pe mama weekendul acesta. Nu poţi să-mi spui sincer că te-ai fi opus planului dacă mergeam cu Alice sau cu Angela.

— Sunt fete, mormăi el.

— Te-ar fi deranjat dacă l-aş fi luat pe Jacob?

Alesesem numele pentru că ştiam că tatăl meu avea o preferinţă pentru Jacob, dar mi-am dorit repede să nu fi făcut asta; Edward îşi încleştă dinţii cu un pocnet.

Tatăl meu se strădui să se adune înainte să răspundă.

— Da, spuse el pe un ton neconvingător. M-ar deranja.

— Minţi de îngheaţă apele, tată.

— Bella...

— Nu e ca şi cum fug în Las Vegas să mă fac dansatoare de noapte sau ceva de genul ăsta. Merg să o văd pe mama, i-am amintit eu. Are la fel de multă autoritate parentală ca şi tine.

Îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Insinuezi cumva că mama nu ar putea avea grijă de mine?

Charlie tresări la ameninţarea subînţeleasă din întrebarea mea.

— Ai face bine să speri să nu-i spun şi ei asta, am adăugat eu.

— Ai face bine să nu, mă avertiză el. Nu îmi place treaba asta.

— Nu ai nici un motiv să te superi.

Îşi dădu ochii peste cap, dar mi-am dat seama că furtuna luase sfârşit.

M-am întors să scot dopul de la chiuvetă.

— Deci mi-am terminat temele, cina e gata, vasele sunt spălate, iar eu nu sunt pedepsită. Ies în oraş. Mă întorc înainte de zece jumătate.

— Unde te duci?

Faţa lui se înroşi uşor din nou.

— Nu ştiu sigur, am recunoscut eu. Nu departe totuşi. OK?

Mormăi ceva care nu semăna deloc cu o aprobare şi ieşi din cameră. Ca de obicei, imediat ce am câştigat lupta, am început să mă simt vinovată.

— Ieşim? întrebă Edward pe un ton calm, dar entuziast.

M-am întors să-i arunc o privire.

— Da. Cred că aş vrea să vorbesc ceva cu tine între patru ochi.

Nu părea deloc neliniştit aşa cum ar fi fost de aşteptat.

Am deschis discuţia abia când am ajuns la loc sigur în maşina lui.

— Ce-a fost asta ? am vrut eu să ştiu.

— Ştiu că vrei să-ţi vezi mama, Bella – ai vorbit despre ea în somn. Îţi făceai griji, de fapt.

— Chiar?

Încuviinţă din cap.

Dar în mod clar erai mult prea laşă să rezolvi problema asta cu Charlie, aşa că am intervenit eu pentru tine.

— Intervenit? M-ai aruncat în gura lupului!

Îşi dădu ochii peste cap.

— Nu cred că erai în vreun fel în pericol.

— Ţi-am spus că nu vreau să mă cert cu Charlie.

— N-a spus nimeni că trebuie să te cerţi cu el.

M-am uitat urât la el.

— Nu mă pot abţine când îl văd cum face pe şeful cu mine în felul acesta – instinctele mele naturale de adolescentă îşi spun cuvântul.

Chicoti.

— Păi, asta nu mai e vina mea.

M-am uitat la el, meditând. El nu păru să observe. Chipul îi era senin în timp ce privea prin parbriz. Se întâmpla ceva, dar nu-mi dădeam seama exact ce. Sau poate era doar imaginaţia mea din nou, luând-o razna cum o făcuse şi după-amiază.

— Această grabă bruscă de a vedea Florida are vreo legătură cu petrecerea de acasă de la Billy?

I se încordă falca.

— Nici o legătură. Nu contează dacă ai fi aici sau de partea cealaltă a lumii, tot nu te-ai duce.

Făcea cum făcuse şi Charlie mai devreme – se purtau cu mine de parcă aş fi fost un copil obraznic. Mi-am încleştat dinţii ca să nu încep să ţip. Nu voiam să mă cert şi cu Edward.

Edward oftă, iar când vorbi, vocea îi era caldă şi catifelată din nou.

— Şi ce vrei să facem în seara asta? întrebă el.

— Putem merge la tine acasă? Nu am mai văzut-o pe Esme de foarte mult timp.

El zâmbi.

— Îi va face plăcere. Mai ales dacă aude ce facem în weekendul acesta.

Am mormăit înfrântă.

Aşa cum am promis, nu am stat în oraş până târziu. Nu m-a surprins faptul că luminile erau încă aprinse când am tras maşina în faţa casei – ştiam că Charlie avea să mă aştepte să mai ţipe la mine.

— Mai bine nu intri, am spus eu. Nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Are gânduri paşnice, mă tachină Edward.

Expresia feţei lui mă făcu să mă întreb dacă mai era vreo poantă care îmi scăpa. Colţurile gurii lui tresăltau, în încercarea de a reprima un zâmbet.

— Ne vedem mai târziu, am mormăit eu posomorâtă.

El râse şi mă sărută pe creştet.

— Mă întorc când sforăie Charlie.

Televizorul era dat tare când am intrat. Pentru o clipă am luat în calcul posibilitatea să mă strecor pe lângă el.

— Poţi să vii puţin, Bella? mă strigă Charlie, dându-mi planul peste cap.

Mi-am târât picioarele încă cinci paşi.

— Ce este, tată?

— Te-ai distrat bine în seara asta? întrebă el.

Părea nesigur. Am căutat înţelesuri ascunse în cuvintele sale înainte să-i răspund.

— Da, am spus eu ezitant.

— Ce ai făcut?

Am ridicat din umeri.

— Am stat cu Alice şi Jasper. Edward a bătut-o pe Alice la şah şi apoi am jucat eu cu Jasper. M-a bătut şi el pe mine.

Am zâmbit. Imaginea cu Edward şi Alice jucând şah era unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le văzusem vreodată. Stăteau acolo aproape nemişcaţi uitându-se la tablă, în timp ce Alice prevedea mişcările pe care le va face el, iar el se uita în mintea ei şi vedea ce mişcări avea să facă ea. Mare parte din joc se dădea în minţile lor; cred că mutaseră fiecare câte doi pioni când Alice şi-a doborât brusc regele şi s-a dat bătută. Durase doar trei minute.

Charlie dădu televizorul pe silenţios – o reacţie neobişnuită.

— Uite ce e, am ceva să-ţi spun.

Se încruntă, arătând foarte jenat.

Am rămas nemişcată, aşteptând. Îmi întâlni privirea preţ de o clipă înainte să-şi îndrepte ochii spre podea. Nu a spus nimic mai mult.

— Nu mă pricep la astfel de chestii. Nu ştiu cum să încep...

Am aşteptat din nou.

— OK, Bella. Uite care-i treaba. Se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe încoace şi încolo de-a lungul camerei, privindu-şi picioarele în tot acest timp. Relaţia ta cu Edward pare destul de serioasă şi sunt câteva lucruri la care trebuie să ai grijă. Ştiu că eşti un adult acum, dar eşti încă tânără, Bella, şi sunt o grămadă de lucruri pe care trebuie să le ştii când... ei bine, când ai o relaţie fizică cu...

— Oh, te rog, te rog, nu! l-am implorat, sărind în picioare. Te rog să-mi spui că nu încerci să ai o discuţie despre sex cu mine, Charlie.

El se uită în pământ.

— Sunt tatăl tău. Am responsabilităţi. Nu uita că mi-e la fel de ruşine ca şi ţie.

— Nu cred că este omeneşte posibil. Oricum, mama ţi-a luat-o înainte cam acum zece ani. Ai scăpat.

— Acum zece ani nu aveai un iubit, mormăi el fără să vrea.

Îmi dădeam seama că se lupta cu dorinţa de a renunţa la subiect. Stăteam amândoi în picioare uitându-ne în pământ, unul cu spatele la celălalt.

— Nu cred că punctele esenţiale s-au schimbat atât de mult, am mormăit eu, iar faţa probabil că-mi era la fel de roşie ca a lui. Era mai rău ca-n iad; şi mai rău de atât a fost să-mi dau seama că Edward ştia ce urma să se întâmple. Nici nu-i de mirare că era aşa plin de sine în maşină.

— Spune-mi doar că eşti prevăzătoare, mă rugă Charlie, dorindu-şi evident să-l înghită pământul cu totul.

— Nu-ţi face griji, tată, lucrurile nu stau chiar aşa.

— Nu că n-aş avea încredere în tine, Bella, dar ştiu că nu vrei să-mi spui aşa ceva şi ştii că nici eu nu vreau cu adevărat să aud. Voi încerca să fiu deschis la minte totuşi. Ştiu că vremurile s-au mai schimbat.

Am râs ciudat.

— Poate că timpurile s-au schimbat, am spus, prevăzătoare, dar Edward este de modă veche. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Charlie oftă.

— Sunt convins, mormăi el.

— Of! am suspinat eu. Tare mi-aş fi dorit să nu mă pui să spun chestia asta cu voce tare, tată. Serios. Dar... sunt... virgină şi nu am planuri imediate să schimb statutul acesta.

Ne-am făcut amândoi mici de ruşine, dar apoi faţa lui Charlie se mai lumină. Părea să mă creadă.

— Pot să mă duc la culcare acum? Te rog.

— Imediat, spuse el.

— Ah, te rog, tată? Te implor.

— Partea jenantă s~a terminat, promit, mă asigură el.

I-am aruncat o privire şi am fost recunoscătoare să văd că părea mult mai liniştit, iar faţa lui îşi revenise la culoarea obişnuită. Se adânci la loc pe canapea, răsuflând uşurat că trecuse de discursul despre sex.

— Acum ce mai este?

— Voiam doar să ştiu cum mai merge cu echilibrul.

— Oh. Bine, cred. Mi-am făcut planuri cu Angela azi. O ajut să-şi scrie invitaţiile pentru cursul festiv. Doar noi fetele.

— Frumos. Şi cu Jake?

Am oftat.

— Nu am reuşit să rezolv problema asta, tată.

— Încearcă, Bella. Ştiu că vei face ceea ce trebuie. Eşti un om

bun.

Super. Deci dacă nu reuşeam să-mi rezolv problemele cu Jacob eram un om rău? Lovitură sub centură.

— Sigur, sigur, am fost eu de acord.

Răspunsul automat aproape că mă făcu să zâmbesc – era ceva ce deprinsesem de la Jacob. Ba chiar am şi spus-o pe acelaşi ton superior pe care-l folosea şi el cu tatăl lui.

Charlie rânji şi dădu televizorul înapoi pe sonor. Se aşeză mai confortabil pe canapea, mulţumit de ceea ce făcuse în seara asta. Mi-am dat seama că o să mai stea o vreme treaz uitându-se la meci.

— Noapte bună, Bells.

— Ne vedem mâine-dimineaţă! m-am grăbit eu spre scări.

Edward plecase de mult şi nu se va întoarce până când Charlie nu va adormi – probabil că vâna sau ceva de genul ăsta, să treacă timpul mai repede – aşa că nu mă grăbeam să mă schimb de culcare. Nu aveam chef să fiu singură, dar în mod clar că voiam să mă duc jos să-mi petrec timpul cu tata, în cazul în care se gândea la vreun subiect de educaţie sexuală pe care nu-l mai abordase înainte; m-am cutremurat.

Aşa că, mulţumită lui Charlie, eram neliniştită şi panicată. Îmi terminasem temele şi nu mă simţeam suficient de odihnită să citesc sau pur şi simplu să ascult muzică. M-am gândit să o sun pe Renée să o anunţ că vin în vizită, dar apoi mi-am dat seama că în Florida era cu trei ore mai târziu şi că probabil dormea.

Puteam să o sun pe Angela.

Dar brusc mi-am dat seama că nu cu Angela voiam să vorbesc. Nu cu ea simţeam nevoia să vorbesc.

M-am uitat la fereastra goală şi întunecată, muşcându-mi buzele. Nu ştiu cât am stat acolo cântărind argumentele pro şi pe cele contra – să fac ceea ce trebuie din punctul de vedere al lui Jacob, să-mi văd din nou prietenul cel mai bun şi să fiu un om bun, dar asta însemnând să-l fac pe Edward să se supere tare pe mine. Poate doar zece minute. Destul timp să decid că argumentele pro stăteau în picioare pe când cele contra nu. Edward era doar îngrijorat de siguranţa mea, iar eu ştiam că nu avea de ce.

Telefonul nu-mi era de nici un ajutor; Jacob refuzase să-mi răspundă la telefon de la întoarcerea lui Edward. Şi, în plus, aveam nevoie să-l văd zâmbindu-mi din nou aşa ca mai înainte. Aveam nevoie să înlocuiesc ultima amintire îngrozitoare a feţei lui schimonosite de durere dacă doream să mai am vreodată linişte.

Aveam probabil cam o oră la dispoziţie. Puteam da o tură rapidă până în La Push înainte ca Edward să-şi dea seama că lipsesc. Era trecut de ora la care aveam voie să ies, dar oare chiar i-ar păsa lui Charlie dacă Edward nu era implicat ? Aveam doar o cale să aflu.

Mi-am înşfăcat jacheta şi mi-am băgat mâinile prin mâneci şi am luat-o la fugă spre parter.

Charlie îşi ridică privirea de la meci, suspicios dintr-odată.

— Te deranjează dacă mă duc să-l văd pe Jake în seara asta? am întrebat eu pe nerăsuflate. Nu stau mult.

Imediat ce am rostit numele lui Jake, expresia lui Charlie se relaxă într-un zâmbet triumfător. Nu păru deloc surprins că piedica lui avusese un efect atât de imediat.

— Nu, dragă. Nici o problemă. Stai cât vrei.

— Mersi, tată, am spus şi am zbughit-o pe uşă.

Ca orice fugar, nu m-am putut abţine să nu mă uit peste umăr de câteva ori în timp ce alergam spre camioneta mea, dar era atât de beznă încât chiar nu avea rost. A trebuit să bâjbâi ca să nimeresc mânerul portierei.

Ochii mei abia apucaseră să se adapteze în timp ce băgam cheile în contact. Le-am răsucit tare la stânga, dar în loc să huruie asurzitor trezindu-se la viaţă, motorul doar făcu un clic. Am încercat din nou, obţinând acelaşi rezultat.

Apoi o mişcare discretă în oglinda retrovizoare mă făcu să tresar.

— Ah! am ţipat eu şocată când am văzut că nu eram singură în maşină.

Edward stătea nemişcat, abia distingându-se în întuneric, doar mâinile i se mişcau în timp ce întorcea pe o parte şi pe alta un obiect negru misterios. Se uită la obiect când vorbi.

— M-a sunat Alice, murmură el.

Alice! La naiba. Uitasem să o iau şi pe ea în calcul în planurile mele. Probabil că a pus-o să mă supravegheze.

— S-a panicat atunci când viitorul tău a dispărut destul de brusc acum cinci minute.

Ochii mei, deja larg deschişi de surprindere, se făcură şi mai mari.

— Ştii tu, pentru că nu-i poate vedea pe lupi, explică el pe acelaşi ton. Ai uitat? Când decizi să-ţi amesteci soarta cu a lor, dispari şi tu. Îmi dau seama că nu aveai de unde să ştii partea asta. Dar înţelegi de ce m-a făcut să fiu puţin... neliniştit? Alice te-a văzut dispărând şi nu-şi putea da seama dacă aveai să te întorci acasă sau nu. Viitorul tău s-a pierdut, la fel ca şi al lor. Nu ştim exact de ce se întâmplă asta. O fi vreun fel de apărare naturală cu care se nasc? Părea să se întrebe retoric, uitându-se încă la bucata din motorul camionetei mele în timp ce o răsucea în mâini. Puţin probabil, având în vedere că nu am avut probleme cu cititul gândurilor lor. Cel puţin cu ale celor din familia Black.

Carlisle se gândeşte că ar fi din cauză că vieţile lor sunt

determinate în aşa mare măsură de transformările lor care reprezintămai mult o reacţie involuntară decât rezultatul unei decizii. Transformările sunt imprevizibile şi schimbă totul la ei. În clipa în care trec de la o formă la alta, nici nu există cu adevărat. Viitorul nu poate să-i cuprindă...

I-am ascultat meditaţiile într-o tăcere de mormânt.

— O să-ţi repar maşina la timp pentru şcoală, în caz că ai vrea să conduci tu, mă asigură el după un minut.

Cu buzele zdrobite una de alta, am scos cheile din contact şi am coborât ţeapănă din camionetă.

— Închide fereastra dacă vrei să stau departe de tine în seara asta. O să înţeleg, îmi şopti el înainte să trântesc uşa.

Am intrat valvârtej în casă, trântind şi uşa.

— Ce s-a întâmplat? vru Charlie să ştie de pe canapea.

— Nu porneşte camioneta, am urlat eu.

— Vrei să mă uit la ea?

— Nu. Mai încerc dimineaţă.

— Vrei să foloseşti maşina mea?

Nu aveam voie să conduc maşina de poliţie. Charlie trebuie să fi fost disperat de-a binelea să mă facă să merg în La Push.

Aproape la fel de disperat ca şi mine.

— Nu. Sunt obosită, am mormăit eu. Noapte bună!

Mi-am târât picioarele pe scări şi m-am dus direct la fereastră. Am închis cu putere rama de metal – se izbi, iar sticla tremură.

Am privit sticla neagră tremurând pentru un moment lung, până când deveni nemişcată. Apoi am oftat şi am deschis fereastra cât de larg am putut.

3. MOTIVE

Soarele era atât de adânc îngropat între nori încât nu aveai cum să-ţi dai seama dacă apusese sau nu. După un zbor aşa de lung – urmărind soarele spre vest astfel încât părea nemişcat pe cer – eram dezorientată; timpul părea ciudat de variabil. Mă luă prin surprindere când pădurea făcu loc primelor clădiri, semnalând că eram aproape acasă.

— Ai fost atât de tăcută, observă Edward. Ţi-a fost rău în avion?

— Nu, sunt bine.

— Eşti tristă că plecăm?

— Cred că mai degrabă uşurată decât tristă.

Ridică o sprânceană. Ştiam că era inutil şi – oricât uram să recunosc – deloc necesar să-l rog să-şi ţină ochii la drum.

— Renée este mult mai... simţitoare decât Charlie în unele privinţe. Mă pierdeam în faţa ei.

Edward râse.

— Mama ta are o minte foarte interesantă. Aproape de copil, dar foarte profundă. Vede lucrurile altfel decât restul oamenilor.

Profundă. Era o descriere bună a mamei mele – când era atentă. În majoritatea timpului Renée era atât de zăpăcită de propria viaţă încât nu mai observa mare lucru din jur. Dar în weekendul acesta mi-a acordat atenţie din plin.

Phil era ocupat – echipa de baseball de la liceu pe care o antrena era în plin campionat – şi faptul că era singură cu mine şi Edward nu a făcut decât să-i ascută simţurile. Imediat ce îmbrăţişările şi strigătele de încântare se terminaseră, Renée începuse să observe. Şi pe măsură ce privea, ochii ei mari şi albaştri deveniseră la început derutaţi şi apoi îngrijoraţi.

În dimineaţa aceasta merseserăm la plimbare pe plajă. Voia să se laude cu toate frumuseţile noului ei cămin, sperând încă, bănuiesc, că soarele ar putea să mă ademenească din Forks. Voia de asemenea să vorbească între patru ochi cu mine, lucru care s-a aranjat cu uşurinţă. Edward inventase o lucrare semestrială pentru a avea o scuză să stea în casă în timpul zilei.

În mintea mea am rederulat conversaţia cu mama...

Renée şi cu mine mergeam agale pe trotuar, încercând să ne menţinem la umbra palmierilor rari. Deşi era devreme, căldura ne topea. Aerul era atât de greu de la umezeală încât simpla respiraţie şi expiraţie le dădea plămânilor mei o sarcină grea.

– Bella? mă întrebă mama, uitându-se în timp ce vorbea dincolo

de nisipuri la valurile care se loveau uşor de mal.

– Ce este mamă?

Oftă, fără să-mi întâlnească privirea.

– Sunt îngrijorată...

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu îngrijorată deodată. Ce pot face?

– Nu e vorba de mine. Clătină din cap. Îmi fac griji pentru tine şi pentru... Edward.

Renée se uită în sfârşit la mine când îi rosti numele, parcă scuzându-se.

– Aha, am mormăit eu, cu ochii la o pereche de alergători care treceau pe lângă noi uzi leoarcă de transpiraţie.

– Relaţia voastră este mult mai serioasă decât credeam eu, continuă ea.

M-am încruntat, trecând repede în revistă ultimele două zile. Edward şi cu mine abia dacă ne atinseserăm – cel puţin nu în faţa ei. Mă întrebam dacă Renée avea să-mi ţină şi ea o predică despre responsabilitate. Nu m-ar fi deranjat atât de tare ca a discuta cu Charlie despre asta. Cu mama nu era jenant. La urma urmei, eu fusesem cea care-i ţinusem aceeaşi predică în ultimii zece ani.

– E ceva... ciudat în legătură cu felul cum vă manifestaţi dragostea, murmură ea cu fruntea încruntată deasupra ochilor îngrijoraţi. Privirea lui e atât de... protectoare. Ca şi cum din clipă în clipă ar urma să se arunce în faţa unui glonţ să te salveze sau ceva de genul ăsta.

Am râs, deşi încă nu eram în stare să mă uit în ochii ei.

– Şi acesta e un lucru rău?

– Nu. Se încruntă străduindu-se să-şi aleagă cuvintele potrivite. Este doar... diferit. Sentimentele lui faţă de tine sunt foarte intense... şi foarte grijulii. Simt că nu înţeleg cu adevărat relaţia voastră. Ca şi cum ar fi un secret care-mi scapă...

– Eu cred că fabulezi, mamă, am spus eu repede, făcând eforturi să vorbesc pe un ton liniştit. Am simţit o agitaţie în stomac. Uitasem cât de multe vedea mama mea. Imaginea ei simplă asupra lumii pătrundea prin toate aparenţele şi ajungea direct la adevărul lucrurilor. Nu mă deranjase lucrul acesta până acum. Până în acest moment nu avusesem nici un secret pe care să nu i-l pot spune.

– Şi nu e doar el, zise ea aproape pe un ton de scuză. Aş vrea să poţi vedea cum te mişti în jurul lui.

– Ce vrei să spui?

– Felul în care te mişti – te orientezi în jurul lui fără ca măcar să te gândeşti la asta. Când se mişcă el, chiar şi puţin, îţi ajustezi poziţia în acelaşi timp. Ca nişte magneţi... sau gravitaţia. Eşti ca un... satelit sau ceva asemănător. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

Îşi strânse buzele şi privi în jos.

– Nu-mi spune, am tachinat-o eu, cu un zâmbet chinuit. Iar citeşti cărţi cu enigme, nu? Sau de data asta ştiinţifico-fantastice?

Chipul lui Renée se făcu de un roz delicat.

– Nu are nici o relevanţă.

– Ai găsit ceva bun?

– Păi, este una – dar nu contează. Vorbim despre tine acum.

– Rămâi la romane de dragoste, mamă. Ştii cum intri tu repede în panică.

Buzele ei se răsuciră în sus la colţuri.

– Mă port prosteşte, nu?

Preţ de o clipită nu am putut să răspund. Renée era atât de uşor de convins! Uneori era un lucru bun pentru că nu toate ideile ei erau practice. Dar mă durea să văd cât de repede se lăsa dusă de nas de banalităţile mele, mai ales că acum avea pe deplin dreptate.

Îşi ridică privirea la mine, iar eu mi-am controlat expresia feţei.

– Nu prosteşte – doar matern.

Râse din nou şi apoi arătă măreaţă spre nisipurile albe care se întindeau spre apa albastră.

– Toate astea nu sunt de ajuns pentru a te convinge să te muţi din nou cu mama ta prostuţă?

Mi-am şters fruntea cu mâna în mod teatral şi apoi m-am prefăcut că-mi storc părul de apă.

– Te obişnuieşti cu umiditatea, îmi promise ea.

– Poţi să te obişnuieşti şi cu ploaia, am contracarat eu.

Îmi dădu în joacă un ghiont cu cotul, după care mă luă de mână în timp ce mergeam împreună la maşină.

În afară de grijile pe care şi le făcea pentru mine, părea destul de fericită. Mulţumită. Îi mai arunca încă lui Phil priviri amoroase, lucru care mă linştea. Fără îndoială, viaţa ei era plină şi satisfăcătoare. În mod clar, nu îmi simţea chiar atât de mult lipsa, nici chiar acum...

Degetele de gheaţă ale lui Edward îmi mângâiau obrazul. Am privit în sus clipind, revenind în prezent. Se aplecă şi mă sărută pe frunte.

– Am ajuns acasă, Frumoasă din Pădurea Adormită! E timpul să te trezeşti.

Maşina era oprită în faţa casei lui Charlie. Lumina de pe verandă era aprinsă, iar maşina de poliţie stătea parcată pe aleea din faţa casei. Când am examinat casa, am observat perdeaua mişcându-se la fereastra sufrageriei, aruncând o linie de lumină galbenă de-a lungul gazonului întunecat.

Am oftat. Normal că Charlie abia aştepta să ne ia în primire.

Probabil că Edward se gândea la acelaşi lucru, pentru că

expresia feţei îi era rigidă, iar ochii distanţi când a venit să-mi deschidă portiera.

– Cât de rău? am întrebat eu.

– Nu va fi greu cu Charlie, promise Edward pe un ton sincer fără urmă de umor. I-a fost dor de tine.

Ochii mei se îngustară de îndoială. Dacă era adevărat atunci de ce Edward era atât de tensionat ca înainte de o luptă?

Geanta mea era mică, dar el insistă să mi-o care până în casă. Charlie ne ţinu uşa deschisă.

– Bun venit acasă, copilă! strigă Charlie ca şi cum chiar ar fi entuziasmat. Cum a fost în Jacksonville?

– Umed. Aglomerat.

– Deci Renée nu te-a convins să te duci la Universitatea din Florida?

– A încercat. Dar prefer să beau apa, şi nu să o inhalez. Ochii lui Charlie scăpară din greşeală spre Edward.

– V-aţi distrat?

– Da, spuse Edward pe un ton liniştit. Renée a fost foarte primitoare.

– E... ăăă, bine. Mă bucur că v-aţi distrat.

Charlie se întoarse de la Edward şi mă trase într-o îmbrăţişare neaşteptată.

– Impresionant, am şoptit în aer. A izbucnit în râs.

– Chiar mi-a fost dor de tine, Bella. Mâncarea de pe aici lasă mult de dorit când eşti plecată.

– O să mă ocup eu de asta, am spus eu când mi-a dat drumul.

– Nu vrei să-l suni pe Jacob mai întâi? Mă bate la cap din cinci în cinci minute de la şase dimineaţa. I-am promis că te pun să-l suni înainte să despachetezi.

Nu a trebuit să mă uit la Edward să-mi dau seama că stătea nemişcat şi rece lângă mine. Deci asta era cauza tensiunii lui.

– Jacob vrea să stea de vorbă cu mine?

– Destul de insistent aş spune. Nu a vrut să-mi spună despre ce e vorba – a spus doar că este important.

În clipa aceea sună telefonul, strident şi insistent.

– Sigur tot el e, pariez pe salariul meu, mormăi Charlie.

– Răspund eu.

M-am grăbit să merg în bucătărie. Edward mă urmă pe când Charlie dispăru în sufragerie. Am apucat telefonul la jumătatea sunetului şi m-am întors să stau cu faţa la perete.

– Alo?

– Te-ai întors, spuse Jacob.

Vocea lui răguşită, familiară îmi provocase un val de melancolie. O mie de amintiri mi se învârtejeau în minte – o plajă

stâncoasă presărată cu copaci cu lemn de plută, un garaj făcut din plăci de plastic, sucuri calde într-o pungă de hârtie, o cameră micuţă cu un fotoliu de două persoane mult prea mic şi antic. Râsul din ochii lui de un negru profund, căldura fierbinte a mâinii lui mari în jurul mâinii mele, scânteierea dinţilor lui albi în contrast cu pielea întunecată, chipul lui care se întindea în zâmbetul larg care fusese mereu ca o cheie a unei uşi secrete, unde doar spiritele înrudite pot intra.

Parcă era ca dorul de casă, tânjitul după locul şi persoana care mă adăpostise prin noaptea mea cea mai neagră.

Mi-am dres glasul să-mi îndepărtez nodul din gât.

– Da, am răspuns eu.

– De ce nu m-ai sunat? vru Jacob să ştie.

Tonul lui nervos mă făcu pe loc să revin la realitate.

– Pentru că sunt în casă de exact patru secunde, iar telefonul tău l-a întrerupt pe Charlie care-mi spunea că ai sunat.

– Oh, scuze.

– Sigur. Acum spune, de ce-l hărţuieşti pe Charlie?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Mda, m-am prins şi eu de partea asta. Vorbeşte. Urmă o pauză scurtă.

– Te duci la şcoală mâine?

M-am încruntat în sinea mea, neputând să înţeleg ce rost avea întrebarea.

– Normal că mă duc. De ce nu m-aş duce?

– Nu ştiu. Eram doar curios, încă o pauză.

– Deci despre ce voiai să vorbim, Jake? Ezită.

– Sincer să fiu... despre nimic. Eu... voiam doar să-ţi aud vocea.

– Mda, ştiu. Mă bucur atât de mult că m-ai sunat, Jake. Eu... Dar nu mai ştiam ce să zic.

Aş fi vrut să-i spun că plec spre La Push în clipa asta, dar era imposibil.

– Trebuie să plec, îmi spuse el deodată.

– Ce?

– Vorbim curând, da?

– Dar Jake...

Deja închisese. Am ascultat tonul telefonului nevenindu-mi să cred.

– Ce scurt a fost, am mormăit eu.

– E totul în regulă? întrebă Edward. Vorbea încet şi prudent.

M-am întors încet cu faţa la el. Nu schiţa nici un gest şi pe chipul lui nu se putea citi nimic.

– Nu ştiu. Mă întreb despre ce era vorba.

Nu avea nici o logică faptul că Jacob îl hărţuise pe Charlie

toată ziua doar să mă întrebe dacă merg la şcoală. Şi, dacă voia să-mi audă vocea, atunci de ce închisese atât de repede?

– Tu ştii mai bine, spuse Edward, cu o urmă de zâmbet în colţurile gurii.

– Mm, am murmurat eu.

Era adevărat. Îl cunoşteam bine pe Jake. Nu ar trebui să fie aşa de greu să-mi dau seama ce motive avusese.

Cu gândul la kilometri întregi depărtare – cam la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare, în La Push – am început să cotrobăiesc prin frigider, amestecând ingrediente să-i pregătesc cina lui Charlie. Edward se sprijini de dulap, iar eu îi simţeam ochii fixaţi asupra chipului meu, dar eram prea preocupată ca să mă îngrijorez de ce vedea acolo.

Chestia cu şcoala părea să fie cheia. De altceva nu mă întrebase Jake. Şi trebuie să caute răspunsul la ceva că altfel nu l-ar fi deranjat pe Charlie atât de insistent.

Dar totuşi de ce l-ar interesa pe el prezenţa mea la şcoală?

Am încercat să mă gândesc logic la asta. Deci dacă nu aş fi mers la şcoală mâine, care ar fi problema din perspectiva lui Jacob? Charlie se cam strâmbase că o să lipsesc de la şcoală o zi atât de aproape de examene, dar îl convinsesem că o zi de vineri nu-mi va întârzia studiile. Lui Jake abia dacă i-ar păsa de aşa ceva.

Creierul meu refuza să vină cu vreo idee genială. Poate că-mi scăpa vreo informaţie vitală.

Ce s-ar fi putut schimba în ultimele trei zile care să fie atât de important încât să-l facă pe Jacob să renunţe la refuzul de a-mi răspunde la telefon şi să mă contacteze? Ce se putea schimba aşa de brusc în trei zile?

Am. rămas locului în mijlocul bucătăriei. Pachetul de hamburgeri îngheţaţi îmi alunecă printre degetele amorţite. Mi-a luat o clipită să remarc absenţa zgomotului pe care ar fi trebuit să-l facă izbindu-se de podea.

Edward îl prinsese şi-l aruncase pe dulap. Braţele lui erau deja în jurul meu, iar buzele lui erau la urechea mea.

– Ce s-a întâmplat?

Mi-am scuturat capul ameţită.

Trei zile puteau schimba totul.

Nu m-am gândit eu la cât de imposibil era să merg la colegiu? Cum nu puteam fi deloc în preajma oamenilor după ce treceam prin dureroasa transformare care dura trei zile şi care mă elibera de mortalitate pentru a putea petrece o eternitate cu Edward? Transformarea care m-ar fi făcut pentru totdeauna prizoniera propriei patimi pentru sânge...

I-o fi spus Charlie lui Billy că am plecat pentru trei zile? Oare se grăbise Billy să tragă concluziile? Oare Jacob mă întrebase de lapt dacă mai sunt om? Se asigurase că tratatul vârcolacilor nu fusese încălcat – că nici unul dintre membrii familiei Cullen nu îndrăznise să muşte un om... să muşte, nu să ucidă..?

Dar el chiar credea că m-aş fi întors acasă la Charlie dacă era cazul să fie aşa?

Edward mă scutură.

– Bella? mă întrebă el de-a dreptul panicat de-acum.

– Cred... cred că verifica, am mormăit eu. Verifica să fie sigur. Adică dacă mai sunt om.

Edward înţepeni şi scoase un şuierat încet în urechea mea.

– Va trebui să plecăm, am şoptit eu. Înainte. Ca să nu încălcăm tratatul. Nu ne vom putea întoarce niciodată aici.

Mă strânse şi mai tare în braţe.

– Ştiu.

Charlie îşi drese glasul cu zgomot în spatele nostru.

Am sărit şi m-am eliberat din braţele lui Edward, făcându-mă roşie la faţă. Edward se sprijini la loc de dulap. Avea ochii mijiţi. Citeam în ei îngrijorare şi furie.

– Dacă nu vrei să pregăteşti cina pot să comand o pizza, îmi bătu Charlie un apropo.

– Nu, e în regulă, deja am început.

– OK, spuse Charlie.

Se sprijini în prag cu braţele încrucişate. Am oftat şi m-am întors la treabă încercând să-mi ignor publicul.

– Dacă te-aş ruga să faci ceva, ai avea încredere în mine? întrebă Edward cu vocea lui domoală uşor tensionată.

Eram aproape la şcoală. Cu doar o clipă în urmă Edward fusese relaxat şi glumeţ, iar acum deodată mâinile îi erau strâns încleştate pe volan, încheieturile lui străduindu-se să nu-l rupă în bucăţi.

I-am privit expresia panicată – privirea îi era pierdută, ca şi cum ar fi ascultat voci în depărtare.

Îmi crescu pulsul ca reacţie la crisparea lui, dar am răspuns cu grijă:

– Depinde.

Am tras în parcarea şcolii.

– Mă temeam că o să spui asta.

– Ce vrei să fac, Edward?

– Vreau să stai în maşină. Trase pe locul lui obişnuit de parcare şi închise motorul în timp ce vorbi. Vreau să aştepţi aici până când mă întorc eu după tine.

– Dar... de ce ?

Acela a fost momentul în care l-am văzut. Era greu să nu-l observi, mai înalt decât toţi elevii, chiar şi aşa, sprijinit de motocicleta lui neagră parcată în mod ilegal pe trotuar.

– Oh!

Chipul lui Jacob era o mască senină pe care o ştiam bine. Aşa arăta faţa lui când era hotărât să-şi ţină sentimentele în frâu, să se

controleze. Il făcea să arate ca Sam, cel mai în vârstă dintre lupi, liderul haitei Quileute. Dar lui Jacob nu-i ieşea chiar seninătatea perfectă pe care o afişa Sam.

Uitasem cât mă putea enerva faţa asta a lui. Deşi ajunsesem să-l cunosc pe Sam destul de bine înainte să se întoarcă familia Cullen – chiar să-mi placă de el – , nu reuşisem niciodată să scap de resentimentul pe care-l simţeam când Jacob imita expresia lui Sam. Era chipul unui străin. Nu era Jacob al meu când afişa această expresie.

– Ai tras concluzia greşită aseară, murmură Edward. A întrebat de şcoală pentru că ştia că voi fi şi eu cu tine. Căuta un loc sigur să vorbească cu mine. Un loc cu martori.

Deci interpretasem greşit motivele lui Jacob cu o seară în urmă. Îmi lipseau informaţii, asta fusese problema. Adică de ce Dumnezeu voia Jacob să stea de vorbă cu Edward?

– Nu rămân în maşină, am spus eu. Edward oftă încet.

– Normal că nu. Atunci hai să terminăm odată cu asta. Faţa lui Jacob se înăspri când ne văzu venind spre el ţinându-ne de mână.

Am mai observat şi alte feţe – feţele colegilor mei. Am observat cum au căscat toţi ochii când au văzut trupul înalt de doi metri şi ceva al lui Jacob, cu o musculatură pe care nici un băiat normal de şaisprezece ani jumătate nu putea s-o aibă. Am văzut ochii aceia trecând peste tricoul lui negru strâmt – cu mâneci scurte, deşi era foarte frig azi – blugii lui zdrenţăroşi şi pătaţi de ulei de motor şi motocicleta de un negru lucios de care era sprijinit. Ochii lor nu zăboviră pe faţa lui – expresia lui avea ceva ce-i făcu să-şi întoarcă repede privirile. Şi am mai observat şi cercul larg pe care îl făcuse lumea în jurul lui, spaţiul gol pe care nimeni nu îndrăznea să-l încalce.

Am constatat şocată că Jacob părea periculos în ochii lor. Ce ciudat!

Edward se opri la câţiva metri de Jacob şi mi-am dat seama ce incomod se simţea să mă lase să stau atât de aproape de un vârcolac. Îşi întinse mâna înapoi uşor, trăgându-mă pe jumătate în spatele trupului lui.

– Ai fi putut să ne suni, spuse Edward pe un ton oţelit.

– Îmi pare rău, răspunse Jacob, faţa schimonosindu-se într-un rânjet superior. Nu am lipitori pe tasta de apelare rapidă.

– Ai fi putut să dai de mine acasă la Bella, evident. Jacob strânse din dinţi şi se încruntă. Nu răspunse.

– Nu e locul potrivit, Jacob. Nu putem discuta mai târziu?

– Sigur, sigur. O să trec prin cavou pe la voi după şcoală, râse Jacob nervos. Acum ce-are?

Edward privi în jur indicându-i motivul, ochii lui oprindu-se asupra martorilor care erau puţin după limita distanţei la care ne

puteau auzi. Câţiva dintre ei ezitau pe trotuar, ochii lor strălucind de speranţă. Era ca şi cum ar fi sperat la o bătaie care să rupă monotonia unei dimineţi obişnuite de luni. L-am văzut pe Tyler Crowley înghiontindu-l pe Austin Marks şi amândoi se opriră în drum spre clasă.

– Ştiu deja ce vrei să-mi spui, îi aminti Edward lui Jacob pe un ton atât de încet încât abia-l puteam auzi eu. Mesaj livrat. Consideră că ne-ai avertizat.

Edward se uită la mine pentru o fracţiune de secundă cu ochi îngrijoraţi.

– Avertizat? am întrebat eu sec. Despre ce vorbiţi?

– Nu i-ai spus? întrebă Jacob cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Ce, te-ai temut că o să fie de partea noastră?

– Las-o baltă, Jacob, te rog, a spus Edward pe o voce fără inflexiuni.

– De ce? îl provocă Jacob. M-am încruntat nedumerită.

– Ce nu ştiu? Edward?

Edward continuă să se uite la Jacob ca şi cum nu m-ar fi auzit.

– Jake?

Jacob ridică o sprânceană la mine.

– Nu ţi-a spus că... fratele lui mai mare a trecut graniţa sâmbătă seară? întrebă el pe un ton plin de sarcasm. Apoi ochii lui se îndreptară din nou asupra lui Edward. Paul a fost total îndreptăţit să...

– Era teren neutru! spuse Edward printre dinţi.

– Nu-i adevărat!

Jacob fierbea vizibil. Îi tremurau mâinile. Îşi scutură capul şi trase adânc aer în piept de două ori.

– Emmett şi Paul? am şoptit eu. Paul era cel mai nestatornic dintre fraţii de haită ai lui Jacob. El fusese cel care-şi pierduse controlul în pădure în ziua aceea – amintirea lupului gri care-şi arăta colţii îmi apăru brusc foarte vie în minte. Ce s-a întâmplat?

– S-au bătut? Vocea mea era mai ascuţită din cauza panicii. De ce? Paul e rănit?

– Nu s-a bătut nimeni, spuse Edward încet, numai pentru mine. Nimeni nu a fost rănit. Nu te mai panica atâta.

Jacob se uita la noi nevenindu-i să creadă.

– Nu i-ai spus nimic, nu? De asta ai dus-o departe? Ca să nu ştie că... ?

– Pleacă acum.

Edward i-o tăie în mijlocul propoziţiei, iar chipul îi deveni deodată înfricoşător – cu adevărat înfricoşător. Pentru o secundă arătă ca un... ca un vampir. Se uită la Jacob cu un dezgust animalic şi necontrolat.

Jacob ridică sprâncenele, dar nu făcu nici o mişcare.

– De ce nu i-ai spus?

Se priviră unul pe altul în linişte îndelung. În spatele lui Tyler şi Austin se adunară mai mulţi elevi. L-am văzut pe Mike lângă Ben – Mike avea o mână pe umărul lui Ben ca şi cum l-ar ţinut pe loc.

În tăcerea ca de mormânt, intuiţia mea a pus brusc toate piesele de puzzle la un loc.

Ceva ce Edward nu voia să ştiu. Ceva ce Jacob nu mi-ar fi ascuns.

Ceva ce i-a adus şi pe cei din familia Cullen, şi pe lupi în pădure, mişcându-se periculos de aproape unii de alţii.

Ceva ce l-ar face pe Edward să insiste să zbor în celălalt capăt al ţării.

Ceva ce văzuse Alice săptămâna trecută – o viziune despre care Edward mă minţise.

Ceva ce aşteptasem oricum. Ceva ce ştiam că se va întâmpla din nou, la fel de mult cum mi-aş fi dorit să nu se întâmple. Nu avea să se termine niciodată, nu?

Îmi simţeam respiraţia accelerată, dar nu mă puteam opri. Părea ca şi cum şcoala ar trepida, ca şi cum ar fi fost un cutremur, dar ştiam că numai tremuratul meu îmi provoca iluzia aeeasta.

– S-a întors după mine, m-am înecat eu.

Victoria nu se va lăsa niciodată până când nu mă va vedea moartă. Va continua să repete acelaşi tipar – să simuleze un atac şi să fugă, să simuleze şi să fugă – până când va găsi o portiţă de scăpare printre apărătorii mei.

Poate aveam noroc. Poate că cei din familia Volturi vor ajunge înaintea ei – şi măcar ei mă vor ucide mai repede.

Edward mă ţinea strâns lângă el, poziţionându-şi corpul în aşa fel încât să fie între mine şi Jacob, şi-mi mângâie faţa cu mâinile încordate.

– E în regulă, îmi şopti el. E în regulă. N-o să o las niciodată să se apropie de tine, e în regulă. Apoi se uită la Jacob. Îţi răspunde asta la întrebare, corcitură?

– Nu crezi că Bella are dreptul să ştie? îl provocă Jacob. E viaţa ei.

Edward îşi păstră tonul şoptit; nici chiar Tyler, care stătea la câţiva centimetri nu ar fi putut să-l audă.

– De ce să-i fie frică din moment ce nu a fost niciodată în pericol?

– Mai bine speriată decât minţită.

Am încercat să-mi vin în fire, dar ochii mei înotau în lacrimi. Vedeam în spatele pleoapelor mele – vedeam chipul Victoriei, rânjetul dezvăluindu-i dinţii, ochii ei stacojii strălucind de obsesia răzbunării; îl considera pe Edward vinovat de moartea iubitului ei, James. Nu se

va opri până când nu-i va lua şi lui dragostea.

Edward îmi şterse lacrimile de pe obraz cu vârful degetelor.

– Chiar crezi că e mai bine să o răneşti decât să o protejezi? murmură el.

– E mai rezistentă decât crezi tu, spuse Jacob. Şi a trecut şi prin situaţii mai rele.

Expresia lui Jacob se schimbă brusc, în clipa de faţă uitându-se la Edward cu o expresie ciudată, parcă încercând să ghicească ceva. Ochii lui se îngustară ca şi cum ar fi încercat să rezolve în minte o problemă grea de matematică.

L-am simţit pe Edward încordându-se. Mi-am ridicat privirea spre el şi i-am văzut faţa contorsionată de durere. Pentru o clipă îngrozitoare mi-a amintit de după-amiaza petrecută în Italia în camera macabră din turn a familiei Volturi, când Jane l-a torturat pe Edward cu darul ei diabolic, arzându-l doar cu gândurile ei...

Amintirea aceasta mă smulse din amărăciunea mea şi puse totul în altă perspectivă. Pentru că mai degrabă aş lăsa-o pe Victoria să mă ucidă de o sută de ori decât să-l mai văd pe Edward suferind în felul acela.

– Foarte amuzant, spuse Jacob, râzând în timp ce privea chipul lui Edward.

Edward tresări, dar se mai însenină la faţă cu puţin efort. Nu prea reuşea să ascundă agonia din ochii lui.

Cu ochii larg deschişi mi-am întors privirea de la faţa crispată a lui Edward spre Jacob, care rânjea.

– Ce-i faci? am vrut eu să ştiu.

– Nu e nimic, Bella, îmi spuse Edward încet. Doar că Jacob are o memorie foarte bună, asta e tot.

Jacob rânji, iar Edward tresări din nou.

– Încetează! Indiferent ce-i faci.

– Sigur, dacă vrei tu. Jacob ridică din umeri. Totuşi, e vina lui că nu-i plac lucrurile pe care mi le amintesc eu.

M-am uitat urât la el, iar el îmi zâmbi obraznic – ca un copil prins făcând o boacănă de către cineva care nu-l va pedepsi.

– Directorul vine încoace să spargă gaşca, îmi şopti Edward. Hai să mergem la ora de engleză, Bella, ca să nu fii şi tu implicată.

– E exagerat de protector, nu-i aşa? spuse Jacob, vorbind cu mine. Micile încurcături fac viaţa distractivă. Lasă-mă să ghicesc, nu ai voie să te distrezi, nu?

Edward se încruntă fioros dezvelindu-şi dinţii.

– Ia mai taci din gură, Jake, am spus eu. Jacob râse.

– Deci răspunsul este nu. Hei, dacă ai vreodată chef să mai trăieşti, poţi să vii să mă vezi. Încă mai am motocicleta ta în garaj.

Vestea asta îmi abătu gândurile.

– Ar fi trebuit să o vinzi. I-ai promis lui Charlie că aşa vei face. Dacă nu m-aş fi rugat pentru Jake – la urma urmei muncise săptămâni întregi la ambele motociclete şi merita şi el o răsplată – , Charlie mi-ar fi aruncat motocicleta la fier vechi şi apoi poate i-ar fi dat şi foc.

– Mda, sigur. De parcă aş fi făcut una ca asta. E a ta, nu a mea. Oricum, ţi-o păstrez până ai să o vrei înapoi.

Un zâmbet discret pe care mi-l aminteam miji brusc în colţul buzelor lui.

– Jake...

Se aplecă înainte cu chipul sincer de data asta, sarcasmul amar dispărând.

– Cred că am greşit, ştii tu, cu faptul că nu am fost în stare să fim prieteni. Poate reuşim, în partea mea de graniţă. Vino pe la mine.

Luam seama la prezenţa lui Edward, braţele lui fiind încă înfăşurate protector în jurul meu. Stătea nemişcat ca o statuie. Am aruncat o privire la faţa lui – era calmă, răbdătoare.

– Eu, ăăă, nu ştiu ce să spun, Jake.

Jacob renunţă la masca lui dură. Parcă uitase că era şi Edward acolo sau cel puţin era hotărât să se poarte astfel.

– Îmi este dor de tine în fiecare zi, Bella. Nu este la fel fără tine.

– Ştiu şi îmi pare rău, Jake, eu pur şi simplu... Îşi scutură capul şi oftă.

– Ştiu. Nu contează, nu? Presupun că o să supravieţuiesc de bine, de rău. Cine are nevoie de prieteni?

Făcu o grimasă, încercând să-şi ascundă durerea cu o tentativă slabă de curaj.

Suferinţa lui Jacob mi-a atins mereu latura protectoare. Nu era un lucru în totalitate raţional – nu avea el, Jacob, nevoie de protecţia fizică pe care i-o puteam oferi eu. Dar braţele mele, prinse sub cele ale lui Edward, tânjeau să se întindă după el. Să le înfăşor în jurul taliei lui mari şi calde cu promisiunea nerostită a acceptării şi a consolării.

Braţele protectoare ale lui Edward mă ţineau cu forţa.

– OK, duceţi-vă la ore, se auzi o voce aspră din spatele nostru. Circulaţi, domnule Crowley.

– Du-te la şcoală, Jake, am şoptit eu neliniştită odată ce am recunoscut vocea directorului nostru. Jacob învăţa la şcoală în Quileute, dar putea totuşi să aibă probleme pentru încălcarea proprietăţii sau o acuzaţie asemănătoare.

Edward îmi dădu drumul luându-mă doar de mână şi trăgându-mă din nou în spatele trupului lui.

Domnul Greene îşi făcu loc prin cercul de spectatori, sprâncenele lui lăsându-se în jos deasupra ochilor lui mici, ca nişte nori prevestitori de furtună.

– Vorbesc serios, ameninţă el. Toată lumea care va mai fi aici

când mă voi întoarce este pedepsită.

Publicul se evaporă înainte ca el să-şi termine propoziţia.

– Ah, domnule Cullen. Avem vreo problemă aici?

– Deloc, domnule Greene. Tocmai ne îndreptam spre clasă.

– Excelent. Nu cred că-l recunosc pe prietenul dumneavoastră. Directorul îşi întoarse privirea spre Jacob. Sunteţi elev nou la noi?

Ochii domnului Greene îl măsurară pe Jacob din cap până în picioare şi mi-am dat seama că ajunsese la aceeaşi concluzie ca toată lumea: periculos. Aducător de necazuri.

– Nu, răspunse Jacob, zâmbind superior cu jumătate de gură.

– Atunci îţi sugerez să te retragi de pe proprietatea şcolii imediat, tinere, înainte să chem poliţia.

Zâmbetul mic al lui Jacob deveni acum un rânjet de toată frumuseţea, iar eu ştiam că îşi imagina cum ar apărea Charlie aici să-l aresteze. Rânjetul era prea amar, prea plin de batjocură pentru a mă mulţumi. Nu era zâmbetul pe care mă aşteptam să-l văd.

Jacob spuse:

– Da, domnule!

Apoi făcu un salut militar înainte să se urce pe motocicletă şi să o pornească acolo pe trotuar. Motorul hurui, iar cauciucurile scârţâiră când întoarse brusc. În doar câteva secunde, Jacob dispăru din vedere.

Domnul Greene scrâşni din dinţi în timp ce privea acest spectacol.

– Domnule Cullen, o să vă rog să-i spuneţi prietenului dumneavoastră să nu mai încalce proprietatea şcolii din nou.

– Nu e prieten cu mine, domnule Greene, dar o să-i transmit avertismentul.

Domnul Greene îşi ţuguie buzele. Directorul evalua în mod clar incidentul din perspectiva notelor maxime obţinute de Edward şi a purtării lui exemplare.

– Înţeleg. Dacă vă îngrijorează că vă face probleme, aş fi încântat să...

– Nu am de ce să-mi fac griji, domnule Greene. Nu vor fi probleme.

– Sper să aveţi dreptate. Bine, atunci. La ore. Şi dumneavoastră, domnişoară Swan.

Edward încuviinţă din cap şi mă trase repede spre clădirea unde aveam ora de engleză.

– Te simţi în stare să mergi la ore? îmi şopti el, după ce am trecut de director.

– Da, am şoptit eu, nefiind chiar sigură dacă mint sau nu. Nu conta acum dacă mă simţeam rău sau bine. Trebuia să vorbesc cu Edward imediat, iar ora de engleză nu era locul ideal pentru conversaţia pe care o aveam eu în minte.

Dar cu domnul Greene în spatele nostru, nu aveam prea multe opţiuni.

Am întârziat puţin la oră şi ne-am aşezat la locurile noastre în linişte. Domnul Berty recita o poezie de Frost. Ne ignoră, refuzând să fie întrerupt din declamaţie.

Am smuls o pagină albă din caiet şi am început să scriu, scrisul meu de mână fiind şi mai ilizibil decât de obicei din cauza stării de agitaţie în care mă aflam.

Ce s-a întâmplat? Spune-mi totul. Şi mai lasă-mă cu prostiile cu protejatul, te rog.

I-am împins biletul lui Edward. El oftă, după care începu să scrie. Îi luă mai puţin timp decât mie, deşi scrise un paragraf întreg în caligrafia lui unică înainte să-mi strecoare hârtia înapoi.

Alice a văzut că Victoria se întoarce. Te-am scos din oraş ca o simplă măsură de precauţie – nu a avut nici o posibilitate să se apropie de tine. Emmett şi Jasper au fost foarte aproape de ea, dar se pare că Victoria ştie când să spele putina. A scăpat chiar la graniţa cu pământul Quileute ca şi cum ar fi citit-o pe hartă. Nu ne-a ajutat că puterile lui Alice erau reduse la zero din cauza implicării celor din Quileute. Ca să fiu sincer, cei din Quileute ar fi putut să o prindă şi ei dacă nu le-am fi stat noi în cale. Cel mare şi gri a crezut că Emmett a încălcat graniţa şi a devenit defensiv. Evident că Rosalie a reacţionat şi fiecare a părăsit lupta pentru a-şi apăra tovarăşii. Carlisle şi Jasper au calmat lucrurile înainte să scape de sub control. Dar Victoria a fugit. Asta e tot.

M-am încruntat când am citit ce scrisese pe pagină. Fuseseră toţi implicaţi – Emmet, Jasper, Rosalie şi Carlisle. Poate chiar şi Esme, deşi nu o menţionase. Şi apoi Paul şi restul haitei din Quileute. S-ar fi putut ajunge cu aşa o uşurinţă la o luptă între vechii mei prieteni şi viitorii membri ai familiei mele. Oricare dintre ei ar fi putut fi rănit. Mi-am imaginat că lupii ar putea fi în cel mai mare pericol, dar dacă mă gândeam la micuţa Alice lângă unul dintre vârcolacii aceia imenşi, luptând...

M-am cutremurat.

Am şters cu grijă tot paragraful cu guma şi apoi am scris de la început:

Şi Charlie ? Ar fi putut să îl atace pe el.

Edward îşi scutura capul dinainte să termin, negând în mod evident orice pericol care s-ar fi putut abate asupra lui Charlie. Ridică o mână, dar eu l-am ignorat şi am continuat să scriu.

Nu ai de unde să ştii că nu gândea aşa, pentru că nu ai fost aici. Să mergem în Florida a fost o idee proastă.

Îmi luă hârtia de sub mână.

Nu aveam de gând să te trimit singură. Cu norocul tău, nici măcar cutia neagră a avionului nu s-ar fi păstrat.

Nu la asta mă referisem; nu m-aş fi gândit să plec fără el. Mă referisem la faptul că ar fi trebuit să rămânem aici împreună. Dar am fost distrasă de răspunsul lui şi puţin ofensată. Ca şi cum nu aş fi putut zbura de-a lungul ţării fără să provoc prăbuşirea avionului. Foarte amuzant!

Deci să presupunem că ghinionul meu ar fi provocat prăbuşirea avionului. Cam ce aveai tu de gând să faci în privinţa asta ?

De ce se prăbuşeşte avionul?

Încerca să-şi ascundă un zâmbet acum.

Piloţii au intrat în comă alcoolică.

Uşor. Pilotez eu avionul.

Evident. Mi-am ţuguiat buzele şi am încercat din nou.

Ambele motoare au explodat şi cădem într-o spirală a morţii spre pământ.

Aş aştepta până când am fi îndeajuns de aproape de pământ, te-aş apuca bine, aş da peretele la o parte şi aş sări. Apoi te-aş duce înapoi la locul accidentului şi, împleticindu-ne printre rămăşiţele avionului, am părea cei mai norocoşi doi supravieţuitori din istorie.

M-am uitat la el mută de uimire.

– Ce? şopti el.

Mi-am scuturat capul îngrozită.

– Nimic, am mimat eu din buze fără să scot nici un sunet. Am şters cu guma conversaţia tulburătoare şi am mai scris un rând.

Îmi vei spune data viitoare.

Ştiam că urma să mai fie şi o dată viitoare. Lucrurile aveau să se repete după acelaşi tipar până când cineva pierdea.

Edward se uită în ochii mei preţ de o clipă îndelungată. Mă întrebam cum arăta faţa mea – se simţea rece, deci sângele nu mi se întorsese în obraji. Genele mele erau încă ude.

El oftă şi încuviinţă din cap o dată.

Mersi.

Hârtia dispăru din mâna mea. M-am uitat în sus clipind de surprindere chiar când domnul Berty veni printre rânduri.

– Aveţi ceva să ne împărtăşiţi şi nouă, domnule Cullen? Edward ridică nevinovat privirea şi luă hârtia de deasupra mapei lui.

– Notiţele mele? întrebă el, părând confuz.

Domnul Berty îşi aruncă un ochi pe notiţe – fără îndoială că erau o transcriere perfectă a prelegerii lui – şi apoi se îndepărtă încruntându-se.

* * *

Mai târziu, la matematică – singura oră pe care o aveam fără Edward – am auzit bârfa.

– Pariez pe indianul imens, spunea cineva.

Am tras cu ochiul şi i-am văzut pe Tyler, Mike, Austin şi Ben discutând cu capetele apropiate.

– Mda, şopti Mike. Ai văzut cât e de mare puştiul acela, Jacob? Cred că-l doboară pe Cullen.

Mike părea încântat de idee.

– Nu prea cred, îl contrazise Ben. Are Edward ceva. E mereu atât de... încrezător. Am sentimentul că poate să-şi poarte singur de grijă.

– Eu sunt de acord cu Ben, aprobă Tyler. Şi, în plus, dacă puştiul acela se pune cu Edward, îţi dai seama că fraţii aceia mari ai lui ar interveni.

– Aţi mai fost prin La Push în ultima vreme? întrebă Mike. Am fost cu Lauren pe plajă acum câteva săptămâni şi, crede-mă, prietenii lui Jacob sunt la fel de mari ca şi el.

– Ha, spuse Tyler. Păcat că nu s-a iscat o bătaie. Presupun că nu vom şti niciodată cum s-ar fi terminat lucrurile.

– Mie nu mi se părea că disputa s-a terminat, spuse Austin. Poate apucăm să-i vedem încăierându-se.

Mike rânji.

– Are cineva chef de un pariu?

– Zece dolari pe Jacob, spuse Austin imediat.

– Zece dolari pe Cullen, interveni Tyler.

– Zece dolari pe Edward, se repezi şi Ben.

– Jacob, spuse Mike.

– Hei, voi ştiţi despre ce este vorba? se întrebă Austin. Poate că asta joacă un rol.

– Pot să ghicesc, spuse Mike, apoi îmi aruncă o privire în acelaşi timp cu Ben şi Tyler.

Din ce citeam pe feţele lor, nici unul dintre ei nu-şi dăduse scama că-i auzeam cu uşurinţă de la distanţa la care eram. Îşi întoarseră toţi capetele repede, mişcând hârtiile de pe pupitrele lor.

– Eu tot pe Jacob pariez, mormăi Mike pe sub mustaţă.

4. NATURA

Aveam o săptămână proastă.

Ştiam că în mare nimic nu se schimbase. OK, deci Victoria nu se dăduse bătută, dar sperasem eu vreodată să facă lucrul acesta? Reapariţia ei nu făcuse altceva decât să confirme ceva ce ştiam deja. Nu aveam nici un motiv să intru din nou în panică.

În teorie. Să nu intri în panică era mai uşor de zis decât de făcut.

Mai erau doar câteva săptămâni până la absolvire, iar eu m-am

întrebat dacă nu cumva era o prostie să stau pe acolo, fără apărare şi gustoasă, aşteptând următorul dezastru. Părea prea periculos să fiu om – nu făceam decât să implor să am necazuri. Cineva ca mine nu ar trebui să fie om. Cineva cu norocul meu trebuia să fie o idee mai puţin neajutorat.

Dar nu voia nimeni să mă asculte.

– Suntem şapte, Bella, spusese Carlisle. Şi, cu Alice de partea noastră, nu cred că Victoria are cum să ne prindă cu garda jos. Cred că este important, de dragul lui Charlie, să ne ţinem de planul nostru iniţial.

Esme i se alăturase:

– Nu am permite niciodată să ţi se întâmple ceva rău, scumpa noastră. Ştii asta. Te rog să nu îţi fie teamă.

Şi apoi mă sărutase pe frunte.

– Mă bucur că Edward nu te-a ucis, zisese Emmett. Totul e mult mai amuzant cu tine prin preajmă.

Rosalie se uitase urât la el.

Alice îşi dăduse ochii peste cap şi spusese:

– Mă simt jignită. Doar nu eşti pe bune îngrijorată de asta, nu?

– Dacă nu e aşa mare lucru, atunci de ce m-a târât Edward tocmai în Florida? am vrut eu să ştiu.

– Încă nu ai observat, Bella, că Edward are tendinţa să exagereze?

Jasper îmi eliminase pe nesimţite toată panica şi tensiunea din trup, cu talentul lui ciudat de a controla stările emoţionale. M-am simţit mai sigură şi m-am lăsat convinsă să renunţ la rugămintea mea disperată.

Cum era de aşteptat, calmul meu se evaporă imediat ce Kdward şi cu mine am ieşit din cameră.

Deci se aştepta de la mine să uit pur şi simplu că un vampir dereglat mintal mă hărţuieşte, intenţionând să-mi ia viaţa. Să-mi văd de viaţa de zi cu zi.

Chiar am încercat. Şi, în mod surprinzător, mai erau şi alte lucruri la fel de presante în afară de faptul că eram pe lista speciilor pe cale de dispariţie...

Pentru că răspunsul lui Edward mă deranjase cel mai mult.

– Aceasta este o problemă între tine şi Carlisle, spusese el. Evident, ştii că sunt dispus să o fac să fie doar între noi oricând doreşti. Ştii condiţia mea.

Apoi zâmbise ca un îngeraş.

Ah! Chiar îi ştiam condiţia. Edward îmi promisese că se va răzgândi oricând aş fi vrut... atâta timp cât mă măritam cu el mai întâi.

Uneori mă întrebam dacă nu cumva doar se prefăcea că nu-mi

putea citi gândurile. Cum altfel ar fi apelat la acea singură condiţie pe care nu o puteam accepta? Singura condiţie care m-ar fi făcut să dau înapoi.

Ca să nu mai lungim vorba, am avut o săptămână foarte proastă. Şi astăzi era ziua cea mai rea din ea.

Era mereu o zi proastă când Edward era plecat. Alice nu văzuse nimic ieşit din comun weekendul acesta, aşa că am insistat să profite de ocazie să meargă la vânătoare cu fraţii lui. Ştiam cât de mult îl deranja să vâneze prada uşor de prins din apropiere.

– Mergi şi te distrează, îi spusesem eu. Ia nişte pume la pachet pentru mine.

Nu aş fi recunoscut niciodată de faţă cu el cât de greu îmi venea când era plecat – cum lipsa lui îmi readucea în minte coşmarurile suferinţei de a fi părăsită. Dacă ar şti lucrul acesta s-ar simţi oribil şi s-ar teme să mă lase singură, chiar şi din motive cu adevărat necesare. Fusese aşa la început, când ne-am întors din Italia. Ochii lui aurii deveniseră negri şi suferise de sete mai mult decât era deja necesar pentru a suferi. Aşa că am încercat să par curajoasă şi l-am dat pe uşă afară ori de câte ori Emmett şi Jasper voiau să se ducă la vânătoare.

Cred că totuşi că m-a ghicit, puţin. În dimineaţa aceasta, îmi lăsase un bilet pe pernă.

Mă întorc în curând aşa că nu o să ai timp să-ţi fie dor de mine. Ai grijă de inima mea – am lăsat-o la tine.

Aşa că acum mă aştepta o sâmbătă lungă şi liberă, în care nu aveam decât să-mi fac tura la magazinul de Articole Sportive Newton. Şi, evident, promisiunea foarte consolatoare din partea lui Alice.

– O să stau aproape de casă să vânez. Am să fiu la doar cincisprezece minute dacă ai nevoie de mine. O să fiu cu ochii în patru să observ orice problemă.

Cu alte cuvinte, să nu fac nimic distractiv doar fiindcă Edward e plecat.

Alice era la fel de capabilă ca şi Edward să-mi demonteze camioneta.

Am încercat să privesc partea bună a lucrurilor. După serviciu, aveam planuri cu Angela să o ajut cu invitaţiile, aşa că voi avea parte de o activitate care să-mi abată atenţia. Şi Charlie era într-o dispoziţie excelentă datorită absenţei lui Edward, aşa că mai bine mă bucuram de asta cât avea să dureze. Alice ar rămâne la mine peste noapte dacă aş fi destul de patetică să o rog. Şi apoi mâine Edward va fi acasă. Voi supravieţui.

Nevrând să ajung ridicol de devreme la serviciu, mi-am mâncat micul dejun încetul cu încetul, câte o cereală la rând. Apoi, după ce am spălat vasele, am aranjat magneţii de pe frigider într-o linie perfectă. Poate că dezvoltam o tulburare obsesiv-compulsivă.

Ultimii doi magneţi – piese negre, rotunde, utilitare, care erau preferatele mele pentru că puteau să susţină zece hârtii lipite de frigider fără prea mult efort – nu voiau să coopereze cu fixaţia mea. Polarităţile lor erau inversate; de fiecare dată când încercam să-l aliniez pe ultimul, celălalt se mişca de la locul lui.

Din nu ştiu ce motiv – manie iminentă, poate – acest lucru mă scotea cu adevărat din minţi. De ce nu puteau pur şi simplu să fie cuminţi? Stupid de încăpăţânată, am continuat să-i pun unul lângă celălalt ca şi cum m-aş fi aşteptat să se dea brusc bătuţi. Aş fi putut să întorc unul dintre magneţi invers, dar atunci aş fi simţit că am pierdut. Până la urmă, exasperată mai degrabă de mine decât de magneţi, i-am luat de pe frigider şi i-am pus împreună cu ambele mâini. A necesitat puţin efort – erau destul de puternici să pornească o luptă -, dar i-am forţat să coexiste unul lângă celălalt.

– Vedeţi? am spus eu cu voce tare – vorbitul cu obiecte nu este niciodată semn bun. Nu e chiar aşa de oribil, nu?

Am stat acolo pentru o secundă ca o idioată, nereuşind să recunosc că nu avea vreun efect de durată împotriva principiilor ştiinţei. Apoi cu un oftat, am pus magneţii înapoi pe frigider la un centimetru distanţă.

– Nu aveţi de ce să fiţi atât de puţini flexibili, am mormăit eu. Încă era prea devreme, dar m-am hotărât să ies din casă înainte ca obiectele să înceapă să-mi răspundă.

Când am ajuns la magazin, Mike spăla metodic culoarele în timp ce mama lui aranja un nou raft. I-am prins în mijlocul unei discuţii în contradictoriu; nu ştiau că sosisem mai devreme.

– Dar e singura dată când poate Tyler să meargă, se plânse Mike. Ai spus că după absolvire...

– Va trebui pur şi simplu să mai aştepţi, sări doamna Newton. Tu şi cu Tyler puteţi găsi altceva de făcut. Nu ai ce căuta în Seattle până când poliţia nu se dumireşte ce se întâmplă acolo. Ştiu că Beth Crowley i-a spus acelaşi lucru şi lui Tyler, aşa că degeaba încerci să mă impresionezi. Oh, bună dimineaţa, Bella, spuse ea când mă văzu, schimbând tonul repede. Ai venit devreme.

Karen Newton era ultima persoană căreia i-aş cere sfaturi într-un magazin de echipament sportiv pentru excursionişti. Părul ei blond-deschis era mereu aranjat într-un coc fără cusur, manichiura şi pedichiura erau perfect făcute de o profesionistă – cu unghiile de la picioare vizibile prin pantofii decupaţi, cu tocuri înalte, care nu semănau deloc cu ce avea magazinul de oferit pe rândul lung de ghete

de alpinism.

– Nu a fost trafic, am zis eu jovial, în timp ce înhăţam vesta oribilă de un portocaliu fosforescent de sub tejghea.

Mă surprindea că doamna Newton era tot atât de preocupată de ce se petrecea la Seattle ca şi Charlie. Eu credeam că tatăl meu exagerează.

– Păi, ăăă...

Doamna Newton ezită preţ de o clipă, jucându-se stânjenită cu un teanc de fluturaşi pe care-i aranja lângă casa de marcat.

M-am oprit cu o mână pe vestă. Ştiam privirea aceea.

Când i-am anunţat că nu voi putea lucra la ei vara aceasta – adică îi abandonam în sezonul de vârf -, au început să o pregătească pe Katie Marshall să-mi ia locul. Nu prea puteau să-şi permită să ne plătească pe amândouă, aşa că atunci când se anunţa o zi mai lejeră...

– Aveam de gând să te sun, continuă doamna Newton. Nu cred că va fi o zi prea aglomerată azi. Mike şi cu mine ne descurcăm. Îmi pare rău că te-ai trezit şi ai condus...

Într-o zi obişnuită aş fi fost în extaz de o aşa întorsătură a evenimentelor. Astăzi... nu era chiar aşa.

– OK, am oftat.

Umerii mi s-au pleoştit. Ce aveam să fac acum?

– Nu e corect, mamă, spuse Mike. Dacă Bella vrea să lucreze...

– Nu, e în regulă, doamnă Newton. Serios, Mike. Oricum am de învăţat pentru examene şi alte lucruri de făcut...

Nu voiam să fiu sursa certurilor din familia lor mai ales că deja discutau în contradictoriu.

– Mulţumesc, Bella. Mike, vezi că ai sărit peste culoarul patru. Ăă, Bella, te-ar deranja să arunci fluturaşii aceştia la gunoi când ieşi? I-am spus fetei care i-a lăsat că îi pun pe tejghea, dar chiar nu am loc.

– Sigur, nici o problemă.

Am pus vesta deoparte, după care mi-am am îndesat fluturaşii sub un braţ şi am ieşit în ploaia măruntă.

Coşul de gunoi era pe o parte a magazinului, aproape de locul unde aveau voie să parcheze angajaţii. Am mers mai departe, lovind îmbufnată cu piciorul pietricelele de pe drum. Eram gata să arunc teancul de hârtii de un galben aprins la gunoi, când titlul îngroşat îmi captă interesul. În special unul dintre cuvinte îmi atrase atenţia.

Am apucat hârtiile cu ambele mâini, în timp ce mă holbam la poza din josul paginii. Mi s-a pus un nod în gât.

SALVAŢI LUPUL OLIMPIC

Sub cuvinte se afla un desen detaliat al unui lup în faţa unui brad, cu capul pe spate, ca şi cum ar fi urlat la lună. Era o imagine tulburătoare; poziţia tânguitoare a acestui lup îl făcea să arate

nefericit. Ca şi cum şi-ar fi urlat durerea.

Şi apoi am alergat la camionetă, încă ţinând strâns fluturaşii.

Cincisprezece minute – atât aveam la dispoziţie. Dar ar fi trebuit să-mi ajungă. Erau doar cincisprezece minute până în La Push şi, cu siguranţă, apucam să trec linia de graniţă cu câteva minute înainte să ajung în oraş.

Camioneta mea hurui pornind fără probleme.

Alice nu avea cum să mă fi văzut făcând asta pentru că nu plănuisem nimic. O decizie spontană, aceasta era cheia! Şi, atâta timp cât mă mişcăm repede, ar trebui să fiu în stare să folosesc lucrul acesta în avantajul meu.

Aruncasem fluturaşii umezi în graba mea şi acum zăceau împrăştiaţi pe scaunul pasagerului – o sută de titluri îngroşate, o sută de lupi întunecaţi care urlau, scoşi în evidenţă pe fundalul galben.

Am accelerat pe autostrada udă, am pornit ştergătoarele la maximum şi am ignorat mârâitul motorului antic şi de demult. Cincizeci la oră era maximul pe care puteam să-l scot de la camioneta mea şi m-am rugat să fie suficient.

Nu aveam idee unde era linia de graniţă, dar am început să mă simt mai în siguranţă când am trecut de primele case din apropierea rezervaţiei La Push. Cam până aici mă putea urmări Alice.

Aveam de gând să o sun imediat ce ajungeam la Angela în după-amiaza aceasta ca să ştie că sunt bine. Nu avea nici un motiv să se îngrijoreze. Nu era nevoie să se supere pe mine – Edward avea să fie suficient de furios pentru amândoi la întoarcere.

Camioneta mea răsuflă uşurată când a scrâşnit oprindu-se în faţa casei familiare, de un roşu palid. Mi se puse din nou un nod în gât în timp ce priveam căsuţa care îmi fusese cândva refugiu. Nu mai fusesem de atât de mult timp aici!

Înainte să apuc să închid motorul, Jacob stătea deja în prag cu faţa palidă de uimire.

În tăcerea bruscă după oprirea huruitului scos de motor, l-am auzit exclamând:

– Bella!

– Salut, Jake!

– Bella! strigă el din nou, iar zâmbetul pe care-l aşteptasem se întinse pe faţa lui ca soarele scăpat dintre nori. Dinţii lui străluceau puternic în contrast cu pielea lui cafenie. Nu-mi vine să cred!

Alergă la camionetă şi aproape că mă smulse prin portiera deschisă şi apoi am început amândoi să sărim în sus de bucurie ca nişte copii.

– Cum ai ajuns aici?

– M-am furişat!

– Excelent!

– Bună, Bella!

Billy venise în prag să vadă de unde atâta agitaţie.

– Bună, Bil... !

Chiar în acea clipă am rămas fără aer – Jacob mă prinse într-o îmbrăţişare de urs mult prea strânsă pentru a mai putea respira şi mă învârti în cerc.

– Oau, ce mă bucur să te văd aici!

– Nu pot... să respir, am spus eu pe nerăsuflate. El râse şi mă puse jos.

– Bine ai revenit, Bella, spuse el, rânjind.

Şi din felul în care rostise cuvintele am înţeles un bine ai venit acasă.

Am început să vorbim, prea entuziasmaţi să stăm cuminţi în casă. Jacob înainta săltând şi a trebuit să-i amintesc de câteva ori că eu nu am picioare de trei metri.

În timp ce mergeam, am simţit cum redevin eu cea din trecut, din vremea când eram prietenă cu Jacob. Puţin mai tânără, puţin mai iresponsabilă. Cineva care putea, când avea ocazia, să facă ceva cu adevărat stupid fără vreun motiv anume.

Exuberanţa noastră a durat pe parcursul primelor câteva subiecte de conversaţie: ce mai făceam, ce planuri aveam, cât timp aveam la dispoziţie şi ce anume mă adusese acolo. Când mi-am făcut curaj şi i-am povestit şovăielnic despre fluturaşul cu lup, râsul lui cutremurător a răsunat dintre copaci.

Dar apoi, pe măsură ce am trecut de spatele magaziei şi ne-am strecurat printre arbuştii deşi care mărgineau limita îndepărtată a Primei Plaje, am ajuns la părţile importante. A trebuit să discutăm mult prea devreme despre motivele din spatele lungii noastre despărţiri şi am privit cum chipul prietenului meu se încorda tot mai tare în masca amară care îmi era deja mult prea familiară.

– Şi care-i povestea, oricum? mă întrebă Jacob, lovind o bucată de lemn din calea lui cu prea multă forţă. Pluti deasupra nisipului după care se zdrobi de stânci. Vreau să spun, de ultima dată când ne-am văzut... mă rog, înainte, ştii tu... Se chinuia să-şi găsească cuvintele potrivite. Trase adânc aer în piept şi încercă din nou. Ceea ce vreau să te întreb este... totul este pur şi simplu la fel ca înainte să plece? L-ai iertat pentru toate astea?

Am tras adânc aer în piept.

– Nu aveam ce să-i iert.

Voiam să trec peste partea asta, cu trădările, acuzele, dar ştiam că trebuie să lămurim totul înainte să putem trece la altceva.

Jacob se strâmbă la faţă ca şi cum tocmai ar fi lins o lămâie.

– Mi-ar fi plăcut ca Sam să-ţi fi făcut o poză când te-a găsit în noaptea aceea, anul trecut în septembrie. Ar fi fost proba numărul

unu.

– Nu e nimeni judecat aici.

– Poate că ar trebui să fie cineva.

– Nici măcar tu nu l-ai mai condamna că a plecat dacă ai şti motivul pentru care a făcut asta.

Se uită la mine preţ de câteva clipe.

– OK, mă provocă el sarcastic. Uimeşte-mă.

Ostilitatea lui mă afecta – răsucea cuţitul în rană; mă durea să ştiu că e supărat pe mine. Îmi amintea de după-amiaza aceea urâtă, cu mult timp în urmă, când, la ordinele lui Sam, îmi spusese că noi doi nu mai puteam fi prieteni. Mi-a luat o clipă să-mi vin în fire.

– Edward a plecat toamna trecută pentru că nu credea că ar trebui să umblu cu vampiri. A crezut că ar fi mai bine pentru mine să plece.

Jacob avu o reacţie întârziată. Trebui să se gândească un minut întreg. Indiferent ce avusese de gând să spună, nu mai era valabil acum. M-am bucurat că nu ştia pricina din spatele deciziei lui Edward. Nici nu vreau să-mi imaginez ce ar fi crezut dacă ar fi ştiut că Jasper încercase să mă ucidă.

– Şi totuşi, s-a întors, nu? mormăi Jacob. Păcat că nu poate să se ţină de o treabă.

– În caz că nu-ţi aminteşti, eu am fost cea care s-a dus şi l-a adus pe el înapoi.

Jacob se uită la mine un moment după care bătu în retragere. Faţa i se relaxă şi vorbi pe un ton mai liniştit:

– Adevărat. Şi totuşi, nu am ştiut niciodată povestea. Ce s-a întâmplat?

Am ezitat, muşcându-mi buza.

– E secret? Vocea lui căpătă o nuanţă ironică. Nu ai voie să-mi spui?

– Nu, am sărit eu. Pur şi simplu e o poveste foarte lungă, Jacob zâmbi arogant şi se întoarse să se plimbe pe plajă, aşteptându-se să mă iau după el.

Nu avea nici un farmec să-mi petrec timpul cu Jacob dacă avea de gând să se poarte aşa. M-am luat după el automat, nefiind sigură dacă nu cumva ar trebui să mă întorc şi să plec. Oricum aveam să dau ochii cu Alice la întoarcerea acasă... Presupun că nu era nici o grabă.

Jacob se îndreptă spre lemnul de plută masiv şi familiar – un copac întreg cu rădăcini şi toate alea, înălbit şi ancorat adânc în nisip; era într-un fel copacul nostru.

Jacob se aşeză pe banca naturală şi bătu cu mâna locul gol de lângă el.

– Nu mă deranjează poveştile lungi. Are şi ceva acţiune? Mi-am dat ochii peste cap şi m-am aşezat lângă el.

– Este şi ceva acţiune, i-am dezvăluit eu.

– Nu ar fi cu adevărat de groază dacă nu ar avea acţiune.

– De groază! am reperat eu în batjocură. Poţi să asculţi, sau ai de gând să mă întrerupi cu comentarii necioplite la adresa prietenilor mei?

Pretinse că îşi pune un lacăt la gură şi azvârle cheia invizibilă peste umăr. Am încercat să nu zâmbesc, dar n-am reuşit.

– Va trebui să încep cu partea în care erai deja prezent, am decis eu, străduindu-mă să-mi pun la punct în minte elementele povestirii înainte să încep.

Jacob ridică mâna.

– Te rog. Asta e bine, spuse el. Nu am înţeles mare lucru din ce se întâmpla la vremea respectivă.

– Mda, păi, devine complicat, aşa că fii atent. Ştii că Alice vede lucruri?

I-am luat căutătura urâtă drept un răspuns afirmativ – lupii nu erau prea încântaţi că legendele cu privire la puterile supranaturale ale vampirilor erau adevărate – aşa că am continuat cu povestirea cursei mele prin Italia să-l salvez pe Edward.

Am povestit cât de succint am putut – evitând orice nu era esenţial. Am încercat să citesc reacţiile lui Jacob, dar chipul îi era enigmatic, în timp ce-i explicam cum Alice văzuse că Edward plănuia să se sinucidă după ce auzise că eu murisem. Uneori Jacob părea atât de adâncit în gânduri că nu eram sigură că mă asculta. Mă întrerupse doar o dată.

– Strigoaica ghicitoare nu poate să ne vadă şi pe noi? îngăimă el cu faţa şi aspră, şi veselă. Serios? Excelent!

Mi-am încleştat dinţii şi am tăcut, în vreme ce pe chipul lui se citea că aştepta să-mi continui povestirea. M-am uitat urât la el până când şi-a dat seama cu ce-a greşit.

– Ups! spuse el. Scuze.

Îşi încuie iar buzele.

Reacţia lui a fost mai uşor de citit când am ajuns la partea despre familia Volturi. Îşi încleşta dinţii, i se făcu pielea ca de găină, iar nările începură să-i tremure. Nu am intrat în amănunte, nu i-am spus decât că Edward ne-a scos din probleme fără să-i dezvălui promisiunea pe care a trebuit să o facem sau vizita iminentă. Nu era necesar ca Jacob să aibă coşmaruri.

– Acum ştii toată povestea, am concluzionat eu. Aşa că e rândul tău să vorbeşti. Ce s-a întâmplat cât am fost eu weekendul acesta la mama mea?

Ştiam că Jacob îmi va da mai multe detalii decât Edward. Nu îi era teamă să mă sperie.

Jacob se apleacă în faţă, animat dintr-odată.

– Deci Embry, Quil şi cu mine patrulam sâmbătă seara, aşa de rutină, când dintr-odată – zbang! îşi aruncă braţele în aer, imitând o explozie. Am văzut-o – o urmă proaspătă, veche de nici cincisprezece minute. Sam a vrut să-l aşteptăm, dar eu nu ştiam unde ai plecat şi nu ştiam dacă strigoii aveau sau nu grijă de tine. Aşa că am pornit după Victoria la viteză maximă, dar ea a trecut de graniţa rezervaţiei înainte să o putem ajunge. Ne-am răspândit de-a lungul graniţei, sperând că va veni înapoi. Dă-mi voie să-ţi zic că a fost foarte frustrant. Dădu din cap şi părul care-i creştea din tunsoarea scurtă pe care o adoptase de când intrase în haită – îi intră în ochi. Am ajuns mult prea la sud. Cei din familia Cullen o urmăreau înapoi spre partea noastră la doar câţiva kilometri la nord de noi. Ar fi fost atacul perfect dacă am fi avut unde să aşteptăm.

Îşi scutură capul, făcând o grimasă.

– Atunci au început lucrurile să fie pe muchie de cuţit. Sam şi ceilalţi au ajuns-o înaintea noastră, dar ea urma cu precizie graniţa şi toată gaşca de vampiri era chiar pe partea cealaltă. Cel mare, cum l-o fi chemând...

– Emmett.

– Mda, el. S-a aruncat după ea, dar roşcata e rapidă! A aterizat chiar în spatele ei şi aproape că l-a dat jos pe Paul. Şi Paul... ei bine, îl ştii pe Paul.

– Mda.

– Şi-a pierdut concentrarea. Nu pot spune că-l condamn – strigoiul mare era chiar deasupra lui. A izbucnit – hei nu te uita aşa la mine. Vampirul era pe teritoriul nostru.

Am încercat să-mi controlez expresia ca el să poată continua. Unghiile îmi intrau în palmă ascultând înfiorată povestirea, deşi ştiam că totul se terminase cu bine.

– Şi, în fine, Paul a ratat, iar cel mare s-a întors în partea lui. Până la acel moment, ăă, păi, ăăă, blonda...

Expresia lui Jacob era un amestec amuzant de dezgust şi admiraţie ostilă în timp ce încerca să găsească un cuvânt care să o descrie pe sora lui Edward.

– Rosalie.

– Mă rog. A intervenit, aşa că Sam şi cu mine ne-am dus să-l sprijinim pe Paul de-o parte şi de alta. Apoi şeful lor şi celălalt blond...

– Carlisle şi Jasper.

Îmi aruncă o privire exasperată.

– Ştii că nu îmi pasă de fapt. Oricum, deci Carlisle a vorbit cu Sam, încercând să calmeze spiritele. A fost ciudat pentru că toată lumea s-a calmat de-a binelea foarte repede. Celălalt de care mi-ai spus se juca cu minţile noastre. Dar chiar dacă ştiam ce făcea, nu puteam să nu fim calmi.

– Da, cunosc senzaţia.

– Foarte enervant, aşa este. Numai că nu te poţi enerva decât după aceea. Îşi scutură capul cu nervozitate. Aşa că Sam şi capul vampirilor au căzut de acord că Victoria era prioritatea, aşa că am pornit din nou după ea. Carlisle ne-a dat spaţiu ca să putem să urmărim mirosul cum trebuie, dar apoi ea a ajuns pe stâncile de la nord de ţinutul Makah, chiar acolo unde graniţa se împleteşte cu coasta pentru câţiva kilometri. Aşa că ea s-a înfundat în apă din nou. Cel mare şi cu cel calm au cerut permisiunea să treacă graniţa să se ia după ea, dar evident că noi am spus nu.

– Bine. Vreau să spun, v-aţi purtat prosteşte, dar mă bucur. Emmett nu este niciodată suficient de prudent. Ar fi putut să i se întâmple ceva.

Jacob pufni:

– Deci vampirul tău ţi-a spus că i-am atacat fără nici un motiv şi că gaşca lui total nevinovată...

– Nu, l-am întrerupt eu. Edward mi-a spus aceeaşi poveste doar că nu atât de detaliat.

– Ha, spuse Jacob pe sub mustaţă şi se aplecă să ia o piatră dintre milioanele de pietricele de la picioarele noastre. Cu o mişcare relaxată, o aruncă la o sută de metri în golf. Ei bine, presupun că o să se întoarcă. O să mai avem o şansă cu ea.

M-am cutremurat; evident că avea să se întoarcă. Oare data viitoare chiar îmi va spune Edward? Nu eram convinsă. Va trebui să stau cu ochii pe Alice, să caut semne că tiparul avea să se repete...

Jacob nu păru să-mi observe reacţia. Se uita de-a lungul valurilor cu o expresie meditativă întipărită pe faţă, cu buzele late încreţite.

– La ce te gândeşti? l-am întrebat eu după un timp de stat în linişte.

– Mă gândesc la ce mi-ai spus. La faptul că tipa care ghiceşte viitorul te-a văzut sărind de pe stâncă şi a crezut că te-ai sinucis şi cum totul a scăpat de sub control... Îţi dai seama că, dacă m-ai fi aşteptat aşa cum ar fi trebuit atunci stri... Alice nu ar mai fi putut să te vadă sărind? Nimic nu s-ar fi schimbat. Şi probabil că am fi în garaj acum ca în orice altă sâmbătă. Nu ar mai fi vampiri în Forks, iar tu şi cu mine... Nu mai continuă fraza, adâncindu-se în gânduri.

Modul în care vorbise era deconcertant, ca şi cum ar fi fost un lucru bun să nu mai existe vampiri în Forks. Inima începu să-mi bată neregulat la pustietatea imaginii pe care tocmai o înfăţişase.

– Edward s-ar fi întors oricum.

– Eşti sigură? întrebă el, devenind din nou pus pe harţă, odată ce am rostit numele lui Edward.

– Despărţirea... Nu a funcţionat bine pentru nici unul din noi.

Începu să spună ceva cu îndârjire, dar se controla, trase aer în piept şi începu iar.

– Ştiai că Sam e supărat pe tine?

– Pe mine? îmi luă o secundă să mă prind. Aa. Înţeleg. Crede că vampirii ar fi stat deoparte unde erau dacă nu eram eu.

– Nu. Nu de asta.

– Atunci care este problema?

Jacob se apleca să mai ia o piatră. O întoarse pe toate părţile între degete; ochii îi erau ţintuiţi asupra pietrei negre în timp ce vorbi pe un ton grav:

– Când Sam a văzut... cum erai la început, când Billy le-a spus că Charlie îşi făcea griji că nu te faci bine şi apoi când ai început să sari de pe stânci...

M-am strâmbat. Nu avea nimeni de gând să mă lase să uit de partea aia.

Jacob mă privi ţintă.

– A crezut că eşti singura persoană din lume cu suficiente motive să-i urască pe cei din familia Cullen aşa cum îi urăşte el.

Sam se simte puţin... trădat că i-ai lăsat pur şi simplu să revină în viaţa ta, ca şi cum nu ţi-ar fi făcut rău niciodată.

Nu am crezut nici o clipă că Sam era singurul care simţea aşa. Iar asprimea din vocea mea era pentru amândoi.

– Poţi să-i spui lui Sam să se ducă direct...

– Uită-te la aia, mă întrerupse Jacob arătând spre un vultur care se lăsa în jos spre ocean de la o înălţime incredibil de mare.

Se îndreptă doar în ultima clipă, atingând suprafaţa valurilor doar cu ghearele timp de o secundă. Apoi zbură mai departe, aripile luptându-se cu încărcătura mare de peşte pe care îl prinsese.

– Vezi asta pretutindeni, spuse Jacob cu vocea brusc distantă. Natura îşi urmează cursul – vânător şi pradă, nesfârşitul ciclu al vieţii şi al morţii.

Nu înţelegeam ce rost avea predica despre natură; am presupus că nu încerca decât să schimbe subiectul. Dar apoi îşi coborî privirea spre mine cu un umor negru în ochi.

– Şi totuşi, nu vezi peştele încercând să-l sărute pe vultur. Nu vezi niciodată aşa ceva.

Rânji dispreţuitor.

Am zâmbit şi eu încordată, deşi gustul amar îmi era încă întipărit în gură.

– Poate că peştele încearcă, am sugerat eu. E greu de crezut că gândeşte peştele. Vulturii simt nişte păsări foarte arătoase, ştii?

– La asta se rezumă? Vocea îi deveni brusc ascuţită. La fizic?

– Nu te prosti, Jacob.

– Atunci la bani? insistă el.

– Foarte frumos, am mormăit eu, ridicându-mă de pe trunchi. Sunt flatată că ai o părere aşa de bună despre mine.

I-am întors spatele şi am dat să plec.

– Of, nu te enerva. Era chiar în spatele meu; mă prinse de încheietură şi mă învârti. Vorbesc serios! încerc să te înţeleg şi tot nu reuşesc.

Se încruntă de furie, ochii strălucindu-i negri în umbra lor profundă.

– Îl iubesc pe el. Nu pentru că e frumos şi nici pentru că e bogat! Am pus accent pe ultimul cuvânt. Aş fi preferat să nu fie nici una, nici alta. Ar mai micşora diferenţele dintre noi puţin – pentru că tot ar fi cea mai iubitoare, nobilă, incredibilă şi amabilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Evident că-l iubesc. Cât de greu este de înţeles?

– Este imposibil de înţeles.

– Atunci te rog să mă luminezi, Jacob. Am lăsat sarcasmul să curgă liber. Zi-mi un motiv valid pentru care cineva poate să iubească pe altcineva. Din moment ce eu nu procedez cum trebuie.

– Cred că primul pas ar fi să cauţi pe cineva din lumea noastră. Aşa merge de obicei.

– Păi, atunci e aiurea rău! am sărit eu. Cred că am rămas la Mike Newton până la urmă.

Jacob se înfioră şi-şi muşcă limba. Mi-am dat seama că vorbele mele îl răniseră, dar eram prea supărată să-mi mai pară rău şi de asta deocamdată. Îmi dădu drumul la încheietură şi-şi încrucişă braţele la piept, întorcându-se cu spatele la mine să se uite la ocean.

– Sunt om, mormăi el încet.

– Nu eşti la fel de om ca şi Mike, am continuat eu fără milă. Încă mai crezi că este cel mai important argument?

– Nu e acelaşi lucru. Jacob nu ridică privirea de la valurile cenuşii. Nu am ales eu să fiu aşa.

Am râs o dată nevenindu-mi să cred.

– Şi tu crezi că Edward da? Nu ştia ce se întâmpla cu el mai mult decât tine. Mai exact, nu a concurat pentru aşa ceva.

Jacob îşi scutură capul înainte şi înapoi cu o mişcare scurtă şi rapidă.

– Ştii, Jacob, eşti groaznic de ipocrit – având în vedere că eşti vârcolac şi toată povestea asta.

– Nu e acelaşi lucru, repetă Jacob, uitându-se urât la mine.

– Nu văd de ce nu. Ai putea fi puţin mai înţelegător cu privire la familia Cullen. N-ai idee cât de buni sunt cu adevărat în suflet. Jacob se încruntă şi mai tare.

– Nu ar trebui să existe. Existenţa lor este împotriva firii. M-am uitat la el preţ de o clipă îndelungată cu o sprânceană ridicată în semn

că nu îmi venea să cred ce auzeam. Îi luă ceva timp să observe.

– Ce?

– Apropo de supranatural... am insinuat eu.

– Bella, spuse el cu vocea scăzută şi schimbată. Îmbătrânită. Mi-am dat seama că sună brusc mai mare decât mine – ca un părinte sau un profesor. Ceea ce sunt s-a născut în mine. Este parte din fiinţa mea, din ceea ce este familia mea, din ceea ce reprezentăm ca trib – este motivul pentru care încă mai suntem aici. În afară de asta – se uită la mine, ochii negri fiindu-i de necitit – sunt încă om.

Îmi ridică mâna şi o apăsă pe pieptul lui fierbinte. Simţeam în palmă prin tricou bătaia ritmică a inimii lui.

– Oamenii normali nu pot să conducă peste tot motociclete aşa ca tine.

Zâmbi cu jumătate de gură.

– Oamenii normali fug de monştri, Bella. Şi nu am pretins vreodată că aş fi normal. Doar om.

Îmi era mult prea greu să stau supărată pe Jacob. Am început să zâmbesc când mi-am retras mâna de pe pieptul lui.

– Arăţi destul de om pentru mine, mi-am permis eu. Deocamdată.

– Mă simt om.

Se uită pe lângă mine, foarte departe. Îi tremura buza inferioară şi şi-o muşcă tare.

– Of, Jake, am şoptit eu, luându-l de mână.

De asta mă aflam aici. De asta eram gata să suport orice mustrare mă aştepta la întoarcere. Pentru că, sub toată mânia şi sarcasmul, Jacob suferea. Chiar acum, era foarte clar în ochii lui. Nu ştiam cum să-l ajut, dar ştiam că trebuia să încerc. Era mai mult decât îi datoram. Pentru că durerea lui era şi durerea mea. Jacob devenise parte din mine şi nu aveam cum să mai schimb asta acum.

5. SUFLETE PERECHE

– Te simţi bine, Jake? Charlie mi-a spus că treci printr-o perioadă mai grea... Nu se face mai uşoară?

Mâinile lui calde se încolăciră în jurul meu.

– Nu e aşa de rău, spuse el, dar nu vru să se uite în ochii mei. Se întoarse încet la trunchiul de copac adus de apă uitându-se la pietricelele colorate în culorile curcubeului şi trăgându-mă lângă el. M-am aşezat din nou pe copacul nostru, dar el se aşeză pe pământul pietros şi umed în loc să stea lângă mine. M-am întrebat dacă în felul acesta îşi putea ascunde faţa cu mai multă uşurinţă. Continuă să mă ţină de mână.

Am început să flecăresc pentru a umple tăcerea:

– Ce mult a trecut de când nu am mai fost aici! Probabil că am pierdut o tonă de chestii. Ce mai fac Sam şi Emily? Şi Kinbry? Quil a...

M-am oprit la mijlocul frazei, amintindu-mi că Quil, prietenul lui Jacob, fusese un subiect sensibil.

– Of, Quil, oftă Jacob.

Deci probabil că s-a întâmplat – Quil trebuie să se fi alăturat haitei.

– Îmi pare rău, am mormăit eu. Spre surprinderea mea, Jacob râse.

– Nu-i zice şi lui asta.

– Ce vrei să spui?

– Quil nu vrea să-i plângi de milă. Ba din contră – e absolut fascinat. De-a dreptul încântat.

Nu avea nici o logică pentru mine. Toţi lupii fuseseră atât de deprimaţi de ideea că prietenul lor va avea aceeaşi soartă ca şi ei.

– Poftim?

Jacob îşi înclină capul pe spate să se uite la mine. Zâmbi şi-şi dădu ochii peste cap.

– Quil crede că e cea mai mişto chestie care i s-a întâmplat vreodată. Pe de o parte este şi din cauză că ştie în sfârşit ce se întâmplă. Şi e foarte încântat să-şi recupereze prietenii – să facă parte din „gaşcă”. Jacob râse din nou pe înfundate. N-ar trebui să mă mire, cred. E tipic pentru Quil.

– Îi place?

– Sincer să fiu... la majoritatea le place, recunoscu Jacob încet. Există în mod clar şi părţi bune în toată treaba asta – viteza, libertatea, puterea... sentimentul de... de familie... Sam şi cu mine suntem singurii care ne-am amărât. Şi Sam a trecut peste asta cu mult timp în urmă. Aşa că eu simt plângăciosul acum.

Jacob râse de el însuşi.

Erau atât de multe lucruri pe care voiam să le ştiu!

– De ce sunteţi tu şi cu Sam diferiţi de ceilalţi? Ce s-a întâmplat

cu Sam la urma urmei? Care este problema lui?

Întrebările au ţâşnit una după alta fără vreun loc între ele care să permită un răspuns, iar Jacob râse din nou.

– E o poveste lungă.

– Şi eu ţi-am spus o poveste lungă. În plus, nu mă grăbesc să mă întorc, am spus eu, după care m-am strâmbat când m-am gândit la ce necazuri mă aşteptau.

Îşi ridică privirea repede spre mine, atent la dublul înţeles al cuvintelor mele.

– O să se supere pe tine?

– Da, am recunoscut eu. Nu-i place deloc atunci când fac lucruri pe care el le consideră... riscante.

– Cum ar fi să umbli cu vârcolaci.

– Mda,

Jacob ridică din umeri.

– Atunci nu te întoarce. O să dorm pe canapea.

– Excelentă idee, am protestat eu. Pentru că apoi el va veni după mine.

Jacob deveni mai serios, după care zâmbi slab.

– Oare?

– Dacă i-ar fi teamă că aş fi rănită sau ceva asemănător - probabil.

– Oricum ideea mea sună mai bine.

– Te rog, Jake! Chiar mă enervează.

– Ce anume?

– Faptul că voi doi sunteţi gata să vă omorâţi unul pe altul! m-am plâns eu. Mă scoate din minţi. De ce nu puteţi să vă purtaţi civilizat?

– El e gata să mă omoare? întrebă Jacob cu un zâmbet sinistru, fără să-i pese de furia mea.

– Nu aşa cum ai părea tu gata să-l omori pe el! m-am trezit eu ţipând. Cel puţin el poate să se poarte matur cu chestia asta. Ştie că, dacă te răneşte pe tine, mă răneşte şi pe mine – şi nu ar face niciodată una ca asta. Ţie se pare că nu-ţi pasă deloc de prostia asta!

– Mda, sigur, bombăni Jacob. Sunt convins că e aşa de paşnic cum spui tu.

– Ah! mi-am smuls mâna dintr-a lui şi am întors capul să nu-l mai văd.

Apoi mi-am tras genunchii la piept şi mi-am înfăşurat braţele strâns în jurul lor.

Am privit spre orizont, furioasă la culme.

Jacob nu spuse nimic timp de câteva minute. Într-un târziu, se ridică de pe pământ şi se aşeză lângă mine, punându-şi braţul în jurul umerilor mei. M-am scuturat să-l îndepărtez.

– Îmi pare rău, spuse el încet. O să încerc să mă port mai frumos.

Nu am răspuns.

– Mai vrei să auzi povestea lui Sam? se oferi el. Am ridicat din umeri.

– După cum am mai spus, este o poveste lungă. Şi foarte... ciudată. Sunt atât de multe lucruri ciudate în legătură cu noua lui viaţă. Nu am avut timp să-ţi spun nici măcar jumătate din ea. Şi chestia asta cu Sam – ei bine, nu ştiu dacă voi putea vreodată să o explic aşa cum trebuie.

În ciuda iritării mele, cuvintele lui mi-au stârnit interesul.

– Ascult, am spus eu cu asprime.

Am văzut cu coada ochiului zâmbetul de pe faţa lui.

– Lui Sam i-a fost mult mai greu decât ne-a fost nouă. Pentru că el a fost primul şi era singur şi nu avea cine să-i spună ce se întâmpla cu el. Bunicul lui Sam murise înainte ca el să se nască, iar tatăl lui nu i-a fost niciodată alături. Nu era nimeni acolo să recunoască simptomele. Prima dată când s-a întâmplat – prima dată când s-a transformat – a crezut că a luat-o razna. I-a luat două săptămâni să se calmeze şi să se schimbe la loc. Asta s-a întâmplat înainte să vii tu în Forks, aşa că nu ai de unde să-ţi aminteşti. Mama lui Sam şi Leah Clearwater i-au pus pe pădurari să-l caute şi au chemat şi poliţia. Oamenii credeau că a suferit un accident sau că i s-a întâmplat altceva...

– Leah? am întrebat eu, surprinsă.

Leah era fiica lui Harry. M-a cuprins deodată compasiunea la auzul numelui ei. Harry Clearwater, prietenul de-o viaţă al lui Charlie, murise de atac de cord primăvara trecută.

Vocea i se schimbă, devenind mai gravă.

– Mda. Leah şi Sam au fost iubiţi în liceu. Au început să fie împreună când ea era în primul an. Ea a luat-o razna când el a dispărut.

– Dar el şi cu Emily...

– Ajung şi acolo – face parte din poveste, spuse el. Trase aer în piept încet, după care expiră cu putere.

Ce greşeală din partea mea să mă gândesc că Sam nu a mai iubit pe nimeni înainte de Emily! Majoritatea oamenilor se îndrăgostesc de mai multe ori pe parcursul vieţii lor. Pur şi simplu, îl văzusem pe Sam cu Emily şi nu mi-l puteam imagina cu altcineva. Felul în care o privea... ei bine, îmi amintea de o privire pe care o văzusem uneori în ochii lui Edward – atunci când se uita la mine.

– Sam s-a întors, spuse Jacob, dar nu voia să vorbească cu nimeni despre locul în care fusese. Umbla vorba că nu era bun de nimic, în general. Şi apoi Sam s-a întâlnit întâmplător cu bunicul lui

Quil când bătrânul Quil Ateara a venit în vizită la doamna Uley. Sam i-a strâns mâna. Bătrânul Quil aproape că a avut un atac de cord.

Jacob se opri să râdă.

– De ce?

Jacob îmi puse o mână pe obraz şi-mi trase faţa să mă uit la el – se aplecă spre mine, chipul fiindu-i la doar câţiva milimetri depărtare. Palmele lui îmi ardeau pielea, ca şi cum ar fi avut febră.

– Aha, am înţeles, am spus eu. Mă simţeam incomod să am faţa atât de aproape de a lui şi să-i simt mâna fierbinte pe pielea mea. Sam avea temperatură.

Jacob râse din nou.

– Mâna lui Sam era ca şi cum fusese lăsată pe sobă.

Era atât de aproape că-i puteam simţi respiraţia caldă. Am ridicat liniştită un braţ să-i dau mâna la o parte şi să-mi eliberez faţa, dar mi-am împletit degetele cu ale lui ca să nu-i rănesc sentimentele. Zâmbi şi se lăsă pe spate, netulburat de încercarea mea dezinvoltă.

– Deci domnul Ateara s-a dus direct la ceilalţi bătrâni, continuă Jacob. Ei erau singurii care mai rămăseseră dintre cei care ştiau, care-şi aminteau. Domnul Ateara, Billy şi Harry chiar şi-au văzut bunicii în timpul transformării. Când bătrânul Quil le-a spus, s-au întâlnit în secret cu Sam şi i-au explicat. A fost mai uşor după ce a înţeles – după ce nu a mai fost singur. Ştiau că el nu va fi singurul afectat de întoarcerea familiei Cullen – pronunţă fără să vrea numele cu amărăciune -, dar nimeni nu mai era îndeajuns de mare. Aşa că Sam ne-a aşteptat şi pe noi să-i fim alături...

– Familia Cullen nu ştia nimic, am spus eu şoptit. Ei credeau că nu mai există vârcolaci. Nu ştiau că venirea lor aici vă va schimba.

– Asta nu schimbă faptul că aşa s-a întâmplat.

– Adu-mi aminte să nu te calc pe nervi.

– Crezi că ar trebui să fiu la fel de iertător ca tine? Nu putem fi toţi sfinţi şi martiri.

– Maturizează-te, Jacob.

– Aş vrea să pot, murmură el încet.

M-am uitat la el încercând să înţeleg ceva din răspunsul lui.

– Ce?

Jacob chicoti.

– Este unul din acele lucruri de care am mai spus.

– Tu... nu poţi... să creşti? am spus eu şocată. Ce faci? Nu... îmbătrâneşti? E vreo glumă sau ceva?

– Nuu.

Îşi ţuguie buzele când rosti litera „u”.

Am simţit cum mi se ridică sângele în cap. Lacrimi – lacrimi de furie – îmi umplură ochii. Dinţii îmi scrâşniră scoţând un zgomot puternic.

– Bella? Am spus ceva rău?

M-am ridicat din nou în picioare cu mâinile strânse în pumni, tremurând din toate încheieturile.

– Tu. Nu. Îmbătrâneşti, am mârâit eu printre dinţi. Jacob mă trase delicat de braţ, încercând să mă facă să stau jos.

– Nici unul dintre noi nu îmbătrâneşte. Cei cu tine?

– Chiar sunt singura care trebuie să îmbătrânească? Devin mai bătrână cu fiecare zi nenorocită care trece! aproape că am ţipat eu, aruncându-mi braţele în aer. În sufletul meu recunoşteam că făceam o scenă de genul lui Charlie, dar partea raţională era umbrită puternic de partea iraţională. La naiba! Ce fel de lume e asta? Unde este dreptatea?

– Ia-o uşor, Bella!

– Mai taci şi tu din gură, Jacob! Taci din gură! E atât de nedrept!

– Ai bătut din picior pe bune? Credeam că fetele fac asta numai la televizor.

Am mârâit neimpresionant.

– Nu e aşa de rău cum crezi tu. Stai jos să-ţi explic.

– Stau bine în picioare, îşi dădu ochii peste cap.

– OK. Cum vrei tu. Dar ascultă-mă, voi îmbătrâni... cândva.

– Explică.

Bătu cu mâna copacul. M-am uitat urât pentru o secundă, după care m-am aşezat; m-am liniştit la fel de repede cum mi-a sărit ţandăra şi m-am calmat suficient să-mi dau seama că mă făceam de râs.

– Când avem suficient autocontrol să renunţăm... spuse Jacob. Când nu ne mai schimbăm o perioadă lungă de timp, îmbătrânim din nou. Nu e uşor. Îşi scutură capul, cu inima profund îndoită. Cred că îmi va lua foarte mult timp să învăţ să mă controlez atât de mult. Nici măcar Sam nu a ajuns în punctul acela. Pentru că nu ne ajută faptul că este un cuib imens de vampiri chiar peste drum de noi. Nu ne putem gândi să-i denunţăm din moment ce tribul are nevoie de protectori. Dar n-ar trebui să te enervezi aşa cu privire la asta pentru că sunt deja mai mare decât tine, fizic mă refer.

– Ce vrei să spui?

– Uită-te şi tu la mine, Bells. Chiar par de şaisprezece ani? M-am uitat de sus în jos la corpul lui de mamut încercând să fiu obiectivă.

– Da, presupun că nu pari.

– Deloc. Pentru că ajungem la maturitate în doar câteva luni atunci când gena de vârcolac este activată. E un proces de creştere al naibii de rapid. Se strâmbă. Din punct de vedere fizic am în jur de douăzeci şi cinci de ani. Aşa că nu trebuie să te sperii că ai fi prea mare pentru mine încă cel puţin şapte ani de-acum încolo.

În jur de douăzeci şi cinci de ani. Ideea aceasta mă răscolea. Dar îmi aminteam procesul de creştere – cum se înălţase şi crescuse chiar sub ochii mei şi că arătase diferit de la o zi la alta...

Mi-am scuturat capul simţindu-mă ameţită.

– Deci, vrei să auzi despre Sam sau vrei să mai ţipi la mine pentru nişte lucruri pe care nu le pot controla?

Am tras adânc aer în piept.

– Scuze. Vârsta este un subiect sensibil pentru mine. Ai atins un punct slab.

Ochii lui Jacob se îngustară în vreme ce se străduia să-şi aleagă cuvintele.

Din moment ce nu voiam să vorbesc despre subiecte cu adevărat sensibile – planurile mele de viitor sau tratate care ar putea fi încălcate, l-am încurajat să continue.

– Deci ai spus că odată ce Sam a înţeles ce se întâmpla şi i-a avut alături de el pe Billy şi pe Harry, şi pe domnul Ateara, nu i-a mai fost atât de greu. Şi, aşa cum ai spus şi tu, sunt nişte părţi mişto... Am ezitat puţin. De ce îi urăşte Sam atât de mult? De ce-şi doreşte ca şi eu să-i urăsc?

Jacob oftă.

– Asta e partea cu adevărat ciudată.

– Sunt as la ciudăţenii.

– Mda, ştiu. Rânji înainte să continue. Deci, ai dreptate. Sam ştia ce se întâmpla şi totul era aproape în regulă, în principiu viaţa lui s-a întors la, ei bine, nu normal. A devenit mai bună. Apoi Jacob se încruntă ca şi cum ar urma ceva dureros. Sam nu a putut să îi spună prietenei sale, Leah. Nu avem voie să spunem la nimeni care nu trebuie să ştie. Şi nu prea era sigur pentru ea ca el să stea în preajma ei – dar trişa, cum făceam şi eu cu tine. Leah era foarte supărată că el nu-i spunea ce se petrecea – unde fusese, unde pleca noaptea, de ce era mereu atât de epuizat – , dar încercau să rezolve lucrurile. Încercau. Chiar se iubeau unul pe altul.

– A aflat? Asta s-a întâmplat? îşi scutură capul.

– Nu, nu asta a fost problema. Verişoara ei, Emily Young, a venit din rezervaţia Makah să o viziteze într-un weekend.

Am scos un zgomot de uimire.

– Emily este verişoara lui Leah?

– Verişoară de-a doua. Sunt apropiate totuşi. Erau ca nişte surori când erau mici.

– E... Îngrozitor. Cum a putut Sam..?

Am lăsat fraza neterminată, scuturându-mi capul.

– Nu-l judeca încă. Ţi-a spus cineva de... Ai auzit de suflete pereche?

– Suflete pereche? Am repetat cuvântul care nu avea sens în

context. Nu. La ce se referă?

– Este unul dintre lucrurile bizare cu care avem de-a face. Nu se întâmplă la toţi. De fapt, este o excepţie rară, nu este regula. Sam auzise nişte poveşti până atunci, poveşti pe care toţi le considerau legende. Auzise şi una despre suflete pereche, dar nu visase niciodată...

– Ce este? am insistat eu.

Jacob îşi îndreptă privirea spre ocean.

– Sam chiar o iubea pe Leah. Dar când a văzut-o pe Emily, nu a mai contat. Uneori... nu ştim exact de ce... ne găsim perechea aşa. Ochii lui străluciră din nou către mine, faţa înroşindu-i-se. Vreau să spun... sufletele noastre pereche.

– Cum aşa? Dragoste la prima vedere? am chicotit eu. Jacob nu zâmbea. Ochii lui întunecaţi mă mustrau pentru reacţie.

– Este ceva mai puternic de atât. Ţine de absolut.

– Scuze, am mormăit eu. Vorbeşti serios, nu?

– Mda, vorbesc serios.

– Dragoste la prima vedere? Dar mai puternică?

Vocea mea încă mai purta o urmă de îndoială, iar el îşi dădu seama de asta.

– Nu e uşor de explicat. Oricum nu contează. Ridică indiferent din umeri. Ai vrut să ştii ce s-a întâmplat cu Sam de urăşte vampirii pentru că l-au schimbat, pentru că l-au făcut să se urască pe sine. Şi asta s-a întâmplat. I-a frânt inima lui Leah. Şi-a încălcat toate promisiunile pe care i le făcuse. Trebuie să vadă în fiecare zi acuzaţiile în ochii ei şi să ştie că are dreptate.

Se opri deodată din vorbit ca şi cum ar fi spus ceva ce n-ar fi vrut.

– Şi Emily cum a trecut peste asta? Dacă era atât de apropiată de Leah... Sam şi Emily erau meniţi să fie împreună, două piese de puzzle, făcute exact una pentru alta. Şi totuşi... cum a trecut Emily peste faptul că el aparţinea altcuiva? Aproape surorii ei?

– La început a fost foarte furioasă. Dar este greu să rezişti acelui nivel de devotament şi adoraţie. Jacob oftă. Şi apoi, Sam îi putea spune ei orice. Nu există reguli care să te oblige să nu faci asta atunci când îţi găseşti jumătatea. Ştii că a fost rănită?

– Mda.

În Forks se ştia că a fost rănită de un urs, dar eu cunoşteam adevărul.

„Vârcolacii sunt instabili, îmi spusese Edward. Oamenii de lângă ei ajung să fie răniţi”.

– Ei bine, oricât de ciudat ar suna, într-un fel aşa şi-au rezolvat problemele. Sam a fost atât de îngrozit, i-a fost atât de scârbă de el şi s-a urât atât pentru ceea ce făcuse... S-ar fi aruncat în faţa unei maşini

dacă asta ar fi făcut-o pe ea să se simtă mai bine. Ar fi făcut asta oricum, numai să scape de ceea ce făcuse. A fost distrus... Apoi, cumva, ea a fost cea care l-a consolat pe el şi după aceea...

Jacob nu mai termină fraza şi am simţit că povestea devenise mult prea personală pentru a fi împărtăşită.

– Săraca Emily, am şoptit eu. Bietul Sam. Săraca Leah...

– Mda, Leah a ieşit cel mai rău din toţi, mă aprobă el. Încearcă să pară curajoasă. O să fie domnişoară de onoare.

Mi-am întors privirea spre stâncile ascuţite care se ridicau din ocean ca nişte degete butucănoase rupte, pe marginea sudică a golfului, în timp ce încercam să asimilez tot ce auzisem. Îi simţeam privirea pe obraji, în timp ce aştepta să spun ceva.

– Ţi s-a întâmplat şi ţie? am întrebat într-un târziu, privind încă în altă parte. Chestia asta cu dragostea la prima vedere?

– Nu, îmi răspunse el repede. Sam şi cu Jared sunt singurii.

– Hmm, am spus eu, încercând să par interesată doar din politeţe.

Am fost uşurată şi am încercat să-mi explic reacţia. Pesemne că mă bucuram pur şi simplu că nu pretindea că ar exista vreo legătură mistică de vârcolac între noi doi. Relaţia noastră era şi aşa destul de încurcată. Nu aveam nevoie de mai mult supranatural decât aveam şi aşa parte.

Nici el nu spunea nimic, iar tăcerea era puţin stânjenitoare. Intuiţia îmi spunea că nu voiam să aud ce gândea el.

– La Jared cum a fost? am întrebat eu să rup tăcerea.

– Nimic spectaculos aici. Era doar o fată lângă care stătea în fiecare zi la şcoală timp de un an şi la care nu se uitase niciodată de două ori. Apoi, după ce s-a schimbat, s-a uitat încă o dată la ea şi apoi nu s-a mai uitat în altă parte. Kim a fost încântată. Era foarte îndrăgostită de el. Îşi pusese numele lui de familie lângă al ei în jurnal.

Râse ironic. M-am încruntat.

– Ţi-a spus Jared asta? Nu ar fi trebuit. Jacob îşi muşcă limba.

– Bănuiesc că nu ar trebui să râd. A fost amuzant, totuşi.

– Halal suflet pereche. El oftă.

– Jared nu ne-a spus intenţionat. Ţi-am mai spus partea asta, ai uitat?

– A, da. Vă puteţi auzi gândurile unii altora, dar numai când sunteţi lupi, nu?

– Corect. Ca strigoiul tău.

Se uită urat la mine.

– Edward, l-am corectat eu.

– Da, da, cum spui tu. De asta ştiu atât de multe despre cum s-a simţit Sam. Nu e ca şi cum ne-ar fi spus toate astea dacă ar fi avut de

ales. De fapt, asta e ceva ce urâm cu toţii. Amărăciunea din vocea lui sună deodată aspru. E groaznic. Nu ai pic de intimitate, nu ai secrete. Toate lucrurile de care îţi este ruşine sunt expuse să le vadă toată lumea.

Se cutremură.

– Sună groaznic, am şoptit eu.

– Este uneori de ajutor când avem nevoie să ne coordonăm, spuse el morocănos. O dată la nu ştiu cât timp când vreun strigoi ne încalcă teritoriul. Cu Laurent a fost distractiv. Şi dacă familia Cullen nu ne-ar fi stat în cale sâmbăta trecută… ah! mârâi el. Am fi putut s-o prindem! Pumnii i se încleştară cu nervozitate.

Am tresărit. Oricât de mult m-aş fi îngrijorat ca Jasper şi Emmett să nu păţească ceva, era nimic în comparaţie cu panica pe care o simţeam la ideea că Jacob ar putea lupta contra Victoriei. Mi-i imaginam pe Emmett şi Jasper invincibili. Jacob încă mai era cald şi uman prin comparaţie cu ei. Muritor. Mi l-am închipuit înfruntând-o pe Victoria, cea cu părul strălucitor fluturându-i în jurul chipului ciudat de felină… şi m-am cutremurat.

Jacob mă privi cu o expresie curioasă.

– Dar nu e la fel şi pentru tine tot timpul? Să-l ai pe el în capul tău?

– O, nu! Edward nu e niciodată la mine în cap. Ar vrea el. Jacob deveni nedumerit.

– Pe mine nu poate să mă audă, i-am explicat eu cu vocea puţin mai încrezută decât de obicei. Sunt singura care e aşa pentru el. Nu ştim de ce nu poate să mă audă.

– Ciudat, spuse Jacob.

– Mda… îngâmfarea îmi dispăruse. Probabil că înseamnă că e ceva în neregulă cu creierul meu, am recunoscut eu.

– Deja ştiam că e ceva în neregulă cu creierul tău, mormăi el.

– Mersi.

Soarele ieşi brusc dintre nori, surpriză pe care nu o anticipasem şi a trebuit să-mi îngustez ochii din cauza strălucirii apei. Toate lucrurile îşi schimbară culoarea – valurile se făcuseră din gri, albastre, copacii din kaki plictisitor, verde aprins, iar pietrele cu nuanţe de curcubeu străluceau ca bijuteriile.

Ne-am uitat chiorâş o clipă, lăsându-ne ochii să se acomodeze cu luminozitatea. Nu se mai auzea nimic în afară de vuietul valurilor care răsuna din fiecare parte a golfului ferit, măcinarea uşoară a pietrelor unele de altele sub mişcarea apei şi ţipetele ascuţite ale pescăruşilor de deasupra. Era un peisaj paşnic.

Jacob se aşeză mai aproape de mine, sprijinindu-se de braţul meu. Era atât de cald. După un minut de stat aşa, mi-am dat jos haina de ploaie. El scoase un mic sunet de încântare din gât şi-şi puse

obrazul pe capul meu. Simţeam cum soarele îmi încălzea pielea – deşi nu era la fel de caldă cum era Jacob – şi m-am întrebat cât timp mi-ar lua să mă ard.

Mi-am răsucit gânditoare mâna dreaptă şi am privit lumina soarelui strălucind subtil pe cicatricea pe care mi-o lăsase James.

– La ce te gândeşti? murmură el.

– La soare.

– Mm. Frumos.

– Tu la ce te gândeşti? am întrebat eu. Chicoti.

– Îmi aminteam filmul acela de fraieri la care m-ai dus. Şi la Mike Newton care voma peste tot.

Am râs şi eu, surprinsă de cât de mult schimbase timpul Amintirea. Înainte situaţia îmi provocase stres, nedumerire. Atât de multe lucruri se schimbaseră în seara aceea. Iar acum puteam să râd. Fusese ultima seară pe care o petrecusem cu Jacob înainte ca el să-şi afle adevărata moştenire genetică. Ultima amintire umană. O amintire care acum era ciudat de plăcută.

– Îmi este dor, spuse Jacob. De felul în care totul era atât de uşor… necomplicat. Mă bucur că am o memorie bună.

Oftă.

El simţi tensiunea bruscă din corpul meu atunci când cuvintele lui îmi provocară şi mie o amintire.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– În legătură cu amintirea aceea frumoasă a ta… M-am îndepărtat de el ca să-i pot citi faţa. În momentul de faţă era confuz. Te-ar deranja să-mi spui ce făceai luni dimineaţă? Te gândeai la ceva care-l deranja pe Edward.

Deranja nu era chiar cuvântul potrivit, dar voiam un răspuns aşa că era mai bine să nu încep subiectul prea grav. Faţa lui Jacob se lumină de înţelegere şi râse.

– Nu făceam decât să mă gândesc la tine. Nu prea i-a plăcut, nu?

– La mine? Cum adică la mine?

Jacob râse, cu mai multă putere de data aceasta.

– Îmi aminteam felul în care arătai în seara în care te-a găsit Sam – am văzut imaginea la el în cap şi e ca şi cum aş fi fost acolo; ştii că amintirea aceea l-a bântuit mereu pe Sam. Apoi mi-am adus aminte cum arătai prima dată când ai venit la mine acasă. Pariez că tu nici măcar nu-ţi dai seama în ce hal arătai atunci, Bella. Abia peste câteva săptămâni ai început să arăţi uman iar. Şi mi-am adus aminte cum îţi ţineai mereu braţele în jurul tău încercând să te menţii într-o bucată… Jacob tresări, după care îşi scutură capul. Îmi este greu să-mi amintesc cât de tristă erai, şi nu era vina mea. Aşa că m-am gândit că lui îi va fi mai greu. Şi m-am gândit că trebuie să arunce şi el o privire la ce-a

făcut.

L-am pocnit peste umăr. Mă duru mâna.

– Jacob Black, să nu mai faci niciodată aşa ceva! Promite-mi că nu mai faci.

– Nici nu mă gândesc. Nu m-am mai distrat atât de bine de luni întregi.

– Pe bune, Jake...

– Oh, revino-ţi în fire, Bella! Când crezi că mai apuc să-l văd? Nu-ţi face griji.

M-am ridicat în picioare, iar el m-a prins de mână când am dat să plec. Am încercat să mă smucesc.

– Plec, Jacob.

– Nu, nu pleca încă, protestă el, strângându-şi mâna în jurul mâinii mele. Iartă-mă. Şi... e în regulă, nu mai fac. Promit.

Am oftat.

– Mersi, Jake.

– Haide, ne întoarcem la mine acasă, spuse el entuziasmat.

– De fapt, chiar cred că trebuie să plec. Angela Weber mă aşteaptă şi ştiu că şi Alice e îngrijorată. Nu vreau să o supăr prea tare.

– Dar abia ai ajuns!

– Aşa pare, l-am aprobat eu.

Am privit soarele care era deja deasupra capetelor noastre. Cum trecuse timpul atât de repede? Se încruntă.

– Nu ştiu când o să te mai văd, spuse el pe un ton rănit.

– O să mai vin data viitoare când pleacă, am promis eu, dând ghes unui impuls de moment.

– Pleacă? Jacob îşi dădu ochii peste cap. Frumos mai descrii ce face el de fapt. Paraziţi dezgustători.

– Dacă nu te poţi purta frumos, nu voi mai veni deloc! l-am ameninţat eu, încercând să-mi eliberez mâna.

El refuza să-mi dea drumul.

– Hai, nu te supăra, spuse el, rânjind. A fost un impuls de moment.

– Dacă vrei să mă întorc va trebui să înţelegi ceva, OK? El aşteptă.

– Vezi, i-am explicat eu. Mie nu-mi pasă cine e vampir şi cine e vârcolac. Este irelevant. Tu eşti Jacob şi el este Edward, iar eu sunt Bella. Şi nimic altceva nu mai contează.

Ochii i se îngustară uşor.

– Dar eu sunt vârcolac, spuse Jacob fără să vrea. Iar el este vampir, adăugă el cu repulsie evidentă.

– Iar eu sunt Fecioară! am strigat eu exasperată.

Îşi ridică sprâncenele măsurându-mi expresia cu nişte ochi curioşi. Într-un târziu, ridică din umeri.

– Dacă tu chiar poţi să vezi lucrurile aşa...

– Pot. Da.

– OK. Doar Bella şi Jacob. Nici nu vreau să aud de Fecioarele alea ciudate pe aici. Îmi surâse cu zâmbetul lui cald şi familiar de care îmi fusese atât de dor. Am simţit cum un zâmbet în semn de răspuns mi se întindea pe faţă.

– Chiar mi-a fost dor de tine, Jake, am recunoscut eu din suflet.

– Şi mie, iar zâmbetul i se făcu şi mai larg. Ochii îi erau fericiţi şi limpezi, în sfârşit liberi de amărăciunea aceea aspră. Mai mult decât îţi dai seama. Vei mai veni în curând?

– Cât de curând voi putea, am promis eu.

6. ELVEŢIA

În timp ce conduceam spre casă, nu clădeam foarte multă importanţă străzii care strălucea umedă în bătaia soarelui. Mă gândeam la avalanşa de informaţii pe care mi le împărtăşise Jacob, încercând să le sortez şi să le înţeleg semnificaţia. În ciuda acestei poveri, mă simţeam mai uşoară. Faptul că îl văzusem pe Jacob zâmbind, că toate secretele fuseseră scoase la iveală... nu făcea lucrurile să fie perfecte, dar cu siguranţă le făcea să fie mai bune. Şi, evident, m-am gândit eu când strângeam ochii din cauza luminii, nu era nici un pericol.

Apăru de nicăieri. Într-o clipă nu vedeam nimic decât autostrada luminoasă în oglinda retrovizoare. În clipa cealaltă, soarele strălucea pe un Volvo argintiu aflat pe urmele mele.

– Of, la naiba, am scâncit eu.

M-am gândit să trag pe dreapta. Dar eram mult prea laşă să dau acum ochii cu el. Contasem să am puţin timp să mă pregătesc... şi să-l şi am pe Charlie pe post de amortizor. Cel puţin asta l-ar fi obligat să nu ridice tonul.

Volvo-ul era la doar câţiva milimetri în urma mea. Mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra drumului din faţă.

Laşă până în pânzele albe, am condus direct până la Angela fără să-i întâlnesc privirea pe care o simţeam arzând în oglinda retrovizoare.

Mă urmări până când am luat curba în faţa casei Weber. Nu opri, iar eu nu mi-am ridicat privirea când a trecut pe lângă mine. Nu voiam să-i văd expresia feţei. Am alergat pe trotuarul de beton până la uşa Angelei imediat ce el a dispărut din vedere.

Ben îmi deschise uşa înainte să termin de bătut, ca şi cum ar fi aşteptat chiar după ea.

– Bună, Bella! spuse el, surprins.

– Bună, Ben. Ăăă, Angela e aici?

M-am întrebat dacă Angela uitase de planurile noastre şi m-am făcut mică la gândul de a mă duce acasă mai devreme.

– Sigur, spuse Ben, chiar când Angela mă strigă şi apăru din capul scărilor.

– Bella!

Ben se uită în jurul meu când am auzit amândoi sunetul unei maşini pe stradă; sunetul nu mă sperie – motorul bolborosi oprindu-se, urmat de pocnetul zgomotos al unui rateu. Nu semăna deloc cu motorul liniştit al Volvo-ului. Probabil că era vizitatorul pe care-l aştepta Ben.

– A venit Austin, spuse Ben, când Angela ajunse lângă el. Se auzi un claxon din stradă.

– Ne vedem mai târziu, îi promise Ben. Deja mi-e dor de tine.

Îşi aruncă braţul în jurul gâtului Angelei şi îi trase faţa în jos la înălţimea lui ca să o poată săruta cu entuziasm. După o secundă de sărutat, Austin claxonă din nou.

– Pa, Ang! Te iubesc! strigă Ben, trecând pe lângă mine. Angela se legănă, cu faţa uşor îmbujorată, apoi îşi reveni şi făcu din mână până când Ben şi Austin dispărură din vedere. Apoi se întoarse spre mine şi zâmbi cu tristeţe.

– Mulţumesc că faci asta, Bella, spuse ea. Din tot sufletul. Nu numai că mi-ai salvat mâna de la o rană pe viaţă, dar m-ai şi scutit de două ore de filme prost dublate şi fără subiect cu arte marţiale.

Răsuflă uşurată.

– Mă bucur că-ţi pot fi de ajutor. Eram puţin mai liniştită şi respiram mai regulat. Mă simţeam în largul meu. Dramele umane şi uşoare ale Angelei erau ciudat de reconfortante. Era bine de ştiut că viaţa curgea normal undeva.

Am urmat-o pe Angela pe scări până în camera ei. Dădea cu piciorul la jucăriile din drum pe măsură ce înainta. În casă era neobişnuit de linişte.

– Unde este familia ta?

– Părinţii mei i-au dus pe gemeni la ziua cuiva în Port Angeles. Nu-mi vine să cred că o să mă ajuţi într-adevăr cu toate astea. Ben se preface că are tendinită.

Se strâmbă.

– Nu mă deranjează deloc, am spus eu, după care am intrat în camera Angelei şi am văzut teancurile de plicuri care mă aşteptau. Oh! am icnit eu.

Angela se întoarse să se uite la mine, implorându-mă din priviri să o iert. Abia acum îmi dădeam seama de ce tot amânase chestia asta şi de ce Ben se dăduse la fund.

– Am crezut că exagerai, am recunoscut eu.

– Aş fi vrut eu. Eşti sigură că vrei să faci asta?

– Pune-mă la treabă. Am toată ziua la dispoziţie.

Angela împărţi în jumătate unul dintre teancuri şi puse între noi pe birou agenda cu adrese a mamei sale. Ne-am concentrat o vreme, auzindu-se doar sunetul stilourilor noastre zgâriind de-a lungul hârtiei.

– Edward ce face în seara asta? mă întrebă ea după câteva minute.

Stiloul meu se înfipse în plicul la care lucram.

– A venit Emmett în weekend acasă. Cică s-au dus să facă drumeţii.

– O spui de parcă nu ai fi sigură. Am ridicat din umeri.

– Ai noroc că Edward îi are pe fraţii lui pentru drumeţii şi excursii. Nu ştiu ce m-aş face dacă Ben nu l-ar avea pe Austin cu care să facă toate chestiile care le plac lor, băieţilor.

– Mda, ieşitul în aer liber nu e chiar pe placul meu. Şi nu aş putea nici în ruptul capului să ţin pasul cu el.

Angela rase.

– Şi eu prefer activităţile de interior.

Se concentra pe teancul ei un minut. Am mai scris încă patru adrese. Când eram cu Angela, nu exista niciodată presiunea să umplu tăcerea cu flecăreală inutilă. Ca şi Charlie, se simţea comod în tăcere.

Dar, ca şi Charlie, era de asemenea mult prea perspicace uneori.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea pe un ton discret. Pari... neliniştită.

Am zâmbit sfioasă.

– E chiar atât de evident?

– Nu chiar.

Probabil că minţea să mă facă să mă simt mai bine.

– Nu trebuie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei, mă asigură ea. O să te ascult dacă tu crezi că te ajută.

Eram pe punctul de a spune „mersi, dar nu, mersi”. La urma urmei, erau mult prea multe secrete pe care trebuia să le păstrez. Chiar nu-mi puteam discuta problemele cu o fiinţă umană. Era împotriva regulilor.

Şi totuşi, cu o intensitate bruscă şi ciudată, exact asta îmi venea să fac. Voiam să vorbesc cu o prietenă normală şi umană. Voiam să mă plâng puţin, ca orice altă adolescentă. Voiam ca problemele mele să fie atât de simple. Ar fi fost, de asemenea, bine să am şi pe cineva din afara lumii acesteia de vampiri şi vârcolaci pentru a da o părere obiectivă. Cineva neimplicat.

– O să-mi văd de treaba mea, îmi promise Angela, zâmbind în jos la adresa la care lucra.

– Nu, am spus eu. Ai dreptate. Sunt neliniştită. Este vorba despre... despre Edward.

– Ce s-a întâmplat?

Era atât de uşor să stau de vorbă cu Angela! Când punea o întrebare de genul acesta eram sigură că nu era doar teribil de curioasă sau în căutate de bârfe ca Jessica. Chiar îi păsa că eram supărată.

– Păi, e supărat pe mine.

– E greu de crezut, spuse ea. De ce e supărat pe tine? Am oftat.

– Îţi mai aduci aminte de Jacob Black?

– Aha, spuse ea.

– Mda.

– E gelos. Nu, nu gelos... Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Nu era nici o cale să-i explic cum trebuie. Abia acum îmi dădeam seama cât de mult tânjeam după o conversaţie cu un om. Edward crede că Jacob este... o influenţă negativă, cred. Oarecum... periculos. Ştii în câte necazuri m-am băgat în ultimele luni... E ridicol totuşi.

Am fost surprinsă să o văd pe Angela scuturându-şi capul.

– Ce? am întrebat eu.

– Bella, am văzut cum te priveşte Jacob Black. Pariez că adevărata problemă este gelozia.

– Nu e aşa cu Jacob.

– Poate nu pentru tine. Dar pentru Jacob... M-am încruntat.

– Jacob ştie ce simt. I-am spus totul.

– E şi Edward om, Bella. E normal să reacţioneze ca orice înfiat.

M-am strâmbat. Chiar nu aveam nici un răspuns la asta. Mă bătu pe mână.

– O să-i treacă.

– Sper. Jake trece printr-o perioadă mai grea. Are nevoie de mine.

– Tu şi cu Jacob sunteţi destul de apropiaţi, nu?

– Mi-e ca un frate, am aprobat eu.

– Şi lui Edward nu-i place de el... Trebuie să fie greu. Mă întreb cum ar suporta Ben aşa ceva? medita ea.

Am zâmbit cu jumătate de gură.

– Probabil ca orice alt băiat. Ea rânji.

– Probabil.

Apoi schimbă subiectul. Angela nu era genul de fată căreia îi place să se amestece şi a simţit că nu voiam – nu puteam – să spun mai multe.

– Am primit repartizarea la cămin ieri. Evident că este cea mai departe clădire de campus.

– Ben ştie unde o să stea?

– În cel mai apropiat cămin din campus. Are noroc. Dar tu? Te-

ai decis unde mergi?

Am privit în jos, conccntrându-mă pe mâzgăleala stângace a scrisului meu de mână. Preţ de o clipă mi i-am închipuit pe Angela şi Ben împreună la Universitatea din Washington. Vor pleca la Seattle în doar câteva luni. Oare atunci va fi un oraş sigur? Se va muta ameninţarea vampirilor tineri şi sălbatici în altă parte? Va exista un alt loc, un alt oraş care se va cutremura de titlurile din ziare demne de filme de groază?

Oare eu voi fi cea care va provoca aceste titluri?

Am încercat să îndepărtez acest gând şi i-am răspuns la întrebare cu întârziere.

– Cred că în Alaska. La universitatea din Juneau. Mi-am dat seama de surprinderea din vocea ei.

– Alaska? Oh! Serios? Vreau să spun, e super. Mă gândeam doar că vei merge într-un loc mai... cald.

Am râs puţin, cu ochii încă pironiţi pe plic.

– Mda. Forks chiar mi-a schimbat perspectiva asupra vieţii.

– Şi Edward?

Deşi auzul numelui lui mi-a pus în mişcare fluturii din stomac, am ridicat privirea şi i-am zâmbit.

– Nici pentru Edward Alaska nu e un loc prea rece. Îmi zâmbi înapoi.

– Evident. Apoi oftă. E atât de departe! Nu vei putea să vii acasă prea des. O să-mi fie dor de tine. O să-mi scrii pe e-mail?

Mă cuprinse tristeţea; poate că era o greşeală să mă apropii de Angela acum. Dar oare nu ar fi şi mai trist să pierd aceste ultime şanse? Mi-am îndepărtat gândurile triste ca să-i pot răspunde cu o glumă:

– Dacă pot să mai tastez după ziua de azi.

Am arătat spre teancul de plicuri pe care le făcusem.

Am râs şi apoi ne-a fost mai uşor să vorbim vesele despre ore şi discipline la facultate – şi tot ce trebuia să fac era să nu mă gândesc la mormanul de plicuri din faţa mea. Oricum, erau chestii mai urgente din cauza cărora să mă îngrijorez azi.

Am ajutat-o să lipească şi timbrele. Mă temeam să plec.

– Ce-ţi face mâna? Mi-am îndoit degetele.

– Cred că îmi voi reveni complet... cândva.

Se trânti uşa la paner şi am ridicat amândouă privirile.

– Ang? strigă Ben.

Am încercat să zâmbesc, dar buzele îmi tremurară.

– Cred că e o aluzie că trebuie să plec.

– Nu trebuie să pleci. Deşi probabil că îmi va povesti filmul... în detaliu.

– Probabil că Charlie se întreabă pe unde umblu.

– Mulţumesc că m-ai ajutat.

– Chiar m-am simţit bine. Ar trebui să repetăm experienţa într-o zi. A fost frumos să mai stăm şi noi ca fetele.

– Clar.

Se auzi o bătaie uşoară în uşa dormitorului.

– Intră, Ben, spuse Angela. M-am ridicat şi m-am întins.

– Bună, Bella! Ai supravieţuit, mă salută Ben repede, înainte să se ducă să-mi ia locul lângă Angela. Ne măsură munca din priviri. Bună treabă! Păcat că nu mai este nimic de făcut, aş fi... Lăsă vorba neterminată, după care schimbă încântat subiectul. Ang, nu pot să cred că ai ratat filmul ăsta. A fost super! Secvenţa de luptă din final – coregrafia a fost incredibilă! Era tipul acesta – ei bine, va trebui să-l vezi ca să ştii despre ce vorbesc...

Angela îşi dădu ochii peste cap spre mine.

– Ne vedem la şcoală, am spus cu un râs nervos. Ea oftă.

– Pa.

Am avut emoţii în drum spre camioneta mea, dar strada era goală. Mi-am petrecut tot drumul privind neliniştită în toate oglinzile, dar nici urmă de maşina argintie.

Volvo-ul nu era nici în faţa casei, deşi asta nu însemna mare lucru.

– Bella? strigă Charlie, când am deschis uşa de la intrare.

– Bună, tată.

L-am găsit în sufragerie, în faţa televizorului.

– Deci, cum a fost ziua ta?

– Bună, am zis eu. Mai bine să-i spun totul – oricum avea să audă de la Billy în scurt timp. Şi, în plus, o să fie încântat. Nu au avut nevoie de mine la serviciu, aşa că am fost în La Push.

Nu arăta suficient de surprins. Billy vorbise deja cu el.

– Ce mai face Jacob? întrebă Charlie, încercând să pară indiferent.

– Bine, am spus eu, la fel de relaxată.

– Ai fost şi la familia Weber?

– Da. Am scris adrese pe toate invitaţiile.

– Foarte frumos. Charlie zâmbi larg. Era neaşteptat de atent la mine având în vedere că se uita la un meci. Mă bucur că ai petrecut ceva timp cu prietenii tăi azi.

– Şi eu.

M-am îndreptat agale spre bucătărie, căutându-mi ceva de lucru. Din nefericire, Charlie îşi strânsese deja masa de prânz. Am rămas acolo câteva minute, holbându-mă la peticul de lumină pe care-l făcea soarele pe podea. Dar ştiam că nu puteam amâna la nesfârşit.

– Mă duc să învăţ, am anunţat eu posacă şi m-am îndreptat spre scări.

– Ne vedem mai târziu, strigă Charlie din urma mea. „Dacă o să supravieţuiesc”, am gândit eu.

Am închis uşa dormitorului cu grijă înainte să mă întorc să dau ochii cu camera mea.

Evident că era acolo. Stătea sprijinit de peretele din faţa mea, în umbra de lângă fereastra deschisă. Faţa îi era dură, iar corpul încordat. Se uita urât la mine fără să spună nimic.

M-am făcut mică aşteptând furtuna, dar nu veni. Continua să se uite, poate mult prea furios să poată vorbi.

– Salut, am spus eu într-un târziu.

Chipul lui părea sculptat în piatră. Am numărat în gând până la o sută, dar nu se schimbă nimic.

– Ăăăă... deci, încă mai trăiesc, am început eu. Scoase un mârâit, dar expresia feţei îi rămase aceeaşi.

– Nu s-a întâmplat nimic rău, am insistat eu, ridicând din umeri.

El se mişcă. Închise ochii şi-şi prinse puntea nasului între degetele mâinii drepte.

– Bella, şopti el. Ai idee cât de aproape am fost să trec graniţa azi? Să încalc tratatul şi să vin după tine? Ştii ce-ar fi însemnat asta?

Am oftat, iar el deschise ochii. Erau la fel de reci şi duri ca noaptea.

– Nu poţi! am spus eu mult prea tare. M-am străduit să-mi controlez vocea pentru ca Charlie să nu mă poată auzi, dar voiam să strig cuvintele. Edward, ar folosi orice scuză pentru a porni o luptă. Le-ar plăcea. Nu poţi să încâlci regulile niciodată!

– Poate că nu sunt singurii cărora le-ar plăcea o luptă.

– Nu începe, am sărit eu. Aţi făcut tratatul, aşa că ţineţi-vă de el.

– Dacă ţi-ar face rău...

– Gata! i-am tăiat-o eu. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Jacob nu este periculos.

– Bella. Îşi dădu ochii peste cap. Nu eşti tu persoana cea mai potrivită să judeci ce este periculos sau nu.

– Ştiu că nu trebuie să-mi fac griji cu privire la Jake. Şi nici tu.

Scrâşni din dinţi. Mâinile îi erau strânse în pumni de o parte şi de alta. Încă mai stătea sprijinit de perete şi uram distanţa dintre noi doi.

Am tras adânc aer în piept şi am traversat camera. Nu se mişcă atunci când mi-am înfăşurat braţele în jurul lui. În comparaţie cu ce mai rămăsese din căldura soarelui de după-amiază care trecea prin fereastră, pielea lui era extrem de rece. Părea ca de gheaţă, aşa împietrit cum era.

– Îmi pare rău că te-am neliniştit, am mormăit eu.

El oftă şi se relaxa puţin. Îşi înfăşură şi el braţele în jurul taliei mele.

– Puţin spus neliniştit, murmură el. A fost o zi foarte lungă.

– Nu ar fi trebuit să afli, i-am amintit eu. Am crezut că vei vâna mai mult timp.

M-am uitat la faţa lui, la ochii lui scrutători; nu observasem pe moment, dar erau prea întunecaţi. Cearcănele de sub ei erau de un violet-închis. M-am încruntat dezaprobator.

– Când Alice a văzut că dispari, m-am întors, îmi explică el.

– Nu ar fi trebuit să faci asta. Acum va trebui să pleci din nou.

M-am încruntat mai tare.

– Pot să aştept.

– E ridicol. Vreau să spun, ştiu că ea nu a putut să mă vadă cu Jacob, dar tu ar fi trebuit să ştii...

– Dar nu am ştiut, interveni el. Şi doar nu te aştepţi ca eu să ie las...

– O, ba da, mă aştept, l-am întrerupt eu. Exact la asta mă aştept...

– Nu se va mai întâmpla a doua oară ce s-a întâmplat azi.

– Exact! Pentru că data viitoare nu vei mai exagera.

– Pentru că nu va mai exista o dată viitoare.

– Eu înţeleg atunci când tu trebuie să pleci chiar dacă nu-mi place...

– Nu e acelaşi lucru. Eu nu-mi risc viaţa.

– Nici eu.

– Vârcolacii reprezintă un risc.

– Nu simt de acord.

– Nu negociez aici, Bella.

– Nici eu.

Îşi strânse mâinile în pumni din nou. Îi simţeam pe spate. Cuvintele mi-au ieşit din gură fără să mă gândesc:

– Chiar eşti îngrijorat numai cu privire la siguranţa mea?

– Ce vrei să spui? mă întrebă el.

– Nu eşti... Teoria Angelei îmi părea mai prostească acum decât înainte. Mi-a fost greu să-mi termin ideea. Doar nu eşti gelos?

El ridică o sprânceană.

– Oare?

– Fii serios.

– Foarte simplu – nu există nimic amuzant la chestia asta. M-am încruntat suspicioasă.

– Sau... e cu totul altceva? Vreo prostie de genul vampirii şi vârcolacii sunt duşmani până la moarte? Este o criză provocată de testosteron?

Îi străfulgerară ochii.

– Este numai despre tine. Nu îmi pasă de nimic altceva decât de siguranţa ta.

Era imposibil să te îndoieşti de focul negru din ochii lui.

– În regulă, am oftat eu. Te cred. Dar vreau să ştii ceva – când vine vorba de prostia cu duşmanii, pe mine să mă lăsaţi deoparte. Eu sunt parte neutră. Elveţia. Refuz să mă las afectată de dispute teritoriale între creaturi mitice. Jacob îmi este ca un frate. Tu eşti... ei bine, nu chiar dragostea vieţii mele pentru că mă aştept să te iubesc mai mult decât atât. Dragostea existenţei mele. Nu-mi pasă cine-i vârcolac şi cine-i vampir. Dacă Angela se dovedeşte a fi o vrăjitoare, poate să ni se alăture şi ea.

Se uita la mine tăcut printre ochii îngustaţi.

– Elveţia, am repetat eu din nou emfatic. Se încruntă la mine, după care oftă.

– Bella... Începu el după care se opri, iar nasul i se încreţi de dezgust.

– Acum ce mai este?

– Păi... nu te supăra, dar miroşi a câine, îmi spuse el. Apoi îmi zâmbi ştrengăreşte şi am ştiut că cearta luase sfârşit. Deocamdată.

Edward a trebuit să recupereze partida de vânat pe care o pierduse, aşa că pleca vineri seara cu Jasper, Emmett şi Carlisle să dea gata o rezervaţie în Nordul Californiei unde o pumă făcea ravagii.

Nu am ajuns la nici o înţelegere cu privire la treaba cu vârcolacii, dar nu m-am simţit vinovată când l-am sunat pe Jake – în timpul ferestrei scurte când Edward a dus Volvo-ul acasă înainte să se caţăre din nou prin fereastra mea – să-l anunţ că urma să-l vizitez din nou sâmbătă. Nu era ca şi cum mă furişam. Edward ştia ce părere aveam. Iar dacă avea să-mi strice iar camioneta, atunci îl voi ruga pe Jacob să vină să mă ia. Teritoriul din Forks era neutru, la fel ca Elveţia – la fel ca mine.

Aşa că atunci când am ieşit joi de la serviciu şi mă aştepta Alice, şi nu Edward în Volvo, nu am intrat imediat la bănuieli. Portiera pasagerului era deschisă şi o melodie pe care nu o recunoşteam făcea să tremure geamul când intra basul.

– Bună, Alice, am strigat eu peste zgomotul muzicii când am urcat. Unde este fratele tău?

Cânta în acelaşi timp cu melodia, vocea ei fiind cu o octavă mai înaltă decât cântecul, întrepătrunzându-se cu o armonie complicată. Dădu din cap în direcţia mea, ignorându-mi întrebarea şi concentrându-se mai departe asupra melodiei.

Am închis portiera şi mi-am pus mâinile peste urechi. Ea zâmbi şi dădu volumul mai încet până când deveni doar muzică de fundal. Apoi trase siguranţele şi porni motorul în aceeaşi secundă.

– Ce se întâmplă? am întrebat eu, nemaisimţindu-mă în largul meu. Unde este Edward?

Ea ridică din umeri.

– Au plecat mai devreme.

– Oh!

Am încercat să-mi controlez dezamăgirea care nu-şi mai avea rostul. Dacă plecase mai devreme însemna că se întorcea mai repede, mi-am amintit eu.

– Au plecat toţi băieţii şi facem o petrecere în pijamale! mă anunţă ea pe un ton melodios.

– O petrecere în pijamale? am repetat eu, intrând în sfârşit la bănuieli.

– Nu te bucuri? ciripi ea.

I-am întâlnit privirea animată preţ de o clipă îndelungată.

– Mă răpeşti, nu-i aşa?

Ea râse şi încuviinţă din cap.

– Până sâmbătă. Esme a vorbit cu Charlie; stai la mine două nopţi şi o să te duc eu până şi de la şcoală mâine.

Mi-am întors faţa spre fereastră cu dinţii scrâşnind.

– Iartă-mă, spuse Alice, fără să sune că îi pare rău. Mi-a plătit.

– Cum? am şuierat eu printre dinţi.

– Cu Porsche-ul. E exact ca acela pe care l-am furat din Italia. Oftă fericită. Nu am voie să-l conduc în Forks, dar, dacă vrei, putem să vedem cât facem cu el până în Los Angeles – pariez că te aduc înapoi până la miezul nopţii. Am tras adânc aer în piept.

– Cred că o să refuz, am oftat eu, încercând să nu tremur. Am întors, ca de obicei cu prea mare viteză, de-a lungul aleii.

Alice coti spre garaj, iar eu am trecut repede cu privirea peste maşini. Jeepul mare al lui Emmett era acolo, cu un Porsche strălucitor şi galben ca un canar între el şi decapotabila roşie a lui Rosalie.

Alice sări afară din maşină graţioasă şi se duse să-şi mângâie obiectul mitei.

– Frumoasă, nu?

– Exagerat de frumoasă, am mormăit eu, nevenindu-mi să cred. Ţi-a dat asta doar ca să mă ţii ostatică două zile?

Alice se strâmbă.

O clipă mai târziu, mi-a picat fisa şi am icnit neplăcut impresionată de perspectivă.

– E pentru fiecare dată când e plecat, nu? încuviinţă din cap.

Am trântit portiera şi am luat-o cu paşi apăsaţi spre casă. Ea mergea în pas săltat pe lângă mine, fără vreo urmă de căinţă.

– Alice, tu nu crezi că este puţin prea posesiv? O idee cam obsesiv, poate?

– Nu chiar. Pufni. Se pare că tu nu prea înţelegi cât de periculos

poate fi un vârcolac. Mai ales că eu nu-i pot vedea. Edward nu are de unde să ştie că eşti în siguranţă. Nu ar trebui să fii atât de nesăbuită.

Vocea îmi deveni sarcastică:

– Da, pentru că o petrecere în pijamale cu un vampir este culmea comportamentului cumpănit.

Alice râse.

– Îţi fac şi pedichiura şi tot, îmi promise ea.

Nu a fost atât de rău, cu excepţia faptului că eram reţinută împotriva voinţei mele. Esme a adus mâncare italienească – preparate delicioase, tocmai din Port Angeles – şi Alice se pregătise cu filmele mele favorite. Până şi Rosalie era acolo, tăcută pe fundal. Alice chiar a insistat să-mi facă pedichiura şi m-am întrebat dacă se lua după vreun anumit tipar inspirat probabil de un serial prost de comedie.

– Cât de târziu vrei să stăm? mă întrebă ea, după ce unghiile mele deveniră de un roşu sângeriu.

Entuziasmul ei rămânea neatins de proasta mea dispoziţie.

– Nu vreau să stau târziu deloc. Avem şcoală dimineaţă. Se strâmbă.

– Şi unde se presupune că ar trebui să dorm, oricum? am măsurat eu canapeaua cu ochii. Era puţin cam scurtă. Nu poţi să mă ţii sub supraveghere la mine acasă?

– Şi ce fel de petrecere în pijamale ar mai fi fost atunci? îşi scutură Alice capul exasperată. Dormi în camera lui Edward.

Am oftat. Canapeaua lui neagră de piele era mai lungă decât aceasta. Dacă stau bine să mă gândesc, covorul auriu din camera lui era probabil suficient de gros pentru ca podeaua să nu fie nici pe de parte atât de rea.

– Pot măcar să mă duc acasă să-mi iau lucrurile? Ea rânji.

– M-am ocupat eu deja.

– Am voie să folosesc telefonul?

– Charlie ştie unde eşti.

– Nu aveam de gând să-l sun pe Charlie. M-am încruntat. Se pare că am ceva planuri de anulat.

– Oh, rămase ea pe gânduri. Nu sunt aşa sigură că ai voie.

– Alice! m-am plâns eu zgomotos. Ce naiba!

– OK, OK, spuse ea, zburând din cameră. Se întoarse într-o fracţiune de secundă cu telefonul mobil în mână. Nu mi-a interzis asta în mod clar... murmură ea, când îmi întinse telefonul.

Am format numărul lui Jacob, sperând că nu era pe afară cu prietenii lui în seara asta. Norocul a fost de partea mea – mi-a răspuns chiar Jacob.

– Alo?

– Salut, Jake, eu sunt. Alice mă privi cu nişte ochi inexpresivi preţ de o clipă, înainte să se întoarcă şi să se ducă să stea pe canapea

între Rosalie şi Esme.

– Bună, Bella, spuse Jacob, îngrijorat deodată. Ce s-a întâmplat?

– Nimic bun. Se pare că nu mai pot să vin la tine sâmbătă. Tăcu un minut.

– Nenorocit de strigoi, mormăi el într-un târziu. Am crezut că pleacă. Nu mai poţi să mai ai viaţă când e el plecat? Sau te închide într-un sicriu?

Am râs.

– Nu mi se pare amuzant.

– Râd pentru că eşti pe aproape de adevăr, i-am spus eu. Dar va fi aici sâmbătă aşa că nu mai contează.

– Atunci înseamnă că se va hrăni în Forks? întrebă Jacob tăios.

– Nu. Nu am vrut să-l las să mă enerveze. Nici eu nu eram departe de a fi la fel de furioasă ca şi el. A plecat mai devreme.

– Oh! Ei bine, vino acum, spuse el brusc entuziasmat. Nu e aşa de târziu. Sau vin eu la Charlie.

– Aş vreau eu. Nu sunt la Charlie, am spus eu amar. Sunt oarecum ţinută prizonieră.

Tăcu până când se dumiri la ce mă refeream, după care mârâi.

– Venim să te luăm, îmi promise el pe un ton inexpresiv, introducând în mod automat pluralul.

Mă trecu un fior pe şira spinării, dar am răspuns pe un ton liniştit şi ironic:

– Tentant. Chiar am fost torturată – Alice mi-a făcut pedichiura.

– Vorbesc serios.

– Te rog, nu. Nu fac decât să mă ţină în siguranţă. Mârâi din nou.

– Ştiu că sună stupid, dar chiar au suflete bune.

– Suflete! repetă el în batjocură.

– Îmi pare rău pentru sâmbătă, m-am scuzat eu. Trebuie să mă bag în pat – canapea, m-am corectat eu în minte -, dar o să te mai sun curând.

– Eşti sigură că o să te lase? mă întrebă el pe un ton aspru.

– Nu chiar. Am oftat. Noapte bună, Jake.

– Ne mai vedem.

Alice veni deodată lângă mine şi întinse mâna după telefon, dar eu deja tastam. Văzu numărul.

– Nu cred că are telefonul la el, spuse ea.

– O să-i las un mesaj.

Telefonul sună de patru ori după care se auzi un bip. Nu era nici un mesaj de întâmpinare.

– Ai dat de naiba, am spus eu încet, punând accentul pe liecare cuvânt. Tare. Urşii grizzly furioşi o să ţi se pară blânzi pe lângă ce te aşteaptă acasă.

Am închis telefonul cu putere şi l-am pus în mâna ei întinsă.

– Gata. Ea rânji.

– E amuzantă faza cu răpitul.

– Mă duc să mă culc acum, am anunţat-o eu, îndreptându-mă

către scări.

Alice mă urmă.

– Alice, am oftat eu. Nu am de gând să mă furişez. Ai şti dacă aş plănui să fac asta şi m-ai prinde dacă aş încerca.

– Vin doar să-ţi arăt unde-ţi sunt lucrurile, spuse ea nevinovată.

Camera lui Edward se afla la capătul cel mai îndepărtat al holului de la etajul trei, greu de confundat chiar dacă vila imensă mi-ar fi fost mai puţin cunoscută. Dar când am aprins lumina, m-am oprit derutată. Oare deschisesem uşa greşită?

Alice chicoti.

Mi-am dat repede seama că era aceeaşi cameră; doar că mobila fusese rearanjată. Canapeaua fusese lipită de peretele nordic, iar combina muzicală împinsă până la marile rafturi de CD-uri – pentru a face loc patului colosal care domina în clipa de faţă spaţiul central.

Peretele sudic de sticlă reflecta imaginea ca o oglindă, făcând-o să pară de două ori mai mare.

Se potrivea. Cuvertura era de un auriu palid, puţin mai deschisă decât pereţii; cadrul era negru, făcut din fier forjat cu modele complicate. Trandafiri sculptaţi în metal se încolăceau ca nişte viţe pe stâlpii înalţi şi formau o grindă curbată deasupra. Pijamalele mele erau împăturite cu grijă la capătul patului, cu gentuţa mea de cosmetice pe o parte.

– Ce naiba-i asta? am izbucnit eu.

– Doar nu credeai că te-ar lăsa să dormi pe o canapea, nu? Am mormăit ceva ininteligibil ducându-mă să-mi iau lucrurile de pe pat.

– Te las singură, râse Alice. Ne vedem dimineaţă.

După ce m-am spălat pe dinţi şi m-am îmbrăcat în pijama, am înşfăcat o pernă pufoasă de pe patul imens şi am tras cuvertura aurie pe canapea. Ştiam că mă purtam prosteşte, dar nu-mi păsa. Maşini Porsche pe post de mită şi paturi duble în case în care nu dormea nimeni – era mai mult decât enervant. Am închis lumina şi m-am ghemuit pe canapea, întrebându-mă dacă sunt prea enervată să adorm.

Pe întuneric, peretele de sticlă nu mai era o oglindă neagră care dubla camera. Lumina lunii strălucea peste norii pe care-i vedeam pe fereastră. Pe măsură ce ochii mei se obişnuiau cu întunericul, am putut observa strălucirea difuză care scotea în evidenţă vârfurile copacilor şi care sclipea dintr-o fâşie mică de râu. Am privit lumina argintie, aşteptând să mi se închidă ochii.

Am auzit o bătaie uşoară în uşă.

– Ce e, Alice? am şuierat eu.

Eram defensivă imaginându-mi amuzamentul ei la vederea patului meu improvizat.

– Sunt eu, spuse Rosalie delicat, deschizând uşa îndeajuns de

tare încât să văd strălucirea argintie atingându-i chipul perfect. Pot să intru?

7. FINAL NEFERICIT

Rosalie ezită în prag, cu o urmă de nesiguranţă pe chipul ei tulburător.

– Sigur că da, am răspuns eu, vocea fiindu-mi cu o octavă mai sus din cauza surprinderii. Intră.

M-am ridicat în fund, alunecând spre capătul canapelei ca să-i fac şi ei loc. Stomacul mi se făcu ghem de agitaţie când singura membră a familiei Cullen care nu mă plăcea se apropie tăcută să se aşeze pe locul liber. Am încercat să găsesc vreun motiv pentru care ar fi vrut să mă vadă, dar mintea îmi era în ceaţă la capitolul acesta.

– Te deranjează dacă stăm puţin de vorbă? mă întrebă ea. Nu te-am trezit, nu-i aşa? Ochii ei se îndreptară spre patul dezvelit şi înapoi spre canapeaua mea.

– Nu, eram trează. Sigur, putem vorbi.

Mă întrebam dacă-mi desluşea panica din voce la fel de clar ca mine.

Ea râse uşor, chicotele ei sunând ca un cor de clopoţei.

– Te lasă singură atât de rar, spuse ea. M-am gândit că ar fi bine să profit de ocazia aceasta.

Ce voia să-mi spună şi nu putea să o facă de faţă cu Edward? Mâinile mele frământau cu nervozitate marginea cuverturii.

– Te rog să nu crezi că sunt o băgăcioasă oribilă, îmi spuse Rosalie, vocea ei blândă fiind aproape rugătoare. Îşi încrucişa braţele în poală şi se uită în jos în timp ce vorbi. Sunt convinsă că ţi-am rănit suficient sentimentele în trecut şi nu vreau să o fac din nou.

– Nu-ţi face griji, Rosalie. Sentimentele mele n-au nimic. Ce este?

Râse din nou, sunând ciudat de jenată.

– Voi încerca să-ţi spun de ce cred eu că ar trebui să rămâi om – de ce aş rămâne eu om dacă aş fi în locul tău.

– Oh!

Ea zâmbi la auzul şocului din vocea mea, după care oftă.

– Ţi-a spus Edward ce a dus la asta? mă întrebă ea, arătând spre corpul ei nemuritor.

Am încuviinţat încet din cap, devenind brusc sumbră.

– A spus că seamănă cu ce mi s-a întâmplat mie în Port Angeles doar că nu a fost nimeni acolo să te salveze pe tine.

M-am cutremurat când mi-am amintit.

– Chiar asta ţi-a spus? mă întrebă ea.

– Da, am spus eu, vocea fiindu-mi inexpresivă din cauza confuziei. Erau mai multe de spus?

Se uită la mine şi zâmbi; avea o expresie dură, amară, dar încă incredibil de frumoasă.

– Da, spuse ea. Erau mai multe.

Am aşteptat în timp ce ea privea pe fereastră. Părea că încearcă să se calmeze.

– Ai vrea să auzi şi povestea mea, Bella? Nu are un final fericit – dar al cui are? Dacă am fi avut parte de finaluri fericite, am fi toţi sub pietre de mormânt acum.

Am încuviinţat din cap, deşi eram speriată de tonul vocii ei.

– Eu am trăit într-o altă lume, Bella. Lumea mea umană era un loc mult mai simplu. Era în anul 1933. Aveam optsprezece ani şi eram frumoasă. Viaţa mea era perfectă. Se uită îngândurată pe fereastră la norii argintii.

Părinţii mei făceau parte din clasa de mijloc. Tatăl meu avea o slujbă stabilă la bancă, realizez acum că era foarte plin de sine din pricina asta – vedea prosperitatea lui ca pe o recompensă pentru talentul şi munca asiduă şi nu recunoştea norocul care avusese un rol important. Aşa că am luat totul aşa cum era; la mine în casă Marea Criză reprezenta doar un zvon enervant. Evident că-i vedeam pe cei săraci, cei care nu fuseseră atât de norocoşi. Tatăl meu mă lăsase cu impresia că-şi făcuseră singuri norocul. Era de datoria mamei mele – şi a mea, şi a celor doi fraţi mai mici – să ţinem casa în perfectă ordine. Sărea în ochi că eram şi prioritatea, şi preferata ei.

Nu am înţeles foarte bine la vremea aceea, dar am fost mereu vag conştientă că părinţii mei nu se mulţumeau cu ce aveau, deşi o duceau cu mult mai bine decât majoritatea oamenilor. Voiau mai mult. Aveau aspiraţii sociale – erau nişte arivişti cred. Frumuseţea mea era ca un dar pentru ei. Vedeau în ea mai mult potenţial decât vedeam eu. Ei nu era mulţumiţi, dar eu eram. Eram încântată să fiu eu, să fiu Rosalie Hale. Eram încântată că bărbaţii mă priveau oriunde mergeam, chiar de când am împlinit doisprezece ani. Eram încântată că prietenele mele oftau de invidie când îmi atingeau părul. Eram fericită că mama mea era mândră de mine, iar tatălui meu îi plăcea să-mi cumpere rochii frumoase. Ştiam ce voiam de la viaţă şi nu părea să existe vreo îndoială că aveam să obţin exact ceea ce-mi doream. Voiam să fiu iubită, adorată. Visam să am o nuntă impresionantă şi plină de flori, unde toată lumea din oraş să mă vadă mergând la altar la braţul tatălui meu şi să spună că nu au văzut niciodată ceva mai frumos. Admiraţia era ca aerul pentru mine, Bella. Eram prostuţă şi superficială, dar trăiam mulţumită. Zâmbi, amuzată de propria evaluare. Influenţa părinţilor mei fusese atât de puternică încât îmi

doream şi lucruri materiale de la viaţă. Voiam o casă mare cu mobilă elegantă pe care să o cureţe altcineva şi o bucătărie modernă în care să gătească altcineva.

Cum am mai spus, eram superficială. Tânără şi foarte superficială. Şi nu vedeam nici un motiv să nu obţin toate aceste lucruri. Erau puţine lucruri pe care le voiam şi care să fie mai însemnate. Un lucru în special. Cea mai bună prietenă a mea era o fată pe nume Vera. S-a căsătorit tânără, la doar şaptesprezece ani. S-a căsătorit cu un om pe care părinţii mei nu l-ar fi acceptat niciodată pentru mine – un tâmplar. Un an mai târziu a născut un fiu, un băieţel frumos cu gropiţe în obraji şi părul negru şi creţ. A fost prima dată când am fost cu adevărat invidioasă în toată viaţa mea. Se uită la mine cu nişte ochi de nepătruns. Erau alte vremuri. Aveam aceeaşi vârstă pe care o ai tu acum, dar eram pregătită pentru tot. Tânjeam să am copilaşul meu. Voiam casa mea şi soţul care să mă sărute când se întoarce acasă de la lucru – la fel ca Vera. Numai că eu aveam în minte o casă diferită de a ei...

Îmi era greu să-mi imaginez lumea pe care o cunoscuse Rosalie. Povestea ei îmi suna mai degrabă ca un basm decât istorie. Am înţeles cu o tresărire că aceasta era foarte aproape de lumea în care trăise Edward când era om, lumea în care copilărise el. M-am întrebat – în timp ce Rosalie a rămas tăcută un moment – dacă lumea mea i se părea lui la fel de ciudată cum mi se părea mie lumea lui Rosalie.

Rosalie oftă şi, când vorbi din nou, vocea îi era schimbată, melancolia dispărând din ea.

– În Rochester exista o familie regală – familia King[1], cât poate suna de ironic.

1 King – rege (în lb. engleză)

Royce King deţinea banca la care lucra tatăl meu şi cam toate afacerile profitabile din oraş. Aşa m-a văzut Royce King al Doilea – gura i se strâmbă atunci când numele acesta îi ieşi printre dinţii încleştaţi – prima oară. Urma să preia banca şi astfel a început să ocupe diverse poziţii. Două zile mai târziu, mama a uitat în mod convenabil să-i trimită prânzul tatălui meu. Îmi aduc aminte că am fost nedumerită când a insistat să port rochia albă de organza şi să-mi prind părul la spate doar ca să mă duc până la bancă. Rosalie râse amar. Nu am observat că Royce îmi acorda în mod particular atenţie. Toată lumea îmi acorda atenţie. Dar în seara aceea a sosit primul dintre trandafiri. În fiecare seară cât timp m-a curtat, mi-a trimis câte un buchet de trandafiri. Camera mea dădea pe dinafară de ei. Ajunsesem să miros a trandafiri când ieşeam din casă.

Royce era şi chipeş. Avea părul mai deschis la culoare decât mine şi ochii de un albastru-deschis. Mi-a spus că ochii mei erau ca

violetele şi din momentul acela a început să-mi trimită şi violete împreună cu trandafirii. Părinţii mei au fost de acord – ca să nu spun altceva. Era tot ce visaseră ei. Şi Royce părea să fie tot ce visasem eu. Prinţul din poveste vine şi mă face şi pe mine prinţesă. Era tot ce-mi doream şi totuşi nu mai mult decât ceea ce aşteptam să mi se întâmple. Ne-am logodit înainte să-l ştiu de două luni de zile. Nu am petrecut foarte mult timp singuri unul cu celălalt. Royce mi-a spus că avea multe responsabilităţi la lucru şi, atunci când eram împreună, îi plăcea să se uite lumea la noi, să mă vadă la braţul său. Şi mie îmi plăcea lucrul acesta. Erau o grămadă de petreceri, baluri şi rochii frumoase. Când făceai parte din familia King ţi se deschideau toate uşile şi toate covoarele roşii ţi se întindeau în faţă. Nu a fost o logodnă lungă. Au început planurile pentru nunta cea mai extravagantă. Urma să fie tot ce îmi dorisem. Eram pe deplin fericită. Când mă gândeam la Vera, nu mai eram invidioasă. M-am gândit la copiii mei cu părul bălai jucându-se în grădinile imense ale proprietăţii familiei King şi îmi era milă de ea.

Rosalie se opri brusc, încleştându-şi dinţii. Se întrerupsese din povestit şi mi-am dat seama că nenorocirea era pe cale să se producă. Nu avea să fie un final fericit, aşa cum îmi promisese de la început. M-am întrebat dacă acesta era motivul pentru care avea mult mai multă amărăciune adunată în ea decât ceilalţi -pentru că ajunsese la fericirea absolută când viaţa ei umană îi fusese luată.

– Fusesem la Vera în seara aceea, îmi şopti Rosalie. Chipul îi era neted ca marmura şi la fel de dur. Micuţul ei Henry era cu adevărat adorabil, numai zâmbete şi gropiţe – tocmai învăţase să stea în picioare singur. Vera m-a condus la uşă înainte să plec, cu copilaşul în braţe şi soţul ei într-o parte, cu braţul în jurul taliei ei. A sărutat-o pe obraz când credea că eu nu mă uit. M-a deranjat lucrul acesta. Când mă săruta Royce, nu era chiar la fel – parcă nu era la fel de dulce... Mi-am alungat gândul acesta din minte. Royce era prinţul meu. Într-o bună zi, aveam să fiu regină.

Era greu de spus la lumina lunii, dar mi s-a părut că faţa ei albă ca varul se făcuse şi mai palidă. Era lumină pe străzi, felinarele fiind deja aprinse. Nu băgasem de seamă că se făcuse aşa târziu. Continuă să şoptească ca pentru sine. Era şi frig. Foarte frig pentru sfârşitul lui aprilie. Mai era doar o săptămână până la nuntă şi îmi făceam griji cu privire la vreme în timp ce mergeam spre casă – îmi amintesc foarte clar. Îmi amintesc fiecare detaliu din noaptea aceea. Am ţinut cu dinţii de amintirea aceasta... la început. Nu mă gândeam la nimic altceva. Şi uite aşa îmi amintesc de asta, în condiţiile în care atât de multe amintiri plăcute au pălit complet... Oftă şi începu să şoptească din nou. Da, eram îngrijorat din pricina vremii... Nu voiam să fiu nevoită să mut nunta în interior... Mai aveam câteva străzi până acasă când i-

am auzit. Un grup de bărbaţi sub un felinar stricat, râzând prea tare. Beţi. Mi-aş fi dorit să-l fi rugat pe tata să mă conducă acasă, dar drumul era atât de scurt încât părea stupid. Apoi m-au strigat pe nume. „Rose!” a strigat el şi ceilalţi bărbaţi au râs prosteşte. Nu observasem că beţivii erau atât de bine îmbrăcaţi. Era Royce şi câţiva prieteni de-ai lui, fiii altor nimeni bogaţi. „Ia uitaţi-o pe Rose a mea! a strigat Royce, râzând cu ei, sunând pur şi simplu stupid. Ai întârziat. Ne este frig, ne-ai lăsat atât de mult timp să aşteptăm.” Nu-l văzusem niciodată bând. Poate un pahar de şampanie când şi când, la o petrecere. Îmi spusese că nu-i place şampania. Nu-mi dădusem seama că prefera ceva mult mai tare. Avea un prieten nou -prietenul unui prieten, venit din Atlanta. „Ce ţi-am spus eu, John, a spus Royce, apucându-mă de braţ, trăgându-mă mai aproape. Nu e mai frumoasă decât toate piersicile tale din Georgia?” Bărbatul pe nume John era brunet şi bronzat. M-a studiat ca pe un cal pe care-l cumpăra. „E greu de spus, spuse el lungind cuvintele. E prea îmbrăcată.” Au râs cu toţii şi Royce cu ei.

Deodată, Royce mi-a rupt jacheta de pe umeri – fusese un cadou de la el – nasturii de alamă căzând pe jos. S-au împrăştiat pe toată strada. „Arată-i cum eşti, Rose!” a râs din nou după care mi-a tras pălăria din păr. Agrafele mi-au smuls părul din rădăcini şi am ţipat de durere. Păreau să se bucure – de sunetul durerii mele...

Rosalie se uită brusc la mine, ca şi cum ar fi uitat că sunt acolo. Eram sigură că faţa mea era la fel de albă ca a ei. În cazul în care nu era verde.

– Nu o să te oblig să asculţi şi restul, spuse ea încet. M-au lăsat acolo în stradă, încă râzând în timp ce se îndepărtau împiedicându-se. Credeau că am murit. Îl tachinau pe Royce că trebuie să-şi găsească altă mireasă. El a râs şi a spus că va trebui să înveţe să aibă puţină răbdare întâi. Am aşteptat în mijlocul drumului să mor. Era frig, deşi aveam nişte dureri încât m-a surprins că mă deranja. A început să ningă, iar eu mă întrebam când aveam să mor. Aşteptam cu nerăbdare moartea, sfârşitul durerii. Dura atât de mult... Atunci m-a găsit Carlisle. Mirosise sângele şi venise să investigheze. Îmi amintesc că eram vag iritată în timp ce se ocupa de mine, încercând să-mi salveze viaţa. Nu-mi plăcuse niciodată de doctorul Cullen sau de soţia lui şi de fratele ei – aşa cum Edward se prefăcea că este la vremea aceea. Mă supăra că erau toţi mai frumoşi decât mine, mai ales bărbaţii. Dar ei nu se integrau în societate, aşa că nu-i văzusem decât o dată sau de două ori. Am crezut că am murit când m-a înşfăcat de pe pământ şi a fugit cu mine, şi, din cauza vitezei, am simţit că zburam. Îmi amintesc că eram îngrozită că durerea nu se oprea... Apoi m-am trezit într-o cameră luminoasă unde era cald. Leşinasem şi eram recunoscătoare că durerea începuse să pălească. Dar dintr-odată am simţit ceva tăios în

gât, încheieturi, glezne. Am ţipat de groază, gândindu-mă că mă adusese aici să mă chinuiască şi mai tare. Apoi a început să ardă focul în mine şi nu mi-a mai păsat de nimic altceva. I-am implorat să mă ucidă. Când Esme şi Edward s-au întors acasă, i-am implorat şi pe ei să mă ucidă. Carlisle stătea cu mine. Mă ţinea de mână şi-mi spunea că îi pare rău, şi-mi promitea că totul se va termina. Mi-a spus totul şi uneori îl ascultam. Mi-a zis ce era el şi ce deveneam şi eu. Nu l-am crezut. Îşi cerea scuze de fiecare dată când ţipam.

Edward era nemulţumit. Îmi amintesc că-i auzeam discutând problema mea. Uneori mă opream din ţipat. Ţipatul nu ajuta la nimic. „Ce-a fost în capul tău, Carlisle? spunea Edward. Rosalie Hale?” Rosalie imita tonul iritat al lui Edward aproape perfect. Nu-mi plăcea felul cum îmi rostea numele, ca şi cum era ceva în neregulă cu mine.

„Nu puteam s-o las să moară pur şi simplu, i-a zis Carlisle încet. Era prea mult – prea îngrozitor, prea mare pierderea.” „Ştiu”, l-a asigurat Edward şi mi s-a părut că era de acord. Mă înfuria. Nu am ştiut atunci că într-adevăr vedea ceea ce Carlisle descoperise la mine. „Era prea mare pierderea. Nu puteam s-o las”, a repetat Carlisle şoptit. „Evident că nu puteai”, l-a aprobat Esme. „Oamenii mor tot timpul, i-a amintit Edward pe un ton aspru. Nu crezi totuşi că e puţin prea uşor de recunoscut? Familia King sigur va porni o amplă investigaţie – nu că i-ar bănui cineva pe ticăloşi”, a mârâit el. Mă bucuram că păreau să ştie că Royce era vinovat de ce mi se întâmplase. Nu-mi dădeam seama că aproape se termina – că deveneam mai puternică şi că astfel eram capabilă să fiu atentă la discuţia lor. Durerea începuse să mă lase din vârful degetelor. „Ce ai de gând să faci cu ea?” a spus Edward dezgustat – sau cel puţin aşa mi s-a părut mie.

Carlisle a oftat, „Asta depinde de ea, bineînţeles. S-ar putea să vrea să fie pe cont propriu.” Crezusem suficient de mult din ceea ce-mi spusese încât cuvintele lui mă îngrozeau. Ştiam că viaţa mea luase sfârşit şi că nu mai exista cale de întoarcere. Nu suportam gândul de a fi singură... Durerea a luat sfârşit până la urmă, iar ei mi-au explicat din nou ce eram. De data aceasta i-am crezut. Simţeam setea şi pielea dură; mi-am văzut ochii roşii strălucitori. Superficială cum eram, m-am simţit mai bine când m-am văzut prima dată în oglindă. În ciuda ochilor, eram mai frumoasă ca oricând. Râse de ea însăşi preţ de o clipă. A durat ceva timp până să dau vina pe frumuseţe pentru ceea ce păţisem – până să-mi dau seama ce blestem era. Până să-mi doresc să fi fost... ei bine, nu urâtă, ci normală. Ca Vera. Ca să mă pot căsători cu cineva care să mă iubească pe mine şi să avem copii drăguţi. Asta îmi dorisem de la început. Încă nu mi se pare că ceream prea mult de la viaţă.

Rămase o clipă pe gânduri, iar eu m-am întrebat dacă uitase din nou că sunt şi eu acolo. Dar apoi îmi zâmbi, expresia ei devenind

brusc triumfătoare.

– Ştii? Cazierul meu este aproape la fel de curat ca al lui Carlisle, îmi spuse ea. Mai bun decât al lui Esme. De o mie de ori mai bun decât al lui Edward. Eu nu am gustat niciodată sânge uman, anunţă ea cu mândrie.

Îmi înţelese expresia nedumerită când m-am întrebat de ce cazierul ei era doar aproape la fel de curat.

– Am omorât cinci oameni, îmi spuse ea pe un ton mulţumit. Dacă într-adevăr poţi să-i numeşti oameni. Dar am avut foarte mare grijă să nu le vărs sângele – ştiam că nu aveam cum să rezist la aşa ceva şi nu voiam nici o parte din ei în mine. L-am păstrat pe Royce la urmă. Am sperat că va auzi de morţile prietenilor lui şi va înţelege, va şti că veneam după el. Am sperat ca frica să-i facă sfârşitul mai rău. Cred că a funcţionat. Se ascundea în interiorul unei camere fără ferestre, în spatele unei uşi la fel de groase ca trezoreria băncii, păzite de afară de doi bărbaţi înarmaţi când am ajuns şi la el.

Ups – şapte crime, se corectă ea. Am uitat de paznici. Nu mi-a luat decât o secundă să termin cu ei. Am fost exagerat de teatrală. Sinceră să fiu a fost cam copilăresc ce am făcut eu. Purtam o rochie de mireasă pe care o furasem pentru ocazia aceasta. A ţipat când m-a văzut. A ţipat mult în noaptea aceea. A fost o idee bună să-l las pe el la urmă – mi-a fost mai uşor să mă controlez, să fac să dureze mai mult... Se opri deodată şi se uită la mine. Iartă-mă, spuse ea pe un ton mâhnit. Te sperii, nu-i aşa?

– N-am nimic, am minţit eu.

– M-am lăsat dusă de val.

– Nu-ţi face griji.

– Mă mir că Edward nu ţi-a spus mai mult.

– Nu-i place să spună poveştile altcuiva – are senzaţia că înşală încrederea cuiva, pentru că aude mult mai mult decât vor alţii ca el să audă.

Ea zâmbi şi-şi scutură capul.

– Probabil că ar trebui să am mai multă încredere în el. E chiar un tip de treabă, nu?

– Eu aşa cred.

– Îmi dau seama. Apoi oftă. Nici cu tine nu am fost prea corectă, Bella. Ţi-a spus de ce? Sau şi asta a fost prea confidenţial?

– A spus că e din cauză că sunt om. A spus că îţi este greu să existe cineva din exterior care să ştie adevărul.

Râsul muzical al lui Rosalie mă întrerupse.

– Acum chiar că mă simt vinovată. A fost mult, dar mult mai drăguţ cu mine decât meritam. Părea mai caldă când râdea, ca şi cum ar fi lăsat jos o gardă la care nu renunţase niciodată până acum în prezenţa mea. Ce mincinos mai poate fi băiatul acesta!

Râse din nou.

– A minţit? am întrebat eu, devenind brusc îngrijorată.

– Ei bine, cred că e cam dur spus. Pur şi simplu nu ţi-a spus toată povestea. Ce ţi-a spus el este adevărat, poate mai adevărat acum decât era înainte. Cu toate acestea, în momentul de faţă... Se opri, chicotind agitată. E destul de jenant. Vezi tu, la început am fost geloasă mai ales pentru că te voia pe tine, şi nu pe mine.

Cuvintele ei îmi provocară un fior de panică. Aşa cum stătea acolo în lumina argintie, era mai frumoasă decât orice altceva îmi puteam imagina. Nu puteam concura cu Rosalie.

– Dar tu-l iubeşti pe Emmett... m-am bâlbâit eu. Îşi clătină capul amuzată.

– Nu-l vreau pe Edward în felul acela, Bella. Nu l-am vrut niciodată – îl iubesc ca pe un frate, dar m-a scos din sărite din prima clipă în care l-am auzit vorbind. Trebuie totuşi să înţelegi că... eram obişnuită ca oamenii să mă vrea. Iar Edward nu era câtuşi de puţin interesat de mine. M-am simţit supărată şi cam jignită la început. Dar el nu voia pe nimeni niciodată aşa că nu m-a deranjat mult timp lucrul acesta. Nici când am cunoscut clanul Tanyei în Denali – toate femeile acelea! -, Edward nu le-a arătat nici cel mai mic interes. Iar apoi te-a cunoscut pe tine.

Se uită la mine cu nişte ochi nedumeriţi. Eram atentă doar pe jumătate. Mă gândeam la Edward şi la Tanya şi la toate femeile acelea, iar buzele mi se strânseră într-o linie dură.

– Nu că tu nu ai fi drăguţă, Bella, spuse ea, înţelegând greşit expresia feţei mele. Dar însemna pur şi simplu că te-a găsit mai atrăgătoare decât mine. Sunt suficient de orgolioasă încât m-a deranjat.

– Dar ai spus „la început”. Nu te mai... deranjează, nu-i aşa? Adică, ştim amândouă că eşti cea mai frumoasă fiinţă de pe planetă.

Am râs că a fost nevoie să spun cuvintele acelea – era atât de evident! Ce ciudat că Rosalie avea nevoie de confirmare. Râse şi Rosalie cu mine.

– Mersi, Bella. Şi nu, nu mă mai deranjează acum. Edward a fost mereu puţin mai ciudat.

Râse din nou.

– Dar totuşi nu-ţi place de mine, am şoptit eu. Zâmbetul ei păli.

– Iartă-mă.

Am stat aşa în linişte un moment, dar ea nu părea să aibă de gând să plece.

– Nu vrei să-mi spui de ce? Am făcut eu ceva...

Oare era furioasă că-i pusesem familia – pe Emmet al ei – în pericol? Iar şi iar. Mai întâi James, acum Victoria...

– Nu, n-ai făcut nimic, murmură ea. Nu încă. M-am uitat la ea

perplexă.

– Nu-ţi dai seama, Bella? Vocea îi deveni deodată mai înfocată ca înainte, chiar şi decât când îmi spusese povestea ei nefericită. Tu ai deja totul. Ai toată viaţa înainte – tot ce vreau eu. Şi ai de gând dai cu piciorul la tot. Chiar nu-ţi dai seama că aş da orice să fiu ca tine? Tu ai de ales, aşa cum eu nu am avut, şi alegi greşit!

Am tresărit din cauza expresiei ei înverşunate. Mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată şi am închis-o brusc.

Se uită la mine îndelung şi, încet, fervoarea din ochii ei se diminua. Se ruşină deodată.

– Şi eram atât de sigură că pot să fac asta cu calm. Îşi scutură capul, părând puţin ameţită de valul de sentimente. Doar că acum e mai greu decât pe vremuri, când nu era nimic mai mult decât vanitate.

Se uită la lună fără să spună nimic. Abia după câteva minute am fost suficient de curajoasă să-i întrerup reveria:

– Ţi-ar plăcea mai mult de mine dacă aş alege să fiu om?

Se întoarse din nou spre mine, buzele tremurându-i într-un zâmbet vag.

– Poate.

– Dar totuşi ai avut parte de un final fericit, i-am amintit eu. Îl ai pe Emmett.

– Doar pe jumătate. Rânji. Ştii că l-am salvat pe Emmett de un urs care-l sfâşia şi l-am dus acasă la Carlisle? Dar ghiceşti de ce nu am lăsat să-l mănânce ursul?

Mi-am scuturat capul.

– Buclele lui negre... gropiţele care i se vedeau chiar şi când se strâmba de durere... inocenţa ciudată care părea atât de nelalocul ei pe faţa unui om matur... Îmi amintea de micuţul Henry al Verei. Nu am vrut să-l las să moară – atât de mult, încât chiar dacă uram viaţa aceasta, am fost suficient de egoistă încât să-l rog pe Carlisle să-l schimbe pentru mine. M-am dovedit a fi mai norocoasă decât aş fi meritat. Emmett este tot ce mi-aş fi dorit dacă m-aş fi cunoscut suficient de bine încât să ştiu ce să cer de la viaţă. Este exact genul acela de persoană de care are nevoie cineva ca mine. Şi, oricât ar suna de ciudat, şi el are nevoie de mine. Partea aceea a funcţionat mai bine decât aş fi sperat. Dar nu va exista niciodată cineva în afară de noi doi. Şi n-o să stau niciodată pe verandă undeva, cu el, încărunţit lângă mine, înconjuraţi de nepoţi. Zâmbetul îi era blând acum. Ţi se pare destul de ciudat, nu-i aşa? în unele privinţe tu eşti mult mai matură decât eram eu la optsprezece ani. Dar în alte privinţe... sunt multe lucruri la care probabil nu te-ai gândit serios. Eşti prea tânără să-ţi dai seama ce vei vrea peste zece, cincisprezece ani – şi prea tânără să renunţi la tot fără să te gândeşti bine înainte. Nu trebuie să te grăbeşti să iei decizii permanente, Bella.

Mă mângâie pe cap, dar gestul ei nu era arogant. Am oftat.

– Doar gândeşte-te la asta puţin. Odată făcut, nu mai poate fi refăcut. Esme a reuşit să se consoleze cu noi ca înlocuitori... şi Alice nu-şi aminteşte nimic din viaţa ei umană, aşa că nu are cum să-i fie dor. Dar tu-ţi vei aminti. Ai multe lucruri la care renunţi.

„Dar şi mai multe de primit în schimb”, nu am spus eu cu voce tare.

– Mulţumesc, Rosalie. Îmi pare bine să te înţeleg... să te cunosc mai bine.

– Îmi cer iertare că mă port aşa ca un monstru. Rânji. O să încerc să mă port mai frumos de-acum încolo.

I-am zâmbit şi eu.

Nu eram încă prietene, dar eram destul de sigură că nu avea să mă urască atât de mult mereu.

– Te las să dormi acum. Ochii lui Rosalie arătară spre pat, iar buzele i se strâmbară. Ştiu că te deranjează că te-a încuiat aşa, dar nu-l certa prea tare când se întoarce. Te iubeşte mai mult decât îţi dai tu seama. Îl îngrozeşte ideea de a fi departe de tine. Se ridică în linişte şi merse ca o fantomă până la uşă. Noapte bună, Bella, şopti ea şi închise uşa în urma ei.

– Noapte bună, Rosalie, am murmurat eu cu o secundă mult prea târziu.

Mi-a luat mult timp să adorm după aşa o vizită.

Când am reuşit totuşi să adorm, am avut un coşmar. Mă târâm de-a lungul pietrelor reci şi întunecate ale unei străzi necunoscute, sub o ninsoare uşoară, lăsând în urma mea o dâră de sânge. Un înger iluzoriu cu o rochie lungă şi albă îmi urmărea drumul cu ochii plini de ură.

A doua zi dimineaţă Alice m-a dus la şcoală în timp ce eu priveam îmbufnată prin parbriz. Simţeam că dormisem prea puţin, motiv pentru care eram şi mai supărată de ce păţisem.

– În seara asta mergem în Olympia, îmi promise ea. O să fie distractiv, nu?

– De ce nu mă închizi pur şi simplu în subsol? i-am sugerat eu. Ia nu mai încerca să-mi faci închisoarea mai plăcută!

Alice se încruntă.

– O să-mi ia Porsche-ul înapoi. Nu fac o treabă foarte bună. Se presupune că ar trebui să te distrezi.

– Nu e vina ta, am mormăit eu. Nu-mi venea să cred că într-adevăr mă simţeam vinovată. Ne vedem la prânz.

M-am târât spre ora de engleză. Fără Edward, ziua asta avea să fie de nesuportat. Am stat îmbufnată în timpul primei ore, ştiind prea bine că atitudinea mea nu ajuta la nimic.

Când a sunat de ieşire, m-am ridicat fără prea mult entuziasm.

Mike era la uşă şi mi-o ţinea deschisă.

– Edward face drumeţii weekendul acesta? întrebă el din politeţe în timp ce mergeam prin ploaia uşoară.

– Mda.

– Vrei să ieşim împreună în seara asta? De unde mai avea energie să mai spere?

– Nu pot. Mă duc la o petrecere în pijamale, am mormăit eu. Se uită ciudat la mine în timp ce îmi analiză dispoziţia.

– La cine... ?

Întrebarea lui Mike fu întreruptă atunci când un huruit puternic se auzi din spatele nostru în parcare. Toată lumea de pe trotuar se întoarse să se uite, holbându-se uimită când motocicleta neagră şi zgomotoasă scârţâi până când se opri la marginea trotuarului, cu motorul încă huruind.

Jacob îmi făcu agitat cu mâna.

– Fugi, Bella! strigă el peste sunetul motorului. Am îngheţat o clipă înainte să înţeleg.

M-am uitat repede la Mike. Ştiam că nu aveam decât câteva secunde la dispoziţie.

Cât de departe ar merge Alice să mă reţină în public?

– Mi s-a făcut foarte rău şi m-am dus acasă, OK? i-am spus eu lui Mike, cu un entuziasm brusc în voce.

– Bine, mormăi el.

L-am pupat pe Mike prieteneşte pe obraz.

– Mersi, Mike. Îţi rămân datoare! am strigat eu şi am luat-o la fugă.

Jacob tură motorul rânjind. Am sărit pe locul din spate, înfăşurându-mi mâinile în jurul taliei lui.

Am văzut-o pe Alice, îngheţată la marginea cantinei, cu ochii strălucind de furie, cu buzele curbate deasupra dinţilor.

I-am aruncat o privire imploratoare.

Apoi am gonit de-a lungul asfaltului atât de repede încât am avut senzaţia că mi-a rămas stomacul undeva în spate.

– Ţine-te bine, strigă Jacob.

Mi-am ascuns faţa în spatele lui în timp ce gonea pe autostradă. Ştiam că urma să încetinească odată ce treceam de graniţa din Quileute. Nu trebuia decât să rezist până acolo. M-am rugat în tăcere şi cu fervoare ca Alice să nu se ia după noi şi ca Charlie să nu mă vadă din greşeală...

A fost evident când am ajuns în zona sigură. Motocicleta încetini, iar Jacob se îndreptă şi râse cu putere. Am deschis ochii.

– Am reuşit, strigă el. Nu-i rău pentru o evadare din închisoare, nu?

– Ce idee bună ai avut, Jake!

– Îmi aduc aminte că mi-ai zis că lipitoarea cu puteri supranaturale nu poate să prezică ce am eu de gând să fac. Mă bucur că nu te-ai gândit tu la asta – nu te-ar mai fi lăsat să mergi la şcoală.

– De asta nici nu m-am gândit. El râse triumfător.

– Ce vrei să facem azi?

– Orice! am râs şi eu. Ce bine era să fiu liberă!

8. TEMPERAMENT

Am ajuns din nou la plajă, hoinărind fără ţintă. Jacob încă mai era plin de sine pentru că pusese la cale evadarea mea.

– Crezi că vor veni să te caute? întrebă el, părând plin de speranţă.

– Nu. Eram sigură în privinţa asta. Şi totuşi, vor fi furioşi pe mine diseară.

Ridică o piatră şi o aruncă în valuri.

– Atunci, nu te întoarce, îmi propuse el din nou.

– Lui Charlie i-ar plăcea la nebunie să fac asta, am spus eu, sarcastic.

– Pe pariu că nu se supără?

Nu am răspuns la asta. Probabil că Jacob avea dreptate, lucru rare mă făcu să scrâşnesc din dinţi. Preferinţa ostentativă a lui Charlie pentru prietenii mei din Quileute era foarte nedreaptă. Mă întreb care ar fi opţiunea lui dacă ar şti că alegerea este de fapt între vampiri şi vârcolaci.

– Şi, care-i ultimul scandal în haită? am întrebat eu lejer. Jacob se opri brusc şi se uită la mine cu nişte ochi şocaţi.

– Ce? Am glumit.

– Oh!

Se uită în altă parte.

Am aşteptat ca el să înceapă să meargă din nou, dar părea pierdut în gânduri.

– Este vreun scandal? m-am mirat eu. Jacob chicoti o dată.

– Am uitat cum este să nu ştie toată lumea ce gândeşti tot timpul. Să am intimitate în propriul cap.

Am mers de-a lungul plajei stâncoase, rămânând tăcuţi câteva minute.

– Deci ce este? am întrebat eu într-un târziu. Chestia din capul tău pe care o ştie deja toată lumea?

Ezită un moment, ca şi cum nu ar fi fost sigur cât să-mi dezvăluie. Apoi oftă şi spuse:

– Quil şi-a găsit sufletul pereche. Acum sunt trei. Noi ceilalţi începem să ne îngrijorăm. Poate că mult mai mulţi trăiesc asta decât

lasă să se înţeleagă poveştile...

Se încruntă, după care se întoarse să mă privească. Se uită în ochii mei fără să spună nimic, sprâncenele încruntându-i-se de concentrare.

– La ce te uiţi? am întrebat eu, simţindu-mă ruşinată. El oftă.

– La nimic.

Jacob începu să meargă din nou. Fără să pară un gest premeditat, se întinse şi mă luă de mână. Mergeam în linişte de-a lungul stâncilor.

M-am gândit la cum trebuie să arătăm mergând mână în mână pe plajă – sigur ca un cuplu – şi m-am întrebat dacă să obiectez. Dar aşa fusesem mereu cu Jacob... Nu aveam de ce să mă ambalez acum cu privire la asta.

– De ce e sufletul pereche al lui Quil aşa un scandal? am întrebat eu, când el nu părea că ar vrea să continue. Din cauză că e cel mai nou?

– N-are nici o legătură.

– Atunci, care este problema?

– E o altă legendă stupidă. Mă întreb când o să încetăm să mai fim aşa surprinşi că sunt toate adevărate? mormăi el ca pentru sine.

– Ai de gând să-mi spui? Sau trebuie să ghicesc?

– Nu ai înţelege. Vezi tu, Quil nu este cu noi decât, ştii tu, de curând. Aşa că nu a stat prea mult prin preajma lui Emily.

– Sufletul pereche al lui Quil este tot Emily? am pus eu pe nerăsuflate.

– Nu! Ţi-am spus eu să nu încerci să ghiceşti. Au venit în vizită la Emily două nepoate de-ale ei... şi Quil a cunoscut-o pe Claire.

Nu mai continuă. M-am gândit la asta un moment.

– Emily nu vrea ca nepoata ei să fie cu un vârcolac. Cam ipocrit din partea ei, am spus eu.

Dar înţelegeam de ce ea, dintre toţi oamenii, ar putea simţi aşa. M-am gândit din nou la cicatricele lungi care-i brăzdau faţa şi se întindeau până pe braţul ei drept. Sam îşi pierduse controlul doar o dată când stătea prea aproape de ea. O dată a fost suficient... văzusem durerea din ochii lui Sam când se uita la ce-i făcuse lui Emily. Înţelegeam de ce Emily ar vrea să-şi protejeze nepoata de aşa ceva.

– Încetezi odată să-ţi mai dai cu părerea? Nu ai ghicit nici pe departe. Pe Emily nu o deranjează partea aceasta, e pur şi simplu faptul că, ei bine, este un pic cam devreme.

– Cum adică devreme?

Jacob mă evalua cu nişte ochi înguşti.

– Încearcă să nu judeci din prima, de acord? Am încuviinţat din cap precaută.

– Claire are doi ani, îmi spuse Jacob.

Începu să plouă. Clipeam furioasă în timp ce picăturile îmi loveau faţa.

Jacob aşteptă în linişte. Nu purta jachetă, ca de obicei; ploaia îi lăsa o sumedenie de puncte întunecate pe tricoul lui negru şi-i curgeau prin părul ţepos. Chipul lui era inexpresiv în timp ce se uita la al meu.

– Sufletul pereche al lui... Quil este... o fetiţă de doi ani? am reuşit eu, într-un târziu, să întreb.

– Se mai întâmplă, ridică Jacob din umeri. Se aplecă să mai ia o altă piatră pe care o aruncă în golf. Sau cel puţin aşa spun legendele.

– Dar e un bebeluş, am protestat eu. Se uită la mine cu un umor negru.

– Quil nu îmbătrâneşte, îmi aminti el cu puţină aciditate în glas. Va trebui pur şi simplu să aibă răbdare vreo două decenii.

– Eu... nu ştiu ce să spun.

Făceam tot posibilul să nu judec, dar realitatea era că nu puteam să nu fiu îngrozită. Până acum, nimic din ce avea legătură cu vârcolacii nu mă mai deranjase din ziua în care aflasem că nu ei erau făptaşii crimelor de care îi bănuisem.

– Îl judeci, mă acuză el. Ţi se citeşte pe faţă.

– Scuze, am murmurat eu. Dar chiar sună înfiorător.

– Nu e aşa; ai înţeles greşit, îşi apără Jacob prietenul, devenind brusc vehement. Am văzut cum este, prin ochii lui. Nu există nimic romantic, nu pentru Quil, nu acum. Trase adânc aer în piept, nemulţumit. E greu de descris. Nu e ca şi cum ar fi cu adevărat dragoste la prima vedere. Sunt mai degrabă... mişcări gravitaţionale. Când o vezi pe ea, este ca şi cum nu te mai susţine pământul. Ci o face ea. Şi nu mai contează nimic mai mult decât ea. Şi ai face orice pentru ea, ai fi orice pentru ea. Devii ceea ce are ea nevoie să devii – protector, amant, prieten sau frate. Quil va fi cel mai bun şi mai iubitor frate mai mare pe care l-a avut vreodată vreun copil. Nu există nici un alt copilaş de pe planetă care să fie mai protejat decât fetiţa aceasta. Şi apoi, când va fi mai mare şi va avea nevoie de un prieten el va fi mai înţelegător, mai de încredere şi mai de nădejde decât oricine altcineva din viaţa ei. Şi apoi, când ea va creşte mare, ei vor fi la fel de fericiţi ca Emily şi Sam.

Tonul lui deveni ciudat şi tăios chiar la final, când vorbi de Sam.

– Dar Claire nu are şi ea un cuvânt de spus în asta?

– Ba normal că are. Dar de ce nu l-ar alege pe el până la urmă? Va fi perechea perfectă. Ca şi cum ar fi fost conceput exact pentru ea.

Am mers un timp în linişte, până când eu m-am oprit să arunc o piatră spre ocean. Căzu pe plajă, la câţiva metri. Jacob râse de mine.

– Nu putem fi toţi ciudat de puternici, am bombănit eu. El oftă.

– Şi când crezi că o să ţi se întâmple şi ţie? l-am întrebat eu

încet.

Răspunsul lui fu sec şi imediat.

– Niciodată.

Nu spuse nimic timp de câteva minute. Am mers mai încet fără să ne dăm seama, abia mişcându-ne.

– Nu trebuie să fie aşa, recunoscu el. Dar trebuie să o vezi pe ea, pe cea care îţi este menită.

– Şi tu crezi că, dacă nu ai văzut-o încă, atunci ea nu este undeva acolo? am întrebat eu sceptică. Jacob, nu ai văzut mare parte din lumea asta – ba chiar mai puţin decât mine.

– Nu, n-am văzut, spuse el pe un ton grav. Se uită la mine cu nişte ochi care deveniseră brusc foarte pătrunzători. Dar eu nu voi vedea pe nimeni altcineva, Bella. Numai pe tine te văd. Chiar şi atunci când închid ochii şi încerc să văd altceva. Întreabă-l pe Quil sau pe Embry. Îi scoate din minţi. Mi-am lăsat ochii în jos spre stânci.

Nu mai mergeam acum. Singurele sunete care se auzeau erau valurile izbindu-se de ţărm. Nu puteam auzi ploaia din cauza vâjâitului lor.

– Poate ar fi mai bine să merg acasă, am şoptit eu.

– Nu! protestă el surprins de concluzia mea.

Mi-am ridicat din nou privirea spre el; ochii lui erau neliniştiţi.

– Ai toată ziua liberă, nu? Strigoiul nu se întoarce acasă încă. I-am aruncat o privire urâtă.

– Nu am vrut să-l jignesc, spuse el repede.

– Da, am toată ziua. Dar, Jake... Ridică ambele mâini.

– Iartă-mă, se scuză el. Nu o să mă mai port aşa. O să fiu doar Jacob.

Am oftat.

– Dar dacă aşa crezi...

– Nu-ţi face griji în privinţa mea, insistă el cu o veselie forţată, mult prea senină. Ştiu eu ce fac. Numai să-mi spui dacă te supăr.

– Nu ştiu...

– Haide, Bella. Să mergem înapoi acasă şi să ne luăm motocicletele. Trebuie să o conduci cu regularitate ca să o menţii în formă.

– Nu prea cred că am voie.

– Cine nu-ţi dă voie? Charlie sau stri... sau el?

– Amândoi.

Jacob rânji aşa cum îmi doream să-l văd făcând-o şi deveni deodată băiatul de care-mi fusese cel mai mare dor, vesel şi cald. Nu m-am putut abţine să nu rânjesc şi eu înapoi. Ploaia se mai potoli, transformându-se în ceaţă.

– N-o să spun la nimeni, îmi promise el.

– Doar la toţi prietenii tăi.

Îşi scutură capul sobru şi ridică mâna dreaptă. Promit să nu mă gândesc la asta. Am râs.

– Dacă păţesc ceva va fi din cauză că m-am împiedicat.

– Cum spui tu.

Am mers cu motocicletele pe drumurile mărginaşe din jurul rezervaţiei La Push până când ploaia le făcu prea noroioase şi Jacob a insistat că avea să leşine dacă nu mânca în scurt timp. Billy m-a salutat cu calm când ne-am întors acasă, ca şi cum reapariţia mea bruscă nu însemna nimic mai mult decât că voiam să petrec o zi cu prietenul meu. După ce am mâncat sendvişurile pe care le-a făcut Jacob, am mers în garaj şi l-am ajutat să cureţe motocicletele. Nu mai fusesem acolo de luni de zile – de la întoarcerea lui Edward – , dar nu era nimic ciudat. Era doar o altă după-amiază petrecută în garaj.

– Ce bine e aici, am comentat eu, când a scos sucurile calde din sacoşă. Mi-a fost dor de locul acesta.

El zâmbi, uitându-se în jur la bucăţile de plastic prinse împreună deasupra capetelor noastre.

– Da, te înţeleg perfect. Toată splendoarea Taj Mahalului fără inconvenienţa sau cheltuiala de a mai călători până în India.

– Pentru micuţul Taj Mahal din Washington, am toastat eu, ridicând cutia de suc. Îşi atinse cutia de a mea.

– Îţi mai aminteşti de Ziua îndrăgostiţilor? Cred că a fost ultima dată când erai aici – ultima dată când lucrurile erau încă... normale, vreau să spun.

Am râs.

– Normal că-mi amintesc. Am dat o viaţă de servitute pentru o cutie de bomboane de ciocolată în formă de inimioare. Puţin probabil să uit aşa ceva.

El râse alături de mine.

– Corect. Hmm, servitute. Va trebui să mă gândesc la ceva bun. Apoi oftă. Parcă a fost acum un an. O altă epocă. Una mai fericită.

Nu puteam fi de acord cu el. Acum aceasta era perioada mea fericită. Dar am fost surprinsă să-mi dau seama câte lucruri îmi lipseau din timpuri mai întunecate. M-am uitat prin uşa deschisă la pădurea neguroasă. Începuse iar să plouă, dar în micul garaj era cald în preajma lui Jacob. Era la fel de bun ca o sobă.

Îmi mângâie mâna cu degetele.

– Lucrurile chiar s-au schimbat.

– Mda, am spus eu, după care m-am întins să bat în cauciucul din spate al motocicletei mele. Lui Charlie îi plăcea de mine. Sper să nu-i spună Billy nimic despre astăzi...

Mi-am muşcat limba.

– N-o va face. Nu se ambalează precum Charlie cu privire la unele lucruri. Hei, nu am apucat să-mi cer scuze oficial pentru chestia

cu motocicleta. Chiar îmi pare rău că te-am pârât la Charlie. Mi-aş fi dorit să nu fi făcut asta. Mi-am dat ochii peste cap.

– Şi eu.

– Îmi pare tare, tare rău.

Mă privi plin de speranţă, cu părul lui negru şi încurcat ca nişte ţepi uzi de fiecare parte a feţei lui rugătoare.

– Oh, bine! Eşti iertat.

– Mersi, Bella!

Ne-am zâmbit unul altuia preţ de o clipă, după care faţa i se întunecă iar.

– Ştii ziua aceea, când am adus motocicleta... Aş fi vrut să te întreb ceva, spuse el încet. Dar pe de altă parte... nici nu voiam.

Stăteam nemişcată, o reacţie pe care o aveam când mă simţeam strâmtorată. Era un obicei pe care-l deprinsesem de la Edward.

– Erai doar încăpăţânată de supărare, sau chiar vorbeai serios? şopti el.

– Cu ce? am şoptit eu ca răspuns, deşi eram sigură că ştiam la ce se referea.

Se uită urât la mine.

– Ştii tu. Când ai spus că nu era treaba mea... dacă... dacă te muşcă.

Se cutremură vizibil la sfârşit.

Îmi simţeam gâtul umflat. Nu puteam să termin, închise ochii şi trase adânc aer în piept.

– Vorbeai serios?

Tremura uşor. Avea ochii închişi.

– Da, am şoptit eu.

Jacob trase aer în piept, încet şi adânc.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

I-am privit chipul, aşteptând să deschidă ochii.

– Ştii ce va însemna asta? mă întrebă el brusc. Nu înţelegi asta, nu? Ce se va întâmpla dacă încalcă tratatul?

– Vom pleca întâi, am spus eu sfioasă.

Ochii i se deschiseră brusc, profunzimile lor negre fiind pline de furie şi durere.

– Nu există o limită geografică a tratatului, Bella. Stră-străbunicii noştri au fost de acord să menţină pacea numai pentru că toţi cei din familia Cullen au jurat că sunt altfel şi că oamenii nu sunt în pericol în preajma lor. Au promis că nu vor mai ucide sau schimba pe nimeni niciodată. Dacă-şi retrag cuvântul, atunci tratatul nu mai are nici o valoare şi nu sunt cu nimic mai diferiţi de ceilalţi vampiri. Odată ce acest lucru este cert, când îi vom găsi din nou...

– Dar, Jake, nu cumva tu ai încălcat deja tratatul? am întrebat eu, agăţându-mă de un fir de aţă. Nu făcea parte din tratat să nu spui

oamenilor despre vampiri? Şi tu mi-ai spus mie. Nu este tratatul acesta discutabil oricum?

Lui Jacob nu-i plăcea să-i aduc aminte; durerea din ochii lui lăsă locul duşmăniei.

– Da, am încălcat tratatul – atunci când nu credeam nimic din toate astea. Şi sunt convins că au fost informaţi de lucrul acesta. Se uită amar la fruntea mea, fără să-mi întâlnească privirea stânjenită. Dar nu e ca şi cum asta le-ar da lor undă verde să încalce tratatul. Nu se aplică legea talionului. Nu au decât o singură opţiune dacă obiectează la ceea ce am făcut eu. Aceeaşi opţiune pe care o vom avea şi noi dacă ei încalcă tratatul: să atacăm. Să pornim războiul.

Făcu să pară ca şi cum ar fi inevitabil. M-am cutremurat.

– Jake, nu trebuie să fie aşa. Scrâşni din dinţi.

– Este aşa.

Tăcerea de după declaraţia lui era semnificativă.

– Nu mă vei ierta niciodată, Jacob? am şoptit eu.

Mi-am regretat cuvintele imediat ce mi-au ieşit din gură. Nu voiam să aud răspunsul lui.

– Nu vei mai fi Bella, îmi spuse el. Prietena mea nu va mai exista. Nu voi avea pe cine să iert.

– Deci nu, am şoptit eu.

Am stat unul cu faţa la celălalt preţ de o clipă nesfârşită.

– Atunci asta înseamnă că ne luăm rămas-bun, Jake? Clipi cu repeziciune, expresia lui neînduratoare transformându-se în surprindere.

– De ce? Mai avem vreo câţiva ani. Nu putem să fim prieteni până când nu vom mai avea timp?

– Ani? Nu, Jake, nu ani. Am clătinat din cap şi am râs o dată fără pic de umor. Poate vrei să spui săptămâni.

Nu mă aşteptam la reacţia lui.

Se ridică brusc în picioare şi se auzi un zgomot puternic atunci când cutia de suc îi explodă în mână. Sucul zbură peste tot udându-mă leoarcă, ca şi cum ar fi ţâşnit dintr-un furtun.

– Jake! am început să mă plâng eu, dar am tăcut dându-mi seama că tot trupul îi tremura de furie.

Îmi aruncă o privire sălbatică, iar un sunet ca un mârâit i se ridică din piept.

Am îngheţat pe loc, mult prea şocată ca să-mi mai amintesc cum să mă mişc.

Îi tremură tot corpul din ce în ce mai repede, până când arătă de parcă vibra. Forma corpului i se estompă...

Şi apoi Jacob scrâşni din dinţi şi mârâitul i se opri. Îşi strânse ochii, concentrându-se; palpitaţiile încetiniră până când doar mâinile îi mai tremurau.

– Săptămâni, spuse Jacob pe un ton sec şi monoton. Nu puteam să reacţionez; eram încă îngheţată. Deschise ochii; nu mai erau furioşi acum.

– O să te schimbe într-o strigoaică ticăloasă în doar câteva săptămâni! şuieră Jacob printre dinţi.

Eram prea şocată să mă mai simt jignită de cuvintele lui, aşa că am încuviinţat din cap fără să spun nimic. Se înverzi la faţă.

– Evident, Jake, am şoptit eu după un minut lung de tăcere. El are şaptesprezece ani, Jacob. Iar eu mă apropii de nouăsprezece pe zi ce trece. Şi, în plus, ce rost mai are să mai aştept? El este tot ce vreau. Ce altceva pot să fac?

O spusesem ca pe o întrebare retorică.

Cuvintele îi pocneau ca bătăile de bici.

– Orice. Orice altceva. Ţi-ar fi mai bine moartă. Mai bine te-aş vedea moartă.

M-am dat înapoi ca şi cum mi-ar fi tras o palmă. M-ar fi durut mai puţin decât asta dacă ar fi făcut-o.

Şi apoi, pe măsură ce eram cuprinsă de durere, temperamentul meu se dezlănţui.

– Poate ai noroc, am spus eu tăioasă, ridicându-mă în picioare. Poate mă loveşte un camion în drum spre casă.

Mi-am apucat motocicleta şi am împins-o afară în ploaie. El nu se mişcă în clipa când am trecut pe lângă el. Imediat ce am ajuns pe cărarea mică şi noroioasă, m-am urcat pe motocicletă şi am pornit-o. Roata din spate a aruncat o fântână de noroi spre garaj, iar eu am sperat că l-a nimerit şi pe el.

M-am udat din cap până în picioare cât am gonit pe autostrada umedă în drum spre casa familiei Cullen. Vântul parcă-mi îngheţa ploaia pe piele, iar dinţii începuseră să-mi clănţănească înainte să ajung măcar la jumătatea drumului.

Motocicletele erau prea puţin practice pentru Washington. Mi-am pus în gând să vând chestia asta prostească cu prima ocazie.

Am dus motocicleta în garajul adânc al familiei Cullen şi nu am fost surprinsă să o găsesc pe Alice aşteptându-mă, cocoţată pe capota Porsche-ului. Alice mângâie vopseaua galben lucioasă.

– Nici n-am avut ocazia să o conduc. Oftă.

– Iartă-mă, am spus eu printre dinţii clănţănind.

– Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine un duş fierbinte, spuse ea repede, în timp ce sări uşor în picioare.

– Da.

Îşi ţuguie buzele, studiindu-mi cu atenţie expresia feţei.

– Vrei să vorbeşti despre asta?

– Nu.

Încuviinţă din cap că a înţeles, dar am citit în ochii ei că murea

de curiozitate.

– Vrei să mergem la Olympia în seara asta?

– Nu chiar. Nu mă pot duce acasă? Ea se strâmbă.

– Nu contează, Alice, am spus eu. Rămân aici dacă îţi este ţie mai uşor.

– Mersi, răsuflă ea uşurată.

M-am culcat devreme în seara aceea, ghemuindu-mă din nou pe canapeaua lui.

Era încă întuneric când m-am trezit. Mă simţeam ameţită, dar ştiam că mai aveam câteva ceasuri până dimineaţă. Am închis ochii şi m-am întins, întorcându-mă pe partea cealaltă. Nu mi-am dat seama imediat că mişcarea aceea ar fi trebuit să mă facă să cad jos. Şi că mă simţeam mult prea confortabil.

M-am rostogolit la loc, încercând să văd. Era mai întuneric decât noaptea trecută – norii erau prea groşi pentru ca luna să poată străluci printre ei.

– Iartă-mă, murmură el atât de suav încât vocea îi era parte din întuneric. Nu am vrut să te trezesc.

M-am încordat, aşteptând să se dezlănţuie furia – şi a lui, şi a mea – , dar nu era decât linişte şi calm în întunecimea camerei lui. Aproape că puteam simţi gustul dulce al reîntâlnirii în aer, o aromă separată, diferită de parfumul respiraţiei lui; pustietatea care se instala când eram despărţiţi lăsa şi ea gustul ei amar, lucru pe care nu-l observam decât în clipa regăsirii.

Nu exista fricţiune în spaţiul dintre noi. Nemişcarea era paşnică – nu ca acel calm dinainte de furtună, ci ca o noapte senină neatinsă nici măcar de visul unei furtuni.

Şi nu-mi păsa că ar fi trebuit să fiu supărată pe el. Nu-mi păsa că trebuia să fiu supărată pe toată lumea. M-am întins după el şi i-am găsit mâinile în întuneric şi m-am tras mai aproape de el. Braţele lui mă înconjurară şi m-am ghemuit la pieptul lui. Buzele mele căutau, vânând de-a lungul gâtului şi bărbiei lui până când îi găsiră în sfârşit buzele.

Edward mă sărută dulce preţ de o clipă, după care chicoti.

– Eu mă pregătisem pentru o urgie care ar fi făcut şi urşii grizzly de ruşine şi asta primesc? Ar trebui să te înfurii mai des.

– Dă-mi o clipă să ajung şi acolo, l-am tachinat eu, sărutându-l din nou.

– Aştept cât vrei tu, îmi şopti el cu gura încă lipită de a mea. Degetele i se împletiră în părul meu.

Deja nu mai respiram regulat.

– Poate mâine-dimineaţă.

– Când preferi tu.

– Bine ai venit acasă, am spus eu, în timp ce buzele lui reci mă

sărutau pe obraz. Mă bucur că te-ai întors.

– Acesta este un lucru foarte bun.

– Îhî, l-am aprobat eu, strângându-mi şi mai tare braţele în jurul gâtului lui.

Mâna îmi cuprinse cotul şi se mişcă încet pe braţul meu, de-a lungul spatelui şi peste talie, mângâindu-mi şoldul şi coborând pe picior spre genunchi, apoi se încolăci în jurul gleznei mele. Îmi trase deodată piciorul, ridicându-l în jurul şoldului lui.

Mi s-a tăiat respiraţia. Nu era genul de lucru pe care-l permitea de obicei. În ciuda mâinilor lui reci, mi s-a făcut dintr-odată cald. Buzele lui se mişcau în adâncitura de la baza gâtului meu.

– Nu vreau să te înfurii, şopti el, dar te superi dacă-mi spui si mie ce-are patul acesta de nu-ţi place?

Înainte să pot răspunde, înainte să mă pot concentra suficient de mult să-i înţeleg cuvintele, se rostogoli pe o parte trăgându-mă pe mine deasupra lui. Îmi ţinu faţa în mâini, lipindu-şi gura de gâtul meu. Respiram prea zgomotos – aproape că era jenant, dar nu-mi păsa chiar atât de tare ca să mă simt ruşinată.

– Patul? întrebă el din nou. Eu cred că e frumos.

– E inutil, am reuşit eu să rostesc.

Îmi trase faţa lângă a lui. Încet de data aceasta, se roti venind deasupra mea. Se ţinea cu grijă ca să nu-i simt greutatea, dar eu simţeam răceala de marmură a corpului său. Inima îmi bătea cu atâta putere încât abia de i-am auzit râsetul discret.

– Asta rămâne de discutat, mă contrazise el. Ce facem noi ar fi greu de făcut pe o canapea.

Rece ca gheaţa, limba lui trasă uşor conturul buzelor mele. Mi se învârtea capul – respiram mult prea repede şi superficial.

– Te-ai răzgândit? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată. Poate că se mai gândise la regulile lui de siguranţă şi că patul acesta însemna mai multe decât crezusem eu iniţial. Inima îmi bătea aproape dureros de tare în timp ce aşteptam răspunsul lui.

Edward oftă, rostogolindu-se înapoi ca să fim fiecare pe partea lui din nou.

– Nu fi ridicolă, Bella, spuse el cu dezaprobare puternică în voce – în mod clar înţelesese ce voiam să spun. Nu făceam decât să-ţi ilustrez beneficiile unui pat care se pare că ţie nu-ţi place. Nu te lăsa dusă de val.

– Prea târziu, am murmurat eu. Şi îmi place patul, am adăugat.

– Bun. Am simţit zâmbetul din vocea lui când mă sărută pe frunte. Şi mie îmi place.

– Dar tot cred că este inutil, am continuat eu. Dacă nu ne lăsăm purtaţi de val, atunci care-i farmecul?

El oftă din nou.

– Pentru a suta oară, Bella – este prea periculos.

– Îmi place pericolul, am insistat eu.

– Ştiu.

Vocea îi era uşor amară şi mi-am dat seama că trebuie să fi văzut motocicleta din garaj.

– Îţi spun eu ce e periculos, am adăugat eu repede înainte ca el să apuce să schimbe vorba. O să iau foc deodată într-o zi – şi n-o să ai pe cine să dai vina decât pe tine.

Începu să mă împingă.

– Ce faci? am obiectat eu, agăţându-mă de el.

– Te protejez să nu iei foc. Dacă este prea mult pentru tine...

– Mă descurc, am insistat eu.

Mă lăsă să mă ghemuiesc la loc în cercul făcut de braţele lui.

– Îmi pare rău că ţi-am dat o impresie greşită, spuse el. Nu am vrut să te fac nefericită. Nu a fost frumos din partea mea.

– Sinceră să fiu, a fost foarte, foarte frumos. Trase adânc aer în piept.

– Nu eşti obosită? Ar trebui să te las să dormi.

– Nu, nu sunt. Nu mă deranjează dacă vrei să-mi dai din nou impresia greşită.

– Nu cred că e o idee aşa de bună. Nu eşti singura care se lasă dusă de val.

– Ba da, sunt, am bombănit eu. El chicoti.

– Habar nu ai, Bella. Şi nici nu mă ajută faptul că tu eşti atât de hotărâtă să-mi sfidezi autocontrolul.

– Nu am de gând să-mi cer scuze pentru asta.

– Pot să-mi cer eu scuze?

– Pentru ce?

– Erai supărată pe mine, mai ţii minte?

– A, aia.

– Îmi pare rău. Am greşit. Este mult mai uşor să văd lucrurile corect atunci când te am aici în siguranţă. Strânse braţele mai tare în jurul meu. O iau puţin razna când încerc să te las. Nu cred că voi mai merge atât de departe altă dată. Nu merită.

Am zâmbit.

– Nu ai găsit pume?

– Ba da, am găsit. Dar tot nu merită panica. Îmi pare totuşi rău că am pus-o pe Alice să te ţină ostatică. A fost o idee proastă.

– Da, l-am aprobat eu.

– N-o să mai fac asta.

– OK, am spus eu cu uşurinţă. Era deja iertat. Dar petrecerile în pijamale au şi ele avantajele lor... m-am lipit şi mai tare de el, apăsându-mi buzele în scobitura de la baza gâtului lui. Tu mă poţi ţine ostatică oricând vrei.

– Mmm, oftă el. S-ar putea să te cred pe cuvânt.

– Deci e rândul meu acum?

– Rândul tău?

Vocea îi era nedumerită.

– Să-mi cer scuze.

– Dar pentru ce să-ţi ceri tu scuze?

– Nu eşti supărat pe mine? am întrebat eu sec.

– Nu.

Sima ca şi cum vorbea serios. Am simţit cum m-am încruntat.

– Nu te-ai văzut cu Alice când te-ai întors?

– Ba da-de ce?

– Ai de gând să iei înapoi Porsche-ul?

– Normal că nu. I l-am dat cadou.

Mi-aş fi dorit să-i văd expresia feţei. Vocea îi suna ca şi cum l-aş fi insultat.

– Nu vrei să ştii ce am făcut? am întrebat eu, începând să mă surprindă aparenta lui lipsă de interes.

Am simţit cum a ridicat din umeri.

– Mereu mă interesează să ştiu ce ai făcut, dar nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

– Dar am fost în La Push.

– Ştiu.

– Şi am chiulit de la şcoală.

– Şi eu la fel.

Când i-am auzit sunetul vocii m-am uitat în jos, pipăindu-i faţa cu degetele, încercând să-i desluşesc starea de spirit.

– De unde atâta toleranţă? am vrut eu să ştiu. El oftă.

– Am decis că ai dreptate. Problema mea înainte era mai mult... prejudecata mea cu privire la vârcolaci. Voi încerca să fiu mai rezonabil şi să am încredere în judecata ta. Dacă tu spui că este sigur, atunci eu te cred.

– Uau.

– Şi... ce este mai important... nu vreau să las lucrul acesta să ne despartă.

Mi-am pus capul pe pieptul lui şi am închis ochii, pe deplin mulţumită.

– Şi, murmură el pe un ton lejer. Ţi-ai făcut planuri să te mai duci în La Push în curând?

Nu am răspuns. Întrebarea lui îmi aduse aminte de cuvintele lui Jacob şi mi se puse un nod în gât.

El interpretă greşit tăcerea şi tensiunea din trupul meu.

– Doar ca să-mi fac şi eu planuri, explică el repede. Nu vreau să simţi că trebuie să te grăbeşti doar fiindcă eu stau aici şi te aştept.

– Nu, am spus eu pe un ton care mi se păru ciudat. Nu am

planuri să mă întorc.

– Oh. Nu trebuie să faci asta pentru mine.

– Nu cred că mai sunt bine-venită acolo, am şoptit eu.

– Ai lovit pisica vreunui localnic? întrebă el lejer.

Ştiam că nu voia să-mi scoată cuvintele cu cleştele, dar simţeam curiozitatea arzând în spatele cuvintelor lui.

– Nu. Am tras adânc aer în piept şi am mormăit repede o explicaţie: Am crezut că Jacob s-ar fi prins... Nu m-am gândit că o să-l ia prin surprindere.

Edward aşteptă cât eu am ezitat.

– Nu se aştepta la asta... atât de repede.

– Ah, spuse Edward încet.

– A spus că ar prefera să mă vadă moartă. Vocea mi se sparse la ultimul cuvânt.

Edward rămase prea nemişcat o clipă, reprimându-şi reacţia pe care nu voia să o văd.

Apoi mă strânse cu blândeţe la piept.

– Îmi pare rău.

– Am crezut că o să te bucuri, am şoptit eu.

– Cum să mă bucur că ceva te face să suferi? murmură el cu gura în părul meu. Nu prea cred, Bella.

Am oftat şi m-am relaxat, făcându-mă mai comodă peste corpul lui de statuie. Dar el înţepeni din nou, încordat.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– Nimic.

– Mie poţi să-mi spui. Tăcu o clipă.

– S-ar putea să te înfurie.

– Tot vreau să ştiu. El oftă.

– Aş putea să-l omor la propriu că ţi-a spus aşa ceva. Vreau chestia asta.

Am râs fără prea mult entuziasm.

– Presupun că e un lucru bun că avem atât de mult autocontrol.

– Ar putea să-mi scape. Tonul lui era gânditor.

– Dacă vrei să ai o scăpare de autocontrol, ştiu eu un motiv mai bun. M-am întins spre faţa lui, încercând să mă ridic în sus ca să-l sărut. Braţele lui mă strânseră mai tare, opunând rezistenţă.

El oftă.

– Chiar trebuie să fiu eu cel responsabil? Am zâmbit în întuneric.

– Nu. Lasă-mă pe mine să fiu cea responsabilă pentru câteva minute... sau ore.

– Noapte bună, Bella.

– Aşteaptă – mai voiam să te întreb ceva.

– Ce anume?

– Am vorbit cu Rosalie noaptea trecută... Corpul i se încordă din nou.

– Da. Se gândea la asta când am intrat. Ţi-a dat mult de gândit, nu?

Vocea îi suna panicată şi mi-am dat seama că el credea că vreau să vorbesc despre motivele pe care mi le dăduse Rosalie să rămân om. Dar eu eram interesată de ceva mult mai urgent.

– Mi-a spus puţin... despre perioada în care familia ta locuia în Denali.

Urmă o pauză scurtă; începutul acela îl luă prin surprindere.

– Da?

– A menţionat ceva despre un grup de femei vampir... şi de tine.

El nu răspunse, deşi am aşteptat un moment lung.

– Nu-ţi face griji, am spus eu, când tăcerea deveni incomodă. Mi-a spus că nu ai... manifestat nici o preferinţă. Dar mă întrebam, ştii tu, dacă vreuna dintre ele da – dacă a manifestat vreun interes faţă de tine.

Nici un răspuns nici de data asta.

– Care din ele? am zis eu, încercând să-mi păstrez tonul liniştit, dar nereuşind. Sau a fost mai mult decât una?

Nici un răspuns. Mi-aş fi dorit să-i pot vedea faţa, ca să pot să încerc să ghicesc ce însemna tăcerea lui.

– Îmi spune ea Alice, am zis eu. Mă duc acum să o întreb. Mă strânse şi mai tare; nu puteam să mă mişc nici un milimetru.

– E târziu, spuse el. Vocea lui avea un ton pe care nu-l mai auzisem până atunci. Era oarecum agitat, poate puţin ruşinat. Şi, în plus, cred că Alice a ieşit...

– E de rău, am ghicit eu. E de foarte rău, nu-i aşa? am început eu să intru în panică, bătăile inimii accelerându-mi-se în timp ce-mi imaginam rivala mea superbă şi nemuritoare pe care nici nu ştiam că o aveam.

– Calmează-te, Bella, spuse el, sărutându-mi vârful nasului. Eşti absurdă.

– Oare? Atunci de ce nu-mi spui?

– Pentru că nu e nimic de spus. Dai prea mult importanţă chestiei ăsteia.

– Care dintre ele? am insistat eu. El oftă.

– Să spunem că Tanya a arătat puţin interes. I-am transmis într-un mod foarte delicat şi educat că nu îi împărtăşeam sentimentele. Punct.

Mi-am menţinut vocea cat de regulată am putut:

– Spune-mi ceva – cum arată Tanya?

– La fel ca noi toţi – cu pielea albă şi ochi aurii, îmi răspunse el

prea repede.

– Şi, bineînţeles, extraordinar de frumoasă. Am simţit cum a ridicat din umeri.

– Presupun că aşa pare pentru ochii umani, spuse el indiferent. Ştii ce, totuşi?

– Ce?

Vocea îmi era irascibilă.

Îşi apropie buzele de urechea mea; respiraţia lui rece mă gâdila.

– Prefer brunetele.

– Ea e blondă. Evident.

– Un blond spre roşcat-deschis – nu e deloc genul meu. M-am gândit o vreme la asta, încercând să mă concentrez în timp ce buzele lui se mişcau încet de-a lungul obrazului meu, pe gât şi iar sus. Făcu circuitul acesta de trei ori înainte să spun ceva.

– Presupun că e în regulă, atunci, am zis eu.

– Hmm, şopti el pe pielea mea. Eşti adorabilă când devii geloasă. E neaşteptat de distractiv.

M-am uitat urât în întuneric.

– E târziu, spuse el din nou, murmurând, aproape cântând acum, vocea fiindu-i mai netedă decât mătasea. Dormi, Bella mea! Visează frumos. Tu eşti singura care mi-a atins vreodată inima. Va fi mereu a ta. Dormi, unica mea dragoste.

Începu să fredoneze cântecul meu preferat de leagăn şi am ştiut că era numai o chestiune de timp înainte să adorm, aşa că am închis ochii şi m-am ghemuit mai aproape de pieptul lui.

9. ŢINTA

Alice mă lăsă acasă dimineaţă, ca să ducem până la capăt mascarada cu petrecerea în pijamale. În scurt timp urma să se întoarcă şi Edward în mod oficial din „drumeţii”. Toate scuzele astea

începuseră să mă obosească. Nu avea să-mi lipsească partea aceasta din natura umană.

Charlie se uită pe fereastra din faţă când mă auzi trântind portiera. Îi făcu lui Alice cu mâna, după care veni să-mi deschidă uşa.

– Te-ai distrat? întrebă Charlie.

– Sigur, a fost super. Ca... între fete.

Mi-am dus lucrurile înăuntru, le-am trântit în capătul scărilor şi m-am dus să bântui prin bucătărie după o gustare.

– Ai primit un mesaj, strigă Charlie după mine.

Pe dulapul din bucătărie, carneţelul de notat mesaje era sprijinit la vedere, de o cratiţă. „Jacob a sunat”, scrisese Charlie.

A spus că nu a vrut să spună aşa ceva şi că îi pare rău. Vrea să-l suni. Fii drăguţă şi iartă-l. Părea supărat.

M-am strâmbat. Charlie nu obişnuia să adnoteze pe marginea mesajelor mele.

Jacob nu avea decât să fie supărat. Nu voiam să vorbesc cu el. Ultima dacă când am verificat, nu prea era de acord cu telefoanele din partea cealaltă. Dacă Jacob mă prefera moartă, atunci poate că ar trebui să se obişnuiască cu tăcerea.

Apetitul mi se evaporă. Am făcut cale întoarsă şi m-am dus să-mi aşez lucrurile.

– Nu ai de gând să-l suni pe Jacob? mă întrebă Charlie. Stătea sprijinit de peretele din sufragerie şi mă privea cum îmi strâng lucrurile.

– Nu.

Am început să urc scările.

– Nu e prea frumos din partea ta, Bella, spuse el. Iertarea este divină.

– Vezi-ţi de treaba ta, am bombănit eu, prea târziu ca să mă mai poată auzi şi el.

Ştiam că rufele începuseră să dea pe dinafară, aşa că, după ce am pus pasta de dinţi deoparte şi mi-am aruncat hainele murdare în coş, m-am dus să desfac patul lui Charlie. Am lăsat cearşafurile lui grămadă în capul scărilor şi m-am dus să le iau şi pe ale mele.

M-am oprit lângă pat, înclinând capul într-o parte.

Unde-mi era perna? M-am întors să scrutez camera. Nici urmă de pernă. Am observat că dormitorul meu arăta ciudat de ordonat. Nu fusese oare bluza mea gri de trening aruncată pe tăblia patului, după stâlpul cel mai jos al patului? Şi aş fi băgat mâna în foc că era o pereche de şosete murdare în spatele scaunului balansoar, iar pe braţul lui o bluză roşie pe care o probasem acum două dimineţi, dar

ajunsesem la concluzia că era prea elegantă pentru şcoală... M-am învârtit din nou. Coşul meu de rufe nu era gol, dar nu dădea pe dinafară aşa cum crezusem eu.

Oare spălase Charlie rufele? Nu-i stătea în obicei.

– Tată, ai început să speli tu rufele? am strigat eu din uşă.

– Păi, nu, strigă el înapoi, părând să se simtă vinovat. Trebuia?

– Nu, mă ocup eu. Ai căutat ceva la mine în cameră?

– Nu. De ce?

– Nu-mi găsesc... o cămaşă...

– Nu am umblat eu acolo.

Şi apoi mi-am amintit că Alice fusese aici să-mi ia pijamalele. Nu observasem că-mi împrumutase şi perna – probabil din cauză că evitasem patul. Părea ca şi cum ar fi făcut şi curat în trecere. M-am ruşinat că eram atât de dezordonată.

Dar cămaşa aceea roşie chiar nu era murdară, aşa că m-am dus să o scot din coş.

Mă aşteptam să o găsesc chiar deasupra, dar nu era acolo. Am săpat prin tot mormanul şi tot nu am găsit-o. Ştiam că începeam să devin paranoică, dar mi se părea că mai lipsea şi altceva sau poate mai multe lucruri. Nu aveam nici jumătate din rufe acolo.

Am smuls cearşafurile de pe pat şi m-am îndreptat spre baia unde spălam rufe, apucându-le şi pe ale lui Charlie pe drum. Maşina de spălat era goală. Am verificat şi în uscător, aşteptându-mă pe jumătate să găsesc o tură de rufe gata spălate, surpriză făcută de Alice. Nimic. M-am încruntat, nedumerită.

– Ai găsit ce căutai? strigă Charlie.

– Nu încă.

M-am întors la etaj să caut sub pat. Nu era nimic acolo în afară de rotocoale de praf. Am început să răscolesc prin dulap. Poate am pus cămaşa la loc în dulap şi am uitat.

Am renunţat când a sunat la uşă. Probabil că era Edward.

– Sună la uşă, mă informă Charlie de pe canapea, când am trecut pe lângă el.

– Nu cumva să faci tu vreun efort, tată. Am deschis uşa cu un zâmbet larg pe faţă.

Ochii aurii ai lui Edward erau mari, nările îi fremătau şi buzele îi dezveleau dinţii.

– Edward! am exclamat eu cu voce ascuţiţi, îngrozită de expresia feţei lui. Ce...

Îmi puse un degete pe buze.

– Dă-mi două secunde, şopti el. Nu te mişca.

Am rămas îngheţată în prag şi el... dispăru. Se mişcă atât de repede încât Charlie nici nu ar fi avut cum să-l vadă trecând.

Înainte să-mi revin îndeajuns să număr până la doi, el reapăru,

îşi puse braţul în jurul taliei mele şi mă trase uşor spre bucătărie. Ochii lui se mişcau în jurul camerei şi mă ţinea strâns lângă corpul său ca şi cum mă apăra de ceva. Am aruncat o privire către Charlie pe canapea, dar el ne ignora cu desăvârşire.

– A fost cineva aici, îmi şopti el în ureche, după ce mă trase în fundul bucătăriei.

Vocea îi era încordată; îmi era greu să-l aud peste huruitul maşinii de spălat.

– Jur că nu a venit nici un vârcolac, am început eu să spun.

– Nu unul de-al lor, mă întrerupse el repede, clătină el din cap. Unul de-al nostru.

Tonul lui insinua clar că nu se referea la vreun membru al familiei sale.

Am simţit cum mă fac albă ca varul.

– Victoria? m-am înecat eu.

– Nu este un miros pe care să-l recunosc.

– Poate un Volturi, mi-am dat eu cu părerea.

– Probabil.

– Când?

– De aia cred că au fost ei – nu demult, dimineaţă devreme, când Charlie încă mai dormea. Şi oricine ar fi fost, nu s-a atins de el, aşa că trebuie să fi avut un alt scop.

– Mă căuta pe mine.

Nu răspunse. Trupul îi era îngheţat, ca o statuie.

– Ce tot şuşotiţi voi doi acolo? întrebă Charlie suspicios, venind de după colţ cu un castron gol de floricele în mână.

Mi s-a făcut rău. Un vampir fusese în casă căutându-mă pe mine, pe când Charlie dormea. Mă copleşi spaima. Simţeam că mă sufoc. Nu puteam să răspund, nu am făcut decât să mă uit îngrozită la el.

Expresia lui Charlie se schimbă. Rânji dintr-odată.

– Dacă vă ciondăniţi... atunci, nu mă lăsaţi să vă întrerup. Încă rânjind, îşi puse castronul în chiuvetă şi ieşi agale din cameră.

– Să mergem! spuse Edward pe un ton dur şi grav.

– Dar Charlie!

Teama mă apăsa pe piept şi-mi era greu să respir. El stătu pe gânduri o fracţiune de secundă, după care luă telefonul în mână.

– Emmett, murmură el în receptor.

A început să vorbească atât de repede, că nu puteam să înţeleg ce spunea. În jumătate de minut termină de vorbit, începu să mă tragă spre uşă.

– Emmett şi Jasper sunt pe drum, şopti el, când simţi rezistenţa mea. Vor cerceta ei pădurile. Charlie e în siguranţă.

L-am lăsat atunci să mă tragă după el, prea panicată să mai pot

gândi limpede. Charlie îmi întâlni ochii speriaţi cu un zâmbet încântat care se transformă brusc în nedumerire. Edward mă scoase pe uşă afară, înainte ca Charlie să apuce să spună ceva.

– Unde mergem?

Nu reuşeam să vorbesc cu glas tare, nici când am ajuns în maşină.

– Mergem să vorbim cu Alice, îmi spuse el, cu o voce care nu-i trăda tulburarea.

– Crezi că poate a văzut ceva? Se uită la drum cu ochii îngustaţi.

– Poate.

Ne aşteptau, speriaţi de telefonul lui Edward. Toţi stăteau nemişcaţi ca nişte statui, în diverse poziţii încordate, şi m-am simţit ca la muzeu.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Edward imediat ce am intrat pe uşa din faţă.

Spre consternarea mea se uita la Alice cu pumnii strânşi de furie.

Alice stătea cu braţele strâns încrucişate la piept. Numai buzele i se mişcară.

– Habar nu am. Eu nu am văzut nimic.

– Cum este posibil aşa ceva?

– Edward, am spus eu ca un fel de reproş tăcut. Nu-mi plăcea să văd că vorbea aşa cu Alice. Carlisle mă întrerupse cu vocea lui calmă:

– Nu e ştiinţă exactă, Edward.

– A fost în camera ei, Alice. Ar fi putut să fie încă acolo – aşteptând-o.

– Aş fi văzut asta.

Edward îşi aruncă braţele în sus exasperat.

– Serios? Eşti sigură?

Vocea lui Alice era rece când răspunse:

– Deja m-ai pus să fiu cu ochii pe deciziile familiei Volturi, să veghez întoarcerea Victoriei, să veghez fiecare pas al Bellei. Vrei să mai adaugi ceva? Trebuie să-l mai păzesc şi pe Charlie sau camera Bellei, sau casa, sau toată strada? Edward, dacă încerc să fac prea multe, lucrurile vor începe să-mi scape.

– Se pare că au început deja, sări Edward.

– Nu a fost nici o clipă în pericol. Nu aveam ce să văd.

– Dacă erai cu ochii pe Italia de ce nu i-ai văzut când au trimis...

– Nu cred că erau ei, insistă Alice. Aş fi văzut asta.

– Cine altcineva l-ar fi lăsat pe Charlie în viaţă? M-am cutremurat.

– Nu ştiu, spuse Alice.

– Îmi eşti de mare ajutor.

– Încetează, Edward, am şoptit eu.

Se întoarse spre mine cu faţa încă lividă şi dinţii încleştaţi. Mă privi jumătate de secundă după care expiră brusc. Ochii i se măriră, iar chipul i se relaxă.

– Ai dreptate, Bella. Îmi pare rău. Se uită la Alice. Iartă-mă, Alice. Nu ar trebui să mă răzbun pe tine. Am făcut ceva de neiertat.

– Te înţeleg, îl asigură Alice. Nici pe mine nu mă încântă situaţia asta.

Edward trase adânc aer în piept.

– OK, haideţi să gândim logic. Care sunt posibilităţile? Toată lumea începu să se dezgheţe deodată. Alice se relaxă şi se sprijini de spătarul canapelei. Carlisle merse încet spre ea, cu ochii foarte departe. Esme se aşeză pe canapea în faţa lui Alice, ghemuindu-şi picioarele sub ea. Numai Rosalie rămase nemişcată, cu spatele la noi, privind prin peretele de sticlă.

Edward mă trase pe canapea şi m-am aşezat lângă Esme, care se mişcă să-şi pună braţul în jurul meu. El îmi ţinea o mână strâns între ale lui.

– Victoria? întrebă Carlisle. Edward îşi scutură capul.

– Nu. Nu am recunoscut mirosul. Poate că făcea parte din clanul Volturi, să fi fost cineva pe care să nu-l mai fi cunoscut...

Alice clătină din cap.

– Aro încă nu a cerut nimănui să o supravegheze. Voi vedea asta. Aştept să se întâmple.

Capul lui Edward ţâşni în sus.

– Tu supraveghezi un ordin oficial.

– Crezi că acţionează cineva pe cont propriu? De ce?

– Ideea lui Caius, sugeră Edward, chipul încordându-i-se din nou.

– Sau a lui Jane... spuse Alice. Au amândoi resurse să trimită un chip necunoscut...

Edward se uită urât.

– Şi motivaţia.

– Şi totuşi, nu are logică, spuse Esme. Dacă avea de gând cineva să o aştepte pe Bella, Alice ar fi văzut. El – sau ea – nu avea nici o intenţie să-i facă rău Bellei. Sau lui Charlie, spre exemplu.

M-am cutremurat la auzul numelui tatălui meu.

– Totul va fi bine, Bella, murmuri Esme, mângâindu-mă pe păr.

– Dar care si fi fost scopul atunci? medita Carlisle.

– Să vadă dacă mai sunt om? am presupus eu.

– Posibil, spuse Carlisle.

Rosalie oftă îndeajuns de tare să o pot auzi. Se dezgheţase, iar chipul i se întoarse expectativ spre bucătărie. Pe de altă parte, Edward

arăta descurajat.

Emmett dădu buzna prin uşa de la bucătărie cu Jasper pe urmele lui.

– Plecat demult, de ore întregi, anunţă Emmett, dezamăgit. Am prins urma. A luat-o spre sud, apoi a dispărut pe autostradă, îl aştepta o maşină.

– Ghinion, mormăi Edward. Dacă s-a dus spre vest... ei bine, n-ar strica dacă s-ar face şi câinii aceia utili.

Am tresărit şi Esme m-a mângâiat pe umăr. Jasper se uită la Carlisle.

– Nici unul din noi nu l-a recunoscut. Dar uite.

Îi întinse lui Carlisle ceva verde şi boţit. Am văzut indiciul trecând din mână în mână şi mi-am dat seama că era o frunză de ferigă.

– Poate ştii tu mirosul, zise Jasper.

– Nu, spuse Carlisle. Nu e cunoscut. Nu e al cuiva pe care să-l mai fi întâlnit.

– Poate că ne uităm din unghiul greşit. Poate că este o coincidenţă... începu Esme, dar se opri când văzu feţele neîncrezătoare ale celorlalţi. Nu mă refer la o coincidenţă în sensul că un străin s-a întâmplat să aleagă la întâmplare casa Bellei pentru a o vizita. Vreau să spun că poate cineva era doar curios. Mirosul nostru este peste tot în jurul ei. Oare nu se întrebau ce ne atrage acolo?

– Şi atunci de ce nu a venit aici, dacă era doar curios? vru Emmett să ştie.

– Tu ai face aşa, spuse Esme, zâmbind deodată afectuoasă. Restul nu sunt mereu atât de direcţi. Familia noastră este foarte mare – ea sau el poate că se teme. Dar Charlie nu a fost rănit. Deci nu trebuie să fie neapărat un duşman.

Doar curios. Cum au fost James şi Victoria la început? Numai gândul la Victoria mă făcu să tremur, deşi singurul lucru cert era că nu fusese ea. Nu de data asta. Ea avea să se ţină de tiparul ei obsedant. Acesta era pur şi simplu altcineva, un străin.

Îmi dădeam seama încetul cu încetul că vampirii existau pe lumea aceasta în număr mult mai mare decât crezusem eu cândva. Oare de câte ori se intersectau oamenii obişnuiţi cu ei fără să aibă nici cea mai mică idee? Câte morţi, raportate în mod evident ca accidente şi crime, erau în fapt cauzate de setea lor? Cât de aglomerată mi se va părea această lume când aveam să mă alătur ei, în sfârşit?

Gândul la viitorul necunoscut mă înfîoară.

Membrii familiei Cullen cântăreau vorbele lui Esme cu expresii diferite. Vedeam că Edward nu era deloc de acord cu teoria ei, în timp ce Carlisle şi-ar fi dorit ca asta să fie explicaţia.

Alice îşi ţuguie buzele.

– Nu cred că e aşa. Sincronizarea a fost prea perfectă... Vizitatorul acesta a avut mare grijă să nu intre în contact cu nimeni. Aproape ca şi cum el sau ea ar fi ştiut că eu pot vedea...

– Poate a avut alte motive să nu intre în contact, îi aminti Esme.

– Chiar contează cine a fost? am întrebat eu. Numai ideea că m-a căutat cineva... nu e de ajuns? Nu ar trebui să aşteptăm până la absolvire.

– Nu, Bella, spuse Edward repede. Nu e chiar aşa de rău. Dacă vei fi cu adevărat în pericol, vom şti.

– Gândeşte-te la Charlie, îmi aminti Carlisle. Gândeşte-te cât de mult ar suferi dacă ai dispărea.

– Dar mă gândesc la Charlie! El este cel care mă îngrijorează! Dacă s-ar fi întâmplat să-i fie sete vizitatorului meu noaptea trecută? Atâta timp cat mă aflu în preajma lui Charlie, este şi el ţintă. Dacă i se întâmplă ceva, n-o să fie decât vina mea!

– Puţin probabil, Bella, spuse Esme, mângâindu-mi părul din nou. Şi lui Charlie nu o să i se întâmple nimic. Tot ce va trebui să facem este să fim mai atenţi.

– Mai atenţi? am repetat eu, nevenindu-mi să cred.

– Totul va fi bine, Bella, îmi promise Alice. Edward mă strânse de mână.

Şi, uitându-mă rând pe rând la feţele lor frumoase, mi-am dat seama că nimic din ceea ce spuneam nu avea să-i facă să se răzgândească.

Drumul spre casă a fost tăcut. Eram supărată. Iată-mă încă om, împotriva voinţei mele.

– Nu vei fi nici o secundă singură, îmi promise Edward, în timp ce mă conducea acasă la Charlie. Cineva va fi mereu acolo. Emmett, Alice, Jasper...

Am oftat.

– E ridicol. Se vor plictisi atât de tare încât mă vor omorî chiar ei numai să aibă ceva de făcut.

Edward se uită urât la mine.

– Foarte amuzant, Bella!

Charlie era binedispus când am ajuns. Observă tensiunea dintre mine şi Edward şi o înţelese greşit. Mă privi cu un zâmbet satisfăcut cum îi încropeam cina. Edward se scuzase o clipă, să facă ceva cercetări, m-am gândit eu, dar Charlie aşteptă până când se întoarse ca să-mi transmită mesajele.

– Iar a sunat Jacob, spuse Charlie imediat ce Edward se întoarse în cameră.

Nici nu am clipit în timp ce-i aşezam farfuria în faţă.

– Ei nu mai spune? Charlie se încruntă.

– Nu fi rea, Bella. Părea să sufere foarte mult.

– Te plăteşte cumva Jacob pentru toată munca asta de convingere sau eşti doar voluntar?

Charlie bombăni într-una până când mâncarea îi puse capăt plângerilor lui ininteligibile.

Deşi nu-şi dădea seama, îmi găsise punctul slab.

Viaţa mea arăta foarte mult ca un joc de zaruri – oare la următoarea aruncare a zarurilor va ieşi dublă? Dacă într-adevăr mi se întâmpla ceva rău? Era mai mult decât răutăcios să-l las pe Jacob să se simtă vinovat pentru ceea ce spusese.

Dar nu voiam să vorbesc cu el cu Charlie prin preajmă, să trebuiască să am grijă la fiecare cuvânt în aşa fel încât să nu las să-mi scape ceva greşit. Gândul acesta mă făcu să fiu invidioasă pe relaţia dintre Jacob şi Billy. Cât trebuie să fie de uşor când nu ai secrete faţă de persoana cu care locuieşti!

Aşa că voi aştepta până dimineaţă. La urma urmei, erau puţine şanse să mor chiar în seara asta şi nu i-ar strica să se mai simtă vinovat încă douăsprezece ore. S-ar putea să-i prindă bine.

Când Edward plecă în mod oficial, m-am întrebat cine stătea acolo în ploaie ca să aibă grijă de mine şi de Charlie. M-am simţit îngrozitor pentru Alice sau pentru cine o fi fost, dar totuşi mă simţeam în siguranţă. Trebuie să recunosc că era bine să ştiu că nu sunt singură. Şi Edward s-a întors în timp record.

Îmi cântă iar până când am adormit şi – parcă simţindu-i prezenţa şi în somn – am dormit fără să am coşmaruri.

A doua zi dimineaţă, Charlie a plecat să pescuiască împreună cu adjunctul lui Mark, înainte să mă trezesc. Am decis să folosesc absenţa lui pentru un gest divin.

– Am de gând să-l iert pe Jacob, l-am avertizat pe Edward după micul dejun.

– Ştiam eu că ai să-l ierţi, spuse el, zâmbind liniştit. Să porţi pică nu este unul dintre multele tale talente.

Mi-am dat ochii peste cap, dar eram mulţumită. Părea că Edward nu mai era pornit contra vârcolacilor.

Nu m-am uitat la ceas decât după ce am format numărul. Era puţin cam devreme pentru dat telefoane şi m-am temut că-i voi trezi pe Billy şi pe Jake, dar cineva ridică receptorul înainte de al doilea ţâr, aşa că nu avea cum să fie prea departe de telefon.

– Alo? spuse o voce plictisită.

– Jacob?

– Bella! exclamă el. Oh, Bella, îmi pare atât de rău! I se încurca limba în gură de repede ce vorbea. M-am purtat ca un prost. Eram supărat – nu că asta ar fi o scuză. A fost cel mai stupid lucru pe care l-am zis vreodată în viaţa mea şi îmi pare rău. Nu fi supărată pe mine,

te rog? Te rog. Sunt servitorul tău pe viaţă – tot ce trebuie să faci este să mă ierţi.

– Nu sunt supărată. Eşti iertat.

– Mulţumesc, respiră el cu repeziciune. Nu pot să cred că am fost aşa un ticălos.

– Nu-ţi face griji – m-am obişnuit deja. El râse, foarte uşurat.

– Vino la mine! mă imploră el. Vreau să mă revanşez faţă de tine.

M-am încruntat.

– Cum?

– Orice vrei.. Salturi de pe stâncă, propuse el, râzând din nou.

– Oh, ia uite ce idee bună.

– O să am grijă să fii în siguranţă, îmi promise el. Indiferent ce vrei să facem.

M-am uitat la Edward. Chipul lui era foarte calm, dar nu mă îndoiam că acum nu era momentul potrivit.

– Nu acum.

– El nu e prea încântat de mine, nu?

În sfârşit, vocea lui Jacob era mai mult ruşinată decât amară.

– Nu asta e problema. Există... ei bine, există altă problemă care este puţin mai îngrijorătoare decât un vârcolac adolescent şi răsfăţat...

Am încercat să o spun pe un ton glumeţ, dar nu am reuşit să-l păcălesc.

– Ce s-a întâmplat? vru el să ştie.

– Hm!

Nu eram sigură ce să-i spun.

Edward întinse mâna după telefon. M-am uitat cu grijă la faţa lui. Părea destul de calm.

– Bella? întrebă Jacob.

Edward oftă, ţinând mâna şi mai aproape.

– Te superi dacă vorbeşti cu Edward? l-am întrebat cu teamă. Vrea să discute cu tine.

Urmă o pauză lungă.

– OK, acceptă Jacob până la urmă. Ar trebui să fie interesant.

I-am dat telefonul lui Edward; am sperat că-mi poate citi avertismentul în ochi.

– Bună, Jacob, spuse Edward politicos.

Urmă o clipă de tăcere. Mi-am muşcat limba, încercând să ghicesc cum ar răspunde Jacob.

– A fost cineva aici – nu e un miros cunoscut, explică Edward. A dat haita ta peste urme noi cumva?

Urmă încă o pauză, în timp ce Edward aproba din cap, fără să fie surprins.

– Uite care-i problema, Jacob. Nu o voi scăpa pe Bella din ochi până când nu rezolvam asta. Nu am nimic personal cu tine...

Jacob îl întrerupse atunci şi auzeam sunetul vocii lui din receptor. Indiferent ce spunea, era mult mai înverşunat decât înainte. Am încercat fără succes să desluşesc cuvintele.

– S-ar putea să ai dreptate... Începu Edward, dar Jacob îl întrerupse din nou.

Măcar nici unul din ei nu părea nervos.

– Este o propunere interesantă. Chiar suntem dispuşi să renegociem. Dacă Sam este de acord.

Vocea lui Jacob era mai potolită acum. Am început să îmi rod unghia de la degetul mare, în timp ce încercam să citesc expresia feţei lui Edward.

– Mulţumesc, răspunse Edward.

Apoi Jacob spuse ceva care îl surprinse pe Edward.

– Sincer să fiu, plănuisem să merg singur, spuse Edward, răspunzând la întrebarea neaşteptată. Şi să o las cu ceilalţi.

Vocea lui Jacob se făcu mai ascuţită şi mi se păru că încerca să fie convingător.

– Voi încerca să mă gândesc obiectiv la asta, îi promise Edward. Cât de obiectiv voi putea. Tăcerea fu mai scurtă de data aceasta. Nu e o idee rea. Când?... Nu, e în regulă. Oricum aş vrea să am ocazia să mă iau personal după urmă. Zece minute... Sigur, spuse Edward. Îmi întinse mie telefonul. Bella?

Am luat receptorul încet, simţindu-mă nedumerită.

– Ce-a fost asta? l-am întrebat eu pe Jacob ţâfnoasă. Ştiam că reacţionam copilăreşte, dar mă simţeam exclusă.

– Un pact, cred. Hei, fă-mi un serviciu, mă îmboldi Jacob. Încearcă să-l convingi pe strigoiul tău că locul cel mai sigur pentru tine – mai ales când el este plecat – este în rezervaţie. Vom fi noi în stare să ne descurcăm cu orice.

– De asta încerci să-l convingi?

– Da. E logic. Şi lui Charlie i-ar fi mai bine aici. Cât de des posibil.

– Roagă-l pe Billy să se ocupe de asta, am fost eu de acord. Uram faptul că trebuia să-l expun pe Charlie la tot ce mă avea pe mine ca ţintă. Altceva?

– Trebuie să rearanjăm nişte graniţe ca să prindem pe oricine încearcă să se apropie de Forks. Nu simt sigur că Sam o să fie de acord, dar până reuşesc să-l conving, mă voi ocupa eu de asta.

– Ce vrei să spui cu „mă voi ocupa eu de asta”?

– Vreau să spun că, dacă vezi un lup care aleargă prin jurul casei tale, să nu-l împuşti.

– Normal că nu. Totuşi, chiar nu ar trebui să faci nimic...

riscant.

El pufni.

– Nu fi prostuţă. Pot să am grijă de mine. Am oftat.

– Am încercat, de asemenea, să-l conving să te lase să vii la mine. Are prejudecăţi, aşa că nu-l lăsa să te ducă de nas în privinţa protecţiei tale. Ştie la fel de bine ca şi mine că aici eşti în siguranţă.

– O să ţin minte.

– Ne vedem curând, spuse Jacob.

– Vii aici?

– Mda. Voi încerca să iau mirosul vizitatorului rău să-i pot da de urmă dacă se întoarce.

– Jake, chiar nu-mi place ideea ca tu să te iei după...

– Oh, te rog, Bella, mă întrerupse el. Jacob râse, după care închise telefonul.

10. MIROS

Era totul mult prea copilăresc. De ce Dumnezeu trebuia să plece Edward pentru ca Jacob să vină în vizită? Nu trecuserăm de pragul acesta de imaturitate?

– Nu e ca şi cum simt vreun fel de ură faţă de el, Bella, e doar mai uşor aşa pentru amândoi, îmi spuse Edward la uşă. Nu o să fiu departe. Vei fi în siguranţă.

– Nu de asta îmi fac eu griji.

El zâmbi şi se uită ştrengăreşte la mine. Mă trase mai aproape şi-şi îngropă faţa în părul meu. Simţeam cum răsuflarea lui rece îmi umfla părul; mi se făcea pielea de pe gât ca de găină.

– Mă întorc imediat, spuse el, după care râse cu zgomot ca şi cum tocmai spusesem un banc bun.

– Ce-i aşa de amuzant?

Dar Edward doar rânji şi o luă la fugă spre copaci fără să răspundă.

M-am dus să fac curăţenie în bucătărie, bombănind în sinea mea. Nici n-am apucat să umplu chiuveta cu apă, că şi sună la uşă. Îmi era greu să mă obişnuiesc cu cât de mult mai rapid era Jacob fără maşină. Cât de mult mai rapidă părea să fie toată lumea în comparaţie cu mine...

– Intră, Jake! am strigat eu.

Eram atentă la mormanul de vase din apa cu spumă şi uitasem cât de uşor, ca o fantomă, se mişca Jacob în ultima perioadă. Aşa că m-am speriat când i-am auzit brusc vocea în spatele meu:

– Chiar trebuie să laşi uşa descuiată aşa? Oh, scuze!

Mă stropisem cu apă cu detergent de vase când mă speriase el.

– Nu-mi fac griji cu privire la nimeni care s-ar lăsa intimidat de o uşă încuiată, am spus eu, în timp ce-mi ştergeam tricoul cu un prosop de vase.

– Ai dreptate, spuse el.

M-am întors să mă uit la el, studiindu-l cu ochi critici.

– Chiar îţi este imposibil să porţi haine, Jacob?

Din nou Jacob era la bustul gol, purtând doar o pereche de blugi vechi tăiaţi. Mă întrebam în sinea mea dacă era atât de mândru de muşchii lui noi încât nu suporta să-i acopere. Trebuia să recunosc, erau impresionanţi – dar nu l-am considerat niciodată ca fiind încrezut.

– Vreau să spun, nu mai răceşti acum, dar totuşi, i-am zis eu. Îşi trecu o mână prin părul ud; îi venea în ochi.

– E mai uşor, îmi explică el.

– Ce e mai uşor? Zâmbi binevoitor.

– E destul de enervant să am şi pantalonii cu mine, nu mai zic de o ţinută întreagă. Ce sunt eu, măgar de povară?

M-am încruntat.

– Ce vrei să spui, Jacob?

Se uită la mine cu superioritate, ca şi cum îmi scăpa un lucru evident.

– Hainele mele nu apar şi dispar de câte ori mă transform - trebuie să le iau cu mine în timp ce alerg. Îmi cer scuze că îmi fac viaţa mai uşoară.

M-am schimbat la faţă.

– Bănuiesc că nu m-am gândit la asta, am bombănit eu.

El râse şi arătă spre o curea neagră de piele, subţire ca o aţă, care era înfăşurată de trei ori mai jos în jurul gleznei lui, ca o brăţară. Nu observasem până acum că şi picioarele îi erau goale.

– E mai mult decât un moft vestimentar – e aiurea rău să cari blugii în gură.

Nu ştiam ce să răspund la asta. El rânji.

– Te deranjează că sunt gol pe jumătate?

– Nu.

Jacob râse din nou, iar eu i-am întors spatele să mă ocup de vase. Speram ca el să fi observat că roşisem din cauză că mă simţeam ruşinată de cât de prostuţă am putut să fiu, iar nu din pricina întrebării lui.

– Păi, presupun că ar trebui să mă apuc de treabă. Oftă. Nu aş vrea să-i dau vreo scuză să spună că trag de timp.

– Jacob, nu e treaba ta să... Ridică o mână şi mă întrerupse.

– Lucrez ca voluntar aici. Acum spune-mi, unde este mai puternic mirosul intrusului?

– Cred că în dormitor.

Ochii i se îngustară. Nu-i plăcea asta, la fel cum nu-i plăcuse nici lui Edward.

– Durează doar un minut.

Frecam metodic farfuria pe care o ţineam. Singurul zgomot care se auzea era făcut de peria de plastic care zgâria încontinuu porţelanul. Am ascultat să prind un zgomot de sus – scârţâitul podelei, declicul uşii. Nu se auzea nimic. Mi-am dat seama că spălam aceeaşi farfurie mult mai mult decât era necesar şi am încercat să fiu atentă la ceea ce făceam.

– Bau! spuse Jacob la doar câţiva milimetri de mine, speriindu-mă din nou.

– Doamne, Jake, încetează să mai faci asta.

– Scuze. Dă la mine – Jacob luă prosopul şi şterse ce vărsasem eu din nou. O să mă revanşez. Tu speli, eu clătesc şi şterg.

– Bine.

I-am dat farfuria.

– Ei bine, mirosul a fost destul de puternic încât să-l reţin. Apropo, pute camera ta.

– O să cumpăr nişte odorizant de cameră. El râse.

Eu am spălat şi el a şters într-o linişte prietenească timp de câteva minute.

– Pot să te întreb ceva? I-am dat încă o farfurie.

– Depinde ce vrei să ştii.

– Nu vreau să fiu ticălos, dar sunt de-a dreptul curios, mă asigură Jacob.

– Bine. Întreabă. Se opri o secundă.

– Cum e... să ai un iubit vampir? Mi-am dat ochii peste cap.

– E minunat.

– Vorbesc serios. Nu te deranjează niciodată ideea? Nu te înspăimântă?

– Niciodată.

Nu mai zise nimic atunci când întinse mâna să-mi ia castronul pe care-l ţineam. M-am uitat la faţa lui – se încrunta, buza inferioară ieşindu-i în afară.

– Altceva? am întrebat eu. Strâmbă din nas din nou.

– Ar mai fi ceva... mă întrebam dacă... ştii tu, l-ai sărutat? Am râs.

– Da.

El se cutremură.

– Bleah.

– Fiecare cu ce-i place, am murmurat eu.

– Nu-ţi faci griji cu privire la colţi?

L-am pocnit pe umăr, stropindu-l cu apă cu spumă.

– Mai taci din gură, Jacob! Ştii că nu are colţi!

– Pe aproape, bombăni el.

Mi-am încleştat dinţii şi am început să frec un cuţit de dezosat cu mai multă forţă decât era necesar.

– Pot să te mai întreb ceva? întrebă el blând, când i-am dat cuţitul. Din nou, simt doar curios.

– Bine, am spus eu arţăgoasă.

Întoarse cuţitul pe toate părţile în mâini sub jetul de apă. Vorbi şoptit.

– Ai spus câteva săptămâni... Când mai exact... ? Nu reuşi să termine propoziţia.

– După absolvire, i-am răspuns eu tot şoptit, privindu-i îngrijorată faţa.

Oare asta o să-l înfurie din nou?

– Cât de devreme... spuse el cu răsuflarea tăiată şi ochii închişi. Nu suna ca o întrebare şi în vocea lui răzbătea regretul. Muşchii din braţe i se încordară, iar umerii îi erau ţepeni.

– AU! strigă el.

Se făcuse atât de linişte în încăpere încât am sărit în sus de un metru când am auzit cum a izbucnit.

Mâna lui dreaptă se făcuse pumn în jurul lamei cuţitului – descleştă degetele şi cuţitul zăngăni pe blatul de bucătărie. Avea de-a lungul palmei o rană lungă şi adâncă. Sângele îi curgea pe degete şi picura pe podea.

– La naiba! Au! se văita el.

Mi se învârti capul şi mi se întoarse stomacul pe dos. M-am

agăţat cu o mână de dulap, am luat o gură mare de aer şi m-am forţat să-mi vin în fire ca să pot avea grijă de el.

– Oh, nu, Jacob! Oh, la naiba! Ia asta, înfăşoar-o în jurul mâinii!

I-am întins prosopul de vase, vrând să-l iau de mână. El se feri de mine.

– Nu e nimic, Bella, nu-ţi face griji. Camera începu să se învârtă puţin cu mine. Am tras din nou aer în piept.

– Să nu-mi fac griji? Ţi-ai spintecat mâna!

Ignoră prosopul de vase pe care i-l împinsesem. Puse mâna sub robinet şi lăsă jetul de apă să-i cureţe rana. Apa curgea roşie, îmi vâjâia capul.

– Bella, spuse el.

Nu m-am uitat la rană, ci la faţa lui. Se încruntase, dar era calm.

– Ce?

– Arăţi de parcă ai leşina şi-ţi muşti buzele. Opreşte-te. Relaxează-te. Respiră. N-am nimic.

Am luat o gură de aer şi am încetat să strâng din buze.

– Nu face pe curajosul. El îşi dădu ochii peste cap.

– Hai să mergem. Te duc eu la urgenţe.

Eram destul de sigură că sunt în stare să conduc. Cel puţin acum nu se mai mişcau pereţii cu mine.

– Nu e nevoie.

Jake închise apa şi-mi luă prosopul din mână. Îl răsuci lejer în jurul palmei.

– Aşteaptă, am protestat eu. Lasă-mă să mă uit puţin la ea. M-am agăţat şi mai tare de dulap să pot sta în picioare în caz că rana m-ar fi ameţit iar.

– Ai vreo diplomă în medicină şi eu nu ştiam?

– Dă-mi doar ocazia să decid dacă trebuie să mă cert cu tine cu privire la mersul la spital.

Se prefăcu îngrozit.

– Te rog, nu o ceartă!

– Dacă nu mă laşi să-ţi văd mâna ne certăm sigur.

El trase adânc aer în piept, după care scoase un oftat impetuos.

– Bine.

Desfăcu prosopul şi, când m-am întins să iau cârpa, el îşi puse mâna într-a mea.

Îmi luă câteva secunde. Ba chiar i-am întors mâna pe partea cealaltă, chiar dacă eram sigură că se tăiase în palmă, dar linia i mată de un roz ţipător era tot ceea ce mai rămăsese din rana lui.

– Dar... sângerai... atât de mult.

Îşi trase mâna la loc, cu ochii ficşi şi sobri asupra mea.

– Mă vindec repede.

– Nu-mi vine să cred, am reuşit eu să îngaim.

Văzusem clar rana lungă şi sângele curgând şuvoi în chiuvetă. Mirosul lui ruginit şi sărat aproape că mă făcuse să vărs. În mod normal ar fi avut nevoie de copci şi ar fi durat zile întregi ca rana să se acopere cu o crustă şi apoi săptămâni până să rămână doar cicatricea de un roz aprins pe care o avea acum pe piele.

Zâmbi cu jumătate de gură şi se bătu o dată cu pumnul în piept.

– Sunt vârcolac, ai uitat?

S-a uitat în ochii mei preţ de o clipă nesfârşită.

– Corect, am spus eu într-un târziu. El râse când văzu ce faţă am făcut.

– Ţi-am mai spus. Ai văzut cicatricea lui Paul. Mi-am scuturat capul să-mi limpezesc mintea.

– E puţin diferit să vezi asta cu ochii tăi.

M-am aşezat în genunchi şi am scos înălbitorul din dulapul de sub chiuvetă. Apoi am turnat puţin pe o cârpă de praf şi am început să frec. Mirosul înţepător al înălbitorului îmi elimină orice urmă de ameţeală din cap.

– Lasă-mă pe mine să curăţ, spuse Jacob.

– Mă descurc. Aruncă prosopul în maşina de spălat, te rog. În momentul în care am fost sigură că podeaua nu mirosea a nimic altceva decât a înălbitor, m-am ridicat şi am clătit partea dreaptă a chiuvetei tot cu înălbitor. Apoi m-am dus în cămăruţa cu maşina de spălat şi am turnat un capac întreg în maşină înainte să o pornesc. Jaco mă privi cu o privire dezaprobatoare.

– Suferi cumva de tulburare obsesiv-compulsivă? mă întrebă el după ce am terminat.

Hmm. Poate. Dar măcar de data asta aveam o scuză bună.

– Suntem puţin sensibili la sânge prin preajmă. Sunt sigură că înţelegi.

– Oh!

Strâmbă din nas din nou.

– De ce să nu-i fac viaţa cât pot de uşoară? Şi aşa îi este destul de greu.

– Sigur, sigur. De ce nu?

Am scos dopul şi am lăsat apa murdară să se scurgă din chiuvetă.

– Pot să te întreb ceva, Bella? Am oftat.

– Cum este să ai... un vârcolac pe post de cel mai bun prieten?

Întrebarea mă prinse cu garda jos. Am râs din toate puterile.

– Te înspăimântă? insistă el, înainte să apuc să-i răspund.

– Nu. Când vârcolacul se comportă frumos, am clarificat eu,

este cel mai bine.

Rânji cu toată gura, dinţii lui strălucind în contrast cu pielea lui maronie.

– Mersi, Bella, spuse el, după care mă luă de mână şi mă trase într-una dintre îmbrăţişările lui care-ţi rupeau oasele.

Înainte să am timp să reacţionez, el îşi lăsă jos braţul şi se îndepărtă.

– Bleah, spuse el cu nasul strâmbat. Părul îţi miroase mai rău decât camera.

– Scuze, am bombănit eu.

Am înţeles brusc de ce râsese Edward mai devreme când respirase în părul meu.

– Este unul dintre multele necazuri pe care le ai când socializezi cu vampirii, spuse Jacob, ridicând din umeri. Te face să miroşi urât. Un necaz minor prin comparaţie.

M-am uitat urât la el.

– Numai ţie ţi se pare că miros urât, Jake. El rânji.

– Ne vedem curând, Bells.

– Pleci?

– Aşteaptă să plec. Îl aud afară.

– Oh.

– Ies prin spate, spuse el după care se opri. Stai puţin – hei, crezi că poţi să vii în La Push în seara asta? Facem o petrecere cu grătar. Va fi şi Emily, poţi s-o cunoşti şi pe Kim... Şi Quil sigur vrea să te vadă. E destul de supărat că ai aflat înaintea lui.

Am zâmbit când am auzit asta. Îmi şi imaginez cum trebuie să-l fi călcat asta pe nervi pe Quil – micuţa prietenă prostuţă a lui Jacob umbla cu vârcolacii în timp ce el habar nu avea. Apoi am oftat.

– Da, Jake, nu ştiu ce să spun. Vezi tu, lucrurile sunt cam tensionate acum...

– Haide, crezi că ar trece cineva de toţi... de toţi şase? Făcuse o pauză ciudată când se bâlbâise la capătul frazei. M-am întrebat dacă îi era incomod să spună cuvântul vârcolac cu voce tare, aşa cum am avut eu dificultăţi cu vampir. Ochii lui mari şi întunecaţi erau foarte rugători.

– O să-l întreb, am spus eu cu inima îndoită. Scoase un sunet din fundul gâtului.

– E şi paznicul tău acum? Ştii, am văzut săptămâna trecută la ştiri o poveste despre relaţii abuzive şi manipulatoare între adolescenţi şi...

– OK! i-am tăiat-o eu, după care i-am împins braţul. E timpul ca vârcolacul să plece!

El rânji.

– Pa, Bells. Să nu uiţi să ceri voie.

S-a strecurat pe uşa din spate, înainte să apuc să găsesc ceva cu care să arunc în el. Am mârâit incoerent în camera goală.

La câteva secunde după plecarea lui, Edward intră încet în bucătărie, picăturile de ploaie strălucind ca diamantele în părul lui arămiu. Ochii îi erau îngrijoraţi.

– V-aţi bătut? întrebă el.

– Edward! am spus eu pe o voce melodioasă, aruncându-mă în braţele lui.

– Bună şi ţie. Râse şi mă cuprinse în braţe. Încerci să-mi distragi atenţia? Merge de minune.

– Nu, nu m-am bătut cu Jacob. Tare. De ce?

– Mă întrebam de ce l-ai înjunghiat. Nu că aş avea ceva de obiectat.

Arătă cu bărbia spre cuţitul de pe dulap.

– La naiba! Am crezut că m-am ocupat de tot.

M-am tras din îmbrăţişarea lui şi am fugit să pun cuţitul în chiuvetă înainte să-l stropesc cu înălbitor.

– Nu l-am înjunghiat, i-am explicat eu în timp ce curăţăm. A uitat că avea cuţitul în mână.

Edward chicoti.

– Nu e nici pe de parte la fel de amuzant cum mi-am imaginat eu.

– Fii cuminte.

Scoase un plic gros din buzunarul jachetei şi-l aruncă pe dulap.

– Ţi-am luat corespondenţa.

– Ceva bun?

– Eu cred că da.

Ochii mi se îngustară suspicioşi la auzul tonului vocii lui. M-am dus să investighez.

Împăturise plicul de mărime A4 în jumătate. L-am netezit, surprinsă de greutatea hârtiei scumpe şi am citit adresa expeditorului.

– Dartmouth? E vreo glumă cumva?

– Sunt sigur că te-au acceptat. Arată exact ca a mea.

– Dumnezeule mare, Edward – ce ai făcut?

– Am trimis cererea ta, atâta tot.

– N-oi fi eu destul de deşteaptă să intru la Dartmouth, dar nici chiar aşa de proastă încât să cred că am intrat pe bune.

– Se pare că celor de la Dartmouth li se pare că eşti îndeajuns de deşteaptă pentru Dartmouth.

Am tras adânc aer în piept şi am numărat încet până la zece.

– Foarte generos din partea lor, am spus eu într-un târziu. Cu toate acestea, fie că sunt acceptată sau nu, tot mai există problema minoră a taxei de şcolarizare. Eu nu-mi permit, iar pe tine nu te las să arunci pe fereastră destui bani să-ţi cumperi altă maşină sport doar ca să mă prefac eu că merg la Dartmouth anul viitor.

– Nu am nevoie de altă maşină sport. Şi nu trebuie să te prefaci, murmură el. Un an de facultate n-o să te omoare. Poate chiar îţi va plăcea. Gândeşte-te puţin, Bella. Imaginează-ţi cât de încântaţi vor fi Charlie şi Renée...

Vocea lui de catifea îmi pictase deja o imagine în cap înainte să o pot bloca. Evident că Charlie nu şi-ar mai încăpea în piele de mândrie – nimeni din Forks nu ar mai putea scăpa de încântarea lui debordantă. Şi Renée s-ar bucura enorm de reuşita mea – deşi ar jura că nu e surprinsă deloc...

Am încercat să îndepărtez imaginea asta din minte.

– Edward, eu îmi fac griji că nu mai trăiesc până la absolvire, nu mai spun de vara asta sau toamna viitoare.

Îşi înfăşură braţele în jurul meu din nou.

– N-o să-ţi facă nimeni rău. Ai tot timpul din lume. Am oftat.

– Trimit mâine tot ce am în cont la Universitatea din Alaska. Este alibiul de care am nevoie. E destul de departe pentru ca Charlie să nu se aştepte să vin în vizită înainte de Crăciun. Şi până atunci sunt sigură că găsesc eu vreo scuză. Ştii, l-am tachinat eu fără prea multă tragere de inimă, toată chestia asta cu discreţia şi minciuna mă calcă pe nervi.

Expresia feţei lui Edward se înăspri.

– Devine mai uşor în timp. După câteva zeci de ani toată lumea

pe care o cunoşti va fi moartă. Problemă rezolvată.

Am tresărit.

– Scuze, a fost dur din partea mea să spun asta. M-am uitat în jos la plicul gros şi alb, fără să-l văd.

– Dar totuşi e adevărat.

– Dacă rezolv chestia asta cu care ne confruntăm acum, îmi promiţi, te rog, că te mai gândeşti să mai aştepţi?

– Nu.

– Încăpăţânată ca întotdeauna.

– Da.

Maşina de spălat bubui şi se cutremură până când se opri de tot.

– Vechitură inutilă, am mormăit eu în timp ce mă trăgeam din îmbrăţişarea lui.

Am scos singurul prosopel care dezechilibrase maşina care ar fi fost goală fără el şi i-am dat drumul din nou.

– Apropo, am spus eu. Poţi să o întrebi pe Alice ce a făcut cu lucrurile mele când mi-a făcut curat în cameră? Nu le găsesc pe nicăieri.

Se uită la mine cu nişte ochi nedumeriţi.

– Alice ţi-a făcut curat în cameră?

– Mda, cel puţin asta cred că a făcut. Când a venit să-mi ia pijamalele şi perna şi alte chestii ca să mă poată ţine ostatică. I-am aruncat o căutătură urâtă. A ridicat tot ce era aruncat pe jos, cămăşile, şosetele, şi nu ştiu unde le-a pus.

Edward continuă să arate nedumerit preţ de o clipă, după care înţepeni deodată.

– Când ai observat că ţi-au dispărut lucrurile?

– Când m-am întors de la presupusa petrecere în pijamale. De ce?

– Nu cred că Alice a luat ceva. Nici hainele, nici perna. Lucrurile care au fost luate, erau lucruri pe care le-ai purtat... atins... sau ai dormit pe ele?

– Da. Ce este, Edward? Expresia feţei îi era încordată.

– Lucruri cu mirosul tău.

– Oh!

Ne-am privit în ochi preţ de o clipă îndelungată.

– Vizitatorul meu, am murmurat eu.

– Aduna urme... dovezi. Să dovedească faptul că te-a găsit?

– De ce? am şoptit eu.

– Nu ştiu. Dar, Bella, jur că voi afla. Voi afla.

– Ştiu asta, am spus eu, aşezându-mi capul pe pieptul lui. Stând aşa, i-am simţit telefonul vibrând în buzunar.

Scoase telefonul şi se uită la număr.

– Chiar persoana cu care aveam nevoie să vorbesc, murmură el, după care deschise clapa telefonului. Carlisle, eu... Se opri şi ascultă, chipul fiindu-i încruntat de concentrare timp de câteva minute. O să verific. Ascultă...

Îi explică totul cu privire la lucrurile care lipseau, dar din ce reuşeam să aud, Carlisle nu părea să aibă nici o idee ce e de făcut.

– Poate mă voi duce... spuse Edward, lăsând fraza neterminată, când ochii îi alunecară pe mine. Poate nu. Nu-l lăsa pe Emmett să se ducă singur, ştii cum reacţionează el. Cel puţin roag-o pe Alice să fie cu ochii în patru. Vedem noi ce facem mai târziu.

Închise telefonul.

– Unde e ziarul? mă întrebă el.

– Ăă, nu ştiu sigur. De ce?

– Trebuie să văd ceva. L-a aruncat Charlie deja?

– Poate... Edward dispăru.

Se întoarse în jumătate de secundă cu diamante noi în păr şi cu un ziar ud în mână. Îl întinse pe masă, scanând repede titlurile principale. Se aplecă în faţă, concentrat pe ceva ce citea, urmărind cu degetul pasajele care-l interesau mai mult.

– Carlisle are dreptate... da... foarte ameţiţi. Tineri şi neliniştiţi? Sau o dorinţă de moarte? bombăni el pentru el.

M-am dus să mă uit peste umărul lui.

Titlul de pe prima pagină al ziarului Time, ediţia de Seattle, anunţa: „Epidemia de crime continuă – Poliţia nu are nici o pistă".

Era aceeaşi poveste de care se plângea Charlie acum câteva săptămâni – violenţa gravă care făcea ca Seattle să urce pe lista criminalităţii la nivel naţional. Şi totuşi, nu era exact aceeaşi poveste. Numerele erau cu mult mai mari.

– Devine mai rău, am murmurat eu. El se încruntă.

– Ieşit cu totul de sub control. Nu are cum să fie opera unui singur vampir nou-născut. Ce se întâmplă? E ca şi cum nu au auzit niciodată de clanul Volturi. Lucru care este posibil, cred. Nimeni nu le-a explicat regulile... şi atunci cine îi creează?

– Clanul Volturi? am repetat eu, cutremurându-mă.

– Este genul de situaţie pe care ar combate-o fără să stea pe gânduri – nemuritori care ameninţă să ne expună. Au curăţat o mizerie ca asta acum câţiva ani în Atlanta şi nu era nici pe departe atât de rău ca acum. Vor interveni în curând, foarte curând, în cazul în care nu vom reuşi să găsim o cale să calmăm noi situaţia. Aş prefera să nu vină ei la Seattle încă. De vreme ce sunt atât de aproape... s-ar putea decide să vină să te verifice.

M-am cutremurat din nou.

– Ce putem face?

– Trebuie să ştim mai multe înainte să luăm o hotărâre. Poate

dacă am putea să vorbim cu tinerii aceştia, să le explicăm regulile, putem să rezolvăm în pace. Se încruntă ca şi cum nu ar crede că aveam prea multe şanse să facem asta. Aşteptăm până vede Alice ce se întâmplă... Nu vrem să intervenim până când nu considerăm că este absolut necesar. La urma urmei, nu este lesponsabilitatea noastră. Dar e bine că-l avem pe Jasper, adăugă el aproape ca pentru sine. Dacă avem de-a face cu nou-născuţi, el o să ne fie de ajutor.

– Jasper? Cum aşa? Edward zâmbi misterios.

– Jasper este oarecum expert în tineri vampiri.

– Cum adică expert?

– Va trebui să-l întrebi pe el – implică şi povestea lui.

– Ce aiurea, am bombănit eu.

– Chiar că este, nu? E ca şi cum suntem atacaţi de probleme din toate părţile în ultima vreme. Oftă. Nu te gândeşti vreodată că viaţa ta ar fi mai uşoară dacă nu ai fi îndrăgostită de mine?

– Poate. Dar apoi n-ar mai fi cine ştie ce viaţă.

– Pentru mine, mă corectă el repede. Şi acum, continuă el cu un zâmbet confuz, ai ceva să mă întrebi?

M-am uitat la el neştiind despre ce vorbeşte.

– Am?

– Sau poate că nu. Rânji. Am avut senzaţia că ai promis să-mi ceri voie să te duci în seara asta la un fel de petrecere cu vârcolaci.

– Iar ai tras cu urechea? El rânji.

– Doar puţin, la sfârşit.

– Păi, nu aveam de gând să te mai întreb. M-am gândit că ai deja destule pe cap.

Îşi puse o mână sub bărbia mea şi-mi ridică faţa ca să-mi poati citi ochii.

– Ai vrea să te duci?

– Nu e mare lucru. Nu-ţi face griji.

– Nu trebuie să-mi ceri mie voie, Bella. Nu sunt tatăl tău – mulţumesc Cerului pentru asta. Poate totuşi ar trebui să-l întrebi pe Charlie.

– Dar ştii că Charlie o să spună da.

– Da, e adevărat că ştiu mai bine decât majoritatea oamenilor cam ce răspuns va da.

Am rămas să mă uit la el, încercând să-i desluşesc dorinţele şi să-mi scot din minte imboldul pe care-l simţeam să merg în La Push, astfel încât să nu mă las purtată de propriile dorinţe. Era o prostie din partea mea să vreau să mă duc acum să pierd vremea cu nişte băieţi-lupi mari şi idioţi, în momentele acestea în care se întâmplau atât de multe evenimente înfricoşătoare şi inexplicabile. Evident, acesta era exact motivul pentru care voiam să mă duc – ca să-mi iau gândul de la ameninţările cu moartea, doar pentru câteva ore... să fiu o Bella mai

puţin matură şi mai necugetată, care să poată râde cu Jacob, chiar dacă numai o perioadă scurtă de timp. Dar nu conta.

– Bella, spuse Edward. Am spus că am de gând să fiu rezonabil şi să am încredere în judecata ta. Chiar am vorbit serios. Dacă tu ai încredere în vârcolaci, atunci nu am de gând să-mi mai fac griji în privinţa lor.

– Uau! am exclamat eu la fel ca în seara trecută.

– Şi Jacob are dreptate cel puţin într-o privinţă: o haită de vârcolaci ar trebui să fie suficientă pentru a te proteja o seară.

– Eşti sigur?

– Sigur că da. Doar că...

M-am pregătit pentru ce avea să urmeze.

– Sper că nu te deranjează să iei nişte măsuri de precauţie. În primul rând, să mă laşi să te conduc până la graniţă. Şi, în al doilea rând, să iei un telefon mobil ca să ştiu când să vin să te iau.

– Sună... foarte rezonabil.

– Excelent.

Îmi zâmbi fără vreo urmă de teamă în ochii lui ca nişte bijuterii.

Evident că, Charlie nu a avut nici o problemă ca eu să mă duc în La Push pentru o petrecere cu grătar. Jacob nu-şi ascunse entuziasmul şi chiui când i-am spus veştile şi părea destul de nerăbdător să respecte măsurile de siguranţă ale lui Edward. Promise să ne aştepte la graniţa dintre teritorii la ora şase.

Mă hotărâsem, după o dezbatere interioară scurtă, să nu-mi vând motocicleta. Intenţionam să o duc înapoi în La Push acolo unde îi era locul şi, atunci când nu voi mai avea nevoie de ea... ei bine, atunci, voi insista ca Jacob să profite cumva de pe urma muncii lui. Putea să o vândă sau să o dea unui prieten. Nu va mai conta pentru mine.

Seara asta părea o ocazie bună să duc motocicleta înapoi în garajul lui Jacob. La cât de pesimistă eram în ultima vreme, fiecare zi mi se părea ca o posibilă ultimă şansă. Nu aveam timp să întârzii nici o sarcină, indiferent cât de neimportantă era.

Edward nu făcu decât să dea din cap când i-am explicat ce vreau, deşi am văzut o scânteie de consternare în ochii lui şi am ştiut că nu era mai încântat decât Charlie de ideea ca eu să conduc o motocicletă.

L-am urmat în casă, spre garajul în care îmi lăsasem motocicleta. Abia când am tras camioneta înăuntru şi m-am dat jos mi-am dat seama că, de data aceasta, consternarea lui nu avea nici o legătură cu siguranţa mea.

Lângă micuţa mea motocicletă antică se mai afla un alt vehicul care o umbrea. Nu prea mi se părea corect să numesc acest vehicul

motocicletă, din moment ce nu părea să aparţină aceleaşi familii din care făcea parte motocicleta mea veche.

Era mare, lucioasă şi argintie şi – chiar dacă era nemişcată – părea rapidă.

– Ce e asta?

– Nimic, murmură Edward.

– Nu mi se pare că e nimic.

Expresia lui Edward era relaxată; părea hotărât să treacă peste teama lui.

– Ei bine, nu am ştiut dacă aveai de gând să-ţi ierţi prietenul, sau el pe tine, şi m-am gândit că ai vrea să conduci o motocicletă în orice caz. Mi s-a părut că e ceva ce-ţi place. M-am gândit să merg cu tine, dacă vrei.

Ridică din umeri.

M-am uitat la maşinăria minunată. Alături de ea, motocicleta mea arăta ca o tricicletă stricată. M-a cuprins o tristeţe bruscă când mi-am dat seama că probabil aceasta era o analogie bună a felului în care arătam eu lângă Edward.

– Nu voi putea să ţin pasul cu tine, am şoptit eu. Edward îşi puse mâna sub bărbia mea şi-mi întoarse faţa ca să se poată uita în ochii mei. Încercă să-mi ridice în sus cu un deget colţul gurii.

– Ţin eu pasul cu tine, Bella.

– Nu ar mai fi distractiv pentru tine.

– Ba bineînţeles că va fi, dacă suntem împreună. Mi-am muşcat buza şi mi-am imaginat pentru o clipă.

– Edward, dacă ţi s-ar părea că merg prea repede sau că pierd controlul motocicletei, ce ai face?

El ezită, încercând în mod evident să găsească răspunsul potrivit. Ştiam adevărul: va încerca să găsească o cale să mă salveze înainte să mă accidentez.

Apoi surâse. Păru un zâmbet sincer, deşi în ochii lui am ghicit o strângere de inimă.

– Asta e ceva ce faci cu Jacob. Îmi dau seama acum.

– E doar că, ei bine, eu nu-l încetinesc atât de mult, ştii. Aş putea să încerc, presupun...

M-am uitat la motocicleta argintie cu inima îndoită.

– Nu-ţi face griji, spuse Edward, după care râse uşor. L-am văzut pe Jasper admirând-o. Poate că a venit vremea să descopere şi el un nou mod de a călători. La urma urmei, Alice are noul ei Porsche acum.

– Edward, eu...

Mă întrerupse cu un sărut rapid.

– Am spus să nu-ţi faci griji. Dar faci ceva pentru mine?

– Ce vrei tu, am promis eu repede.

Se întoarse de la mine şi se aplecă pe partea cealaltă a motocicletei ca să ia ceva ascuns acolo.

Se întoarse cu un obiect negru şi diform şi cu încă unul care era roşu şi uşor de identificat.

– Te rog? mă întrebă el, afişând zâmbetul acela ştrengar care mă făcea mereu să renunţ.

Am luat casca roşie, cântărind-o în mâini.

– O să arăt stupid.

– Ba nu, ai să arăţi inteligent. Suficient de inteligentă încât să nu îţi faci rău. Azvârli chestia aceea neagră peste umăr -indiferent ce era – şi îmi luă faţa în mâini. Fără tine nu aş putea trăi. Ai putea să ai grijă de tine.

– OK, bine. Care este celălalt lucru? am întrebat eu suspicioasă.

El râse şi scoase afară o jachetă căptuşită.

– E o jachetă de mers cu motocicleta. Am auzit că e destul de deranjant curentul la drum; nu că aş avea eu de unde să ştiu.

Mi-o întinse. Am oftat profund şi mi-am tras părul la spate ca să-l bag sub cască. Apoi mi-am introdus mâinile prin mânecile jachetei. El îmi trase fermoarul cu un zâmbet pe buze şi făcu un pas înapoi.

Mă simţeam umflată.

– Fii sincer, cât de hidos arăt?

Mai făcu un pas în spate şi-şi ţuguie buzele.

– Aşa de rău, nu? am bombănit eu.

– Nu, nu, Bella. Sincer să fiu... Căuta cuvântul potrivit. Arăţi... sexy.

Am râs cu zgomot.

– Sigur că da.

– Foarte sexy, de fapt.

– Spui asta doar ca să le port, am spus eu. Dar e în regulă. Ai dreptate, e mai inteligent.

Mă cuprinse în braţe şi mă strânse la pieptul lui.

– Eşti prostuţă. Presupun că face şi asta parte din farmecul tău. Dar trebuie totuşi să recunosc că are şi casca asta dezavantajele ei.

Apoi îmi scoase casca şi mă sărută.

În timp ce Edward mă conducea în La Push puţin mai târziu, mi-am dat seama că situaţia asta fără precedent mi se părea ciudat de familiară. A trebuit să mă gândesc puţin să-mi dau seama de unde venea această impresie de déjà-vu.

– Ştii de ce-mi aminteşte chestia asta? am întrebat eu. Mă simt exact ca atunci când eram mică şi Renée mă aducea la Charlie pe timpul verii. Mă simt ca la şapte ani.

Edward râse.

Nu am spus asta cu voce tare, dar cea mai mare diferenţă dintre

cele două situaţii era faptul că Renée şi Charlie erau în relaţii mai bune.

Cam la jumătatea drumului spre La Push, am cotit şi l-am găsit pe Jacob sprijinit de o portieră a Volkswagenului lui roşu pe care-l construise din nimic. Aparenta indiferenţă de pe chipul lui Jacob se dizolvă într-un zâmbet când i-am făcut cu mâna din scaunul din faţă.

Edward parcă Volvo-ul la treizeci de metri distanţă.

– Sună-mă oricând doreşti să vii acasă, spuse el. Şi eu voi fi aici.

– Nu stau mult, i-am promis eu.

Edward scoase motocicleta şi noul meu echipament din portbagaj – fusesem destul de impresionată de cât de bine încăpuse totul. Dar nu era atât de greu să te descurci când erai suficient de puternic să manevrezi camionete mari, ca să nu mai spun de motociclete mici.

Jacob se uita la noi fără să facă vreo mişcare să se apropie, fără să mai zâmbească, ochii lui întunecaţi fiind indescifrabili.

Mi-am înghesuit casca sub braţ şi am aruncat jacheta pe scaun.

– Ai luat tot? întrebă Edward.

– Nici o problemă, l-am asigurat eu.

El oftă şi se aplecă spre mine. Mi-am ridicat faţa pentru un pup de rămas-bun, dar Edward mă luă prin surprindere strângându-mă tare în braţe şi sărutându-mă cu la fel de mult entuziasm ca în garaj – nu dură mult şi deja mă luptam după aer.

Edward râse încet de ceva, după care îmi dădu drumul.

– Pa, spuse el. Chiar îmi place jacheta.

Când m-am întors cu spatele la el, mi s-a părut că am văzut o scânteie în ochii lui pe care nu ar fi trebuit să o văd. Nu-mi dădeam seama exact ce era. Îngrijorare, poate. Preţ de o clipă mi s a părut că era panică. Dar probabil că făcea din ţânţar armăsar ca de obicei.

Îi simţeam ochii aţintiţi asupra spatelui meu în timp ce-mi împingeam motocicleta spre linia invizibilă a tratatului dintre vampiri şi vârcolaci ca să mă întâlnesc cu Jacob.

– Ce-i asta? strigă Jacob cu vocea îngrijorată, uitându-se la motocicletă cu un aer enigmatic.

– M-am gândit să o aduc unde-i este locul, i-am spus eu.

Cântări vorbele mele pentru o secundă, după care un zâmbet larg i se întinse pe faţă.

Am ştiut punctul exact în care am intrat pe teritoriul vârcolacilor pentru că Jacob se îndepărtă de maşină şi fugi spre mine, acoperind distanţa din doar trei paşi lungi. Îmi luă motocicleta, o fixă să stea singură şi mă strânse într-o altă îmbrăţişase care mă lăsă fără aer.

Am auzit motorul Volvo-ului mârâind şi m-am luptat să mă

eliberez.

– Încetează, Jake! am spus eu cu răsuflarea tăiată.

El râse şi mă puse jos. M-am întors să-i fac lui Edward cu mâna, dar maşina argintie dispăruse deja dincolo de cotul străzii.

– Frumos, am comentat, lăsând să-mi scape puţin acid în voce.

Ochii i se măriră de o inocenţă prefăcută.

– Ce?

– E destul de înţelegător cu toată chestia asta; nu văd de ce ţi-ai forţa norocul.

Râse din nou, mai tare decât mai devreme, parcă amuzat de vorbele mele. Am încercat să văd care era gluma, în timp ce el merse în jurul maşinii să-mi ţină portiera deschisă.

– Bella, spuse el într-un târziu, chicotind încă, în timp ce închidea portiera după mine, nu poţi să forţezi ceva ce nu ai.

11. LEGENDE

– Mai mănânci cârnatul acela? îl întrebă Paul pe Jacob, cu ochii la rămăşiţele mesei imense pe care o consumaseră vârcolacii.

Jacob se rezemă de genunchii mei şi se jucă cu cârnatul pe care-l făcuse frigăruie; flăcările de la marginea focului de tabără băteau pe membrana lui crăpată. Scoase un oftat şi se bătu cu mâna pe stomac. Era cumva încă plat, deşi pierdusem şirul cârnaţilor pe care-i mâncase de la zece încolo. Ca să nu mai menţionez punga foarte mare de cartofi prăjiţi şi cei doi litri de bere de ghimbir.

– Cred că da, spuse Jacob încet. Sunt atât de plin că îmi vine să vomit, dar cred că pot să mă forţez să-l dau pe gât. N-o să-mi priască totuşi.

Oftă din nou cu tristeţe.

În ciuda faptului că Paul mâncase cel puţin la fel de mult ca şi Jacob, se uită urât la mâinile lui strânse în pumni. Jacob râse.

– Glumeam, Paul. Ia de aici.

Aruncă frigăruia făcută în casă peste cerc. Mă aşteptam să aterizeze în nisip, dar Paul o prinse cu îndemânare de capătul corect.

Faptul că nu umblam decât cu oameni extrem de îndemânatici avea să mă facă să mă simt complexată.

– Mersi, omule, spuse Paul, din nou binedispus.

Focul mocnea, lăsându-se mai în jos spre nisip. Săreau scântei într-un nor brusc portocaliu strălucitor, în contrast cu cerul negru. Nu observasem că soarele apusese. Pentru prima dată, m-am întrebat cât de târziu se făcuse. Pierdusem complet noţiunea timpului.

Era mai uşor decât m-aş fi aşteptat să fiu cu prietenii mei din Quileute.

În timp ce Jacob şi cu mine duceam motocicleta mea în garaj – iar el recunoştea cu tristeţe că să port cască fusese o idee bună şi că ar fi trebuit să se gândească şi el la asta înainte – începusem să mă îngrijorez cu privire la venirea mea cu Jacob la petrecere, întrebându-mă dacă nu cumva vârcolacii mă vor considera acum o trădătoare. Oare se vor supăra pe Jacob că mă invitase? Oare le voi strica petrecerea?

Dar când Jacob m-a scos din pădure conducându-mă către stânca ce marca locul de întâlnire şi unde focul ardea deja mai puternic decât soarele ascuns de nori – am fost întâmpinată foarte prietenos.

– Hei, vampiriţo! mă salutase Emily zgomotos.

Quil sărise în picioare să batem palma şi să mă pupe pe obraz. Emily îmi strânsese mâna când ne-am aşezat pe pământul rece şi pietros lângă ea şi Sam.

Cu excepţia câtorva reclamaţii tachinatoare – majoritatea venite din partea lui Paul – cu referire la a ţine duhoarea de strigoi în bătaia vântului -, eram tratată ca cineva al cărui loc era acolo.

Nu era o petrecere doar cu tineri. Era şi Billy acolo, scaunul lui cu rotile staţionând într-un loc care părea capul natural al cercului. Lângă el, pe un scaun pliant şi arătând destul de fragil, se afla strămoşul lui Quil, bunicul cu păr alb, Bătrânul Quil.

Sue Clearwater, văduva prietenului lui Charlie, Harry, avea un scaun pe partea cealaltă; cei doi copii ai ei, Leah şi Seth se aflau şi ei acolo, stând pe jos ca noi toţi. În mod clar toţi trei erau la curent cu secretul, lucru care mă surprinse. Din felul în care Billy şi bătrânul Quil vorbeau cu Sue, mi se păru că ea îi luase locul lui Harry în consiliu. Oare asta îi făcea automat pe copiii ei membri ai celei mai secrete societăţi din La Push?

M-am întrebat cât de îngrozitor trebuie să se simtă Leah să stea vizavi de Sam şi de Emily. Chipul ei frumos nu trăda nici o emoţie, dar nu privea niciodată în altă parte decât la flăcări.

Uitându-mă la trăsăturile perfecte ale lui Leah, nu m-am putut abţine să nu le compar cu faţa distrusă a lui Emily. Oare ce credea Leah de cicatricele lui Emily, acum că ştia adevărul din spatele lor? Oare i se părea că s-a făcut dreptate?

Micuţul Seth Clearwater mai crescuse între timp. Cu rânjetul lui imens şi fericit şi corpul bine făcut, îmi amintea foarte mult de un Jacob mai mic. Asemănarea mă făcu să zâmbesc, după care să oftez. Era Seth condamnat să i se schimbe viaţa atât de radical ca şi a celorlalţi băieţi? Oare tocmai acel viitor era motivul pentru care familia lui avea voie să fie aici?

Toată haita era acolo: Sam cu Emily a lui, Paul, Embry, Quil şi Jared cu Kim, fata de care se îndrăgostise la prima vedere.

Prima mea impresie cu privire la Kim a fost că era o fată drăguţă, puţin timidă şi cam banală. Avea o faţă mare cu pomeţi laţi, ochii fiindu-i prea mici ca să îi echilibreze expresia. Nasul şi gura erau şi ele prea mari pentru a fi frumoase în stilul tradiţional. Părul ei negru întins era subţire şi moale în bătaia vântului care nu părea să părăsească vreo clipă vârful stâncii.

Asta a fost prima mea impresie. Dar după câteva ore în care l-am privit pe Jared uitându-se la Kim, nu am putut să o mai consider banală.

În ce fel se uita la ea! Era ca şi cum un orb văzuse soarele pentru prima dată. Ca un colecţionar care a găsit un tablou nedescoperit al lui Da Vinci, ca o mamă care se uită prima dată la copilul ei nou-născut.

Ochii lui încântaţi mă făcură să văd lucruri noi la ea – pielea ei arăta ca mătasea maronie în lumina focului, forma buzelor ei era o curbă dublă perfectă, dinţii ei erau atât de albi în contrast cu buzele, iar genele ei, atât de lungi, atingându-i obrazul când se uita în jos.

Pielea lui Kim se mai întuneca uneori când întâlnea privirea impresionată a lui Jared, iar ochii i se plecau ca şi cum i-ar fi ruşine, dar îi era greu să-şi ia ochii de la ai lui pentru o perioadă lungă de timp.

Uitându-mă la ei am simţit că înţeleg mai bine ce-mi spusese Jacob despre dragostea lor la prima vedere – „este greu să rezişti unui aşa nivel de devotament şi adoraţie".

Kim începuse să aţipească pe pieptul lui Jared, braţele lui fiind în jurul ei. Mi-am imaginat că trebuie să-i fie foarte cald acolo.

– E târziu, i-am şoptit eu lui Jacob.

– Nu începe cu asta, şopti Jacob – deşi în mod clar jumătate din grup avea auzul suficient de bun să ne audă oricum. Partea cea mai bună abia începe.

– Care e partea cea mai bună? Înghiţi o vacă întreagă? Jacob chicoti cu râsul lui gutural.

– Nu. Am terminat de mâncat. Doar nu crezi că ne-am întâlnit aici doar ca să consumăm mâncarea pe o săptămână. Aceasta este practic o întâlnire a consiliului. Este prima dată pentru Quil şi nu a auzit încă poveştile. Ei bine, le-a auzit, dar asta va fi prima dată când va şti că sunt adevărate. Astfel va deveni mai atent. Kim, Seth şi Leah sunt şi ei prima dată aici.

– Poveşti?

Jacob veni înapoi lângă mine; eu stăteam sprijinită de o creastă joasă de stâncă. Îşi puse braţul pe umărul meu şi îmi vorbi şi mai încet în ureche.

– Poveştile pe care le-am crezut mereu legende, spuse el. Poveştile care spun cum am luat noi fiinţă. Prima este povestea despre

spiritul războinicilor.

Era ca şi cum şoapta suavă a lui Jacob reprezenta introducerea. Atmosfera se schimbă brusc în jurul focului mocnit. Paul şi Embry se aşezară mai drepţi. Jared o trezi pe Kim şi o trase uşor în sus.

Emily scoase un carneţel cu spirală şi un stilou, arătând exact ca o studentă pregătită pentru o prelegere importantă. Sam se răsuci puţin lângă ea – astfel încât să se uite în aceeaşi direcţie ca şi Bătrânul Quil, care era pe partea cealaltă – şi mi-am dat seama deodată că mai-marii consiliului nu erau trei, ci patru la număr.

Leah Clearwater, faţa ei fiind aceeaşi mască frumoasă şi inexpresivă, închise ochii – nu de oboseală, ci ca să se concentreze mai bine. Fratele ei se aplecă entuziasmat mai aproape de mai-marii consiliului.

Focul trosni, aruncând o altă explozie de scântei strălucitoare în noapte.

Billy îşi drese glasul şi, fără vreo altă introducere în afară de ce-mi şoptise fiul lui, începu să spună povestea cu vocea lui groasă şi profundă. Cuvintele curgeau cu precizie, ca şi cum le ar fi ştiut pe de rost, dar şi cu sentiment şi un ritm subtil. Era ca poezia citită de propriul autor.

– Poporul Quileutes a fost unul mic încă de la început, povesti Billy. Şi suntem încă un popor mic, dar nu am dispărut niciodată. Şi asta pentru că întotdeauna au existat puteri în sângele nostru. Nu a fost mereu puterea schimbării formei – asta a venit mai târziu. La început, am fost războinici ai spiritelor.

Nu mai observasem niciodată tonul maiestuos din vocea lui Billy Black, deşi mi-am dat seama acum că această autoritate fusese mereu prezentă.

Stiloul lui Emily se mişca repede pe hârtie în timp ce încerca să ţină pasul cu el.

– La începuturi, tribul s-a stabilit în acest golf şi oamenii au devenit pricepuţi la construirea vaselor şi la pescuit. Dar tribul era mic, iar golful, bogat în peşte. Mai erau şi alţii care râvneau la pământul nostru şi noi eram prea mici ca să-l putem apăra. Ne-a atacat un trib mai mare, iar noi a trebuit să ne folosim de vasele noastre ca să scăpăm de ei.

Kaheleha nu a fost primul războinic al spiritului, dar nu ne amintim poveştile dinaintea lui. Nu ne amintim cine a fost primul care a descoperit această putere sau cum fusese folosită înainte de această criză. Kaheleha a fost primul mare şef războinic din istoria noastră. În acest caz de urgenţă, Kaheleha a folosit puterea pentru a apăra pământul nostru. El şi toţi războinicii lui au părăsit vasul – nu trupurile lor, ci spiritele. Femeile lor aveau grijă de corpuri şi cârmuiau vasul pe valuri, iar bărbaţii s-au întors sub formă de spirite

în golf. Nu se puteau atinge fizic de tribul duşman, dar aveau alte căi. Poveştile ne spun că puteau să provoace vânturi teribile în taberele duşmanilor lor; puteau să ţipe foarte tare în vânt şi să-şi sperie duşmanii. De asemenea, animalele îi puteau vedea şi înţelege pe războinicii spiritelor; animalele le urmau poruncile.

Kaheleha şi-a luat armata spiritelor şi a devastat intruşii. Acest trib invadator avea haite de câini mari, cu blana groasă, pe care-i foloseau să-şi tragă săniile în nordul îngheţat. Războinicii spiritului i-au întors pe câini împotriva stăpânilor lor şi apoi au adus o puzderie de lilieci imenşi din peşterile din stânci. Foloseau vântul strigător pentru a veni în ajutorul câinilor să-i deruteze pe oameni. Câinii şi liliecii au câştigat. Supravieţuitorii s-au împrăştiat, spunând că golful nostru era un loc blestemat. Câinii au fugit ca sălbaticii când războinicii i-au eliberat. Oamenii din tribul Quileute s-au întors în trupurile şi la nevestele lor, victorioşi. Celelalte triburi din apropiere, Hoh şi Makah, au încheiat tratate cu tribul Quileute. Nu voiau să aibă nimic de a face cu puterile noastre. Am trăit în pace cu ei. Când venea vreun duşman.peste noi, războinicii spiritelor îi alungau. Au trecut multe generaţii de atunci. Apoi a venit ultimul şef Spirit, Taha Aki. Era cunoscut pentru înţelepciunea şi pentru spiritul lui paşnic. Oamenii trăiau bine şi fără temeri sub ocârmuirea sa. Dar un om, Utlapa, nu era mulţumit.

Se auzi un şuierat încet în jurul focului. Era prea încet să-mi dau seama de unde venea. Billy îl ignoră şi continuă să depene legenda.

– Utlapa era unul dintre cei mai puternici războinici ai spiritului din subordinea şefului Taha Aki – un om puternic, dar şi avar. El socotea că oamenii ar trebui să se folosească de puterile lor pentru a-şi mări teritoriile şi a-i supune pe cei din Hoh şi Makah, punând astfel bazele unui imperiu. Când războinicii erau spirite, puteau să-şi audă gândurile unul altuia. Taha Aki a văzut la ce visa Utlapa. Utlapa a primit ordin să părăsească poporul şi să nu-şi mai folosească niciodată spiritul. Utlapa era un om puternic, dar oamenii şefului de trib îl depăşeau ca număr. Nu a avut de ales decât să plece. Exilatul furios s-a ascuns într-o pădure din apropiere, aşteptând o şansă să se răzbune pe şef. Chiar şi pe timp de pace, şeful Spirit era vigilent în a-şi apăra oamenii. Se ducea des într-un loc secret şi sfânt în munţi. Îşi lăsa trupul în urmă şi colinda pădurile şi zonele de pe coastă, asigurându-se că nu se apropia nici o ameninţare. Într-o zi, când Taha Aki a plecat să-şi facă datoria, Utlapa s-a luat după el. La început, Utlapa a plănuit pur şi simplu să-şi omoare conducătorul, dar planul lui avea şi dezavantaje. În mod sigur războinicii spiritului vor căuta să-l distrugă şi puteau să-l prindă mai repede decât putea el să scape. În timp ce se ascundea pe după stânci şi-l privea pe şeful lui

pregătindu-se să iasă din corp, îi veni în cap un alt plan. Taha Aki îşi lăsă trupul în locul sacru şi zbură cu vânturile pentru a-şi veghea poporul. Utlapa a aşteptat până când a fost sigur că şeful lui a călătorit în spirit îndepărtându-se. Taha Aki a ştiut asta din clipa în care Utlapa s-a alăturat lumii spirituale şi a ştiut de asemenea de planul lui Utlapa de a-l ucide. A fugit înapoi la locul lui secret, dar nici măcar vânturile nu au fost destul de rapide să-l salveze. Când s-a întors, trupul lui dispăruse deja. Trupul lui Utlapa era abandonat, dar acesta nu i-a lăsat lui Taha Aki o cale de scăpare, căci Utlapa îşi tăiase propriul gât cu mâinile lui Taha Aki. Taha Aki îşi urmă trupul în munţi. A ţipat la Utlapa, dar acesta îl ignora ca şi cum ar fi fost vânt. Taha Aki privi cu disperare cum Utlapa i-a luat locul pe post de şef al tribului Quileute. Timp de câteva săptămâni, Utlapa nu a făcut nimic altceva decât să se asigure că toată lumea credea că el este Taha Aki. Apoi au început schimbările – primul edict al lui Utlapa a fost să interzică oricărui războinic să intre în lumea spiritelor. Pretinse că avusese o viziune că se apropia un pericol, dar în realitate îi era frică. Ştia că Taha Aki abia aştepta ocazia să-şi spună povestea. Utlapa se mai temea el însuşi să intre în spirit, ştiind că Taha Aki şi-ar recupera imediat corpul. Din cauză că visurile sale de cucerire cu armata lui de războinici al spiritului erau imposibile, a căutat să se mulţumească să conducă peste trib. A devenit o povară – căuta privilegii pe care Taha Aki nu le ceruse niciodată, refuzând să lucreze cot la cot cu războinicii lui, luându-şi o a doua soţie şi apoi o a treia, deşi soţia lui Taha Aki trăia – ceva nemaiauzit în trib.

Taha Aki privea toate acestea furios şi neputincios. Până la urmă, Taha Aki a încercat să-şi ucidă trupul pentru a salva tribul de excesele lui Utlapa. A adus un lup înfricoşător din munţi, dar Utlapa s-a ascuns în spatele războinicilor. Când lupul a ucis un tânăr care-şi apăra falsul stăpân, Taha Aki a fost teribil de mâhnit. I-a ordonat lupului să se retragă.

Toate poveştile ne spun că nu era uşor să fii războinic al spiritului. Era mai degrabă înfricoşător decât distractiv să fii eliberat de corpul tău. Acesta era motivul pentru care-şi foloseau puterea numai în vremuri de restrişte. Călătoriile solitare ale şefului pentru a sta de pază erau o povară şi un sacrificiu. Era dezorientant, incomod şi îngrozitor să nu ai corp. Taha Aki fusese atât de mult despărţit de corpul său încât a fost cuprins de agonie. Simţea că era condamnat să nu mai treacă niciodată în lumea de dincolo unde-l aşteptau strămoşii lui, blocat în nimicnicia lui chinuitoare pentru totdeauna. Lupul acela mare urmă spiritul lui Taha Aki în timp ce acesta se învârtea şi se zvârcolea în agonie prin păduri. Lupul era foarte mare pentru rasa lui, dar şi frumos. Taha Aki fu brusc invidios pe animalul fără glas. Măcar avea trup. Măcar avea viaţă. Până şi viaţa ca animal ar fi mai bună

decât conştiinţa aceasta pustie şi îngrozitoare.

Apoi lui Taha Aki i-a venit ideea care ne-a schimbat pe toţi. L-a rugat pe marele lup să-i facă şi lui loc, să-şi împartă trupul cu el. Lupul a fost de acord. Taka Aki a intrat în corpul lupului, cu uşurare şi recunoştinţă. Nu era trupul lui uman, dar era mai bun decât vidul lumii spirituale.

Doi în unul, omul şi lupul s-au întors în satul din golf. Oamenii au fugit de frică, strigând după războinici. Războinicii au ieşit în întâmpinarea lupului cu suliţele. Utlapa, bineînţeles, a rămas ascuns în siguranţă. Taha Aki nu i-a atacat pe războinicii lui. Se retrăgea încet din calea lor, vorbind cu ochii şi încercând să urle cântecele poporului lui.

Războinicii au început să-şi dea seama că lupul nu era un animal obişnuit şi că-l influenţa un spirit. Un războinic mai bătrân, un bărbat pe nume Yut, a decis să nu mai asculte de ordinele falsului şef şi să încerce să comunice cu lupul. Imediat ce Yut a trecut în lumea spirituală, Taha Aki a ieşit din lup – animalul a aşteptat blând ca acesta să se întoarcă – şi i-a vorbit. Yat a înţeles adevărul dintr-odată şi i-a urat bun venit acasă şefului său. În momentul acesta, Utlapa a venit să vadă dacă lupul fusese înfrânt. Când a văzut că Yut stătea inert pe pământ înconjurat de războinici protectori, a înţeles ce se întâmpla. Şi-a scos cuţitul şi a alergat să-l ucidă pe Yut înainte ca acesta să se întoarcă la el în corp.

„Trădătorule”, striga el, iar războinicii nu ştiau ce să facă. Şeful interzise călătoriile spirituale şi era decizia şefului cum să-i pedepsească pe cei care nu se supuneau. Yut a sărit la loc în corpul lui, dar Utlapa avea deja cuţitul la gâtul lui şi o mână peste gură. Trupul lui Taha Aki era puternic, iar Yut era slăbit de vârstă. Yut nu a apucat să spună nici un cuvânt să-i avertizeze pe ceilalţi înainte ca Utlapa să-l reducă la tăcere pentru totdeauna. Taha Aki a privit cum spiritul lui Yut s-a strecurat către pământurile de veci care îi erau interzise pentru totdeauna.

A simţit o furie imensă, mai puternică decât orice a simţit vreodată. A intrat iar în lupul mare, cu intenţia de a-i tăia gâtul lui Utlapa. Dar, imediat ce a intrat în lup, cea mai mare magie avu loc. Mânia lui Taha Aki era mânia unui om. Dragostea pe care o avea faţă de poporul lui şi ura pe care o avea pentru opresorii lor era prea mare pentru corpul lupului, prea umană. Lupul se cutremură şi – în faţa ochilor războinicilor şocaţi şi a lui Utlapa – se transformă în om. Omul acesta nou nu arăta ca trupul lui Taha Aki. Era mult mai glorios. Era varianta în carne şi oase a spiritului lui Taha Aki. Cu toate acestea, războinicii l-au recunoscut imediat pentru că zburaseră cu spiritul lui Taha Aki. Utlapa a încercat să fugă, dar Taha Aki avea puterea lupului în corpul său. L-a prins pe hoţ şi i-a zdrobit spiritul înainte să apuce să

sară din trupul furat. Oamenii s-au bucurat când au înţeles ce se întâmplase. Taha Aki a pus repede totul în ordine, lucrând din nou cot la cot cu oamenii săi şi dând înapoi soţiile tinere familiilor lor. Singura schimbare pe care a păstrat-o a fost sfârşitul călătoriilor spirituale. Ştia că acum era prea periculos dacă exista ideea de a fura o viaţă. Nu au mai existat războinici ai spiritului. Din acel moment, Taha Aki a devenit ceva mai mult decât om sau lup. L-au numit Taha Aki Marele Lup sau Taha Aki Omul Spirit. A condus tribul timp de mulţi ani fără să îmbătrânească. Când se simţeau ameninţaţi de pericol, se transforma în lup pentru a învinge sau a speria duşmanul. Oamenii trăiau în pace. Taha Aki a avut mulţi băieţi şi unii dintre aceştia au aflat, când au ajuns la vârsta maturităţii, că se puteau transforma şi ei în lupi. Lupii erau diferiţi toţi, pentru că erau lupi spirituali şi reflectau omul pe care-l purtau în ei.

— Deci de aceea este Sam negru din cap până-n picioare, murmură Quil pe sub mustaţă, rânjind. Inimă neagră, blană neagră.

Ascultam atât de fascinată povestea încât a fost un şoc când am revenit în prezent, în cercul din jurul focului care se stingea. Un alt şoc a fost să-mi dau seama că cercul era format din stră – atâţia de „stră” câte generaţii or fi trecut – strănepoţii lui Taha Aki.

Food aruncă spre cer un cerc de scântei, care tremurau şi dănţuiau în aer, închipuind forme uşor de descifrat.

— Şi blana ta de ciocolată ce reflectă? îi şopti Sam lui Quil. Cât de dulce eşti?

Billy le ignoră glumele.

— Unii dintre fii au devenit războinici alături de Taha Aki şi nu mai îmbătrâneau. Alţii cărora nu le plăcea transformarea, refuzaseră să se alăture haitei de bărbaţi-lupi. Aceştia au început să îmbătrânească din nou, iar tribul a descoperit că oamenii-lupi puteau îmbătrâni ca toţi oamenii dacă renunţă la spiritele lor de lupi. Taha Aki trăise încât să vadă trei generaţii îmbătrânind. Se căsătorise cu o a treia soţie după moartea primelor două şi a găsit în ea sufletul lui pereche. Deşi le iubise şi pe celelalte, cu aceasta era diferit. A decis să renunţe la spiritul lui de lup pentru a putea muri odată cu ea. Aşa am căpătat noi puterea aceasta, dar povestea nu se sfârşeşte aici...

Billy se uită spre Bătrânul Quil Ateara, care se foi în scaun îndreptându-şi umerii căzuţi. Billy luă o gură dintr-o sticlă de apă şi-şi şterse fruntea. Stiloul lui Emily nu ezită nici o clipă în timp ce scria cu fervoare pe hârtie.

— Aceasta a fost povestea războinicilor spiritului, începu Bătrânul Quil cu vocea lui subţire de tenor. Aceasta este povestea sacrificiului celei de-a treia neveste. Cu mulţi ani după ce Taha Aki a renunţat la spiritul lui de lup, când era un om bătrân, au început să fie probleme în nord cu tribul Makah. Mai multe femei tinere din tribul

lor dispăruseră şi ei au dat vina pe lupii din vecinătate, de care se temeau şi în care nu aveau încredere. Oamenii-lup încă îşi puteau citi unii altora gândurile atunci când erau lupi, la fel ca strămoşii lor când erau spirite. Şi iau că nici unul dintre ei nu era de vină. Taha Aki a încercat să facă pace cu şeful Makah, dar exista mult prea multă teamă. Taha Aki nu voia să se confrunte cu vreun război. Nu mai era războinic să-şi conducă oamenii. L-a însărcinat pe fiul lui lup cel mai mare, Taha Wi, să găsească adevăraţii vinovaţi înainte să înceapă ostilităţile. Taha i-a condus pe ceilalţi cinci lupi din haita sa într-o misiune de căutare prin munţi, în încercarea de a găsi vreo urmă de fetele dispărute din tribul Makah. Au dat peste ceva ce n-au mai întâlnit niciodată – un miros ciudat, dulce în pădure, care le ardea nasurile atât de tare încât îi durea.

M-am înghesuit mai aproape de Jacob. Am văzut cum colţul gurii i se mişcă de amuzament şi-şi strânse mai tare braţul în jurul meu.

— Nu ştiau ce creatură putea lăsa aşa un miros, dar s-au luat după ea, continuă Bătrânul Quil.

Vocea lui tremurătoare nu era la fel de maiestuoasă ca a lui Billy, dar avea un ton ciudat şi tulburător de rapid. Îmi creştea pulsul cu cât rostea mai repede cuvintele.

— Au găsit urme slabe de miros uman şi de sânge uman pe cărare. Erau siguri că acesta era duşmanul pe care-l căutau. Călătoria i-a dus atât de departe spre nord încât Taha Wi a trimis jumătate de haită, pe cei mai tineri, înapoi în golf pentru a-i raporta lui Taha Aki cele văzute. Taha Wi şi cei doi fraţi ai lui nu s-au întors. Fraţii mai mici i-au căutat pe cei mari, dar nu au găsit decât tăcere. Taha Aki şi-a jelit fiii. Voia să răzbune moartea fiilor lui, dar era prea bătrân. S-a dus la şeful Makah în haine de doliu şi i-a spus tot ce s-a întâmplat. Şeful Makah i-a crezut durerea şi tensiunile între cele două triburi au luat sfârşit. Un an mai târziu, două fete din tribul Makah au dispărut din casele lor amândouă în aceeaşi noapte. Oamenii din Makah i-au chemat pe lupii Quileute imediat, aceştia găsind exact acelaşi miros dulce prin tot satul Makah. Lupii au pornit din nou la vânătoare. Numai unul dintre ei s-a mai întors. El era Yaha Uta, cel mai mare fiu al soţiei lui Taka Aki şi cel mai mic din haită. Căra cu el ceva ce nu mai fusese văzut niciodată de când existau cei din Quileute – un cadavru ciudat, rece ca o statuie, pe care-l aducea în bucăţi. Toţi cei născuţi din sângele lui Taha Aki, chiar şi cei care nu fuseseră niciodată lupi, puteau simţi mirosul pătrunzător al creaturii moarte. Acesta era duşmanul tribului Makah. Yaha Uta a descris ce se întâmplase: el şi fraţii lui găsiseră creatura, care arăta ca un om, dar era tare ca piatra de granit, cu cele două fiice din tribul Makah. Una din fete era deja moartă, albă şi fără sânge, pe pământ. Cealaltă se afla în braţele

creaturii, care avea gura la gâtul ei. Era posibil să mai fi fost încă în viaţă atunci când au ajuns la scena îngrozitoare, dar creatura i-a muşcat repede gâtul şi i-a aruncat trupul fără viaţă la pământ, când ei s-au apropiat. Buzele albe ale necunoscutei fiinţe erau pline de sângele ei, iar ochii ei străluceau roşii. Yaha Uta descrise puterea nemaipomenită şi viteza creaturii. Unul dintre fraţii lui i-a devenit repede victimă în momentul în care i-a subestimat puterea. Creatura l-a rupt în bucăţi ca pe o păpuşă. Yaha Uta şi celălalt frate al lui au fost mult mai prudenţi. Au lucrat împreună, au atacat creatura din părţi, dejucându-i planurile. Au trebuit să ajungă la limita puterii şi vitezei lor de lupi, ceva ce nu mai testaseră înainte. Creatura era tare ca piatra şi rece ca gheaţa. Şi au dat seama că numai dinţii lor îi puteau face rău. Au început să rupă bucăţi mici din creatură în timp ce se lupta cu ei. Dar creatura s-a prins repede şi în scurt timp a procedat ca şi ei. A pus mâna pe fratele lui Yaha Uta. Yaha Uta a găsit o deschizătură în gâtul creaturii şi s-a azvârlit asupra ei. Colţii lui au sfâşiat capul creaturii, dar mâinile ei au continuat să-l sfărâme pe fratele lui. Yaha Uta a sfâşiat bestia în bucăţi de nerecunoscut, rupând părţi din ea în încercarea disperată de a-şi salva fratele. A fost prea târziu, dar, până la urmă, creatura a fost distrusă. Sau aşa au crezut ei. Yaha Uta a luat rămăşiţele urât mirositoare ale creaturii pentru a fi examinate de cei mai în vârstă. O mână aspră se afla lângă o bucată din braţul de granit al creaturii. Două bucăţi se atinseră atunci când bătrânii le-au împuns cu beţe, iar mâna s-a întins spre bucata de braţ încercând să se reunească. Îngroziţi, bătrânii au dat foc rămăşiţelor. Un nor mare de fum înecăcios şi rău s-a răspândit în aer. Când n-a mai rămas nimic decât cenuşă, au separat pulberea în multe pungi mici şi le-au împrăştiat foarte departe una de alta – unele în ocean, unele în pădure, altele în peşterile din stânci. Taha Aki şi-a pus o punguţă la gât, ca să fie avertizat în cazul în care creatura mai încerca să se recompună.

Bătrânul Quil se opri şi se uită la Billy. Billy scoase o chingă de piele din jurul gâtului. De capătul ei atârna o punguţă mică, înnegrită de vreme. Câţiva oameni scoaseră sunete de panică. Posibil să fi fost şi eu unul dintre ei.

— Au numit creatura Cea Rece şi Băutorul de Sânge şi au trăit cu teama că nu era singura. Nu mai aveau decât un singur protector, pe tânărul Yaha Uta. Nu mai aveau mult de aşteptat. Creatura avea o prietenă, o altă fiinţă băutoare de sânge, care a venit în tribul Quileute să se răzbune. Poveştile spun că Femeia Rece era cea mai frumoasă fiinţă pe care ochii umani o văzuseră vreodată. Arăta ca zeiţa zorilor când a intrat în sat în dimineaţa aceea; soarele strălucea în sfârşit şi se reflecta de pe pielea ei albă şi-i lumina părul auriu care-i curgea până la genunchi. Chipul ei era magic în frumuseţea lui, ochii îi erau negri

în contrast cu faţa ei albă. Unii au căzut în genunchi să o venereze. A întrebat ceva pe o voce înaltă şi pătrunzătoare, într-o limbă pe care nu o mai auzise nimeni. Oamenii au amuţit, neştiind ce să-i răspundă. Nu exista nimeni cu sângele lui Taha Aki printre martori cu excepţia unui băieţel. Se agăţa de mama lui şi ţipa că mirosul îi făcea rău la nas. Unul dintre cei mai în vârstă l-a auzit pe băiat şi a înţeles ce venise în mijlocul lor. A strigat oamenilor să fugă. Pe el l-a omorât primul. Erau douăzeci de martori în apropierea Femeii Reci. Doi dintre ei au supravieţuit pentru că aceasta a fost distrasă de sânge şi s-a oprit să-şi potolească setea. Au fugit la Taha Aki care stătea la sfat cu ceilalţi bătrâni, fiii lui şi cea de-a treia nevastă. Yaha Uta s-a transformat în spirit de lup imediat ce a auzit veştile. S-a dus singur să distrugă bestia. Taha Aki, a treia lui soţie, fiii lui şi ceilalţi bătrâni s-au luat după el. La început nu găseau creatura, ci numai dovezi ale atacurilor ei. Peste tot erau numai trupuri spintecate, câteva dintre ele secate de sânge, întinse pe drumul pe care apăruse. Apoi au auzit ţipetele şi s-au grăbit spre golf. Câţiva dintre oamenii din Quileute fugiseră în vapoare să se refugieze. A înotat după ei ca un rechin şi a rupt prora bărcii lor cu puterea ei incredibilă. Când vasul s-a scufundat, i-a prins pe cei care încercau să fugă înot şi i-a măcelărit şi pe ei. A văzut lupul mare de pe mal şi a uitat de înotătorii care încercau să scape. A înotat atât de repede de nu o mai vedeai şi a venit, udă leoarcă şi glorioasă, să stea în faţa lui Yaha Uta. A ridicat un deget alb spre el şi i-a pus încă o întrebare de neînţeles. Yaha Uta a aşteptat. A fost o luptă încrâncenată. Ea nu era la fel de războinică precum partenerul ei. Dar Yaha Uta era singur – toată furia ei se revărsa asupra lui. Când Yaha Uta a pierdut, Taha Aki a ţipat să o sfideze. A şchiopătat spre ea şi s-a transformat într-un lup străvechi cu botul alb.

Lupul era bătrân, dar acesta era Taha Aki Omul Spirit, iar furia îl făcea puternic. Lupta a început din nou. A treia soţie a lui Taha Aki tocmai îşi văzuse fiul murind în faţa ei. Acum soţul ei se lupta, iar ea nu avea nici o speranţă că el va ieşi învingător. Auzise fiecare cuvânt din ceea ce spuseseră la consiliu martorii la măcel. Auzise povestea primei victorii a lui Yaha Uta şi ştia că diversiunea fratelui lui îl salvase. A treia nevastă a înşfăcat un cuţit din cureaua unuia dintre fiii care stătea lângă ea. Erau toţi tineri, încă nu erau bărbaţi, iar ea ştia că aveau să moară dacă tatăl lor pierdea lupta.

A treia nevastă a alergat spre Femeia Rece cu pumnalul ridicat sus. Femeia Rece a zâmbit, abia distrasă din lupta ei cu bătrânul lup. Nu îi era teamă deloc de femeia slabă sau de cuţitul care nici nu i-ar fi zgâriat pielea şi era gata să-i dea lovitura de graţie lui Taha Aki. Apoi a treia nevastă a făcut ceva la care Femeia Rece nu se aştepta. A căzut în genunchi la picioarele băutoarei de sânge şi şi-a înfipt cuţitul în inimă. Printre degetele celei de-a treia neveste a ţâşnit sângele şi a

stropit-o pe Femeia Rece.

Băutoarea de sânge nu a putut să reziste tentaţiei sângelui proaspăt care părăsea trupul celei de-a treia neveste. S-a întors în mod instinctiv către femeia pe moarte, fiind pentru o secundă absorbită de setea ei. Dinţii lui Taha Aki i s-au înfipt în gât. Acesta nu era finalul luptei, dar Taha Aki nu mai era singur acum. Văzându-şi mama murind, doi fii tineri au fost cuprinşi de aşa o furie încât au sărit în faţă sub formă de lupi, deşi nu erau încă bărbaţi. Au distrus creatura împreună cu tatăl lor.

Taha Aki nu s-a mai alăturat tribului niciodată. Nu s-a mai schimbat niciodată în om. A stat o zi lângă trupul celei de-a treia neveste mârâind ori de câte ori cineva încerca să o atingă, după care s-a dus în pădure şi nu s-a mai întors niciodată. Problemele cu cei reci au fost mai rare din acel moment. Fiii lui Taha Aki au păzit tribul până când fiii lor au fost îndeajuns de mari să le ia locul. Nu au existat niciodată mai mult de trei lupi odată. Era suficient. Câteodată mai venea câte un băutor de sânge prin locurile acestea, dar erau luaţi prin surprindere, neaşteptându-se să întâlnească lupii. Mai murea cate un lup uneori, dar nu au mai fost niciodată măcelăriţi ca prima dată. Învăţaseră cum să-i învingă pe cei reci şi au transmis cunoştinţele lor, de la minte de lup la minte de lup, de la spirit la spirit, din tată în fiu.

Timpul a trecut, iar descendenţii lui Taha Aki nu se mai transformau în lupi când ajungeau la maturitate. Lupii se întorceau numai pentru o perioadă scurtă de timp, dacă se apropia vreunul dintre cei reci. Cei reci veneau mereu câte unul sau doi, aşa că haita a rămas mică. Apoi a venit o familie mai mare şi stră-străbunicii voştri s-au pregătit să se lupte cu ei. Dar liderul ei a vorbit cu Ephraim Black ca şi cum ar fi fost om şi i-a promis că nu va face nici un rău oamenilor din Quileute. Ochii lui galbeni ciudaţi veneau în sprijinul afirmaţiei lor că nu erau la fel precum ceilalţi băutori de sânge. Lupii erau depăşiţi ca număr; cei reci nu aveau nevoie să încheie un tratat din moment ce ar fi câştigat lupta. Ephraim a acceptat. S-au ţinut cu adevărat de partea lor de înţelegere, deşi prezenţa lor încă tinde să-i atragă şi pe alţii. Numărul lor a forţat formarea unei haite mai mari decât a avut tribul vreodată, spuse Bătrânul Quil, şi, preţ de o clipă, ochii lui negri, îngropaţi între ridurile de piele înfăşurate în jurul lor, părură să se oprească asupra mea. Bineînţeles, cu excepţia perioadei lui Taha Aki, spuse el, după care oftă. Şi astfel fiii tribului nostru poartă povara şi fac aceleaşi sacrificii îndurate şi de taţii lor înaintea lor.

Preţ de un moment îndelungat, se aşternu tăcerea. Descendenţii în viaţă ai puterii şi ai legendei se uitau unii la alţii de-a lungul focului, cu tristeţe în ochi. Toţi cu excepţia unuia.

— Povară, pufni unul încet. Eu cred că e mişto.

Buza inferioară şi plină a lui Quil ieşi puţin în afară.

De partea cealaltă a focului, Seth Clearwater – cu ochii mari de adulaţie pentru fraternitatea protectorilor tribului – încuviinţă din cap în semn că era de acord.

Billy chicoti încet şi lung, iar magia păru să pălească în jăraticul strălucitor. Dintr-odată, grupul păru din nou doar un cerc de prieteni. Jared aruncă o piatră mică spre Quil şi toată lumea râse când aceasta îl făcu să tresară. În jurul nostru lumea vorbea încet şi jovial.

Ochii lui Leah Clearwater nu se deschiseră. Mi s-a părut că îi strălucea o lacrimă pe obraz, dar când m-am uitat din nou un moment mai târziu nu mai era.

Jacob şi cu mine am rămas tăcuţi. El era încă lângă mine, respiraţia fiindu-i atât de profundă şi de regulată, încât mi s-a părut că mai are puţin şi adoarme.

Mintea îmi era la o mie de ani depărtare. Nu mă gândeam la Yaha Uta şi la ceilalţi lupi sau la frumoasa Femeie Rece – mi-o puteam imagina pe ea mult prea uşor. Nu, eu mă gândeam la ceva în afara magiei. Încercam să-mi imaginez chipul femeii fără nume care salvase tot tribul, a treia nevastă.

Era doar o femeie obişnuită, fără înzestrări sau puteri speciale. Era mai slabă din punct de vedere fizic şi mai înceată decât orice bestie din poveste. Dar ea fusese cheia, soluţia. Îşi salvase soţul, fiii ce mai mici, tot tribul.

Mi-aş fi dorit ca legenda să fi păstrat numele ei...

Cineva mă scutură de braţ.

— Hai, Bella, îmi spuse Jacob în ureche. Am ajuns.

Am clipit, derutată de faptul că focul părea să fi dispărut. M-am uitat în întunericul neaşteptat, încercând să-mi dau seama unde sunt. Mi-a luat un minut să bag de seamă că nu mai eram pe stâncă. Jacob şi cu mine rămăseserăm singuri. Braţul lui mă cuprindea încă, dar nu mai eram pe jos.

Cum am ajuns în maşina lui Jacob?

— Oh, la naiba! am spus eu pe nerăsuflate când mi-am dat scama că adormisem. Cât e de târziu? La naiba, unde e telefonul acela stupid? Mi-am pipăit înnebunită buzunarul, dar era gol.

— Uşor. Nu e nici miezul nopţii încă. Şi l-am sunat eu deja pentru tine. Uite – te aşteaptă acolo.

— Miezul nopţii? am repetat eu prosteşte, încă dezorientată. M-am uitat în întuneric şi inima a început să-mi bată din nou atunci când ochii mei au reuşit să distingă forma Volvo-ului, la treizeci de metri mai încolo. M-am întins după mânerul portierei.

— Uite, spuse Jacob şi îmi puse în mână un obiect mic. Telefonul.

— L-ai sunat tu pe Edward pentru mine?

Ochii mi se obişnuiseră îndeajuns să văd strălucirea zâmbetului lui Jacob.

— M-am gândit că, dacă sunt cuminte, obţin mai mult timp cu tine.

— Mersi, Jake, am spus eu, mişcată de gestul lui. Serios, mulţumesc. Şi mulţumesc că m-ai invitat în seara asta. A fost... nu am reuşit să-mi găsesc cuvintele. Uau! A fost ceva deosebit.

— Şi nici măcar nu ai stat trează să te uiţi cum înghit o vacă. Râse. Nu, mă bucur că ţi-a plăcut. A fost... plăcut pentru mine. Să te am acolo.

Se vedea o mişcare în întuneric la distanţă – ceva palid care bântuia printre copacii negri. Mergea încoace şi încolo de nerăbdare?

— Mda, nu e foarte răbdător, nu? spuse Jacob, observând că nu mai eram atentă la el. Du-te! Dar întoarce-te în curând, da?

— Sigur că da, Jake, i-am promis eu, deschizând portiera. Aerul rece îmi trecu peste picioare şi mă făcu să tremur.

— Somn uşor, Bells. Nu-ţi face griji pentru nimic – o să te veghez eu la noapte.

M-am oprit, cu un picior pe pământ.

— Nu, Jake. Odihneşte-te, o să fiu bine.

— Sigur, sigur, spuse el, dar părea că mai degrabă mă trata de sus decât era de acord cu mine.

— Noapte bună, Jake. Mersi.

— Noapte bună, Bella, şopti el în timp ce eu am fugit în întuneric.

Edward mă prinse la linia de graniţă.

— Bella, spuse el, răsuflând uşurat. Mă strânse tare în braţe.

— Bună. Iartă-mă că am întârziat. Am adormit şi...

— Ştiu. Mi-a explicat Jacob.

O luă spre maşină, iar eu tremuram ca varga lângă el.

— Eşti obosită? Pot să te ţin în braţe.

— Sunt bine.

— Hai să te duc acasă şi să te bag în pat. Te-ai distrat?

— Mda – a fost uimitor, Edward. Mi-ar fi plăcut să poţi şi tu să vii. Nici nu pot să explic. Tatăl lui Jake ne-a spus toate legendele vechi şi a fost... magic.

— Va trebui să îmi povesteşti tot. Când vei fi odihnită.

— Nu o să povestesc cum trebuie, am spus eu, după care am căscat cu toată gura.

Edward chicoti. Îmi deschise portiera, mă aşeză înăuntru şi-mi fixă centura de siguranţă.

Nişte lumini puternice se aprinseră brăzdând întunericul din pirul nostru. Am făcut cu mâna către farurile lui Jacob, dar nu ştiu dacă a văzut gestul.

În noaptea aceea – după ce am trecut de Charlie, care nu mi-a dat multă bătaie de cap cum mă aşteptam pentru că Jacob îl sunase şi pe el – în loc să mă trântesc imediat în pat, m-am aplecat pe fereastra deschisă în timp ce aşteptam să vină Edward înapoi. Noaptea era surprinzător de rece, aproape ca de iarnă. Nu observasem asta deloc când eram pe stâncile bătute de vânt; m-am gândit că avea mai puţin de-a face cu focul decât cu faptul că stăteam lângă Jacob.

Picături îngheţate începură să mă stropească pe faţă în momentul în care ploaia a început să cadă.

Era prea întuneric să văd mare lucru în afară de triunghiurile negre ale molizilor aplecându-se şi tremurând în bătaia vântului. Dar mi-am forţat ochii, căutând şi alte forme în furtună. O siluetă palidă, mişcându-se ca o fantomă prin întuneric... sau poate conturul neclar al unui lup enorm... Ochii îmi erau prea slabi.

Apoi am simţit o mişcare în noapte, chiar lângă mine. Edward se strecură prin fereastra deschisă, mâinile lui fiind mai reci decât ploaia.

— E Jacob acolo? am întrebat eu, tremurând în timp ce Edward mă trase în braţele lui.

— Da... undeva pe acolo. Şi Esme este în drum spre casă. Am oftat.

— E aşa de frig şi ud. E o prostie, am tremurat eu din nou. El chicoti.

— Numai ţie ţi-e frig, Bella.

Mi-a fost frig şi în vis în noaptea aceea, poate pentru că am dormit în braţele lui Edward. Dar am visat că eram afară în furtună, vântul biciuindu-mă peste faţă şi orbindu-mă. Stăteam pe semiluna stâncoasă de pe Prima Plajă, încercând să desluşesc siluetele care se mişcau repede şi pe care le vedeam vag în întunericul de la marginea malului. La început, nu am zărit decât o dâră albă şi una neagră, aruncându-se una spre alta şi apoi îndepărtându-se în salturi. Şi apoi, ca şi cum luna ar fi apărut brusc dintre nori, am văzut totul.

Rosalie, cu părul legănându-se ud şi auriu până la genunchi, ataca un lup enorm – botul lui era argintiu – pe care l-am recunoscut instinctiv ca fiind Billy Black.

Am rupt-o la fugă, dar m-am trezit mişcându-mă înnebunitor de încet ca în vise. Am încercat să strig la ei, să le spun să se oprească, dar vântul îmi acoperea vocea şi nu puteam să scot nici un sunet. Mi-am fluturat braţele, sperând să le atrag atenţia. Ceva străluci în mâna mea şi mi-am dat seama pentru prima dată că aveam ceva în mâna dreaptă.

Ţineam o lamă lungă şi ascuţită, veche şi argintie, acoperită cu sânge negru şi uscat.

Am aruncat cuţitul, iar ochii mi s-au deschis brusc în

întunericul liniştit al dormitorului meu. Primul lucru pe care l-am observat a fost că nu eram singură şi m-am întors să-mi îngrop faţa la pieptul lui Edward, ştiind că mirosul dulce al pielii lui îmi va alunga coşmarurile mai eficient decât orice altceva.

— Te-am trezit? şopti el.

Se auzi sunet de hârtie, pagini boţite şi un buf slab, când ceva uşor căzu pe podeaua de lemn.

— Nu, am mormăit eu, oftând mulţumită când braţele lui se strânseră şi mai tare în jurul meu. Am visat urât.

— Vrei să-mi povesteşti şi mie? Am clătinat din cap.

— Sunt prea obosită. Poate mâine-dimineaţă, dacă mai ştiu ce-am visat.

Am simţit din zvâcnirile corpului lui că a râs fără zgomot.

— Mâine-dimineaţă, fu el de acord.

— Ce citeai? am murmurat eu, pe jumătate adormită.

— La răscruce de vânturi, spuse el. M-am încruntat somnoroasă.

— Parcă nu-ţi plăcea cartea asta.

— Ai lăsat-o deschisă, murmură el, vocea lui domoală readucându-mi somnul pe gene. În plus, cu cât petrec mai mult timp cu tine, cu atât mai multe sentimente umane par să înţeleg mai bine. Descopăr că-l înţeleg pe Heathcliff aşa cum nu am crezut că e posibil până acum.

— Mmm, am oftat eu.

A mai şoptit şi altceva, dar eu adormisem deja.

Dimineaţa următoare începu ternă şi calmă. Edward m-a întrebat de visul meu, dar eu nu mi-l mai aminteam. Nu-mi aminteam decât că îmi era frig şi că m-am bucurat că era acolo când m-am trezit. M-a sărutat, îndeajuns de mult ca pulsul meu să o ia razna, apoi s-a dus acasă să se schimbe şi să-şi ia maşina.

M-am îmbrăcat repede, neavând prea multe opţiuni. Cel care mi-a jefuit coşul de rufe îmi subţiase în mod critic garderoba. Dacă nu ar fi fost aşa de înfricoşător, ar fi fost incredibil de enervant.

Eram gata să mă duc să iau micul dejun când am observat că exemplarul meu jerpelit din La răscruce de vânturi zăcea deschis pe podea, acolo unde Edward îl scăpase azi-noapte, ţinându-i locul la fel cum legătura precară îi amintea de mine.

Am ridicat curioasă cartea, încercând să-mi amintesc cuvintele lui Edward. Parcă spusese că dintre toate personajele îl plăcea cel mai mult pe Heathcliff. Nu avea cum să fie aşa; probabil că visasem partea asta.

Două cuvinte de pe pagină îmi atraseră atenţia şi m-am aplecat să citesc paragraful mai atent. Replica îi aparţinea lui Heathcliff, şi ştiam foarte bine pasajul.

De aici poţi vedea deosebirea dintre sentimentele noastre: dacă el ar fi fost în locul meu, şi eu în al lui, cu toate că-l urăsc cu o ură care mi-a înveninat viaţa, niciodată n-aş fi ridicat mâna împotriva lui. Mă poţi privi cu neîncredere dacă-ţi place! Eu nu i-aş fi interzis niciodată s-o vadă, atâta vreme cât ea ar fi dorit acest lucru. Dar în clipa în care nu i-ar mai fi păsat de el, i-aş fi smuls inima lui Linton şi i-aş fi băut sângele! Până atunci însă – şi, dacă nu mă crezi, nu mă cunoşti – până atunci aş fi murit încetul cu încetul, fără să mă fi atins măcar de un fir de păr din capul lui! [1]

[1] *Emily Bronte, La răscruce de vânturi, traducere de Henriette Yvonne Stahl, Editura Rao, 1995.*

Cele două cuvinte care îmi atrăseseră atenţia erau „băut sângele”.

M-am cutremurat.

Da, trebuie să fi visat că Edward a spus ceva bun de Heathcliff. Şi probabil că nu asta era pagina pe care o citea. Cartea ar fi putut să se deschidă la orice pagină.

12. TIMP

— Am prevăzut... Începu Alice pe un ton prevestitor de rele. Edward încercă să o ghiontească în coaste cu cotul, lucru de care ea se feri cu agilitate.

— Bine, bombăni ea. Edward mă pune să fac chestia asta. Dar chiar am prevăzut că vei fi mai supărată dacă te voi lua prin surprindere.

Mergeam spre maşină după ore şi nu aveam absolut nici o idee despre ce vorbeau.

— Pe înţelesul meu, vă rog? le-am cerut eu.

— Nu fi copil. Fără crize.

— Acum chiar că mă tem.

— Deci vei primi – vreau să spun că vom primi – o petrecere de absolvire. Nu e mare lucru. Nu ai de ce să sari ca arsă. Dar am văzut că te-ai fi isterizat dacă urma să organizez o petrecere surpriză – se dădu în pas de dans la o parte când Edward se întinse să-i ciufulească părul – şi Edward a spus că e mai bine să ştii dinainte. Dar nu e mare lucru. Promit.

Am oftat profund.

— Mai are rost să mă cert cu tine?

— Deloc.

— Bine, Alice. Voi fi acolo. Şi voi urî fiecare minut din ea. Promit.

— Aşa te vreau! Apropo, îmi place la nebunie cadoul meu. Nu ar fi trebuit.

— Dar nu am luat nimic.

— Oh, ştiu asta. Dar vei lua.

Mi-am stors panicată creierii încercând să-mi aduc aminte ce mă hotărâsem să-i iau pe post de cadou de absolvire şi pe care să-l fi văzut.

— Incredibil, mormăi Edward. Cum poate fi ceva atât de mic atât de enervant?

Alice râse.

— E un talent.

— Nu mai puteai să aştepţi câteva săptămâni înainte să-mi spui chestia asta? am întrebat eu bosumflată. Acum o să fiu stresată tot acest timp.

Alice se încruntă la mine.

— Bella, spuse ea încet. Ştii ce zi e azi?

— Luni?

Îşi dădu ochii peste cap.

— Da. Este luni... şi suntem în patru. Mă prinse de cot, mă întoarse cu totul şi-mi arătă un poster mare şi galben lipit de uşa sălii de sport. Acolo, scrisă cu litere negre, se afla data absolvirii. Adică exact de azi într-o săptămână.

— Suntem în patru? Iunie? Sunteţi siguri?

Nu-mi răspunse nici unul dintre ei. Alice clătină din cap cu tristeţe, prefăcându-se dezamăgită, iar Edward ridică din sprâncene.

— Nu se poate! Cum s-a întâmplat asta?

Am încercat să număr zilele în gând, dar nu-mi puteam du seama când a trecut timpul.

M-am simţit de parcă mi-a fugit pământul de sub picioare. Săptămânile de stres, de griji... cumva, în toată obsesia mea pentru timp, timpul meu trecuse. Posibilitatea de a-mi face ordine în gânduri, pentru a face planuri, se evaporase. Nu mai aveam timp.

Şi nu eram pregătită.

Nu ştiam cum să fac asta. Cum să-mi iau rămas-bun de la Charlie şi Renée... de la Jacob... de la natura mea umană.

Ştiam exact ce-mi doream, dar dintr-odată mi s-a făcut groază să obţin lucrul acela.

În teorie, eram nerăbdătoare, chiar înverşunată în dorinţa de a da caracterul trecător al vieţii mele pe nemurire. La urma urmei, asta era cheia să rămân cu Edward pentru totdeauna. Nu mai spun că eram vânată de grupuri cunoscute şi necunoscute. Ideal ar fi fost să nu stau aşa, neajutorată şi delicioasă, aşteptând ca unul dintre ele să mă

prindă.

În teorie, totul avea logică.

În practică... să fiu om era tot ce ştiam. Viitorul de după asta se înfăţişa ca un abis întunecos, pe care nu aveam să-l cunosc decât după ce săream în el.

Simpla idee, data de astăzi – pe care era atât de evident că o reprimasem în subconştient -, făcea ca acest termen limită pe care-l tot aşteptasem să pară data pedepsei mele capitale.

Eram vag conştientă că Edward îmi ţinea portiera deschisă şi că Alice flecărea de pe bancheta din spate, că ploaia bătea cu putere în parbriz. Edward păru să-şi dea seama că eram cu ei numai fizic; nu a încercat să mă scoată din lumea mea. Sau poate că a încercat şi n-am observat eu.

Am ajuns la mine acasă, unde Edward mă aşeză pe canapea şi mă trase lângă el. Priveam pe fereastră la aburul gri şi lichid şi am încercat să-mi dau seama unde-mi dispăruse hotărârea. De ce miram acum în panică? Ştiam că mi se apropia termenul limită. De ce ar trebui să mă sperie venirea lui?

Nu ştiu cât timp m-a lăsat să mă uit în linişte pe fereastră. Dar ploaia se estompa în întuneric când într-un târziu îşi pierdu răbdarea.

Îşi puse mâinile reci de o parte şi de alta a feţei mele şi mă fixă cu ochii lui aurii.

— Îmi spui, te rog, la ce te gândeşti? Înainte să înnebunesc?

Ce puteam să-i spun? Că eram o laşă? Îmi căutam cuvintele potrivite.

— Buzele tale sunt albe ca varul. Vorbeşte, Bella. Am oftat. Oare cât timp îmi ţinusem respiraţia?

— Data m-a prins cu garda jos, am şoptit eu. Asta e tot. Aşteptă, chipul fiindu-i plin de îngrijorare şi scepticism. Am încercat să-i explic:

— Nu ştiu exact ce să fac... ce să-i spun lui Charlie... ce să spun... cum să...

Îmi pieri glasul.

— Nu are nici o legătură cu petrecerea? M-am încruntat.

— Nu. Dar mersi că mi-ai amintit.

Ploaia se auzea şi mai tare în timp ce el îmi citea chipul.

— Nu eşti pregătită, şopti el.

— Ba sunt, am minţit eu imediat din reflex. Mi-am dat seama că m-a citit imediat, aşa că am tras adânc aer în piept ca să pot spune adevărul: Trebuie să fiu.

— Nu trebuie să fii nimic.

Simţeam cum îmi ieşea frica la suprafaţă prin ochi în timp ce rosteam motivele.

— Victoria, Jane, Caius, cine o fi fost în camera mea... !

— Cu atât mai multe motive să aşteptăm.

— Nu are nici o logică, Edward!

Îşi apăsă mâinile şi mai tare de faţa mea şi vorbi cu prudenţă:

— Bella. Nici unul dintre noi nu a avut de ales. Ai văzut ce s-a întâmplat cu noi... mai ales cu Rosalie. Ne-am chinuit toţi, încercând să ne împăcăm cu ceva asupra căruia nu am avut nici un control. Nu voi permite să fie la fel şi pentru tine. Tu vei avea posibilitatea să alegi.

— Am ales deja.

— Nu iei decizia asta pentru că ţi-a ajuns cuţitul la os. Vom rezolva problemele şi eu voi avea grijă de tine, îmi făgădui el. Când vom termina cu asta şi nu-ţi va mai forţa nimeni mâna, abia atunci vei decide dacă mi te alături, dacă vei mai vrea. Dar nu de frică. Nu vei fi obligată să faci asta.

— Carlisle mi-a promis, am murmurat eu cu încăpăţânare.

După absolvire.

— Nu înainte să fii gata, spuse el pe un ton ferm. Şi în mod sigur nu în timp ce te simţi ameninţată.

Nu i-am răspuns. Nu eram în clipa de faţă în stare să mă cert; nu aveam hotărârea necesară.

— Gata. Mă sărută pe frunte. Nu mai ai de ce să-ţi faci griji. Am râs cu inima strânsă.

— Nimic cu excepţia sorţii implacabile.

— Ai încredere în mine.

— Am.

Încă îmi privea chipul, aşteptându-mă să mă liniştesc.

— Pot să te întreb ceva? am spus eu.

— Orice.

Am ezitat, muşcându-mi buza, după care am pus o întrebare diferită de aceea care mă îngrijora.

— Ce-i iau lui Alice pentru absolvire? El chicoti.

— Părea că ne iei la amândoi bilete la concert.

— Corect! Eram atât de uşurată încât aproape am zâmbit. Concertul din Tacoma. Am văzut anunţul în ziar săptămâna trecută şi m-am gândit că e ceva ce v-ar plăcea, de vreme ce ai spus că e un CD bun.

— E o idee minunată. Mulţumim.

— Sper că nu s-au vândut toate biletele.

— Intenţia contează. Dintre toţi, eu ştiu asta. Am oftat.

— Aveai de gând să mă întrebi altceva, spuse el. M-am încruntat.

— Te pricepi oleacă.

— Am multă experienţă în cititul chipului tău. Întreabă-mă. Am închis ochii şi mi-am ascuns faţa în pieptul lui.

— Tu nu vrei ca eu să fiu vampir.

— Nu, nu vreau, zise el suav, după care aşteptă să mai spun şi altceva. Asta nu a fost o întrebare, vorbi el după un moment.

— Ei bine... Îmi făceam griji cu privire la... motivul pentru care simţi asta.

— Îţi făceai griji? se minună el.

— Îmi spui şi mie motivul? Adevărul adevărat, fără să-mi cruţi sentimentele?

Ezită timp de un minut.

— Dacă-ţi răspund la întrebare atunci îmi vei răspunde şi tu la una?

Am încuviinţat din cap, cu faţa încă ascunsă.

— Ai putea să trăieşti mult mai bine, Bella. Ştiu că tu crezi că eu am suflet, dar eu nu sunt prea convins de asta şi ca să-l rişti pe al tău... Clătină uşor din cap. Să permit eu aşa ceva – să te las să devii ce sunt eu numai ca să nu te pierd eu – este cel mai egoist lucru pe care mi-l pot imagina. Eu vreau asta mai mult decât orice, pentru mine. Dar pentru tine, vreau mult mai mult. Mi se pare o crimă să te pun să faci asta. Este cel mai egoist lucru pe care l-aş face vreodată, chiar dacă apuc să trăiesc veşnic. Dacă ar exista vreo cale ca eu să devin om pentru tine – aş plăti orice preţ.

Am stat nemişcată, gândindu-mă la spusele lui. Edward credea că era egoist.

Am simţit cum mi se întinde încet un zâmbet pe faţă.

— Deci... nu e ca şi cum te temi că... nu mă vei mai plăcea la fel de mult când voi fi diferită – când nu voi mai fi moale şi caldă şi nu voi mai mirosi la fel? Tu chiar vrei să mă ţii lângă tine indiferent cum mă transform?

Edward pufni.

— Tu-ţi făceai griji că nu te voi mai plăcea? vru el să ştie. Apoi, înainte să apuc să-i răspund, începu să râdă. Bella, pentru o persoană atât de intuitivă, pricepi atât de greu unele lucruri!

Ştiam că i se va părea o prostie, dar eu mă simţeam uşurată. Dacă într-adevăr mă voia, puteam să trec peste tot restul... cumva. Cuvântul egoist îmi sună brusc ca unul frumos.

— Nu cred că-ţi dai seama cât de uşor va fi pentru mine, Bella, spuse el încă puţin amuzat, atunci când nu va mai trebui să mă concentrez tot timpul să nu te ucid. Sunt, în mod sigur, lucruri care-mi vor lipsi. Ca de exemplu acesta...

Se uită în ochii mei şi-mi mângâie obrazul, şi am simţit cum mi se ridică sângele în obraji. Râse cu blândeţe.

— Şi sunetul inimii tale, continuă el mai serios, dar tot zâmbind discret. Este cel mai important sunet din lumea mea. M-am obişnuit atât de mult cu el acum, încât aş putea jura că-l aud de la kilometri

întregi distanţă. Dar nimic din toate acestea nu contează. Asta, spuse el, luându-mi faţa în mâini. Tu. Iată tot ce vreau să păstrez. Tu vei fi mereu Bella mea, doar că vei trăi veşnic.

Am oftat şi am închis ochii mulţumită, odihnindu-mă acolo în braţele lui.

— Acum îmi răspunzi şi tu la întrebare? La fel, fără să-mi cruţi sentimentele? mă întrebă el.

— Sigur, am răspuns eu imediat, căscând ochii mari de surprindere. Ce voiai să ştii?

Rosti cuvintele foarte rar:

— Nu vrei să fii soţia mea.

Mi se opri inima, după care începu să bată cu putere. O transpiraţie rece începu să-mi apară pe gât, iar mâinile îmi erau ca gheaţa.

El aşteptă, privind şi ascultând reacţia mea.

— Asta nu este o întrebare, am şoptit eu într-un târziu.

El se uită în jos, genele lui umbrindu-i pometţii, şi îşi lăsă mâna în jos de pe faţa mea să mă ia de mâna stângă, care era îngheţată. Se jucă cu degetele mele în timp ce vorbi:

— Eram îngrijorat cu privire la motivul pentru care simţi aşa. Am încercat să înghit.

— Nici asta nu este o întrebare, am şoptit eu.

— Te rog, Bella?

— Adevărul? am întrebat eu, numai mimând cuvintele.

— Sigur. Pot să suport, orice ar fi. Am tras adânc aer în piept.

— O să râzi de mine.

Ochii lui se uitară brusc spre mine, cu uluire.

— Să râd? Nu-mi pot imagina una ca asta.

— O să vezi, am bombănit eu, după care am oftat. Faţa mea se făcu din albă roşie, întristându-se brusc. OK, bine! Ştiu că ţie ţi se va părea o glumă, dar e pe bune! Este atât de... de... de... jenant! am mărturisit eu şi mi-am ascuns faţa în pieptul lui din nou.

Urmă o pauză scurtă.

— Nu te înţeleg.

Mi-am înclinat capul pe spate şi m-am uitat la el.

— Nu sunt genul acela de fată, Edward, am izbucnit eu stingherită. Genul acela care se mărită imediat ce termină liceul ca o ţărăncuţă fraieră care a fost lăsată gravidă de iubitul ei! Îţi dai seama ce ar crede oamenii? Îţi dai seama în ce secol suntem? Nu se mai căsătoreşte lumea la optsprezece ani! Cel puţin nu oamenii deştepţi, responsabili, maturi! Nu aveam de gând să fiu genul acela de fată! Nu asta sunt eu...

Nu am mai continuat, pierzând şirul vorbelor.

— Asta e tot? mă întrebă el într-un târziu. Am clipit.

— Nu e suficient?.

— Nu e ca şi cum erai... mai nerăbdătoare să fii nemuritoare decât să fii cu mine?

Şi apoi, deşi prevăzusem că el va râde, tot eu am fost brusc cea care a izbucnit într-un râs nervos.

— Edward! am strigat eu printre reprizele de chicotit. Şi eu care... am crezut... mereu... că eşti... mult mai... deştept decât mine!

Mă luă în braţe şi am simţit că râdea şi el cu mine.

— Edward, am spus eu, reuşind cu puţin efort să vorbesc mai coerent, eternitatea fără tine nu are nici un rost. Eu nu aş vrea să trăiesc nici o zi fără tine.

— Asta da uşurare, spuse el.

— Oricum... asta nu schimbă nimic.

— E bine să te pot înţelege, totuşi. Şi chiar îţi înţeleg perspectiva, Bella, serios. Dar mi-am plăcea foarte mult să te gândeşti şi tu la a mea.

Devenisem din nou serioasă şi am încuviinţat din cap, încercând să nu mă încrunt.

Ochii lui de un auriu lichid îi fixau hipnotizant pe ai mei.

— Vezi tu, Bella. Eu am fost mereu genul acela de băiat. În lumea mea, eu eram deja bărbat. Nu-mi căutam dragostea – nu, eram mult prea înverşunat să devin soldat; nu mă gândeam la nimic altceva decât la gloria idealizată a războiului cu care îi păcăleau pe posibilii recruţi – , dar dacă aş fi găsit-o... Se opri, înclinându-şi capul într-o parte. Era să spun dacă aş fi găsit pe cineva, dar mi-am dat seama că nu e corect. Dacă te-aş fi găsit pe tine, nu am nici o îndoială cum aş fi procedat. Am fost genul acela de băiat, care – imediat ce mi-aş fi dat seama că tu eşti cea pe care o caut – s-ar fi aşezat într-un genunchi şi ţi-ar fi cerut mâna. Te-aş fi vrut pentru o eternitate, chiar şi când cuvântul acesta nu avea chiar aceleaşi conotaţii.

Îmi zâmbi ştrengăreşte.

M-am uitat la el cu ochii căscaţi.

— Respiră, Bella, îmi aminti el, zâmbind. Am tras aer în piept.

— Poţi să vezi lucrurile şi prin ochii mei, Bella, măcar puţin? Şi, preţ de o clipă, am putut. M-am imaginat cu fustă lungă şi bluză de dantelă cu guler înalt şi părul prins în coc. L-am văzut pe Edward arătând incredibil într-un costum deschis la culoare şi cu un buchet de flori de câmp în mână, stând lângă mine într-un leagăn de verandă.

Mi-am scuturat capul şi am înghiţit. Tocmai îmi veneau în minte imagini din Anne de la Green Gables [1].

1 *Serie de romane aparţinând scriitoarei canadiene Lucy Maud Montgomery (n.tr.)*

— Chestia este, Edward, am spus eu pe un ton tremurat, evitând întrebarea, că în mintea mea, conceptele de căsătorie şi eternitate nu sunt nici reciproc exclusive şi nici reciproc

cuprinzătoare. Şi, de vreme ce deocamdată trăim în lumea mea, poate că ar trebui să ne luăm după obiceiurile de acum, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Dar pe de altă parte, ripostă el, în scurt timp vei lăsa de tot timpul în urmă. Deci de ce ţi-ar afecta decizia atât de mult obiceiurile unei culturi de tranziţie?

Mi-am ţuguiat buzele.

— Ştii vorba aia când eşti la Roma să te porţi ca romanii? El râse.

— Nu trebuie să spui astăzi da sau nu, Bella. Oricum e bine să înţelegi lucrurile din ambele perspective, nu crezi?

— Deci condiţia... ?

— Este încă valabilă. Chiar înţeleg ce vrei să spui, Bella, dar dacă vrei să te schimb chiar eu...

— Pa-ram-pam-pam, am murmurat eu amuzată, încercam să cânt marşul nupţial, dar sună cumva ca un bocet.

Timpul continua să zboare cu repeziciune.

Noaptea aceea trecu repede şi fără vise şi apoi se făcu dimineaţă. Absolvirea se apropia cu paşi repezi. Aveam o grămadă de învăţat pentru examenele finale şi ştiam că nu voi reuşi să acopăr nici jumătate din materie în zilele care-mi rămăseseră.

Când am coborât la micul dejun, Charlie plecase deja. Lăsase ziarul pe masă, lucru care-mi aminti că aveam ceva cumpărături de făcut. Am sperat că anunţul pentru concert era prezent şi în această ediţie; aveam nevoie de numărul de telefon să comand biletele alea stupide. Nu mi se mai părea cine ştie ce cadou acum că nu mai era surpriză. Bineînţeles, să încerci să-i faci lui Alice o surpriză nu era cel mai strălucit plan.

Aveam de gând să trec direct la rubrica de divertisment, dar titlul gros de pe prima pagină îmi atrase atenţia. Am simţit cum mă cuprinde teama când m-am aplecat mai aproape să citesc ştirea de pe prima pagină.

SEATTLE TERORIZAT DE MASACRE

Au trecut mai puţin de zece ani de când Seattle a fost bântuit de cel mai prolific criminal în serie din Statele Unite. Gary Ridgway, Criminalul de pe Râul Verde, a fost condamnat pentru uciderea a 48 de femei.

Şi acum un Seattle asediat trebuie să accepte posibilitatea că ar putea găzdui un monstru şi mai îngrozitor chiar în acest moment.

Poliţia încă nu declară că avalanşa recentă de crime este opera unui criminal în serie. Cel puţin nu încă. Este greu de crezut că un asemenea măcel poate fi opera unui singur individ. Criminalul – dacă

este într-adevăr o singură persoană – ar fi răspunzător pentru 39 crime în serie şi dispariţii în doar trei luni. Prin comparaţie, cele 48 de crime ale lui Ridgway au fost comise într-o perioadă de 21 de ani. Dacă aceste crime au acelaşi autor, atunci acesta este cel mai violent şir de crime în serie din istoria Americii.

Poliţia înclină să creadă că este implicată o activitate în bandă. Această teorie este susţinută de numărul total al victimelor şi de faptul că nu pare să existe vreun tipar după care sunt alese aceste victime.

De la Jack Spintecătorul la Ted Bundy, ţintele crimelor în serie sunt de obicei legate între ele prin asemănări de vârstă, gen, rasă sau o combinaţie a acestor trei. Victimele acestui val de crime variază de la eleva eminentă de 15 ani, Amanda Reed, la poştaşul pensionat de 67 de ani, Omar Jenks. Crimele în serie includ 18 femei şi 21 de bărbaţi. Victimele fac parte din rase diferite: caucazieni, afro-americani, hispanici şi asiatici.

Alegerea pare făcută la întâmplare. Nu se prefigurează alt mobil al crimei în afară de plăcerea de a ucide.

Atunci, de ce se ia în calcul posibilitatea unui criminal în serie?

Există suficiente similitudini în modul de operare pentru a exclude posibilitatea unor crime fără legătură. Fiecare victimă descoperită a fost arsă atât de tare, încât a fost necesară amprenta dentară pentru identificare. Folosirea vreunui produs de accelerare a procesului de ardere, cum ar fi benzina sau alcoolul, se întâlneşte adesea în incendii; cu toate acestea, nici un indiciu privind folosirea unui accelerator nu a fost găsit încă. Toate trupurile au fost abandonate la întâmplare, fără vreo încercare de a le ascunde.

Şi mai sinistru este faptul că majoritatea rămăşiţelor prezintă dovezi de violenţă brutală – oase zdrobite şi rupte de vreo presiune incredibilă – care, după spusele medicilor legişti, a avut loc înainte de ora decesului, deşi nişte concluzii sigure sunt greu de tras, având în vedere starea precară a dovezilor.

Încă o asemănare care duce la posibilitatea unei crime în serie: în afară de rămăşiţe, toate dovezile la fiecare crimă au fost perfect şterse. Nici o amprentă, nici o urmă de cauciuc de maşină, nici un fir de păr străin nu a fost uitat în urmă. Nu s-a găsit nici un suspect în aceste dispariţii.

Şi apoi chiar dispariţiile prezintă o similitudine – este mereu vorba de oameni care nu ies cu nimic în evidenţă. Nici una dintre victime nu poate fi văzută ca o pradă uşoară. Nici una nu este fugară sau fără adăpost, sau fără rude şi cunoscuţi care să-i raporteze dispariţia. Victimele au dispărut din casele lor, dintr-un apartament de la etajul patru, dintr-o sală de gimnastică, de la o petrecere de nuntă. Iată împrejurările celei mai şocante dispariţii: boxerul amator Robert Walsh a intrat în sala de cinema cu prietena lui; după câteva minute

de film, femeia a observat că el nu mai era la locul lui. Trupul lui a fost găsit abia trei ore mai târziu, când au fost chemaţi pompierii la locul unui incendiu înregistrat la un container de gunoi aflat la zece kilometri distanţă.

Un alt element comun caracterizează omuciderile: toate victimele au dispărut noaptea.

Şi cel mai alarmant tipar? Rapiditatea. Şase dintre crime au fost comise în prima lună, unsprezece în a doua. Douăzeci şi două au avut loc doar în ultimele zece zile. Iar poliţia nu este mai aproape de găsirea vinovatului decât era la descoperirea primului cadavru ars.

Dovezile se contrazic unele pe altele, părţile găsite sunt îngrozitoare. Să fie oare o nouă bandă ticăloasă sau un criminal sălbatic care ucide în serie? Sau altceva la care poliţia nu s-a gândit încă?

Numai o singură concluzie este indiscutabilă: ceva înfiorător bântuie oraşul Seattle.

Abia la a treia încercare am reuşit să citesc ultima frază şi mi-am dat seama că problema era din cauză că-mi tremurau mâinile.

— Bella?

La cât de concentrată eram, vocea lui Edward, deşi vorbise încet şi nu dorise să mă sperie, mă făcu să icnesc şi să mă întorc brusc.

Stătea sprijinit în prag, încruntat. Apoi ajunse deodată lângă mine şi mă luă de mână.

— Te-am speriat? Iartă-mă. Nu am bătut...

— Nu, nu, am spus eu repede. Ai văzut asta? Am arătat spre ziar.

I se încreţi fruntea.

— Nu am văzut încă ziarul de azi. Dar ştiam că devine din ce în ce mai rău. Va trebui să facem ceva... repede.

Nu-mi plăcea cum sima asta. Uram ca vreunul dintre ei să-şi asume riscuri şi orice sau oricine se afla în Seattle începuse să mă sperie. Dar ideea că ar putea veni cei din Volturi era la fel de înfricoşătoare.

— Alice ce spune?

— Asta e problema. Se încruntă şi mai tare. Nu vede nimic... deşi ne-am concentrat de vreo şase ori ca să verificăm. Începe să-şi piardă încrederea. Are senzaţia că îi scapă prea multe zilele astea, că este ceva în neregulă. Că poate îşi pierde puterea de a vedea.

Ochii mi se făcură mari.

— Se poate aşa ceva?

— Cine ştie? Nu a făcut nimeni vreun studiu... dar sincer să fiu mă cam îndoiesc. Lucrurile astea tind să se intensifice odată cu trecerea timpului. Uită-te la Aro şi la Jane, spre exemplu.

— Atunci, care este problema?

— Cred că este o profeţie care trebuie să se îndeplinească. Noi tot aşteptăm ca Alice să vadă ceva ca să putem pleca... iar ea nu vede nimic pentru că noi nu vom pleca până când ea nu vede ceva. Aşa că nu are cum să ne vadă acolo. Poate că va trebui să acţionăm pe neştiute.

M-am cutremurat.

— Nu.

— Vrei să mergi neapărat azi la şcoală? Mai sunt vreo două zile până la examene; nu au ce să ne înveţe nou.

— Cred că pot să supravieţuiesc o zi fără şcoală. Ce facem?

— Vreau să vorbesc cu Jasper.

Iar Jasper. Era ciudat. În familia Cullen, Jasper era mereu puţin marginalizat, lua parte la acţiunile în grup, dar nu era niciodată în centrul atenţiei. Presupunerea mea nerostită era că prezenţa lui acolo se datora numai lui Alice. Am avut senzaţia că el avea să o urmeze pe Alice oriunde, dar că acest stil de viaţă nu reprezenta prima lui opţiune. Poate pentru că nu se implica din tot sufletul îi era mai greu să ţină pasul.

În orice caz, nu-l mai văzusem pe Edward să conteze atât de mult pe Jasper. M-am întrebat din nou ce a vrut să spună prin expertiza lui Jasper. Sinceră să fiu, nu ştiam prea multe despre istoria lui Jasper, ci numai că provenea de undeva din sud înainte să-l găsească Alice. Cine ştie din ce motiv, Edward s-a ferit mereu de orice întrebare cu privire la cel mai nou frate al lui. Şi fusesem mereu mult prea intimidată de vampirul înalt şi blond care arăta ca un star de cinema în vogă ca să-l pot întreba direct.

Când am ajuns acasă i-am găsit pe Carlisle, Esme şi pe Jasper uitându-se atenţi la ştiri, deşi sonorul era dat atât de încet încât eu nu auzeam nimic. Alice stătea cocoţată pe ultima treaptă a şirului imens de scări cu faţa în mâni, arătând descurajată. Când am intrat în casă, Emmett intră agale prin uşa de la bucătărie, arătând perfect relaxat. Pe Emmett nu-l deranja nimic niciodată.

— Hei, Edward. O faci pe Bella să chiulească? Rânji la mine.

— Amândoi chiulim, îi aminti Edward. Emmett râse.

— Da, dar pentru ea e prima dată când face liceul. Ar putea să piardă ceva important.

Edward îşi dădu ochii peste cap, dar în rest îşi ignoră fratele preferat. Îi aruncă ziarul lui Carlisle.

— Ai văzut că se gândesc la varianta criminalului în serie? întrebă el.

Carlisle oftă.

— CNN are doi specialişti care dezbat de dimineaţă posibilitatea asta.

— Nu putem lăsa lucrurile să mai continue.

— Hai să mergem acum, spuse Emmett cu un entuziasm brusc. M-am plictisit de moarte.

De la etaj răsună un şuierat.

— Ce pesimistă e, mormăi Emmett pentru el. Edward îl aprobă pe Emmett.

— Va trebui să mergem odată şi odată.

Rosalie apăru din capul scărilor şi coborî încet. Chipul îi era neted şi inexpresiv.

Carlisle îşi scutura capul.

— Sunt îngrijorat. Nu ne-am mai implicat niciodată în astfel de lucruri. Nu e treaba noastră. Noi nu suntem familia Volturi.

— Nu vreau ca familia Volturi să vină aici, spuse Edward. Ne dă mult mai puţin timp să reacţionăm.

— Dar toţi oamenii aceia nevinovaţi din Seattle, murmură Esme. Nu e drept să-i lăsăm să moară aşa.

— Ştiu, oftă Carlisle.

— Oh, spuse Edward tăios, întorcându-şi capul puţin să se uite la Jasper. Nu m-am gândit la asta. Înţeleg. Ai dreptate, aşa trebuie să stea lucrurile. Ei bine, asta schimbă totul.

Nu eram singura care se uita nedumerită la el, dar s-ar putea să fi fost singura care nu arăta uşor enervată.

— Mai bine le-ai explica şi celorlalţi, îi spuse Edward lui Jasper. Care ar putea să fie scopul?

Edward începu să se plimbe de colo-colo, uitându-se la podea, pierdut în gânduri.

Deşi nu am văzut-o să se ridice, Alice se afla lângă mine.

— Ce tot aiurează acolo? îl întrebă ea pe Jasper. La ce te gândeşti?

Lui Jasper nu păru să-i placă să fie în centrul atenţiei. Ezită, uitându-se la fiecare chip din cerc – pentru că toată lumea s-a dat mai aproape să audă ce avea de spus – , după care ochii lui se opriră pe mine.

— Eşti derutată, îmi spuse el pe un ton profund şi foarte încet.

Nu exista nici un semn de întrebare în presupunerea lui. Jasper ştia cum mă simţeam eu, cum se simţea toată lumea.

— Toţi suntem derutaţi, bombăni Emmett.

— Tu-ţi permiţi să ai răbdare, îi spuse Jasper. Şi Bella ar trebui să înţeleagă asta. E una de-a noastră de-acum.

Cuvintele lui mă luară prin surprindere. Intrasem foarte puţin în contact cu Jasper, mai ales de la ultima mea aniversare când încercase să mă omoare, şi nu ştiam că avea părerea aceasta în ceea ce mă priveşte.

— Cât de multe ştii tu despre mine, Bella? mă întrebă Jasper. Emmett oftă teatral şi se trânti pe canapea să aştepte, făcând pe

nerăbdătorul.

— Nu prea multe, am recunoscut eu.

Jasper îşi întoarse ochii spre Edward, care se uită în sus să-i întâlnească privirea.

— Nu, îi răspunse Edward la gând. Sunt sigur că înţelegi de ce nu i-am spus povestea aceea. Dar presupun că acum trebuie să o audă.

Jasper încuviinţa gânditor din cap, după care începu să-şi suflece mâneca puloverului lui alb.

M-am uitat la el curioasă şi derutată, încercând să-mi dau seama ce făcea. Îşi puse încheietura sub marginea abajurului de lângă el, aproape de lumina becului gol şi-şi pipăi cu degetul un semn în formă de semilună ieşit în relief de pe pielea lui palidă.

Îmi luă un minut să înţeleg de ce forma mi se părea ciudat de familiară.

— Oh, am icnit eu, dumirindu-mă brusc. Jasper, ai o cicatrice exact ca a mea.

Mi-am întins mâna, semiluna mea argintie fiind mai proeminentă pe pielea mea crem decât pe cea de alabastru a lui. Jacob zâmbi slab.

— Am multe cicatrice ca a ta, Bella.

Chipul lui Jasper era indescifrabil în timp ce ridică mâneca puloverului lui subţire mai sus pe braţ. La început, ochii mei nu au putut distinge textura pielii lui. Semiluni curbate se întrepătrundeau într-un model bogat pus în evidenţă de strălucirea puternică a lămpii de lângă el, care prin jocul de umbre format scotea modelul uşor în relief. Apoi mi-am dat seama că tiparul era făcut din semiluni individuale ca aceea de pe încheietura lui… sau cea de pe mâna mea.

M-am uitat înapoi la unica mea cicatrice mică – şi mi-am amintit de unde o aveam. M-am uitat la forma dinţilor lui James, ştanţată pentru totdeauna pe pielea mea.

Apoi am icnit, ridicând privirea spre el.

— Jasper, ţie ce ţi s-a întâmplat?

13. NOU-NĂSCUŢI

— Acelaşi lucru care ţi s-a întâmplat şi ţie, îmi răspunse Jasper încet. Numai că de o mie de ori. Râse puţin mâhnit şi-şi frecă mâna. Veninul nostru este singurul care lasă cicatrice.

— De ce?! am exclamat eu îngrozită şi cu răsuflarea tăiată, simţindu-mă nepoliticoasă, dar neputând să-mi iau ochii de la pielea lui maltratată.

— Nu aveam chiar aceeaşi... educaţie pe care o au fraţii mei adoptivi aici de faţă. Începutul meu a fost cu totul altfel.

Vocea lui se înăspri spre final. M-am uitat fix la el, îngrozită.

— Înainte să-ţi spun povestea mea, spuse Jasper, trebuie să înţelegi că sunt locuri în lumea noastră, Bella, unde durata vieţii celor care nu îmbătrânesc niciodată este măsurată în săptămâni, şi nu în secole.

Ceilalţi mai auziseră povestea asta. Carlisle şi Emmett şi-au întors atenţia înapoi spre televizor. Alice se mişcă în linişte să se aşeze la picioarele lui Esme. Dar Edward era la fel de absorbit ca şi mine; îi simţeam ochii pe chipul meu, citind fiecare scânteie de emoţie.

— Pentru a înţelege cu adevărat de ce, trebuie să priveşti lumea dintr-o perspectivă diferită. Trebuie să-ţi imaginezi cum arată ea pentru cei puternici, lacomi... cei perpetuu însetaţi. Vezi tu, există locuri în lumea asta care sunt mai bune pentru noi decât altele. Locuri unde putem să fim mai puţin stăpâniţi şi totuşi să evităm să fim descoperiţi. Imaginează-ţi, spre exemplu, o hartă a emisferei vestice. Închipuie-ţi pe ea fiecare viaţă umană ca un punct mic roşu. Cu cât mai mult roşu este, cu atât mai mult noi – ei bine, cei care trăiesc în felul acesta – ne putem hrăni fără să atragem atenţia.

M-am cutremurat la imaginea din capul meu, la cuvântul hrăni. Dar Jasper nu se străduia să nu mă sperie, nu devenea excesiv de protector cum era Edward mereu. Continuă fără să se oprească.

— Nu că grupurilor din Sud le-ar părea foarte tare rău dacă oamenii observă sau nu. Clanul Volturi îi ţine sub control. Ei sunt singurii de care se tem grupurile din Sud. Dacă nu ar exista familia Volturi, am fi şi noi restul foarte repede expuşi.

M-am încruntat la modul în care le pronunţase numele – cu respect, aproape cu recunoştinţă. Ideea că familia Volturi ar reprezenta personaje pozitive, indiferent în ce sens, era greu da acceptat.

— Nordul este, prin comparaţie, foarte civilizat. Majoritatea suntem nomazi aici, ne place ziua la fel ca şi noaptea, permitem oamenilor să interacţioneze cu noi fără să le dăm de bănuit – anonimatul este foarte important pentru noi toţi. În Sud, este o altă lume. Acolo nemuritorii ies doar noaptea. Îşi petrec zilele plănuind următoarea mişcare, anticipându-şi duşmanul. În Sud a fost război, război constant secole întregi, fără nici un moment de pace. Grupurile de acolo abia dacă mai observă oamenii, la fel cum soldaţii observă o turmă de vaci pe marginea drumului – mâncare de luat. Se ascund din calea turmelor doar din cauza familiei Volturi.

— Dar pentru ce luptă? am întrebat eu. Jasper zâmbi.

— Mai ţii minte harta cu punctele roşii?

El aşteptă, aşa că eu am încuviinţat din cap.

— Se luptă pentru controlul în zona cu cel mai mult roşu. Vezi tu, i-a venit cuiva odată ideea că, dacă eşti singurul vampir din, să spunem, Mexic, atunci te poţi hrăni în fiecare noapte, de două, de trei ori, fără să observe cineva vreodată. Urzea metode prin care să scape de concurenţă. Au avut şi ceilalţi aceeaşi idee. Unii găseau tactici mai eficiente decât alţii. Dar cea mai eficientă tactică a fost inventată de un vampir extrem de tânăr pe nume Itenito. Prima dată când a auzit cineva de el a fost când a venit de undeva din nordul Dallasului şi a masacrat două grupuri mici care împărţeau o zonă în apropiere de Houston. Două nopţi mai târziu, s-a aruncat asupra unui clan de aliaţi mult mai puternic, care pretindea supremaţia în Monterrey, în nordul Mexicului. Şi, din nou, a câştigat.

— Cum a câştigat? am întrebat eu cu o curiozitate prudentă.

— Benito crease o armată de vampiri nou-născuţi. A fost primul care s-a gândit la asta şi, la început, a fost de neoprit. Vampirii foarte tineri sunt nestatornici, sălbatici şi aproape imposibil de controlat. Cu un nou-născut te poţi înţelege, poţi să-l înveţi să se stăpânească, dar zece, cincisprezece sunt un coşmar împreună. Se întorc unul împotriva celuilalt la fel de uşor cum se întorc spre duşmanul către care îi îndrumi. Benito a trebuit să facă şi mai mulţi pe măsură ce luptau între ei şi grupurile pe care le decima îi nimiceau mai mult de jumătate din vampiri înainte să piardă. Vezi tu, deşi nou-născuţii sunt periculoşi, poţi totuşi să-i învingi dacă ştii cum. Sunt incredibil de puternici din punct de vedere fizic în primul an sau în primii doi şi, dacă li se permite să-şi folosească puterea, pot zdrobi un vampir mai vechi cu uşurinţă. Dar ei sunt sclavii instinctelor lor şi astfel sunt previzibili. De obicei, nu au abilitatea de a lupta, ci numai muşchi şi

ferocitate. Dar aveau avantajul de a fi în număr copleşitor. Vampirii din sudul Mexicului şi-au dat seama ce avea să li se întâmple şi au făcut singurul lucru posibil ca să-l contracareze pe Benito. Şi-au făcut şi ei armatele lor... Iadul s-a dezlănţuit – şi spun asta la cel mai propriu sens posibil. Avem şi noi, nemuritorii, istoria noastră, iar acest război nu va fi niciodată uitat. Evident, nu era un moment bun nici să fii om în Mexic.

M-am cutremurat.

— Când numărul cadavrelor a atins proporţii epidemice – de fapt, istoria voastră dă vina pe o boală pentru moartea populaţiei – familia Volturi a intervenit în sfârşit. A venit întreaga lor gardă şi au căutat fiecare nou-născut din partea de jos a Americil de Nord. Benito se ascundea în Puebla, construindu-şi armata cât de repede putea pentru a cuceri cel mai important obiectiv – capitala Mexicului. Familia Volturi a început cu el, trecând la ceilalţi abia după aceea. Oricine se înconjura de nou-născuţi era executat pe loc şi, din moment ce toată lumea încerca să se protejeze de Benito, Mexicul a fost golit de vampiri pentru o perioadă. Familia Volturi a muncit să îndepărteze nou-născuţii timp de aproape un an. Acesta a fost un alt capitol din istoria noastră care nu va fi uitat niciodată, deşi au rămas foarte puţini martori să spună cum a fost. Am vorbit odată cu cineva care a privit, de la distanţă, ce s-a întâmplat când au vizitat localitatea Culiacán.

Jasper se cutremură. Mi-am dat seama că nu-l mai văzusem niciodată înspăimântat sau îngrozit. Se întâmpla prima oară.

— A fost suficient ca febra cuceririlor să nu se răspândească din Sud în alte teritorii. Restul lumii a rămas neatinsă. Vampirilor Volturi le datorăm modul nostru actual de viaţă. Dar când familia Volturi s-a întors în Italia, supravieţuitorii au încercat să recucerească repede teritorii în Sud. Nu a durat mult până când grupurile au început să se lupte din nou. Era mult sânge rău, dacă-mi permiţi să folosesc expresia. Răzbunările se ţineau lanţ. Posibilitatea creării de nou-născuţi nu fusese dată uitării şi unii nu au reuşit să-i reziste. Cu toate acestea, din teamă faţă de clanul Volturi, grupurile din Sud au avut mai multă grijă de data aceasta. Nou-născuţii erau selectaţi cu mai multă atenţie dintre oameni şi erau mult mai bine instruiţi. Au fost folosiţi cu precauţie şi oamenii au rămas, în mare parte, în necunoştinţă de cauză.

Creatorii lor nu le-au dat celor din Volturi nici un motiv să se întoarcă. Războaiele au reînceput, dar la scară mai mică. Din când în când cineva mergea prea departe, începeau speculaţiile în ziarele oamenilor, iar familia Volturi se întorcea şi făcea curăţenie în oraş. Dar i-au lăsat pe ceilalţi, pe cei prudenţi, să continue... Jasper se uita în gol.

— Aşa ai fost tu schimbat, am şoptit eu, înţelegând adevărul.

— Da, mă aprobă el. Când eram om, locuiam în Houston, Texas. Aveam aproape şaptesprezece ani când m-am alăturat Armatei Confederate în 1861. Am minţit la recrutare şi am spus că am douăzeci de ani. Eram destul de înalt să scap cu minciuna asta. Cariera mea militară a fost scurtă, dar foarte promiţătoare. Oamenii... mă plăceau întotdeauna, ascultau mereu ce aveam de spus. Tatăl meu spunea că am carismă. Evident, acum ştiu că probabil era ceva mai mult. Dar indiferent de motiv, am fost promovat repede, înaintea unor bărbaţi mai în vârstă şi mai experimentaţi decât mine. Armata Confederată era nouă şi în curs de organizare, astfel că posibilităţile de promovare erau mari. În prima bătălie de la Galveston – ei bine, a fost mai degrabă o încăierare – eram cel mai tânăr maior din Texas, şi asta chiar şi fără să-mi declar adevărata vârstă. Am fost însărcinat să evacuez femeile şi copiii din oraş când bărcile cu mortar ale Uniunii au ajuns în port. Mi-a luat o zi să îi pregătesc, după care am plecat cu primul rând de civili pentru a-i duce la Houston.

Îmi aduc aminte foarte clar noaptea aceea. Am ajuns în oraş după lăsarea întunericului. Am rămas doar suficient de mult să mă asigur că tot grupul se afla în siguranţă. Imediat ce am terminat asta, mi-am luat un cal odihnit şi m-am îndreptat înapoi spre Galveston. Nu era vreme de odihnă. La doar un kilometru şi jumătate în afara oraşului, am dat peste trei femei care mergeau pe jos. Am presupus că s-au rătăcit şi am descălecat să le ofer ajutorul meu. Dar când le-am văzut feţele în lumina slabă a lunii, am rămas mut de uimire. Erau, fără nici o îndoială, cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată. Îmi amintesc că m-a uimit cât de palidă le era pielea. Până şi fata brunetă mai mică, ale cărei trăsături erau în mod clar mexicane, avea chipul ca de porţelan în lumina lunii. Toate păreau tinere, suficient de tinere încât să fie numite fete.

Ştiam că nu erau membri pierduţi ai grupului nostru. Mi-aş fi amintit de ele. „A rămas fără grai”, a spus fata cea mai înaltă cu o voce minunată fi delicată – suna ca nişte clopoţei în bătaia vântului. Avea părul blond şi pielea albă ca zăpada. Cealaltă era şi mai blondă şi cu pielea la fel de albă precum creta. Avea chipul ca al unui înger, S-a aplecat spre mine cu ochii pe jumătate închişi şi a tras adânc aer în piept. „Mmm, a oftat ea. Minunat.”

Cea mică, bruneta, şi-a pus o mână pe braţul fetei şi i-a vorbit repede. Vocea ei era prea suavă şi melodioasă pentru a fi tăioasă, dar ea aşa a vrut să pară. „Concentrează-te, Nettie”, a spus ea.

Întotdeauna am simţit legăturile dintre oameni şi mi-a fost imediat clar că bruneta era într-un fel şefa celorlalte. Dacă ar fi fost în armată, aş fi zis că avea un grad mai mare decât ele.

„Arată bine – tânăr, puternic, ofiţer..? Bruneta s-a oprit, iar eu am încercat fără succes să vorbesc. „Şi mai este ceva... simţiţi? le-a

întrebat ea pe celelalte două. Este... irezistibil.” „Oh, da”, a aprobat-o Nettie repede, aplecându-se din nou spre mine. „Răbdare, a avertizat-o bruneta. Pe acesta vreau să-l păstrez*.

Nettie s-a încruntat; părea enervată. „Atunci fă-o tu, Maria, a vorbit din nou blonda cea mai înaltă. Dacă este important pentru tine. Eu îi ucid de două ori mai des decât îi păstrez.” „Da, o fac eu, a fost de acord Maria. Chiar îmi place de el. Ia-o pe Nettie de aici, te rog. Nu vreau să trebuiască să-mi păzesc şi spatele în timp ce încerc să mă concentrez.” Mi se ridicase părul pe gât, deşi nu înţelegeam nimic din ce vorbeau creaturile acelea frumoase. Instinctele mele îmi spuneau că eram în pericol, că îngerul vorbise serios când spusese că mă va ucide, dar judecata îmi domina instinctele. Nu fusesem învăţat să mă tem de femei, ci să le protejez. „Hai să vânăm”, a fost Nettie de acord, întinzându-se să o ia de mână pe fata înaltă.

Au plecat – erau atât de graţioase! – şi au început să alerge spre oraş. Parcă-şi luau zborul, atât de rapide erau – rochiile lor albe fluturau în urma lor ca nişte aripi. Am clipit de uimire şi au şi dispărut. M-am întors să mă uit la Maria, care mă privea curioasă. Nu fusesem niciodată superstiţios. Până în secunda aceea nu crezusem niciodată în fantome sau alte prostii din astea. Dintr-odată, nu mai eram aşa de sigur. „Cum te cheamă, soldatule?” m-a întrebat Maria.

„Maior Jasper Whitlock, doa' nă”, m-am bâlbâit eu, neputând să fiu nepoliticos cu o femeie chiar dacă era fantomă. „Sper din suflet să supravieţuieşti, Jasper, a spus ea cu vocea ei gentilă. Am un sentiment bun în legătură cu tine.”

A făcut un pas spre mine şi şi-a înclinat capul, ca şi cum ar fi avut de gând să mă sărute. Am rămas îngheţat în loc, deşi instinctele îmi urlau să fug. Jasper se opri, chipul fiindu-i gânditor. Câteva zile mai târziu, spuse el într-un târziu, şi nu eram sigură dacă scurtase povestirea de dragul meu sau din cauză că răspundea la tensiunea pe care până şi eu o simţeam plutind din direcţia lui Edward, am făcut cunoştinţă cu noua mea viaţă. Se numeau Maria, Nettie şi Lucy. Nu erau împreună de mult timp – Maria fusese cea care le strânsese şi pe celelalte – , toate trei fiind supravieţuitoare ale unui bătălii pierdute recent. Era un parteneriat de conjunctură. Maria voia răzbunare şi teritoriile înapoi. Celelalte urmăreau să-şi mărească... terenurile de păşunat, dacă pot să spun aşa. Formau împreună o armată şi o selectau cu mai multă grijă decât se obişnuia. Era ideea Mariei. Ea voia o armată superioară, aşa că îşi căuta oameni cu potenţial. Ea ne acorda mai multă atenţie şi mai multă pregătire decât se mai deranjase cineva până atunci. Ne-a învăţat să luptăm şi să fim invizibili pentru oameni. Când ne descurcam bine, eram recompensaţi...

Se opri, sărind din nou peste anumite evenimente. Dar totuşi se

grăbea. Maria ştia că puterea masivă a nou-născuţilor începea să scadă după un an şi voia să acţioneze cât încă eram puternici. Eram şase în momentul în care m-am alăturat clanului Mariei. A mai adăugat încă patru în două săptămâni.

Eram toţi bărbaţi – Maria voia soldaţi – şi era oarecum mai dificil să nu ne luptăm între noi. Am luptat în primele bătălii împotriva noilor mei camarazi de arme. Eram mai rapid decât ceilalţi, mai bun la luptă. Maria era mulţumită de mine, deşi o deranja că trebuia să-i înlocuiască pe cei pe care-i distrugeam eu. Eram des recompensat, lucru care mă făcea mai puternic. Maria citea bine caracterul cuiva. S-a hotărât să mă pună la conducerea celorlalţi – ca şi cum aş fi fost promovat.

Mi se potrivea de minune. Victimele au scăzut considerabil şi numărul nostru a crescut cam la douăzeci. Erau destui având în vedere vremurile prudente în care trăiam. Abilitatea mea, încă nedefinită, de a controla atmosfera emoţională din jurul meu, era vital de eficientă. Am început la scurt timp să lucrăm împreună într-un mod în care noii vampiri nu au cooperat niciodată. Până şi Maria, Nettie şi Lucy au reuşit să lucreze împreună cu mai multă uşurinţă. Maria s-a ataşat destul de tare de mine – a început să se bazeze pe mine. Şi, într-un fel, am început şi eu să venerez pământul pe care călca. Habar nu aveam că era posibil să duci o altă viaţă. Maria ne spusese că aşa stau lucrurile, iar noi am crezut-o.

M-a rugat să-i spun când eu şi fraţii mei suntem gata de luptă, iar eu eram nerăbdător să-mi dovedesc calităţile. Am adunat într-un final o armată de douăzeci şi trei de vampiri – douăzeci şi trei de vampiri incredibil de puternici, organizaţi şi antrenaţi cum n-au mai fost alţii. Maria era încântată. Ne-am strecurat spre Monterrey, fosta ei casă, şi ne-am dezlănţuit asupra duşmanilor ei. Ei aveau doar nouă nou-născuţi la vremea aceea şi o pereche de vampiri mai vechi care-i controlau.

I-am doborât mai uşor decât ar fi crezut Maria, pierzând doar patru de-ai noştri în luptă. Fusese o victorie nemaiauzită. Şi eram bine pregătiţi. Am făcut totul fără să atragem atenţia. Oraşul şi-a schimbat conducerea fără ca oamenii să ştie. Succesul a făcut-o pe Maria lacomă. Nu a durat mult până când a început să pună ochii şi pe alte oraşe, în acel prim an şi-a extins dominaţia asupra Texasului şi a nordului Mexicului. Apoi au venit ceilalţi din Sud să o îndepărteze.

Jasper îşi trecu două degete peste modelul de cicatrice abia vizibil de pe braţul lui. Lupta a fost crâncenă. Mulţi au început să-şi facă griji că familia Volturi se va întoarce. Din cei douăzeci şi trei câţi eram iniţial, eu am fost singurul supravieţuitor după primele optsprezece luni de confruntări. Când câştigam, când pierdeam. Nettie şi Lucy s-au întors până la urmă împotriva Mariei, dar le-am înfrânt.

Maria şi cu mine am reuşit să păstrăm Monterrey-ul. Lucrurile se mai potoliseră, deşi războaiele continuau. Ideea de cucerire începuse să piară; acum era în mare parte vorba de răzbunare şi ură. Mulţi şi-au pierdut partenerii şi acesta este un lucru pe care rasa noastră nu o iartă...

Maria şi cu mine am ţinut mereu o duzină de nou-născuţi pregătiţi. Nu însemnau mare lucru pentru noi – erau nişte pioni de care ne puteam lipsi. Când nu mai erau atât de utili, chiar ne lipseam de ei. Viaţa mea şi-a continuat acelaşi tipar violent şi anii au trecut. Mă săturasem de tot cu mult înainte să se schimbe ceva... Câteva zeci de ani mai urziu, m-am împrietenit cu un nou-născut care rămăsese util şi care supravieţuise în primii trei ani, contrar şanselor. Numele lui era Peter. Îmi plăcea de Peter; era... civilizat – presupun că acesta este cuvântul potrivit. Nu-i plăcea să lupte, deşi era bun la asta. Fusese însărcinat să se ocupe de nou-născuţi – am putea spune să-i dădăcească. Era o ocupaţie cu normă întreagă. Apoi a venit vremea să facem din nou curăţenie. Nou-născuţii nu mai aveau puterea necesară; aveam nevoie să-i înlocuim. Peter ar fi trebuit să mă ajute să scap de ei. I-am luat deoparte individual, unul câte unul... Era mereu o noapte foarte lungă. De data aceasta a încercat să mă convingă că unii dintre ei aveau potenţial, dar Maria ne ordonase să scăpăm de toţi. I-am spus că nu. Eram cam la jumătate şi mi-am dat seama că lui Peter îi venea foarte greu. Încercam să mă decid dacă să-l trimit sau nu de acolo şi să termin eu când am chemat următoarea victimă.

Spre surprinderea mea, a devenit brusc supărat, furios. M-am pregătit pentru orice ar putea să provoace dispoziţia sa. Era un luptător bun, dar nu-mi fusese niciodată pe măsură. Nou-născutul pe care-l chemasem era o femeie, abia trecută de primul an. Numele ei era Charlotte. Sentimentele lui s-au schimbat când a apărut ea; l-au trădat. I-a strigat să fugă şi a sărit după ea. Aş fi putut să mă iau după ei, dar nu am făcut-o. Nu am vrut să-l... distrug. Maria s-a supărat foarte rău pe mine pentru asta...

Cinci ani mai târziu, Peter s-a întors după mine. Şi-a ales o zi bună să sosească. Maria nu-mi înţelegea starea mea care se deteriora încontinuu. Ea nu suferise niciodată vreo depresie şi m-am întrebat de ce eu eram diferit. Am început să observ o schimbare în sentimentele ei când era aproape de mine – uneori era frică... şi răutate – aceleaşi sentimente care mă avertizaseră când Nettie şi Lucy ne atacaseră. Mă pregăteam să-mi distrug singurul aliat, centrul existenţei mele, când Peter s-a întors. Acesta mi-a povestit despre noua lui viaţă cu Charlotte, mi-a prezentat opţiuni pe care nu ştiam că le aveam. În cinci ani nu se luptaseră niciodată, deşi întâlniseră foarte mulţi vampiri în Nord. Erau alţii care putea coexista fără dezastrul constant.

M-a convins într-o singură discuţie. Eram gata să plec şi

oarecum uşurat că nu va trebui să o ucid pe Maria. Fusesem partenerul ei la fel de mulţi ani cât au fost Carlisle şi Edward împreună, deşi legătura dintre noi nu era nici pe de parte la fel de puternică. Când trăieşti pentru luptă, pentru sânge, toate legăturile pe care ţi le faci sunt fragile şi uşor de rupt.

Am plecat fără să mă uit înapoi. Am călătorit cu Peter şi cu Charlotte timp de câţiva ani, prinzând gustul acestei lumi noi şi paşnice. Dar depresia nu mi-a trecut. Nu am înţeles ce era în neregulă cu mine până când Peter nu a observat că îmi era mereu mai rău după ce vânam. M-am gândit la asta. După atâţia ani de măcel şi masacru, îmi pierdusem aproape toată umanitatea. Eram fără îndoială un coşmar, un monstru înfiorător. Cu toate acestea, de fiecare dată când găseam o altă victimă umană, simţeam un dor înţepător pentru cealaltă viaţă. Când îi vedeam cum fac ochii mari de uimire la vederea frumuseţii mele, le vedeam pe Maria şi pe celelalte, cum arătau ele pentru mine în ultima noapte în care am mai fost Jasper Whitlock.

Pentru mine era mai puternică – această amintire împrumutată – decât era pentru altcineva pentru că eu simţeam tot ce simţea prada mea. Şi trăiam sentimentele lor în timp ce-i omoram. Ai simţit şi tu pe pielea ta, Bella, modul în care pot să manipulez sentimentele din jurul meu, dar mă întreb dacă îţi dai seama cum mă afectează pe mine sentimentele din cameră. Eu trăiesc în fiecare zi într-un climat al sentimentelor. În primul secol al vieţii mele, am trăit într-o lume de răzbunare însetată de sânge. Ura era partenera mea constantă. S-a mai diminuat după ce am plecat de lângă Maria, dar tot simţeam groaza şi teama prăzii mele. A început să fie prea mult. Depresia s-a intensificat şi m-am îndepărtat de Peter şi Charlotte. Oricât de civilizaţi erau, nu simţeau aceeaşi aversiune pe care începusem eu să o simt. Ei voiau doar pace, să nu mai lupte. Eu eram atât de istovit de la ucis – de la ucis pe oricine, chiar şi pe oamenii simpli. Cu toate acestea a trebuit să continui să ucid.

Ce altă opţiune aveam? încercam să ucid cât mai rar, dar mi se făcea prea sete şi cedam. După un secol de satisfacţie constantă, am găsit autodisciplina cumva... fascinantă, încă nu mă perfecţionasem în domeniul acela.

Jasper era absorbit de poveste ca şi mine. Mă surprinse când expresia lui dezamăgită se şterse, lăsând loc unui zâmbet paşnic.

— Eram în Philadelphia. A izbucnit furtuna, iar eu eram afară în timpul zilei – ceva cu care nu mă obişnuisem pe deplin. Ştiam că, dacă stăteam în ploaie, atrăgeam atenţia aşa că m-am adăpostit într-un restaurant pe jumătate gol. Ochii mei erau destul de întunecaţi aşa că nimeni nu avea să-i observe, dar asta însemna că îmi era sete, lucru care m-a îngrijorat puţin. Ea era acolo – aşteptându-mă pe mine, evident. A chicotit o dată. A sărit jos de pe scaunul înalt de la bar

imediat ce am intrat şi a venit direct la mine. M-a şocat. Nu eram sigur dacă avea de gând să mă atace. Aceasta era singura interpretare a comportamentului ei pe care trecutul meu o avea de oferit. Dar ea zâmbea. Iar sentimentele pe care le emana nu semănau cu nimic din ce mal simţisem vreodată.

— M-ai lăsat să aştept mult timp, a spus ea.

Nu mi-am dat seama că Alice venise din nou să stea lângă mine.

— Şi tu ţi-ai lăsat capul în jos ca un gentleman respectabil din Sud şi ai spus: „îmi pare rău, doa' nă”.

Alice râse când îşi aduse aminte. Jasper îi zâmbi.

— Ţi-ai întins mâna, iar eu am luat-o fără să mă opresc să mă gândesc la ceea ce fac. Pentru prima dată de aproape un secol, am simţit speranţă.

Jasper o luă pe Alice de mână în timp ce vorbi. Alice surâse.

— Eram doar uşurată. Am crezut că n-o să mai apari.

Îşi zâmbiră unul altuia preţ de o clipă îndelungată, după care Jasper se uită la mine, purtând încă pe faţa expresia aceea blândă.

— Alice mi-a spus că văzuse viaţa lui Carlisle şi a familiei lui. Nu-mi prea venea să cred că era posibilă o astfel de existenţă. Dar Alice m-a făcut să fiu optimist. Aşa că am plecat în căutarea lor.

— Şi i-ai şi speriat ca naiba, spuse Edward, dându-şi ochii peste cap la Jasper înainte să se întoarcă spre mine să-mi explice. Emmett şi cu mine eram la vânătoare. Apare Jasper plin de cicatrice din luptă, târând-o după el pe ciudăţica asta – o înghionti în joacă pe Alice – , care îi salută pe toţi spunându-le pe nume, că ştie totul despre ei şi vrea să ştie în care cameră se poate muta.

Alice şi Jasper râseră armonios, soprană şi bas.

— Când am ajuns acasă, toate lucrurile mele erau în garaj, continuă Edward.

Alice ridică din umeri.

— Camera ta avea cea mai bună privelişte. Râseră toţi de data aceasta.

— Ce poveste frumoasă! am exclamat eu.

Trei perechi de ochi îmi puseră la îndoială sănătatea mintală.

— Mă refer la ultima parte, m-am apărat eu. Finalul fericit cu Alice.

— Alice a schimbat totul, fu Jasper de acord. Acesta este un mediu în care mă simt bine.

Dar a trebuit să revenim la grijile noastre.

— O armată, şopti Alice. De ce nu mi-ai spus?

Ceilalţi îşi îndreptară din nou ochii spre Jasper atenţi la ce avea să spună.

— Am crezut că interpretez semnele greşit. Pentru că unde este motivul? De ce ar crea cineva o armată în Seattle? Nu există

precedente acolo şi nici dorinţa de răzbunare. Nu are sens nici din punctul de vedere al cuceririi; nu pretinde nimeni supremaţie acolo. Vampirii străbat în trecere oraşul, dar nu este nimeni care să lupte pentru el. Nu ai de cine să-l aperi.

Dar am mai văzut asta şi nu există altă explicaţie. O armată de vampiri nou-născuţi bântuie prin Seattle. Aş zice că sunt mai puţin de douăzeci. Partea urâtă este că nu sunt antrenaţi deloc. Cine i-a făcut, le-a dat drumul pur şi simplu. Situaţia se va înrăutăţi şi nu va mai dura mult până când vor interveni cei din familia Volturi. Sincer să fiu, mă mir că au permis să se întâmple asta atât de mult timp.

— Ce putem face? întrebă Carlisle.

— Dacă vrem să evităm implicarea familiei Volturi, atunci va trebui să-i distrugem pe nou-născuţi şi încă foarte repede. Chipul lui Jasper era dur. Cunoscându-i acum povestea, îmi dădeam seama cât de tare îl deranja concluzia asta. Eu pot să vă învăţ cum. Nu va fi uşor în oraş. Celor tineri nu le pasă de discreţie, dar nouă va trebui să ne pese. Acest lucru ne va impune nişte limite pe care ei nu le au. Poate vom putea să-i ademenim în afară.

— Poate nu va fi nevoie. Vocea lui Edward suna rece. I-a mai trecut cuiva prin cap ideea că singura ameninţare posibilă din zonă care ar atrage după sine crearea unei armate suntem... noi?

Ochii lui Jasper se îngustară. Carlisle făcu ochii mari de surprindere.

— Şi familia Tanyei este aproape, spuse Esme încet, nevrând să accepte cuvintele lui Edward.

— Nou-născuţii nu devastează Anchorage, Esme. Cred că trebuie să luăm în calcul posibilitatea că noi suntem ţintele.

— Nu vin după noi, insistă Alice după care se opri. Sau... nu ştiu ei că vin după noi. Nu încă.

— Ce-i asta? întrebă Edward, curios şi încordat. Ce-ţi aduci aminte?

— Nu mare lucru, spuse Alice. Nu reuşesc să văd o imagine clară când încerc să înţeleg ce se întâmplă, nimic concret. Dar tot am străfulgerările acestea ciudate. Nu e destul să pricep ceva. E ca şi cum cineva se tot răzgândeşte şi trece de la un plan la altul atât de repede încât nu pot să văd nimic cum trebuie...

— Indecizie? întrebă Jasper, nevenindu-i să creadă.

— Nu ştiu...

— Nu indecizie, mârâi Edward. Cunoaştere. Cineva care ştie că nu poţi vedea nimic până când nu se ia o decizie. Cineva care se ascunde de noi. Cineva care se joacă cu golurile din viziunile tale.

— Cine ar şti asta? şopti Alice. Ochii lui Edward erau duri ca gheaţa.

— Aro te cunoaşte la fel de bine cum te cunoşti chiar tu.

— Dar aş vedea dacă s-ar hotărî să vină...

— Doar dacă nu au vrut să-şi murdărească mâinile.

— O favoare, sugeră Rosalie, vorbind pentru prima dată. Cineva din Sud... cineva care a avut deja probleme cu respectarea regulilor. Cineva care ar fi trebuit să fie distrus primeşte o a doua şansă – dacă se ocupă de această mică problemă... Aşa s-ar explica reacţia înceată a familiei Volturi.

— De ce? întrebă Carlisle încă şocat. Nu există nici un motiv pentru Volturi să...

— Ba da, îl contrazise Edward încet. Mă mir că s-a ajuns la asta atât de curând, pentru că celelalte gânduri erau mai puternice. În mintea lui, Aro m-a văzut pe mine de o parte a lui şi pe Alice de partea cealaltă. Prezentul şi viitorul, omniscienţă totală. Puterea acestei idei îi lua minţile.

M-aş fi gândit că i-ar fi luat mai mult timp să renunţe la acest plan – voia lucrul acesta atât de mult! Dar s-a gândit şi la tine, Carlisle, la familia noastră, care este tot mai puternică şi mai mare. Gelozia şi teama: tu ai... nu mai mult decât are el, dar totuşi lucruri pe care el le vrea. A încercat să nu se gândească la asta, dar nu a putut să-şi ascundă complet dorinţa. Ideea de a tăia competiţia din rădăcină a rămas prezentă; în afară de a lor, familia noastră este cea mai mare pe care au găsit-o vreodată...

Mă uitam îngrozită la faţa lui. Nu-mi spusese niciodată asta, dar presupun că-mi dau seama de ce. Vedeam cu ochii minţii visul lui Aro. Edward şi Alice îmbrăcaţi în robe lungi şi negre, plutind alături de Aro cu ochii reci şi roşii ca sângele...

Carlisle mă întrerupse din coşmarul meu cu ochii deschişi.

— Sunt prea dedicaţi misiunii lor. Nu ar încălca ei înşişi regulile. Ar contraveni eforturilor lor de până acum.

— Îşi spală ei păcatele după aceea. O dublă trădare, spuse Edward pe un ton aspru. Nu păţeşte nimeni nimic.

Jasper se aplecă în faţă, scuturându-şi capul.

— Nu, Carlisle are dreptate. Familia Volturi nu încalcă regulile. Şi, în plus, e mult prea murdar. Această... persoană, această ameninţare – habar nu au ce fac. Aş băga mâna în foc că sunt începători. Nu pot să cred că familia Volturi este implicată. Dar se va implica.

Se uitară toţi unii la alţii, îngheţaţi de stres.

— Atunci să mergem, aproape că urlă Emmett. Ce mai aşteptăm?

Carlisle şi Edward schimbară o privire lungă. Edward încuviinţă o dată din cap.

— Va trebui să ne înveţi, Jasper, spuse Carlisle într-un târziu, cum să-i distrugem.

Falca lui Carlisle era încleştată, dar eu am văzut durerea din ochii lui în timp ce a rostit cuvintele acelea. Nimeni nu ura violenţa mai tare decât Carlisle.

Mă deranja ceva, dar nu-mi dădeam seama exact ce. Eram amorţită, îngrozită şi-mi era frică de moarte. Şi totuşi, simţeam că-mi scapă ceva important. Ceva care ar face lumină în haos, asta ar fi explicaţia.

— Vom avea nevoie de ajutor, spuse Jasper. Crezi că familia Tanyei este dispusă să ne ajute... ? Încă cinci vampiri maturi ar însemna un ajutor enorm. Şi apoi ar fi un mare ajutor să-i avem pe Kate şi Eleazar de partea noastră. Ar fi aproape uşor cu ajutorul lor.

— Îi vom întreba, răspunse Carlisle. Jasper scoase un telefon mobil.

— Trebuie să ne grăbim.

Nu mai văzusem niciodată calmul înnăscut al lui Carlisle atât de zguduit. Luă telefonul şi se îndreptă spre fereastră. Formă un număr, puse telefonul la ureche şi cealaltă mână pe geam. Se uită afară la dimineaţa ceţoasă cu o expresie îndurerată şi greu de desluşit.

Edward mă luă de mână şi mă trase către fotoliul alb. M-am aşezat lângă el uitându-mă la faţa lui, în timp ce el îl privea pe Carlisle.

Carlisle vorbea încet şi repede, cuvintele lui fiind greu de desluşit. Am auzit cum a salutat-o pe Tanya şi apoi a trecut mult prea repede la subiect ca să înţeleg mare lucru, deşi mi-am dat seama că vampirii din Alaska ştiau ce se întâmplă în Seattle.

Apoi tonul lui Carlisle se schimbă.

— Oh, spuse el cu vocea ascuţită de surprindere. Nu ne-am dat seama... că Irina simţea aşa.

Edward mârâi lângă mine cu ochii închişi.

— La naiba. La naiba cu Laurent, să ajungă în iadul cel mai adânc unde-i este locul.

— Laurent? am şoptit eu, făcându-mă albă ca varul, dar Edward nu-mi răspunse, ci se concentră pe gândurile lui Carlisle.

Scurta mea întâlnire cu Laurent mai devreme primăvara asta nu era ceva care pălise sau se diminuase din mintea mea. Încă-mi aminteam fiecare cuvânt pe care îl spusese înainte să-l întrerupă Jacob şi haita lui.

Sincer să fiu am venit aici să-i fac ei o favoare...

Victoria. Laurent fusese prima ei manevră – îl trimisese să observe, să vadă cât de greu ar putea fi să ajungă la mine. Nu le supravieţuise lupilor pentru a mai apuca să-i dea raportul.

Deşi păstrase legătura cu Victoria după moartea lui James, îşi mai formase şi alte legături şi relaţii. Se dusese să locuiască cu familia Tanyei în Alaska – Tanya, blonda roşcată – cei mai apropiaţi prieteni

pe care familia Cullen îi avea în lumea vampirilor, practic familia extinsă. Laurent stătuse la ei aproape un an înainte să moară.

Carlisle încă mai vorbea, vocea lui nefiind chiar rugătoare. Era persuasivă, dar cu o nuanţă tăioasă. Apoi nuanţa tăioasă depăşi brusc persuasiunea.

— Nici nu încape îndoială, spuse Carlisle pe un ton ferm. Avem un pact. Nu l-au încălcat şi nici noi nu vom face asta. Îmi pare rău să aud asta... Evident. Va trebui să ne descurcăm singuri.

Carlisle închise telefonul fără să mai aştepte vreun răspuns. Continuă să se uite afară în ceaţă.

— Care-i problema? îl întrebă încet Emmett pe Edward.

— Irina era mai ataşată de prietenul nostru Laurent decât ştiam noi. Îi urăşte pe lupi că l-au distrus pentru a o salva pe Bella. Vrea...

Se opri, uitându-se la mine.

— Continuă, am spus eu cât de calm am putut.

Ochii i se îngustară.

— Vrea răzbunare. Să distrugă haita. Ne-ar sprijini dacă noi le-am da permisiunea.

— Nu! am icnit eu.

— Nu-ţi face griji, îmi spuse el pe un ton sec. Carlisle nu ar fi niciodată de acord cu aşa ceva. Ezită, după care oftă. Şi nici eu. Laurent a căutat-o cu lumânarea – rosti asta aproape mârâind – şi încă le mai sunt dator lupilor pentru intervenţia lor.

— Asta nu e bine, spuse Jasper. Avem şanse egale într-o eventuală luptă. Noi le suntem superiori în ceea ce priveşte abilităţile, dar ei ne depăşesc ca număr. Am câştiga, dar cu ce preţ?

Ochii lui îngrijoraţi se uitară la faţa lui Alice şi apoi în altă parte.

Îmi veni să ţip din toate puterile când mi-am dat seama la ce se referise Jasper.

Vom câştiga, dar vom şi pierde. Unii nu vor supravieţui.

M-am uitat în jur la chipurile lor – Jasper, Alice, Emmett, Rose, Esme, Carlisle... Edward... chipurile familiei mele.

14. DECLARAŢIE

— Doar nu vorbeşti serios, am spus eu miercuri după-amiază. Ţi-ai pierdut complet minţile!

— Poţi să spui ce vrei despre mine, îmi răspunse Alice. Petrecerea încă este valabilă.

M-am uitat la ea cu ochii atât de căscaţi de uimire, încât am simţit că erau pe cale să-mi cadă şi să-mi aterizeze în tava cu mâncarea de prânz.

— Of, calmează-te, Bella! Nu avem nici un motiv să nu ne vedem de planul nostru. Şi, în plus, deja am trimis invitaţiile.

— Dar... tu... eu... eşti nebună! am reuşit eu să îngăim.

— Deja mi-ai cumpărat cadoul, îmi aminti ea. Nu trebuie să faci nimic decât să vii.

Am făcut un efort să mă calmez.

— Având în vedere situaţia prin care trecem, o petrecere nu este cel mai potrivit lucru.

— Situaţia prin care trecem se numeşte absolvire, iar o petrecere este un lucru atât de potrivit încât a devenit aproape demodat.

— Alice!

Oftă şi încercă să fie serioasă.

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le punem la punct acum şi asta va dura puţin. Dacă tot stăm aici şi aşteptăm, am putea foarte bine să ne bucurăm de lucrurile frumoase. Nu termini liceul decât o singură dată – prima oară. Nu mai apuci să mai fii om, Bella. Este o şansă pe care o întâlneşti o dată în viaţă.

Edward, care rămăsese tăcut pe tot parcursul scurtei noastre discuţii, îi aruncă o privire de avertisment. Ea scoase limba la el. Avea dreptate – vocea ei suavă nu răzbătea în hărmălaia din cantină. Şi oricum nimeni nu ar înţelege ce a vrut ea să spună.

— Ce lucruri mai trebuie puse la punct? am întrebat eu, refuzând să fiu dusă cu vorba.

Edward îmi răspunse încet:

— Jasper crede că avem nevoie de ajutor. Familia Tanyei nu este singura opţiune pe care o avem. Carlisle încearcă să dea de nişte vechi prieteni, iar Jasper îi caută pe Peter şi pe Charlotte. S-a gândit să vorbească şi cu Maria... dar nimeni nu prea vrea să îi implice pe cei din sud.

Alice se înfiora.

— Nu ar trebuie să fie prea greu să-i convingem să ne ajute, continuă el. Nimeni nu vrea o vizită din Italia.

— Dar aceşti prieteni... nu vor fi... vegetarieni, nu? am protestat eu, folosind porecla amuzantă pe care şi-o dăduseră cei din familia Cullen.

— Nu, răspunse Edward, brusc lipsit de expresie.

— Aici? În Forks?

— Sunt prieteni, mă asigură Alice. Totul va fi bine. Nu-ţi face griji. Şi oricum Jasper trebuie să ne predea câteva cursuri despre eliminarea nou-născuţilor...

Ochii lui Edward se luminară la auzul vorbelor ei şi un zâmbet scurt îi străfulgera faţa. Am simţit brusc că stomacul îmi era plin de aşchii ascuţite de gheaţă.

— Când plecaţi? am întrebat eu pe un ton prăpăstios.

Nu puteam suporta ideea că ar putea cineva să nu se mai întoarcă. Dacă era să fie Emmett cel atât de curajos şi necugetat că nu a fost niciodată vreun pic prudent? Sau Esme, atât de dulce şi de maternă încât nu mi-o puteam imagina niciodată în luptă? Sau Alice, atât de mică, atât de fragilă? Sau... dar nici nu-i puteam rosti numele, nu puteam să mă gândesc la posibilitatea asta.

— O săptămână, spuse Edward relaxat. Ar trebui să fie suficient.

Aşchiile de gheaţă mi se răsuciră incomod în stomac. Mi-a venit dintr-odată să vomit.

— Arăţi cam verde, Bella, comentă Alice.

Edward îşi puse braţul în jurul meu şi mă trase strâns lângă el.

— Va fi bine, Bella. Ai încredere în mine.

Sigur. Am spus eu în sinea mea. Să am încredere în el. Nu era el cel care rămânea în urmă, întrebându-se dacă centrul existenţei lui avea să se mai întoarcă acasă sau nu.

Iar apoi mi-a venit o idee. Poate că nu trebuia să stau în urmă. O săptămână era mai mult decât suficient pentru mine.

— Căutaţi ajutor, am spus eu încet.

— Da.

Alice îşi înclină capul pe o parte încercând să înţeleagă schimbarea din tonul meu.

M-am uitat doar la ea în timp ce am răspuns aproape şoptit:

— Aş putea să ajut eu.

Trupul lui Edward deveni brusc rigid, braţul strângându-se prea tare în jurul meu. Expiră, sunetul pe care-l scoase fiind un şuierat.

Dar Alice, încă relaxată, îmi răspunse:

— Chiar nu ne-ai fi de ajutor.

— De ce nu? am contrazis-o eu; îmi auzeam disperarea din voce. Opt sunt mai mulţi decât şapte. Şi avem timp mai mult decât suficient.

— Nu există suficient timp să te facem pe tine să fii de ajutor, Bella, mă contrazise ea cu răceală. Nu-ţi aduci aminte cum i-a descris Jasper pe cei tineri? Nu ai fi bună de luptă. Nu ai putea să-ţi

controlezi instinctele şi vei fi o pradă uşoară. Şi apoi Edward se va pune în pericol în încercarea de a te proteja.

Îşi încrucişă braţele la piept, mulţumită de logica ei incontestabilă.

Şi, dacă punea problema în felul acesta, ştiam că avea dreptate. M-am pleoştit pe scaunul meu, brusca mea speranţă fiind înfrântă. Edward se relaxa lângă mine.

Îmi aminti şoptit în ureche:

— Nu pentru că ţi-e frică.

— Oh, spuse Alice şi o chipul ei deveni brusc inexpresiv. Apoi deveni ursuză. Urăsc momentele când oamenii îmi spun în ultima clipă că nu mai vin. Asta înseamnă că acum lista de invitaţi este de şaizeci şi cinci...

— Şaizeci şi cinci!

Am făcut din nou ochii mari. Nu aveam atât de mulţi prieteni. Cunoşteam eu atâţia oameni?

— Cine nu mai vine? se întrebă Edward ignorându-mă.

— Renée.

— Poftim? am icnit eu.

— Avea de gând să-ţi facă o surpriză de absolvire, dar a intervenit ceva. Vei avea un mesaj de la ea când vei ajunge acasă.

Mi-am permis să mă bucur de sentimentul de uşurare un moment. Indiferent ce a intervenit, eram etern recunoscătoare. Dacă ar fi venit acum în Forks... Nici nu voiam să mă gândesc, îmi exploda capul.

Când am ajuns acasă, beculeţul de mesaje pâlpâia. M-am simţit din nou uşurată când am ascultat-o pe mama descriindu-mi accidentul lui Phil pe terenul de baseball – în timp ce demonstra o pasă, se încurcase cu persoana care trebuia să prindă mingea şi îşi fracturase femurul; era în totalitate dependent de ea şi nu avea cum să-l lase sub nici o formă singur. Mama mea încă-şi mai cerea scuze când mesajul se întrerupse.

— Ei bine, cu una am rezolvat, am oftat eu.

— Care una?

— O persoană din cauza căreia nu mai trebuie să-mi fac griji că va fi ucisă săptămâna asta.

Îşi dădu ochii peste cap.

— De ce nu luaţi tu şi cu Alice chestia asta în serios? am vrut eu să ştiu. Este o situaţie gravă.

El zâmbi.

— Ai încredere.

— Minunat, am mormăit eu.

Am ridicat receptorul şi am format numărul lui Renée. Ştiam că avea să fie o conversaţie lungă, dar şi că nu va trebui să contribui eu

cu mult la ea.

Ascultam pur şi simplu şi o asiguram de fiecare dată când apucam să spun şi eu ceva: nu eram dezamăgită, nu eram supărată, nu suferam. Ea trebuia să-l ajute pe Phil să se însănătoşească.

I-am transmis „multă sănătate” lui Phil şi i-am promis că o voi suna şi-i voi povesti fiecare detaliu de la absolvirea promoţiei liceului Forks. Într-un târziu, a trebuit să-i spun că am nevoie disperată de timp să învăţ pentru examenele finale ca să închei convorbirea.

Răbdarea lui Edward era nesfârşită. A aşteptat politicos cât a durat conversaţia, jucându-se cu părul meu şi zâmbind de fiecare dată când ridicam privirea. Probabil că era superficial să observ aşa ceva în timp ce aveam lucruri mult mai importante la care să mă gândesc, dar zâmbetul lui încă-mi tăia respiraţia. Era atât de frumos încât uneori îmi era greu să mă gândesc la altceva, îmi era greu să mă concentrez la necazurile lui Phil sau la scuzele lui Renée, sau la armatele ostile de vampiri. La urma urmei eram doar om.

De îndată ce am închis, m-am ridicat pe vârfuri să-l sărut, îşi puse mâinile în jurul taliei mele şi mă ridică pe dulapul din bucătărie ca să nu trebuiască să mă întind atât de mult. Lucrul acesta îmi conveni de minune. Mi-am strâns braţele în jurul gâtului lui şi m-am topit la pieptul lui rece.

Ca de obicei, se retrase mult prea devreme.

M-am îmbufnat. El râse de expresia feţei mele în timp ce se eliberă de braţele şi picioarele mele. Se sprijini de dulap chiar lângă mine şi-mi puse uşor un braţ pe umeri.

— Ştiu că tu crezi că mă controlez perfect, dar nu e chiar aşa.

— Aş vrea eu, am oftat eu. Oftă şi el.

— Mâine după şcoală, spuse el, schimbând subiectul, merg la vânat cu Carlisle, Esme şi Rosalie. Numai câteva ore – ne ţinem aproape. Alice, Jasper şi Emmett ar trebui să fie în stare să aibă grijă de tine.

— Ah, am mormăit eu. A doua zi era prima zi de examene şi stăteam doar jumătate din program. Aveam matematica şi istoria – singurele două provocări dintre obiectele la care dădeam eu – aşa că urma să-mi petrec aproape toată ziua fără el, fără să am vreo ocupaţie în afară de aceea de a-mi face griji. Urăsc să fiu dădăcită.

— E temporar, îmi promise el.

— Jasper se va plictisi. Emmett va face glume pe seama mea.

— Se vor pună cât mai bine posibil.

— Sigur, am bombănit eu.

Apoi mi-am adus aminte că mai aveam şi altă opţiune în afară de aceea de a fi dădăcită.

— Ştii… nu am mai fost în La Push de la petrecerea aceea la grătar.

I-am privit faţa cu atenţie să văd orice schimbare în expresie. Ochii i se îngustară aproape imperceptibil.

— Aş fi în siguranţă acolo, i-am amintit eu. Se gândi la asta timp de câteva secunde.

— Probabil că ai dreptate.

Faţa îi era calmă, poate puţin crispată. Îmi stătea pe limbă să-l întreb dacă ar prefera să stau aici, dar gândul la glumeţul de Emmett nu-mi dădea pace aşa că am schimbat subiectul.

— Ţi-este sete deja? am întrebat eu, întinzând mâna să mângâi umbra uşoară de sub ochii lui.

Irişii încă îi erau de un auriu profund.

— Nu chiar.

Păru să ezite înainte să răspundă, lucru care mă surprinse. Am aşteptat o explicaţie.

— Vrem să fim cât de puternici se poate, îmi explică el încă şovăielnic. Probabil că vom mai vâna pe drum, în căutare de o pradă mare.

— Asta vă face mai puternici?

El îmi cercetă faţa, dar nu citi pe chipul meu decât pură curiozitate.

— Da, spuse el într-un târziu. Sângele uman ne face cei mai puternici, deşi doar din punctul de vedere al înverşunării. Jasper s-a gândit să trişăm – oricât de mult ar urî ideea, gândeşte practic – , dar nu va veni cu propunerea asta. Ştie ce va spune Carlisle.

— Ar ajuta? am întrebat eu încet.

— Nu contează. Nu vom schimba ceea ce suntem.

M-am încruntat. Dacă ceva ne-ar ajuta să ne creştem şansele... apoi m-am cutremurat, realizând că eram dispusă să accept moartea unui străin pentru a-l proteja pe el. M-am îngrozit de mine însămi, dar nici nu am fost în stare să neg lucrul acesta.

El schimbă subiectul din nou.

— Evident că de asta sunt ei atât de puternici. Nou-născuţii sunt plini de sânge uman, de sângele lor care reacţionează la schimbare. Rămâne în ţesuturile lor şi le dă putere. Corpul lor îl foloseşte încetul cu încetul, aşa cum a spus Jasper, iar puterea începe să scadă după un an.

— Cât de puternică voi fi eu? El rânji.

— Mai puternică decât mine.

— Mai puternică decât Emmett? Rânji şi mai tare.

— Da. Fă-mi o favoare şi provoacă-l la un meci de skandenberg. Va fi o experienţă benefică pentru el.

Am râs. Suna atât de ridicol!

Apoi am oftat şi am sărit de pe dulap pentru că nu mai puteam amâna. Trebuia să tocesc şi încă mult. Din fericire aveam ajutorul lui

Edward, care era un meditator excelent – de vreme ce ştia absolut orice. M-am gândit că problema mea cea mai mare va fi doar să reuşesc să mă concentrez asupra testelor.

Dacă nu eram atentă, puteam să scriu la istorie un eseu despre războaiele vampirilor din Sud.

Am făcut o pauză să-l sun pe Jacob şi Edward se dovedi la fel de răbdător ca atunci când vorbisem la telefon cu Renée. Se juca din nou cu părul meu.

Deşi era miezul zilei, telefonul meu îl trezi pe Jacob şi la început fu morocănos. S-a înveselit imediat când l-am întrebat dacă pot să vin în vizită a doua zi. Cei care învăţau la şcoala din Quileute intraseră deja în vacanţa de vară aşa că mi-a spus să vin cât de devreme pot. Eram încântată să am altă opţiune în afară de aceea de a sta cineva după mine. Aveam puţin mai multă demnitate dacă-mi petreceam ziua cu Jacob.

Am pierdut o parte din demnitatea aceea când Edward a insistat din nou să mă ducă la linia de graniţă, ca şi cum aş fi un copil dat de la un custode la altul.

— Ce-ai făcut la examene? mă întrebă Edward pe drum ca să facă conversaţie.

— La istorie a fost uşor, dar nu sunt la fel de sigură şi de matematică. Mi s-a părut prea logic totul, deci probabil că am picat.

El râse.

— Sunt convins că te-ai descurcat de minune. Sau, dacă într-adevăr eşti îngrijorată, aş putea să-l mituiesc pe domnul Varner să-ţi dea zece.

— Ăăă, mersi, dar nu.

El râse din nou, dar se opri brusc când luă ultima curbă şi văzu maşina roşie care mă aştepta. Se încruntă concentrat după care, în timp ce parca maşina, oftă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu cu mâna pe portieră. El îşi scutură capul.

— Nimic.

Ochii i se îngustară în timp ce se uita prin parbriz la cealaltă maşină. Mai văzusem privirea aceea.

— Doar nu-l asculţi pe Jacob, nu? l-am acuzat eu.

— Nu e uşor să ignori pe cineva care strigă în gura mare.

— Oh! M-am gândit la asta o secundă. Şi ce strigă el în gura mare? am şoptit eu.

— Sunt ferm convins că-ţi va spune chiar el, spuse Edward pe un ton enervat.

Aş fi insistat pe tema asta, dar apoi Jacob claxonă de două ori – două claxoane rapide şi nerăbdătoare.

— Ce nepoliticos, mârâi Edward.

— Aşa este Jacob, am oftat eu şi m-am grăbit să ies înainte ca Jacob să facă ceva prin care să-l provoace pe Edward să-şi arate cu adevărat colţii.

I-am făcut cu mâna lui Edward înainte să mă urc în Rabbit; şi, de la distanţă părea supărat din cauza claxonului... sau din cauza gândurilor lui Jacob. Dar ochii mei erau slabi şi estimau greşit tot timpul.

Aş fi vrut ca Edward să vină la mine. Aş fi vrut să-i fac pe amândoi să iasă din maşinile lor şi să dea mâna şi să fie prieteni – să fie Edward şi Jacob, şi nu un vampir şi un vârcolac. Era ca şi cum aveam din nou magneţii aceia încăpăţânaţi în mână şi-i ţineam aproape unul de celălalt, forţând natura să se sfideze singură...

Am oftat şi am urcat în maşina lui Jacob.

— Salut, Bells.

Tonul lui Jake era vesel şi vocea aproape tărăgănată. I-am examinat faţa în timp ce se uita la drum, conducând spre La Push puţin mai repede decât mine, dar mai încet decât Edward.

Jacob arăta diferit, poate chiar bolnav. Îi cădeau ochii în gură de oboseală şi era tras la faţă. Părul lui ţepos stătea în toate direcţiile; îi ajungea aproape până la bărbie în unele locuri.

— Te simţi bine, Jake?

— Sunt doar obosit, reuşi el să spună înainte să fie copleşit de un căscat masiv. Ce vrei să facem astăzi? mă întrebă el după ce se opri din căscat.

M-am uitat la el un moment.

— Hai să stăm deocamdată pe la tine pe acasă, am propus eu. Nu părea să fie în stare de mai mult de atât. Putem mergem cu motocicletele mai târziu.

— Sigur, sigur, spuse el, căscând din nou.

Nu era nimeni acasă la Jacob, lucru care mi se păru ciudat. Mi-am dat seama că nu mi-l puteam imagina pe Billy altundeva decât acolo.

— Unde-i tatăl tău?

— La familia Clearwater. A început să petreacă mai mult timp acolo de la moartea lui Harry. Sue se simte singură.

Jacob se aşeză pe canapeaua veche care nu era mai mare decât un divan şi se înghesui pe-o parte să-mi facă şi mie loc.

— Oh, drăguţ din partea lui. Săraca Sue!

— Mda... are nişte probleme... Ezită. Cu copiii ei.

— Sigur că da, trebuie să le fie greu lui Seth şi lui Leah să-şi piardă tatăl...

— Îhî, mă aprobă el, pierdut în gânduri.

Luă telecomanda şi începu să schimbe posturile pe televizor fără să pară că se gândeşte la asta. Căscă iar.

— Ce-i cu tine, Jake? Arăţi ca un zombi.

— Am dormit cam două ore azi-noapte şi patru ore noaptea trecută, îmi spuse el. Îşi întinse încet braţele lungi şi i-am auzit încheieturile pocnind când le îndoi. Îşi puse braţul stâng de-a lungul spătarului canapelei din spatele meu şi se lăsă pe spate să-şi sprijine capul de perete. Sunt epuizat.

— De ce nu dormi? l-am întrebat eu. Se strâmbă.

— Sam e cam încăpăţânat. Nu are încredere în strigoi. Am tot făcut ture duble vreo două săptămâni şi încă nu s-a atins nimeni de mine, dar el tot nu crede. Aşa că sunt cam pe cont propriu acum.

— Ture duble? Asta din cauză că încerci să mă protejezi pe mine! Jake, nu e bine deloc! Ai nevoie de somn. Eu o să fiu bine.

— Nu e mare lucru. Ochii lui deveniră brusc mai alerţi. Hei, ai mai aflat cine a fost în camera ta? Ştii ceva nou?

I-am ignorat a doua întrebare.

— Nu, nu am aflat nimic despre... ăăă... oaspetele meu.

— Atunci să fiu prin preajmă, spuse el cu ochii aproape să se închidă.

— Jake... am început eu să mă plâng.

— Hei, măcar atât pot să fac şi eu – ţi-am oferit servitute eternă, mai ţii minte? Sunt sclavul tău pe viaţă.

— Dar eu nu vreau nici un sclav! Nu deschise ochii.

— Dar ce vrei, Bella?

— Îl vreau pe prietenul meu Jacob – şi nu-l vreau pe jumătate mort, rănit în cine ştie ce încercare nechibzuită...

Mi-o tăie din scurt:

— Priveşte lucrurile astfel – sper să pot da de un vampir pe care am voie să-l ucid, OK?

Nu am răspuns. Se uită la mine, aşteptându-mi reacţia.

— Glumesc, Bella. M-am uitat la televizor.

— Deci, ai ceva planuri speciale pe săptămâna viitoare? E absolvirea. Uau! Eveniment important.

Vocea îi deveni inexpresivă, aproape tărăgănată şi arăta de-a dreptul istovit când ochii i se închiseră din nou – de data asta nu de epuizare, ci pentru că nu era de acord cu ce avea să se întâmple şi de negare. Mi-am dat seama că absolvirea încă mai avea o semnificaţie oribilă pentru el, deşi intenţiile mele fuseseră acum dejucate.

— Nu am planuri speciale, am spus eu cu grijă, sperând că îl vor linişti asigurările mele fără să-mi ceară alte explicaţii. Nu voiam să vorbesc despre asta acum. Pe de o parte, nu aveam poftă acum de o discuţie dificilă. Pe de altă parte, ştiam că-mi va ghici imediat frământările. Păi, am o petrecere de absolvire. A mea. Am scos un zgomot dezgustat. Alice iubeşte petrecerile şi a invitat tot oraşul acasă la ea în noaptea aia. Va fi groaznic.

Deschise ochii când am început să vorbesc şi un zâmbet uşurat îi făcu faţa să pară mai puţin epuizată.

— Eu nu am fost invitat. Mă simt jignit, mă tachina el.

— Consideră-te invitat. Se presupune că e petrecerea mea, deci ar trebui să am voie să invit pe cine vreau.

— Mersi, spuse el sarcastic, ochii închizându-i-se încă o dată fără să vrea.

— Mi-ar plăcea să vii, am spus eu fără prea multă speranţă. Ar fi mai distractiv. Mă refer, pentru mine.

— Sigur, sigur, mormăi el. Ar fi foarte... Înţelept... Nu mai continuă ce voia să spună.

După câteva secunde sforăia deja.

Bietul Jacob. I-am studiat chipul care era în lumea viselor şi îmi plăcea ce vedeam. Când dormea, orice urmă de înverşunare şi amărăciune dispărea şi dintr-odată devenea băiatul care-mi fusese cel mai bun prieten înainte ca toate prostiile astea cu vârcolaci să ne stea în drum. Arăta mult mai tânăr. Arăta ca Jacob al meu.

M-am cuibărit pe canapea aşteptând să-şi facă somnul, sperând ca va dormi o perioadă mai lungă de timp să mai recupereze din ce-a pierdut. Am dat de pe un canal pe altul, dar nu prea aveai ce vedea. Am lăsat la o emisiune de gătit, ştiind, în timp ce priveam, că nu depusesem niciodată atât de mult efort pentru a-i pregăti cina lui Charlie. Jacob continuă să sforăie din ce în ce mai zgomotos. Am închis televizorul.

Eram ciudat de relaxată, aproape că îmi era şi mie somn. Casa aceasta mi se părea mai sigură decât a mea, poate din cauză că aici nu venise nimeni să mă caute. M-am ghemuit şi eu pe canapea, gândindu-mă să trag un pui de somn. Şi poate aş fi adormit dacă sforăitul lui Jacob nu ar fi fost imposibil de ignorat. Aşa că în loc să dorm mi-am lăsat mintea să umble aiurea.

Terminasem examenele şi majoritatea fuseseră floare la ureche. Matematica, singura excepţie, era de domeniul trecutului, fie că luam, fie că picam examenul. Liceul luase sfârşit şi nici nu ştiam cum mă simţeam. Nu puteam privi obiectiv evenimentul care era atât de strâns legat de sfârşitul vieţii mele umane.

M-am întrebat oare cât mai plănuia Edward să folosească scuza cu „nu pentru că ţi-e frică”. Va trebui să pun piciorul în prag odată şi odată.

Dacă mă gândeam practic, ştiam că avea mai mult sens să-l rog pe Carlisle să mă schimbe în secunda în care absolveam. Forks devenise o zonă la fel de periculoasă ca una de război. Nu, Forks era o zonă de război. Şi ca să nu mai spun... ar fi o scuză perfectă să lipsesc de la petrecerea de absolvire. Am zâmbit în sinea mea când m-am gândit la acesta ca la cel mai trivial dintre motive pentru a mă

schimba. Prostesc... şi totuşi irezistibil.

Dar Edward avea dreptate – nu eram încă pe deplin pregătită.

Şi nu voiam să fiu practică. Doream ca Edward să fie cel care să mă schimbe. Nu era o dorinţă iraţională. Nu mă îndoiam că la două secunde după ce m-ar muşca cineva cu adevărat şi veninul ar începe să-mi ardă prin vene nu mi-ar mai păsa cu adevărat cine a făcut-o. Aşa că nu ar trebui să aibă importanţă.

Era greu de definit, chiar şi pentru mine, de ce conta. Voiam ca el să facă alegerea – să vrea să mă păstreze atât de mult încât nu doar să aştepte să fiu schimbată, ci să facă în aşa fel încât să mă păstreze. Era o copilărie din partea mea, dar îmi plăcea ideea ca buzele lui să fie ultimul lucru bun pe care să-l simt. Chiar mai jenant decât atât, un lucru pe care nu aveam să-l spun niciodată cu glas tare, voiam ca veninul lui să mi se împrăştie în trup. M-ar face a lui într-un mod tangibil, cuantificabil.

Dar ştiam că se va ţine morţiş de planul lui cu măritişul – pentru că-şi dorea în mod clar o întârziere şi până acum îi mergea de minune. Am încercat să-mi imaginez cum le-aş spune părinţilor mei că mă mărit vara asta. Să le spun Angelei şi lui Ben, şi lui Mike. Nu puteam. Nu-mi găseam cuvintele. Era mai uşor să le spun că mă fac vampir. Şi sunt sigură că măcar mama mea – de-ar fi să-i spun tot adevărul în detaliu – s-ar opune cu mai multă tărie măritişului meu decât preschimbării mele în vampir. M-am strâmbat în sinea mea în timp ce mi-am imaginat expresia ei îngrozită.

Apoi, preţ de o clipă văzut în faţa ochilor aceeaşi imagine ciudată cu mine şi cu Edward pe un leagăn de verandă, purtând haine din altă lume. O lume în care nimeni nu ar fi surprins dacă aş purta inelul lui pe deget. Un loc mai simplu, unde dragostea era definită mai simplu. Unu plus unu egal cu doi...

Jacob pufni şi se rostogoli pe o parte. Braţul lui ateriză de pe spătarul canapelei şi mă lipi de corpul lui.

La naiba, dar greu mai era! Şi fierbinte. În doar câteva secunde nu am mai putut de cald.

Am încercat să mă strecor de sub braţul său fără să-l trezesc, dar a trebuit să-l împing puţin şi, când braţul lui a căzut de peste mine, a deschis ochii brusc. A sărit în picioare, uitându-se panicat în jur.

— Ce? Ce? întrebă el dezorientat.

— Sunt doar eu, Jake. Iartă-mă că te-am trezit. Se întoarse să se uite la mine, clipind nedumerit.

— Bella?

— Bună, somnorosule.

— Oh Doamne! Am aţipit? Iartă-mă! Cât am dormit?

— Câteva ore.

— Am pierdut şirul.

Se aşeză din nou pe canapea lângă mine.

— Uau! Scuze, serios.

I-am mângâiat părul, încercând să-i netezesc şuviţele ciufulite.

— Nu-ţi cere scuze. Mă bucur că ai apucat să dormi puţin. El căscă şi se întinse.

— Sunt inutil de-o bucată de vreme. Nici nu-i de mirare că Billy e mereu plecat. Sunt atât de plictisitor!

— N-ai nimic, l-am asigurat eu.

— Ah, hai să mergem afară. Am nevoie de-o plimbare sau cad lat din nou.

— Jake, culcă-te la loc. Eu mă descurc. Îl sun pe Edward să vină să mă ia. Mi-am pipăit buzunarele în timp ce am spus asta şi mi-am dat seama că erau goale. La naiba, ar fi trebuit să împrumut telefonul. Cred că l-am lăsat în maşină. Am început să mă pregătesc.

— Nu! insistă Jacob, apucându-mă de mână. Nu, rămâi. Abia apuci să ajungi pe aici. Nu pot să cred că am irosit atât de mult timp.

În timp ce vorbea mă trase de pe canapea şi mă conduse afară, aplecându-şi capul când am trecut pragul. Se mai răcise afară cât dormise Jacob; aerul era rece pentru această perioadă a anului – probabil că ne păştea o furtună. Parcă eram în februarie, nu în mai.

Aerul rece îl învioră pe Jacob. Timp de un minut se plimbă de colo-colo prin faţa casei, trăgându-mă şi pe mine după el.

— Sunt un idiot, murmură el ca pentru sine.

— Ce s-a întâmplat, Jake? Ai adormit. Am ridicat din umeri.

— Voiam să vorbesc cu tine. Nu pot să cred.

— Vorbeşte cu mine acum.

Jacob îmi întâlni privirea preţ de o clipă, după care se uită repede înspre copaci. Aproape că roşi, dar era greu de spus din cauza pielii lui închise la culoare.

Mi-am amintit brusc ce-mi spusese Edward când m-a lăsat – că Jacob îmi va spune ce striga în gura mare în capul lui. Am început să-mi molfăi buza.

— Uite ce e, spuse Jacob. Plănuiam să fac asta puţin diferit. Râse şi mi se păru că râdea de el. Mai uşor, adăugă el. Aveam de gând să lucrez la asta, dar – şi se uită la norii care deveniseră mai întunecaţi odată cu trecerea după-amiezii – , dar acum nu mai am timp.

Râse din nou, emoţionat. Încă ne mai plimbam încet.

— Despre ce vorbeşti? am vrut eu să ştiu. El trase adânc aer în piept.

— Vreau să-ţi spun ceva. Şi tu ştii deja... dar cred că ar trebui să o spun cu glas tare oricum. Ca să nu mai fie niciodată nimic nelămurit pe tema asta.

M-am oprit din mers şi a trebuit să facă şi el acelaşi lucru. Mi-am retras mâna şi mi-am încrucişat braţele la piept. Am fost convinsă dintr-odată că nu voiam să ştiu ce avea el de gând să-mi spună.

Jacob se încruntă, umbrindu-şi ochii profunzi şi negri ca smoala. Se uită direct în ochii mei.

— Sunt îndrăgostit de tine Bella! spuse Jacob pe un ton puternic şi ferm. Bella, te iubesc. Şi vreau să mă alegi pe mine în locul lui. Ştiu că tu nu simţi la fel ca mine, dar am nevoie să ştii adevărul ca să ştii şi tu ce opţiuni ai. Nu aş vrea să ne stea în cale o problemă de comunicare.

15. PARIU

M-am uitat la el timp de un minut lung, mută de uimire. Nu ştiam ce să-i spun.

În timp ce se uita la expresia mea uluită, seriozitatea îi dispăru de pe faţă.

— OK, spuse el, rânjind. Asta a fost tot.

— Jake... Mă simţeam de parcă aveam ceva mare care-mi rămăsese în gât. Am încercat să mă eliberez. Nu pot – adică eu nu... trebuie să plec.

M-am răsucit, dar el m-a apucat de umeri şi m-a întors la loc.

— Nu, aşteaptă. Ştiu asta, Bella. Dar, uite ce e, răspunde-mi la o întrebare, OK? Chiar vrei să plec şi să nu mă mai vezi niciodată? Fii sinceră.

Îmi era greu să mă concentrez la întrebarea lui, aşa că mi-a luat cam un minut să-i răspund.

— Nu, nu vreau asta, am recunoscut eu într-un târziu. Jacob rânji din nou.

— Vezi?

— Dar nu te vreau în preajma mea din acelaşi motiv pentru care mă vrei tu în preajma ta, am obiectat eu.

— Atunci spune-mi exact de ce mă vrei lângă tine. M-am gândit cu atenţie.

— Îmi este dor de tine când nu eşti aici. Când eşti fericit, mi-am cântărit cu grijă vorbele, sunt şi eu fericită. Dar acelaşi lucru îl pot spune şi despre Charlie, Jacob. Faci parte din familie. Te iubesc, dar nu sunt îndrăgostită de tine. El încuviinţă din cap, netulburat.

— Dar mă vrei în preajma ta.

— Da, am oftat eu.

Era imposibil de descurajat.

— Atunci voi sta pe lângă tine.

— Eşti insistent, am mormăit eu.

— Da.

Mă mângâie pe obrazul drept cu vârfurile degetelor. I-am tras una peste mână.

— Crezi că măcar ai putea să fii mai cuminte? am întrebat eu iritată.

— Nu, nu cred: Decide tu, Bella. Poţi să mă ai aşa cum sunt – cu tot cu obrăznicie – sau deloc.

M-am uitat supărată la el.

— Eşti răutăcios.

— La fel şi tu.

Mă prinse cu garda jos replica lui şi am făcut un pas în spate fără să vreau. Avea dreptate. Dacă nu aş fi fost răutăcioasă – şi lacomă – i-aş fi spus că nu voiam să fiu prietenă cu el şi să plece. Nu era bine să-l ţin ca prieten din moment ce asta îi făcea rău. Nu ştiam ce făceam, dar am fost dintr-odată sigură că nu era nimic bun.

— Ai dreptate, am şoptit eu. El râse.

— Te iert. Încearcă doar să nu te superi prea tare pe mine. Pentru că m-am hotărât recent să nu mă dau bătut. Chiar este ceva irezistibil într-o cauză pierdută.

— Jacob. M-am uitat în ochii lui întunecaţi, încercând să-l fac să mă ia în serios. Îl iubesc, Jacob. E toată viaţa mea.

— Dar mă iubeşti şi pe mine, îmi aminti el. Ridică mâna când eram gata-gata să protestez. Nu în acelaşi fel, ştiu. Dar nici nu e viaţa ta. Nu mai este. Poate că era odată, dar a plecat. Şi acum trebuie să se obişnuiască cu rezultatul alegerii lui – cu mine. Mi-am scuturat capul.

— Eşti imposibil.

Deveni dintr-odată serios. Îmi luă bărbia în mână ţinând-o atât de tare că nu puteam să mă uit în altă parte decât în ochii lui.

— Până când inima ta va înceta să mai bată, Bella, spuse el. Eu voi fi aici – luptând. Să nu uiţi că mai ai şi alte opţiuni.

— Eu nu vreau alte opţiuni, l-am contrazis eu încercând fără succes să mă smucesc pentru a-mi elibera bărbia. Iar bătăile inimii mele sunt limitate, Jacob. Timpul aproape că a trecut.

Ochii i se îngustară.

— Cu atât mai multe motive să lupt – să lupt mai tare acum, cât mai pot, şopti el.

Încă-mi avea bărbia în mâni – degetele lui ţinând-o atât de tare încât mă durea – şi am văzut în ochii lui ce avea de gând să facă.

— N... am început eu să obiectez, dar era prea târziu. Buzele lui se zdrobiră de ale mele, oprindu-mi protestul. Mă sărută cu furie, sălbatic, cealaltă mână a lui fiind strâns încleştată în jurul gâtului meu, făcându-mi evadarea imposibilă. M-am împins în pieptul lui cu toată puterea, dar nu păru să observe. Gura lui era moale, în ciuda furiei, buzele lui împletindu-se cu ale mele într-un fel cald şi necunoscut.

L-am apucat de faţă încercând să-l împing, eşuând din nou. De data asta totuşi păru să observe, lucru care-l provocă şi mai tare. Buzele lui le forţară pe ale mele să se deschidă şi i-am simţit respiraţia fierbinte în gura mea.

Acţionând din instinct, mi-am lăsat mâinile să cadă de o parte şi de alta şi am rămas nemişcată. Am deschis ochii şi nu m-am mai opus, nu am mai simţit... doar am aşteptat să se oprească.

A funcţionat. Furia păru să i se evapore şi se îndepărtă de mine. Îşi apăsă buzele delicat de ale mele o dată, de două ori... de trei ori. M-am prefăcut că sunt o statuie şi am aşteptat.

Într-un târziu, îmi dădu drumul la faţă şi se îndepărtă.

— Ai terminat acum? am întrebat eu pe un ton inexpresiv.

— Da, oftă el.

Începu să zâmbească, închizând ochii. Mi-am tras braţul înapoi şi l-am aruncat înainte pocnindu-l peste gură cu câtă putere am putut să scot din trupul meu. Se auzi un pocnet.

— Au! AU! am ţipat eu, sărind de nebună în sus şi-n jos în timp ce-mi strângeam mâna la piept.

Era ruptă, se simţea. Jacob se uită şocat la mine.

— Te simţi bine?

— Nu, la naiba! Mi-ai rupt mana!

— Bella, ţi-ai rupt singură mâna. Acum nu mai ţopăi atâta şi lasă-mă să mă uit puţin la ea.

— Nu m-atinge! Mă duc direct acasă acum!

— Aduc maşina, spuse el cu calm.

Nici măcar nu-şi frecă falca aşa cum se întâmpla în filme. Ce patetic!

— Nu, mersi, am şuierat eu. Prefer să merg pe jos.

M-am întors să mă îndrept spre stradă. Mai aveam doar câţiva kilometri până la graniţă. Imediat ce mă îndepărtam de el, Alice avea să mă vadă. Va trimite pe cineva să mă ia.

— Lasă-mă doar să te duc acasă, insistă Jacob.

Avu în mod incredibil tupeul să-şi înfăşoare braţul în jurul taliei mele.

Am sărit ca arsă de lângă el.

— Bine! am mârâit eu. Du-mă! Abia aştept să văd ce-ţi face Edward! Sper să-ţi rupă gâtul, CÂINE insistent, greţos şi prost!

Jacob îşi dădu ochii peste cap. Mă conduse până la locul pasagerului şi mă ajută să urc. Începu să fluiere dinainte să ajungă pe locul şoferului.

— Nu te-am lovit deloc? am întrebat eu furioasă şi enervată.

— Glumeşti? Dacă nu ai fi început să ţipi, nici nu mi-aş fi dat seama că încercai să mă pocneşti. N-oi fi eu făcut din piatră, dar nici chiar aşa moale nu sunt.

— Te urăsc, Jacob Black.

— Asta e bine. Ura este un sentiment pasional.

— Îţi dau eu ţie pasiune, am bombănit eu pe sub mustaţă. Crimă, ultimul stagiu al pasiunii.

— Ei, hai, spuse el, vesel nevoie mare şi părând că i-ar veni să fluiere din nou. Sigur a fost mai bine decât dacă ai fi sărutat o piatră.

— Nici măcar pe aproape, i-am spus eu cu răceală. El îşi încreţi buzele.

— Spui doar aşa.

— Ba nu.

Păru să-l deranjeze asta o secundă, după care îşi reveni.

— Eşti doar supărată. Eu nu am deloc experienţă cu genul acesta de chestii, dar mie mi s-a părut incredibil.

— Îh, am mormăit eu.

— Te vei gândi la asta în seara asta. Când el crede că dormi, tu te vei gândi la opţiunile pe care le ai.

— Dacă mă voi gândi la tine în noaptea asta înseamnă că voi avea un coşmar.

Încetini maşina până când abia se târa şi se întoarse să se uite la mine cu ochii lui negri larg deschişi şi serioşi.

— Gândeşte-te doar cum ar putea fi, Bella, mă grăbi el cu vocea lui suavă şi entuziasmată. Pentru mine nu ar mai trebui să te schimbi. Ştii că Charlie ar fi fericit dacă m-ai alege pe mine. Te-aş putea proteja la fel de bine ca un vampir – poate chiar mai bine. Şi te-aş face fericită, Bella. Am atât de multe să-ţi ofer, lucruri pe care el nu ţi le poate oferi. Pariez că el nu te-ar putea săruta aşa niciodată – pentru că te-ar răni. Eu nu te-aş răni niciodată, Bella.

Mi-am ridicat mâna ruptă. El oftă.

— Aia nu a fost vina mea. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că aşa o să se întâmple.

— Jacob, eu nu pot fi fericită fără el.

— Nu ai încercat niciodată, mă contrazise el. Când a plecat, ţi-ai consumat toată energia ţinându-te cu dinţii de amintirea lui. Ai putea fi fericită dacă ai renunţa. Ai putea fi fericită cu mine.

— Nu vreau să fiu fericită cu nimeni în afară de el, am insistat eu.

— Nu vei fi niciodată la fel de sigură de el cum ai fi de mine. Te-a părăsit o dată, o mai poate face încă o dată.

— Nu, nu va face asta, am spus eu printre dinţii încleştaţi. Durerea amintirii mă biciui. Îmi venea să-l rănesc şi eu pe el. Şi tu m-ai părăsit o dată, i-am amintit eu pe un ton rece gândindu-mă la săptămânile în care se ascunsese de mine, la cuvintele pe care mi le aruncase în pădurea de lângă casa lui...

— Nu am făcut eu asta, mă contrazise el cu fervoare. Mi-au spus că nu am voie să-ţi spun – că nu era sigur pentru tine să fim împreună. Dar eu nu am plecat niciodată! Obişnuiam să alerg în jurul casei tale noaptea – cum fac şi acum. Să mă asigur că eşti bine.

Nu aveam de gând să-l las să-mi trezească acum compasiunea.

— Du-mă acasă. Mă doare mâna.

El oftă şi începu să conducă la o viteză normală, fiind atent la drum.

— Gândeşte-te doar, Bella.

— Nu, am spus eu cu încăpăţânare.

— Ba te vei gândi. La noapte. Şi eu mă voi gândi la tine în timp ce tu te vei gândi la mine.

— După cum am spus, un coşmar. El rânji la mine.

— Mi-ai răspuns la sărut.

Am icnit, strângându-mi inconştientă mâinile în pumni din nou, şuierând atunci când mâna ruptă reacţiona.

— Te simţi bine? mă întrebă el.

— Ba nu am făcut aşa ceva.

— Crede-mă că îmi dau seama.

— În mod evident nu-ţi dai seama – nu-ţi răspundeam la sărut, încercam să te îndepărtez, idiotule!

El râse încet din gât.

— Te aperi. Aproape exagerat de defensivă, aş spune eu. Am tras adânc aer în piept. Nu avea nici un rost să mă cert cu el; oricum ar răstălmăci orice aş fi spus. M-am concentrat asupra mâinii mele, încercând să întind degetele, să-mi dau seama unde era ruptă. Am simţit nişte dureri tăioase răzbătându-mi prin încheieturile degetelor. Am gemut.

— Chiar îmi pare rău pentru mâna ta, spuse Jacob părând aproape sincer. Data viitoare când vei vrea să mă mai loveşti, foloseşte o bâtă de baseball sau o rangă, OK?

— Să nu-ţi închipui că am să uit sfatul tău, am mormăit eu. Nu mi-am dat seama unde mergeam până când nu am ajuns pe strada mea.

— De ce m-ai adus aici? am vrut eu să ştiu. Se uită nedumerit la mine.

— Am crezut că ai spus că vrei acasă.

— Ah. Presupun că nu mă poţi duce acasă la Edward? Am scrâşnit din dinţi nemulţumită.

Faţa i se contorsionă de durere şi mi-am dat seama că asta îl afectase mai mult decât orice altceva am spus.

— Aici este casa ta, Bella, spuse el încet.

— Da, dar locuieşte vreun doctor aici? am întrebat eu, ridicând mâna din nou.

— Oh! Se gândi un minut. Te duc la spital. Sau te duce Charlie.

— Nu vreau să merg la spital. E jenant şi inutil.

Opri maşina în faţa casei, stând pe gânduri cu o expresie nesigură. Maşina de poliţie a lui Charlie era pe alee. Am oftat.

— Du-te acasă, Jacob.

M-am dat jos din maşină cu greu şi m-am îndreptat spre casă. În spatele meu, motorul se opri şi am fost mai puţin surprinsă decât enervată să-l văd pe Jacob lângă mine.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el.

— Voi pune nişte gheaţă pe mână după care îl voi suna pe Edward şi-l voi ruga să mă ducă la Carlisle să-mi oblojească mâna. Apoi, dacă te mai prind încă aici, mă duc să caut o rangă.

Am mers în linişte prin camera din faţă unde Charlie stătea tolănit pe canapea.

— Bună, copii, spuse el rămânând aşezat. Mă bucur să te văd aici, Jake.

— Bună, Charlie, răspunse Jacob relaxat, oprindu-se. Eu m-am dus încet în bucătărie.

— Ce-i cu ea? se întrebă Charlie.

— Crede că şi-a rupt mâna, l-am auzit pe Jacob spunându-i. M-am dus la frigider şi am scos o tavă cu gheaţă.

— Cum a reuşit?

Fiind tatăl meu, mi-am închipuit că Charlie ar fi mai puţin amuzat şi mai îngrijorat. Jacob râse.

— M-a pocnit.

Râse şi Charlie, iar eu m-am încruntat în timp ce am lovit cu tava de marginea chiuvetei. Gheaţa căzu în chiuvetă şi am luat o mână plină de cuburi cu mâna mea bună şi le-am pus într-un prosop

de pe dulap.

— De ce te-a pocnit?

— Pentru că am sărutat-o, spuse Jacob fără pic de ruşine.

— Bravo ţie, băiete! îl felicită Charlie.

Mi-am încleştat dinţii şi m-am dus să iau telefonul. Am format numărul de mobil al lui Edward.

— Bella? răspunse el de la primul ţâr. Părea mai mult decât uşurat – era încântat. Auzeam motorul Volvo-ului pe fundal; era deja în maşină – asta-i bine. Ai lăsat telefonul... iartă-mă, te-a dus Jacob acasă?

— Da, am mormăit eu. Vii să mă iei, te rog?

— Imediat, spuse el deodată. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să se uite Carlisle la mâna mea. Cred că mi-am rupt-o. În camera din faţă se făcuse linişte şi m-am întrebat când avea Jacob de gând să fugă. Am zâmbit sinistru imaginându-mi cât de prost trebuie să se simtă.

— Ce s-a întâmplat? vru Edward să ştie, vocea devenindu-i plată.

— L-am lovit pe Jacob, am recunoscut eu.

— Bun, spuse el satisfăcut. Deşi îmi pare rău că te-ai rănit. Am râs o dată pentru că părea la fel de mulţumit ca şi Charlie.

— Aş fi vrut eu să-l rănesc pe el, am oftat eu nemulţumită. Nu i-am făcut nici un rău.

— Pot să repar eu asta, se oferi el.

— Speram că ai să zici asta. Urmă o pauză scurtă.

— Nu e genul tău să spui din astea, spuse el îngrijorat. Ce a făcut atât de grav?

— M-a sărutat, am mârâit eu.

Tot ce am auzit de la celălalt capăt al liniei a fost sunetul motorului accelerând.

În camera cealaltă, Charlie vorbi din nou.

— Poate ar trebui s-o iei din loc, Jake, sugeră el.

— Cred că mai stau pe aici, dacă nu te superi.

— E înmormântarea ta, nu a mea, bombăni Charlie.

— Câinele mai e acolo? vorbi Edward din nou.

— Da.

— Sunt chiar după colţ, spuse el întunecat, întrerupând convorbirea.

În timp ce închideam zâmbind telefonul, i-am auzit maşina gonind pe stradă. Frânele lui protestară zgomotos când opri în faţa casei. M-am dus să-i deschid uşa.

— Ce-ţi mai face mâna? întrebă Charlie când am trecut pe lângă el.

Charlie părea că nu se simte în largul lui. Jacob stătea tolănit

pe canapea lângă el, o întruchipare a calmului. Am ridicat pachetul de gheaţă să i-o arăt.

— Se umflă.

— Poate ar trebui să te iei de cineva de înălţimea ta, îmi sugeră Charlie.

— Poate, am aprobat eu.

Am mers să deschid uşa. Edward aştepta.

— Dă-mi să văd, murmură el.

Îmi examina delicat mâna, atât de delicat că nu mă duru deloc. Mâinile lui erau aproape la fel de reci ca gheaţa şi-mi făceau bine pe piele.

— Cred că ai dreptate, e ruptă, spuse el. Sunt mândru de tine. Ai pus ceva forţă în lovitura asta.

— Câtă am avut. Am oftat. Se pare că nu îndeajuns de multă, îmi sărută delicat mâna.

— Mă ocup eu de asta, îmi promise el.

Apoi îl strigă pe Jacob pe nume, cu vocea potolită.

— Nu cumva, îl preveni Charlie.

L-am auzit pe Charlie urnindu-se de pe canapea. Jacob ajunse primul în hol şi, mult mai încet, dar nu cu mult în spate, veni şi Charlie. Expresia lui Jacob era vioaie şi nerăbdătoare.

— Nu vreau bătăi pe aici, aţi înţeles? Charlie se uită doar la Edward când vorbi. Pot să mă duc să-mi pun insigna dacă asta-mi va face cererea mai oficială.

— Nu va fi necesar, spuse Edward pe un ton reţinut.

— De ce nu mă arestezi pe mine, tată? am sugerat eu. Eu sunt aia care împarte pumni în stânga şi-n dreapta.

Charlie ridică o sprânceană.

— Vrei să depui acuzaţie, Jake?

— Nu. Jacob rânji incorigibil. Sunt dispus să rezolv asta oricând.

Edward se strâmbă.

— Tată, nu ai pe aici vreo bâtă de baseball pe undeva în cameră? Vreau să o împrumut pentru un minut.

Charlie se uită la mine serios.

— Gata, Bella!

— Hai să mergem să se uite Carlisle la mâna ta înainte să ajungi la puşcărie, spuse Edward.

Îşi puse braţul în jurul meu şi mă trase spre uşă.

— Bine, am spus eu, sprijinindu-mă de el.

Acum că Edward era cu mine, nu mai eram atât de supărată. Mă simţeam în siguranţă şi nu mă mai durea mâna atât de tare.

Mergeam pe trotuar când l-am auzit pe Charlie şoptind panicat în spatele meu:

— Ce faci? Eşti nebun?

— Lasă-mă o clipă, Charlie, răspunse Jacob. Nu-ţi face griji, vin imediat.

M-am uitat în urmă şi am văzut că Jacob venea după noi, oprindu-se să închidă uşa în faţa surprinsă şi neliniştită a lui Charlie.

La început Edward îl ignoră, conducându-mă la maşină. Mă ajută să urc, închise portiera, după care se întoarse pe trotuar cu faţa la Jacob.

Am scos neliniştită capul prin fereastra deschisă. Îl vedeam pe Charlie în casă, cum trăgea cu ochiul printre draperiile din sufragerie.

Jacob era relaxat, cu braţele încrucişate la piept, dar muşchii fălcii îi erau încordaţi.

Edward vorbi pe un ton atât de paşnic şi politicos, lucru care, în mod ciudat, îi făcea cuvintele să pară uşor mai ameninţătoare.

— Nu am de gând să te ucid, pentru că lucrul acesta ar supăra-o pe Bella.

— Nu ştiu ce să spun, am mormăit eu.

Edward se întoarse uşor să-mi zâmbească rapid. Faţa îi era calmă.

— Te-ar deranja mâine-dimineaţă, spuse el, mângâindu-mi obrazul cu degetele. Apoi se întoarse către Jacob. Dar dacă îi mai faci rău vreodată – şi nu-mi pasă a cui a fost vina, nu-mi pasă dacă se împiedică pur şi simplu sau dacă îi cade un meteorit din cer în cap – dacă mi-o dai înapoi într-o condiţie mai puţin perfectă decât ţi-am lăsat-o, vei alerga cu doar trei picioare, înţelegi, corcitură?

Jacob îşi dădu ochii peste cap.

— Cine crezi că mai vine aici? am bombănit eu. Edward continuă ca şi cum nu m-ar fi auzit:

— Şi dacă o mai săruţi vreodată, îţi voi rupe eu falca în locul ei, îi promise el, vocea fiindu-i încă politicoasă, de catifea, fatală.

— Şi dacă vrea ea? lungi Jacob vorba arogant.

— Ha! am pufnit eu.

— Dacă asta îşi doreşte ea, atunci eu nu mă voi opune. Edward ridică din umeri, perfect relaxat. Ai putea totuşi să aştepţi până îţi spune ea că vrea, în loc să ai încredere în propria interpretare a limbajului trupului – dar e faţa ta.

Jacob rânji.

— Ai vrea tu, am mormăit eu.

— Da, ar vrea, murmură Edward.

— Ei bine, dacă ai terminat să-mi răscoleşti prin cap, spuse Jacob puţin enervat, de ce nu te duci să ai grijă de mâna ei?

— Încă ceva, spuse Edward încet. Şi eu voi lupta pentru ea. Ar trebui să ştii asta. Nu iau nimic de bun şi voi lupta de două ori mai mult decât tine.

— Bun, mârâi Jacob. Nu are nici un haz să baţi pe cineva care nu luptă.

— Ea este a mea. Vocea înceată a lui Edward deveni dintr-odată întunecată şi nu la fel de stăpânită ca mai înainte: Nu am spus că voi lupta corect.

— Nici eu.

— Succes atunci. Jacob încuviinţă din cap.

— Da, fie să câştige cel mai bun bărbat.

— Sună corect... căţeluşule.

Jacob se strâmbă scurt, după care se stăpâni şi se aplecă după Edward să-mi zâmbească. Am mârâit în semn de răspuns.

— Sper să se vindece repede mâna ta. Chiar îmi pare rău că te-ai rănit.

Mi-am întors copilăreşte faţa de la el.

Nu mi-am ridicat privirea când Edward merse în jurul maşinii şi se urcă pe locul şoferului, aşa că nu am ştiut dacă Jacob s-a întors în casă sau a rămas acolo să se uite la mine.

— Cum te simţi? mă întrebă Edward în timp ce porni maşina.

— Supărată. El chicoti.

— Mă refeream la mâna ta. Am ridicat din umeri.

— Am avut eu şi răni mai grave.

— Adevărat, fu el de acord şi se încruntă.

Edward conduse în jurul casei spre garaj. Emmett şi Rosalie se aflau acolo, picioarele perfecte ale lui Rosalie, inconfundabile chiar şi acoperite de blugi, ieşind de sub jeepul imens al lui Emmett. Emmett stătea lângă ea cu o mână întinsă sub jeep, spre ea. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că el era acolo pe post de cric.

Emmett se uită curios când Edward mă scoase cu grijă din maşină. Ochii îi căzură pe mâna pe care o ţineam ghemuită la piept. Emmett rânji.

— Iar ai căzut, Bella?

I-am aruncat o privire înfiorătoare.

— Nu, Emmett. Am pocnit un vârcolac în faţă. Emmett clipi, după care izbucni într-un râs isteric.

Când Edward mă conduse pe lângă ei, Rosalie spuse ceva de sub maşină.

— Jasper o să câştige pariul, spuse el cu un aer de superioritate.

Emmett se opri dintr-odată din râs şi se uită la mine cu nişte ochi evaluatori.

— Ce pariu? am vrut eu să ştiu, oprindu-mă.

— Hai să mergem la Carlisle, mă grăbi Edward. Se uită la Emmett, clătinând din cap aproape imperceptibil.

— Ce pariu? am insistat eu şi m-am întors spre el.

— Mersi, Rosalie, mormăi el, în timp ce-şi strânse braţul mai tare în jurul taliei mele şi mă trase spre casă.

— Edward... am mormăit eu.

— E o copilărie, ridică el din umeri. Lui Emmett şi lui Jasper le place să parieze.

— Lasă că-mi spune el Emmett.

Am încercat să mă întorc, dar braţul lui era ca de fier în jurul meu. Oftă.

— Au pariat pe cât de multe ori... o să te pierzi cu firea în primul an.

— Oh! M-am strâmbat, încercând să-mi ascund groaza bruscă ce m-a cuprins când mi-am dat seama la ce se referea. Au pariat pe câţi oameni ucid eu?

— Da, recunoscu el fără să vrea. Rosalie crede că temperamentul tău va face ca şansele să fie de partea lui Jasper.

M-am simţit puţin ameţită.

— Jasper a pariat pe cei mai mulţi.

— Îl vei face să se simtă mai bine dacă îţi va fi greu să te adaptezi. S-a săturat să fie el mereu veriga slabă.

— Sigur. Sigur că îmi va fi. Cred că aş putea să ucid câţiva de dragul lui Jasper.

De ce nu? Mă bâlbâiam, vocea fiindu-mi de o monotonie seacă. Vedeam deja în cap titluri de ziare, liste de nume... Mă strânse.

— Nu trebuie să-ţi faci griji acum cu privire la asta. De fapt, nu trebuie să-ţi faci griji deloc, dacă nu vrei.

Am gemut şi Edward, gândindu-se că mă deranja durerea din mână, mă trase mai repede spre casă.

Mâna mea chiar era ruptă, dar nu aveam nimic grav, doar o fisură la unul dintre degete. Nu am vrut ghips şi Carlisle a spus că mă descurc şi cu faşă dacă promit că o ţin. Am promis.

Edward îşi dădea seama că nu aveam de gând să mă ţin de cuvânt în timp ce Carlisle se străduia să-mi fixeze faşa pe mână cu grijă. Şi-a făcut de câteva ori griji cu glas tare că mă durea, dar eu l-am asigurat că nu aveam dureri.

De parcă aş fi avut nevoie – sau aş fi avut loc – să îmi fac griji cu privire la încă ceva.

Toate poveştile lui Jasper cu privire la vampirii nou creaţi mi se învârteau în cap de când îmi explicase trecutul său. Acum că aflasem de pariul lui şi al lui Emmett, poveştile acelea îmi reveniră în minte. M-am întrebat întâmplător pentru ce pariau. Ce premiu putea să te motiveze din moment ce aveai deja totul?

Am ştiut mereu că eu voi fi diferită. Am sperat că voi fi la fel de puternică precum a spus Edward că voi fi. Puternică şi rapidă şi, cel mai mult dintre toate, frumoasă. Cineva care putea sta lângă Edward

şi va simţi că acolo este locul ei.

Am tot încercat să nu mă gândesc prea mult cum voi fi altfel. Sălbatică. Însetată de sânge. Poate nu voi reuşi să mă stăpânesc să nu omor oameni. Străini, oameni care nu mi-au făcut nici un rău. Oameni ca cei tot mai mulţi care mureau în Seattle, care aveau familii şi prieteni, şi viitor. Oameni care aveau viaţă. Iar eu aş putea fi monstrul care le-ar lua toate acestea.

Dar sinceră să fiu, mă descurcam cu partea asta – pentru că aveam încredere în Edward, aveam încredere absolută în el că m-ar împiedica să fac ceva ce aş regreta. Ştiam că mă va duce în Antarctica să vânez pinguini dacă-l rugam. Şi aş face tot ce ar trebui să fiu un om bun. Un vampir bun. Lucrul acesta m-ar fi făcut să chicotesc dacă nu aş fi avut grija asta nouă.

Pentru că, dacă într-adevăr aş putea să fiu astfel – ca în imaginile acelea de coşmar cu nou-născuţi pe care Jasper mi le întipărise în mine – oare aş mai fi eu? Şi, dacă tot ce aş vrea ar fi să omor oameni, ce s-ar întâmpla cu lucrurile pe care le vreau acum?

Edward era obsedat de ideea ca eu să nu pierd nimic cât timp eram încă om. De obicei, suna destul de prostesc. Nu erau prea multe experienţe umane pe care-mi era teamă să le pierd. Atâta timp cât îl aveam pe Edward, ce altceva aş mai fi putut cere?

M-am uitat la chipul lui în timp ce el îl privea pe Carlisle cum îmi îngrijeşte mâna. Nu exista nimic pe lume ce-mi doream mai mult decât să fiu împreună cu el. Oare se va schimba sau s-ar putea schimba asta?

Oare era vreo experienţă umană la care nu eram dispusă să renunţ?

16. EPOCA

„Nu am cu ce să mă îmbrac!” m-am plâns eu în sinea mea.

Toate hainele mele stăteau întinse pe pat; sertarele şi dulapurile mele erau goale. M-am holbat prin toate cotloanele goale în speranţa că va apărea ceva potrivit.

Cămaşa mea kaki era pe spătarul scaunului balansor, aşteptându-mă să descopăr ceva care mergea de minune cu ea. Ceva care să mă facă să arăt frumoasă şi matură. Ceva pe care să scrie ocazie specială. Nu aveam nici o idee.

Era aproape ora la care trebuia să plec, iar eu eram încă îmbrăcată cu pantalonii mei favoriţi şi vechi de trening. Dacă nu găseam ceva mai bun aici – şi şansele nu erau de partea mea – , urma să termin liceul îmbrăcată cu ei.

M-am uitat urât la grămada de haine de pe patul meu.

Ce mă scotea cel mai tare din sărite era faptul că ştiam exact ce aveam de gând să port dacă ar mai fi fost disponibilă – bluza mea roşie care fusese furată. Am dat un pumn în perete cu mâna sănătoasă.

— Vampir prost, hoţ şi enervant! am mârâit eu.

— Ce-am făcut? vru Alice să ştie.

Stătea sprijinită lejer de fereastra deschisă ca şi cum ar fi fost acolo în tot acest timp.

— Cioc, cioc, adăugă ca, rânjind.

— Chiar e atât de greu să mă aştepţi să-ţi deschid uşa? Aruncă o cutie plată şi albă pe pat.

— Sunt doar în trecere. M-am gândit că ai nevoie de ceva cu care să te îmbraci.

M-am uitat la pachetul mare pe care stătea deasupra garderobei mele nesatisfăcătoare şi m-am strâmbat.

— Recunoaşte, spuse Alice. Sunt o comoară la casa omului.

— Eşti o comoară la casa omului, am bombănit eu. Mersi.

— Ei bine, e plăcut să faci măcar ceva corect. Nu ştii cât de deranjant este – să pierzi lucruri cum am pierdut eu. Mă simt atât de neputincioasă. Atât de... normală.

Se făcu mică de groază la rostirea cuvântului.

— Nu-mi pot imagina cât de groaznic trebuie să fie. Să fii normală? Vai!

Ea râse.

— Cel puţin asta compensează pentru ce ţi-a luat hoţul tău enervant – acum trebuie doar să-mi dau seama ce nu văd în Seattle.

Când a spus cuvintele în ordinea aceea – cele două situaţii în aceeaşi propoziţie – mi-a picat fisa. Acel ceva care-mi scăpa şi care mă sâcâia de zile întregi, legătura importantă pe care nu reuşeam să o fac deveni deodată foarte clară. M-am uitat la ea, faţa fiindu-mi îngheţată cu expresia pe care o aveam deja.

— Nu ai de gând să o deschizi? întrebă ea.

Alice oftă când eu nu m-am mişcat imediat şi scoase chiar ea capacul cutiei. Luă ceva din cutie, dar nu m-am putut concentra să-mi dau seama ce era. Drăguţă, nu crezi? Am ales albastru pentru că ştiu că lui Edward îi place cel mai tare cum te prinde.

Nu ascultam.

— E tot aia, am şoptit eu.

— Ce este? vru ea să ştie. Nu mai ai nimic de genul acesta. Pentru numele lui Dumnezeu, ai o singură fustă!

— Nu, Alice! Dă-le încolo de haine şi ascultă-mă!

— Nu-ţi place?

Faţa lui Alice se întunecă de dezamăgire.

— Ascultă, Alice, nu vezi? E tot aia! Vampirul care mi-a intrat în cameră şi mi-a furat lucrurile are legătură cu vampirii noi din Seattle. Merg mână în mână!

Hainele îi alunecară printre degete şi căzură înapoi în cutie. Alice se concentră acum, vocea devenindu-i brusc ascuţită:

— De ce crezi asta?

— Mai ţii minte ce-a spus Edward? Că cineva foloseşte golurile din viziunile tale pentru a te împiedica să-i vezi pe nou-născuţi? Şi apoi ce ai spus tu mai înainte, că sincronizarea este prea perfectă – cât de grijuliu a fost hoţul să nu intre în contact cu nimeni ca şi cum ar fi ştiut că ai fi văzut asta. Alice, eu cred că ai avut dreptate şi el chiar a ştiut. Cred şi că el se folosea de golurile acelea. Şi ce şanse sunt ca doi vampiri diferiţi să ştie destule despre tine încât să facă asta, dar, şi mai mult de atât, să decidă să o facă în acelaşi timp? Nu se poate. Este unul singur. Este acelaşi. Cel care face armata este cel care mi-a furat mirosul.

Alice nu era obişnuită să fie luată prin surprindere. Îngheţă şi rămase nemişcată atât de mult timp încât am început să număr în gând în timp ce aşteptam. Nu s-a mişcat timp de două minute pe ceas. Apoi ochii ei se fixară din nou pe mine.

— Ai dreptate, spus ea pe un ton pierdut. Bineînţeles că ai dreptate. Şi dacă pui lucrurile astfel...

— Edward a greşit, am şoptit eu. Era un test... să vadă dacă merge. Să vadă dacă poate să intre şi să iasă în siguranţă atâta vreme cât nu face nimic ce ai putea tu să prevezi. Cum ar fi să mă ucidă... Şi nu mi-a luat lucrurile pentru a demonstra că m-a găsit. Mi-a furat mirosul... pentru ca ceilalţi să mă poată găsi.

Ochii ei erau căscaţi din cauza şocului. Aveam dreptate şi-mi dădeam seama că ştia şi ea asta.

— Oh, nu, spuse ea, numai mişcându-şi buzele.

Nu mă mai aşteptam ca emoţiile mele să mai aibă sens. Când mi-am dat seama că cineva crease o armată de vampiri – armata care a ucis cu bestialitate zeci de oameni din Seattle – cu scopul expres de a mă distruge pe mine, m-am simţit întrucâtva uşurată.

În parte pentru că am aflat de ce aveam sentimentul acela enervant că îmi scăpa ceva esenţial.

Dar mai ales din alt motiv.

— Bine, am şoptit eu, toată lumea se poate linişti. Nimeni nu încearcă până la urmă să-i extermine pe membrii familiei Cullen.

— Dacă tu ai impresia că asta s-a schimbat, te înşeli amarnic, spuse Alice printre dinţi. Dacă cineva o vrea pe una de-a noastră,

atunci va trebui să treacă de noi toţi pentru a ajunge la ea.

— Mersi, Alice. Dar cel puţin acum ştim ce vor de fapt. Trebuie să ajute şi asta la ceva.

— Poate, mormăi ea.

Începu să se plimbe de colo-colo prin cameră. Bum, bum – se auzi bătând un pumn în uşă. Am tresărit. Alice păru să nu observe.

— Nu eşti gata încă? întârziem! se plânse Charlie, părând scos din sărite.

Charlie nu suporta festivităţile mai mult decât mine. Cele mai multe bătăi de cap i le dădea obligaţia să se îmbrace elegant.

— Aproape. Mai lasă-mă un minut, am spus eu răguşit. Tăcu o jumătate de secundă.

— Plângi?

— Nu. Am emoţii. Du-te jos. L-am auzit coborând apăsat pe scări.

— Trebuie să plec, şopti Alice.

— De ce?

— Vine Edward. Dacă aude asta...

— Du-te, du-te! am grăbit-o eu imediat.

Edward ar înnebuni dacă ar afla. Nu puteam să-i ascund asta mult timp, dar poate ceremonia de absolvire nu era momentul potrivit pentru reacţia lui.

— Îmbracă-te! îmi ordonă ea în timp ce zbură pe fereastră.

Am făcut cum mi-a spus, îmbrăcându-mă în grabă.

Plănuisem să fac ceva mai sofisticat cu părul meu, dar nu mai aveam timp, aşa că l-am lăsat să stea drept şi plicticos ca în orice zi. Nu mai conta. Nu m-am obosit să mă uit în oglindă, aşa că nu aveam idee cum îmi veneau puloverul şi fusta de la Alice. Oricum nu mai conta nici asta. Am aruncat roba galbenă şi urâtă de poliester pe un umăr şi am fugit pe scări.

— Eşti foarte drăguţă, spuse Charlie răguşit din cauza emoţiilor. Sunt noi?

— Mda, am murmurat eu, încercând să mă concentrez. Alice mi le-a dat. Mersi.

Edward ajunse la doar câteva minute după plecarea surorii lui. Nu am avut timp suficient să mă adun şi să par calmă. Dar, de vreme ce mergeam în maşina de poliţie a lui Charlie, nu a avut ocazia să mă întrebe ce s-a întâmplat.

Charlie se încăpăţânase săptămâna trecută când a aflat că aveam de gând să merg la ceremonia de absolvire cu maşina lui Edward. Şi-i înţelegeam punctul de vedere – părinţii ar trebui să aibă nişte drepturi în ziua absolvirii. Am acceptat cu entuziasm şi Edward a propus bucuros să mergem cu toţii. Din moment ce Carlisle şi Esme nu au avut nimic împotrivă, Charlie nu a găsit nimic plauzibil de

obiectat; fusese şi el de acord fără prea mult entuziasm. Şi acum Edward se afla pe bancheta din spate a maşinii de poliţie a tatălui meu, în spatele despărţitorului de sticlă fibroasă, cu o expresie amuzată – datorată probabil expresiei amuzate a tatălui meu, şi un rânjet care se mărea de fiecare dată când Charlie îi mai arunca pe furiş câte o privire lui Edward prin oglinda retrovizoare. Lucrul acesta însemna aproape sigur că Charlie îşi imagina lucruri care i-ar provoca probleme cu mine dacă le-ar rosti cu glas tare.

— Te simţi bine? şopti Edward, când mă ajută să cobor din maşină în parcarea şcolii.

— Am emoţii, am răspuns eu şi nu minţeam.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el.

Părea ca şi cum ar fi vrut să spună mai mult, însă Charlie, printr-o manevră care se voia subtilă, dar care sărea în ochi, se înghesui între noi şi-şi puse un braţ în jurul umerilor mei.

— Ai emoţii? mă întrebă el.

— Nu chiar, am recunoscut eu.

— Bella, e mare lucru. Termini liceul. Te aşteaptă viaţa reală acum. Facultate. Locuitul pe cont propriu... Nu mai eşti o fetiţă.

Charlie se înecă puţin la final.

— Tată, m-am plâns eu. Nu-mi deveni sentimental acum.

— Cine-i sentimental? mârâi el. Acum spune-mi de ce nu ai emoţii?

— Nu ştiu, tată. Cred că încă nu-mi dau seama bine ce se întâmplă sau ceva de genul ăsta.

— E bine că Alice dă petrecerea asta. Ai nevoie de ceva să te pună pe picioare.

— Sigur. O petrecere este exact ce am eu nevoie.

Charlie râse de tonul vocii mele şi mă strânse de umeri. Edward se uită la nori cu chipul gânditor.

Tatăl meu a trebuit să ne lase la uşa din spate a sălii de sport şi să meargă roată să caute intrarea principală cu ceilalţi părinţi.

Se crea un haos când domnişoara Cope şi domnul Varner, profesorul de matematică, încercară să ne pună pe toţi în ordine alfabetică.

— În faţă, domnule Cullen, strigă domnul Varner la Edward.

— Bună, Bella!

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe Jessica Stanley făcându-mi cu mâna din spatele liniei cu un zâmbet pe faţă.

Edward mă sărută repede, oftă şi se duse să stea în faţă cu cei de la litera C. Alice nu era acolo. Ce avea să facă? Să lipsească de la absolvire? Ce moment prost mi-am mai ales şi eu! Ar fi trebuit să aştept să lămuresc lucrurile după ce se termina toată treaba cu absolvirea.

— Aici, Bella! strigă Jessica din nou.

M-am dus la capătul liniei să mă aşez la locul meu în spatele Jessicăi, uşor nedumerită de ce era brusc atât de prietenoasă. Pe măsură ce m-am apropiat, am văzut-o pe Angela cu cinci oameni mai în spate privind-o pe Jessica la fel de întrebătoare.

Jess începuse deja să flecărească înainte să ajung lângă ea:

— ... Incredibil. Vreau să spun, am senzaţia că abia ne-am cunoscut şi deja terminăm liceul împreună, spuse ea sentimentală, îţi vine să crezi că s-a terminat? Îmi vine să urlu!

— Şi mie, am bombănit eu.

— E prea super totul. Îţi mai aminteşti prima ta zi aici? Am devenit prietene imediat. Din prima clipă în care ne-am văzut. Incredibil. Iar acum eu plec în California şi tu în Alaska şi o să-mi fie atât de dor de tine! Trebuie să-mi promiţi să o să ne mai întâlnim din când în când! Mă bucur aşa de mult că dai o petrecere.

— E perfect. Pentru că nu prea am petrecut timp împreună de-o bucată de vreme şi acum plecăm...

Şi a ţinut-o tot aşa, iar eu am fost sigură că brusca revenire a prieteniei noastre se datora nostalgiei provocate de absolvire şi de recunoştinţa că fusese invitată la petrecere, nu că aş fi avut eu vreo legătură cu asta. I-am acordat câtă atenţie am putut în timp ce dădeam din umeri în roba mea. Şi mi-am dat seama că mă bucuram că terminam relaţiile cu Jessica în termeni amiabili.

Pentru că era un final, indiferent ce Eric, şeful de promoţie, avea de zis despre acordarea diplomelor ca fiind un nou început şi toate prostiile acelea. Poate mai mult pentru mine decât pentru restul, dar toţi lăsam astăzi ceva în urmă.

Trecu totul atât de repede... Mi s-a părut că parcă am apăsat butonul de derulare rapidă. Oare trebuia să mergem în pas de marş chiar atât de repede? Şi apoi Eric vorbea precipitat din cauza emoţiilor, cuvintele şi frazele curgând atât de repede încât nu mai aveau sens. Domnul director Greene a început să strige nume, unul după altul, fără vreo pauză suficient de lungă între ele; rândul din faţă din sala de sport se grăbea să ţină pasul. Săraca domnişoară Cope se chinuia cu stângăcie să-i dea directorului diploma corectă pentru a i-o înmâna studentului care trebuie.

M-am uitat cum Alice, apărând de nicăieri, dansă de-a lungul scenei să-şi ia diploma, arătând profund concentrată. Edward urmă chiar după ea, expresia lui fiind derutată, dar nu supărată. Erau singurii care arătau bine şi natural chiar şi în îmbrăcămintea de un galben hidos. Ieşeau în evidenţă din mulţime, fiind de o frumuseţe şi graţie supraomenească. M-am întrebat cum mă lăsasem eu prostită de farsa lor că ar fi oameni. Un cuplu de îngeri stând acolo cu aripile intacte ar ieşi mai puţin în evidenţă.

L-am auzit pe domnul Greene strigându-mă pe nume şi m-am ridicat din scaun, aşteptând ca şirul din faţa mea să se mişte. Auzeam uralele din spatele sălii de sport şi m-am uitat în jur să-l văd pe Jacob trăgându-l pe Charlie în picioare, strigând amândoi încurajări. Se zărea şi creştetul lui Billy lângă cotul lui Jake. Am reuşit să le zâmbesc puţin.

Domnul Greene a terminat de citit lista de nume după care a continuat să înmâneze diplome cu un zâmbet sfios în timp ce şirul trecea.

— Felicitări, domnişoară Stanley, mormăi el când Jess îşi luă diploma.

— Felicitări, domnişoară Swan, zise el, punându-mi diploma în mână.

— Mulţumesc, am murmurat eu. Şi asta a fost tot.

M-am dus lângă Jessica, alături de ceilalţi absolvenţi. Jess era toată roşie la ochi şi-şi tot tampona ochii cu mâneca robei. Mi-a luat o secundă să înţeleg de ce plângea.

Domnul Greene spuse ceva ce nu am auzit şi toată lumea din jurul meu ţipă şi strigă. Pălăriile galbene căzură peste noi. Mi-am scos-o şi eu prea târziu pe a mea şi am lăsat-o pur şi simplu să cadă pe jos.

— Oh, Bella! bălmăji Jess peste murmurul brusc de voci. Nu-mi vine să cred că am terminat.

— Nu pot să cred că s-a terminat totul, am murmurat eu. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu.

— Trebuie să-mi promiţi că vom ţine legătura.

Am îmbrăţişat-o şi eu, uşor stânjenită că nu-i puteam răspunde invitaţiei.

— Mă bucur mult că te cunosc, Jessica. Au fost doi ani foarte frumoşi.

— Au fost, oftă ea şi-şi trase nasul. Apoi lăsă braţele în jos. Lauren! strigă ea cu voce ascuţită, făcând cu mâna şi dând din coate prin mulţimea de robe galbene.

Familiile se apropiau îngrămădindu-ne şi mai tare. Am reuşit să-i văd pe Angela şi pe Ben, dar erau înconjuraţi de familiile lor. Îi voi felicita eu mai târziu. M-am învârtit pe acolo în căutarea lui Alice.

— Felicitări, îmi şopti Edward în ureche, braţele lui înfăşurându-se în jurul taliei mele.

Vocea îi era potolită; nu dorise ca eu să ajung cât mai repede în punctul acesta.

— Ăăăă, mersi.

— Nu mi se pare că ţi-au mai trecut emoţiile, observă el.

— Încă nu de tot.

— De ce-ţi mai faci griji? Din cauza petrecerii? Nu va fi aşa groaznic.

— Probabil că ai dreptate.
— Pe cine cauţi?
Căutarea mea nu fusese atât de subtilă pe cât crezusem eu.
— Alice – unde e?
— A fugit imediat ce şi-a luat diploma.
Vocea lui avea un alt ton. Mi-am ridicat ochii să-i văd expresia nedumerită, în timp ce privea ţintă spre uşa sălii de sport şi am luat o decizie bruscă – la care ar fi fost cazul să mă gândesc de două ori, dar rareori făceam asta.
— Îţi faci griji cu privire la Alice? am întrebat eu.
— Ăăăă…
Nu voia să-mi răspundă la întrebare.
— La ce se gândea, oricum? Ca să te ţină departe de gândurile ei.
Mă străfulgeră cu privirea, ochii lui îngustându-se suspicioşi.
— Traducea Imnul de Luptă al Republicii în arabă, dacă tot ai întrebat. După ce a terminat cu asta, a trecut la limbajul coreean pentru surdo-muţi.
Am râs cu nervozitate.
— Presupun că aşa ceva chiar i-ar ţine mintea destul de ocupată.
— Tu ştii ce-mi ascunde, mă acuză el.
— Sigur că da, am zâmbit eu slab. Mie mi-a venit ideea. El aşteptă, derutat.
M-am uitat în jur, Charlie îşi făcea deja loc prin mulţime să vină la noi.
— Cunoscând-o pe Alice, am şoptit eu în grabă, probabil că va încerca să-ţi ascundă asta până după petrecere. Dar din moment ce eu sunt pentru anularea petrecerii – ei bine, să nu-ţi ieşi din minţi indiferent ce este, da? întotdeauna este bine să ştii cât mai mult posibil. Trebuie să ajute cumva.
— Despre ce vorbeşti?
Am văzut capul lui Charlie ivindu-se deasupra celorlalte capete în căutarea mea.
— Doar să fii calm, în regulă?
Încuviinţă o dată din cap, gura lui fiind o linie hotărâtă. I-am explicat şoptindu-i repede raţionamentul meu.
— Cred că te înşeli că suntem atacaţi din toate părţile. Impresia mea este că suntem atacaţi dintr-o singură parte… şi de fapt cred că numai eu sunt ţinta. Se leagă totul, trebuie să fie aşa. Străinul din camera mea era un test, adversarii noştri dorind să afle dacă poate cineva să ajungă în preajma mea. Trebuie să fie aceeaşi persoană care se tot răzgândeşte, iar nou-născuţii şi furatul hainelor mele – toate merg mână în mână. Mirosul meu este pentru ei.

Faţa lui pălise atât de tare încât mi-a fost greu să termin.

— Dar nimeni nu vine după voi, nu înţelegi? Asta e bine – Esme şi Alice, şi Carlisle, nimeni nu vrea să le facă lor rău.

Ochii lui erau imenşi, căscaţi de panică, uluiţi şi îngroziţi. Îşi dădea seama că aveam dreptate, la fel ca şi Alice. I-am pus mâna pe obraz.

— Calmează-te, i-am zis eu rugător.

— Bella! strigă Charlie, făcându-şi loc printre familiile din jurul nostru.

— Felicitări, fata tatii!

Încă mai zbiera, deşi acum era chiar la urechea mea. Îşi înfăşură braţele în jurul meu, împingându-l pe Edward tot mai departe în îmbrăţişarea lui.

— Mersi, am bombănit eu, preocupată de expresia de pe faţa lui Edward.

Încă nu-şi recăpătase controlul. Braţele lui erau pe jumătate întinse spre mine, ca şi cum ar fi avut de gând să mă înşface şi să fugă cu mine. Puţin mai stăpână pe situaţie decât el, fuga nu mi se părea o ideea aşa de bună.

— Jacob şi Billy au trebuit să plece – ai văzut că erau aici? mă întrebă Charlie, făcând un pas în spate, dar ţinându-şi încă mâinile pe umerii mei.

Stătea cu spatele la Edward – probabil făcea un efort să-l excludă, lucru care în momentul acesta îmi convenea. Edward rămăsese cu gura deschisă, ochii lui fiind încă mari de groază.

— Mda, i-am răspuns tatălui meu, încercând să fiu suficient de atentă. Şi-am şi auzit.

— A fost frumos din partea lor să vină, spuse Charlie.

— Îhî.

OK, deci a fost o idee proastă să-i spun lui Edward. Alice avea dreptate să-şi ţină gândurile în ceaţă. Ar fi trebuit să aştept până când aveam să fim singuri undeva, poate cu restul familiei lui. Şi să nu fie nimic care se poate sparge prin apropiere – cum ar fi ferestre... maşini... clădiri de şcoală. Faţa lui îmi readuse în suflet toată frica şi mai mult de-atât. Apoi frica dispăru de pe chipul lui lăsând loc furiei nemărginite.

— Şi unde vrei să ieşi la cină? mă întrebă Charlie. Numai pe lună să nu fie.

— Pot să gătesc eu.

— Nu te prosti. Vrei să mergem la Lodge? mă întrebă el cu un zâmbet entuziast.

Nu-mi plăcea în mod special restaurantul preferat al lui Charlie, dar, în momentul de faţă, ce importanţă mai avea? Oricum nu aveam să fiu în stare să mănânc.

— Sigur, la Lodge, super, am spus eu.

Charlie zâmbi mai tare, după care oftă. Îşi întoarse capul pe jumătate spre Edward, fără să se uite cu adevărat la el.

— Vii şi tu, Edward?

M-am uitat la el, rugându-l din priviri. Edward îşi veni în fire chiar înainte să se întoarcă Charlie sa vadă de ce nu a primit încă un răspuns.

— Nu, mulţumesc, spuse Edward serios, cu chipul dur şi rece.

— Ai planuri cu părinţii tăi? întrebă Charlie pe un ton arţăgos.

Edward era mereu mai politicos decât merita Charlie; brusca lui ostilitate îl surprinsese.

— Da. Mă scuzaţi...

Edward se întoarse brusc şi plecă repede prin mulţimea care începuse să se mai rărească. Se mişca puţin cam repede, prea supărat să se mai comporte perfect ca de obicei.

— Am zis eu ceva? întrebă Charlie cu o expresie vinovată.

— Nu-ţi face griji, tată, l-am asigurat eu. Nu cred că e vina ta.

— V-aţi certat din nou?

— Nu s-a certat nimeni. Vezi-ţi de treaba ta.

— Tu eşti treaba mea. Mi-am dat ochii peste cap.

— Hai să mâncăm.

Era plin la Lodge. Locul era, după părerea mea, exagerat de scump şi de urât, dar era singurul apropiat de un restaurant formal din oraş, aşa că era mereu căutat pentru astfel de evenimente. M-am uitat îmbufnată la un cap de elan împăiat care arăta amărât, pe când Charlie mânca nişte coaste de viţel şi vorbea peste spătarul scaunului cu părinţii lui Tyler Crowley. Era zgomotos – toată lumea de acolo tocmai venise de la absolvire şi majoritatea vorbeau peste odoare şi peste separeuri ca şi Charlie.

Stăteam cu spatele la fereastra din faţă şi am rezistat tentaţiei să mă întorc şi să caut ochii pe care-i simţeam acum că mă supravegheau. Ştiam că nu aveam cum să văd ceva. Ştiam că nu exista nici o şansă să mă lase nepăzită, chiar şi pentru o secundă. Nu, după ce îi spusesem azi.

Cina durǎ mult. Charlie, ocupat să socializeze, mânca prea încet. Eu ciuguleam din hamburgerul meu, ascunzând bucăţele din el în şerveţel când eram sigură că nu era atent. Totul păru să dureze foarte mult, dar, când m-am uitat la ceas – lucru pe care-l făceam mai des decât era necesar – , am observat că acele nu se mişcaseră cine ştie ce.

În sfârşit, Charlie şi-a primit restul şi a pus un bacşiş pe masă. Ne-am ridicat.

— Te grăbeşti? mă întrebă el.

— Vreau să o ajut pe Alice să pună lucrurile la punct, am

pretins eu.

— OK.

S-a întors cu spatele la mine să spună noapte bună la toată lumea. M-am dus să-l aştept la maşină.

M-am sprijinit de portiera pasagerului, aşteptându-l pe Charlie să se dea dus de la petrecerea improvizată. Aproape că se întunecase în parcare, norii fiind atât de groşi încât nu-ţi dădeai seama dacă soarele apusese sau nu. Aerul era înăbuşitor, ca şi cum stătea să plouă.

Se mişcă ceva în umbră.

Am icnit, dar apoi am răsuflat uşurată când Edward apăru din întuneric.

Mă strânse tare la piept fără să-mi spună nici un cuvânt. Îmi găsi cu o mână rece bărbia şi îmi trase faţa în sus ca să-şi poată lipi buzele dure de ale mele. Îi simţeam crisparea.

— Ce faci? am întrebat eu imediat ce m-a lăsat să respir.

— Nu prea grozav, murmură el. Dar mă pot stăpâni. Îmi pare rău că m-am pierdut cu firea atunci.

— E vina mea. Ar fi trebuit să aştept.

— Nu, mă contrazise el. Era ceva ce trebuia să ştiu. Nu pot să cred că nu mi-am dat seama!

— Ai multe pe cap!

— Şi tu nu?

Mă sărută din nou încă o dată, nelăsându-mă să răspund. Se retrase după doar o secundă.

— Vine Charlie.

— Îi zic să mă lase la tine.

— Sunt pe urmele voastre.

— Chiar nu e nevoie, am încercat eu să spun, dar plecase deja.

— Bella? mă strigă Charlie din pragul restaurantului, chinuindu-se să vadă prin întuneric.

— Aici sunt.

Charlie veni agale spre maşină, mormăind ceva despre nerăbdare.

— Deci, cum te simţi? mă întrebă el în timp ce conducea spre nord pe autostradă. E o zi mare.

— Mă simt bine, am minţit eu. El râse, citindu-mă cu uşurinţă.

— Eşti îngrijorată cu privire la petrecere? ghici el.

— Mda, am minţit eu din nou. De data asta nu a mai observat.

— Nu ai fost niciodată o petrecăreaţă.

— Mă întreb de unde am moştenit asta, am murmurat eu. Charlie chicoti.

— Ei bine, arăţi foarte drăguţ. Păcat că nu mi-a trecut prin cap să-ţi iau şi eu ceva. Iartă-mă.

— Nu te prosti, tată.

— Nu mă prostesc. Simt că nu fac întotdeauna pentru tine atât cat ar trebui.

— E ridicol. Te descurci de minune. Eşti cel mai bun tată din lume. Şi... Nu era uşor să vorbeşti despre sentimente cu Charlie, dar am perseverat după ce mi-am dres glasul. Şi chiar mă bucur că am venit să locuiesc cu tine, tată. A fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată. Aşa că nu-ţi face griji – ai doar pesimismul de după absolvire.

El râse.

— Poate. Dar sunt sigur că am mai greşit pe ici, pe colo. Adică, uită-te la mâna ta!

M-am uitat fără expresie la ambele mâini. Mâna mea stângă se odihnea în interiorul feşei închise la culoare la care mă gândeam foarte rar. Degetul lezat nu mă mai durea cine ştie ce.

— Nu m-am gândit niciodată că ar fi nevoie să te învăţ să dai pumni. Cred că m-am înşelat în privinţa asta.

— Parcă erai de partea lui Jacob.

— Nu contează de a cui parte sunt, dacă cineva te sărută fără permisiunea ta, ar trebui să fii în stare să-ţi exprimi sentimentele în mod clar şi fără să-ţi faci rău. Nu ţi-ai ţinut degetul mare în pumn, nu?

— Nu, tată. Drăguţ din partea ta, dar nu cred că m-ar fi ajutat lecţiile. Capul lui Jacob e foarte tare.

Charlie râse.

— Loveşte-l în abdomen data viitoare.

— Data viitoare? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred.

— Ah, nu-l judeca prea aspru. E tânăr.

— E enervant.

— E încă prietenul tău.

— Ştiu, am oftat eu. Chiar nu ştiu ce e mai bine să fac în situaţia asta, tată.

Charlie încuviinţă încet din cap.

— Mda. Nu e întotdeauna evident ce e mai bine. Uneori ce e mai bine pentru cineva e rău pentru altcineva. Aşa că... succes să-ţi dai seama.

— Mersi, am bombănit eu sec. Charlie râse din nou şi se încruntă.

— Dacă petrecerea se dezlănţuie prea tare... Începu el.

— Nu-ţi face griji, tată. Carlisle şi Esme vor fi acolo. Sunt convinsă că poţi să vii şi tu dacă vrei.

Charlie se strâmbă în timp ce se chinuia să se uite prin parbriz în întuneric. Tatăl meu se bucura de o petrecere bună la fel de mult ca şi mine.

— Mai zi-mi o dată unde-i cotitura aia, spuse el. Ar trebui să semnaleze cumva drumul – e imposibil de găsit pe timp de noapte.

— Cred că prima la dreapta. Mi-am încreţit buzele. Ştii ce, ai dreptate – e imposibil de găsit. Alice a spus că a pus o hartă în invitaţie, dar, chiar şi aşa, poate toată lumea se va rătăci.

M-am înveselit uşor la gândul acesta.

— Poate, spuse Charlie când drumul cotea spre est. Sau poate că nu.

Întunericul negru ca de catifea era întrerupt în faţă, chiar acolo unde trebuia să fie aleea casei familie Cullen. Cineva înfăşurase copacii de o parte şi de alta în luminiţe pâlpâitoare, imposibil de pierdut din vedere.

— Alice, am zis eu cu amărăciune.

— Uau, spuse Charlie când intră pe alee. Cei doi copaci de la intrare nu erau singurii aprinşi. Cam din zece în zece metri, mai era câte un felinar care ne ghida către casa mare şi albă. Pe tot drumul – adică un kilometru şi jumătate.

— Nu face lucrurile pe jumătate, nu? murmură Charlie uimit.

— Eşti sigur că nu vrei să intri?

— Foarte sigur. Distracţie plăcută, copilă.

— Mulţumesc mult, tată.

După ce m-am dat jos şi am închis portiera, a început să râdă în sinea lui. M-am uitat cum a plecat, încă rânjind. Am oftat şi am luat-o pe scări să merg să-mi suport petrecerea.

17. ALIANŢA

— Bella?

Vocea suavă a lui Edward se auzi din spatele meu. M-am întors şi l-am văzut sărind uşor pe scările verandei, părul fluturându-i de la alergat. Mă trase dintr-odată în braţe cum făcuse şi în parcare şi mă sărută din nou.

Sărutul acesta mă sperie. Era prea multă tensiune, prea multă înverşunare în felul în care buzele lui se zdrobeau de ale mele – ca şi cum s-ar fi temut că era ultima dată când ne vedeam.

Nu trebuia să mă gândesc la asta. Cel puţin nu dacă voiam să mă port omeneşte în următoarele câteva ore. M-am retras din îmbrăţişarea lui.

— Hai să terminăm odată cu petrecerea asta stupidă, am

mormăit eu fără să-i întâlnesc privirea.

Îşi puse mâinile de o parte şi de alta a feţei mele, aşteptând să mă uit la el.

— Nu voi permite să ţi se întâmple nimic. I-am atins buzele cu degetele mâinii nevătămate.

— Nu-mi fac atâtea griji pentru mine.

— Oare de ce nu mă mir? bombăni el ca pentru sine. Trase adânc aer în piept după care zâmbi uşor. Eşti gata să petreci? mă întrebă el.

Am mârâit.

Îmi deschise uşa, ţinându-şi braţul strâns în jurul taliei mele. Am rămas împietrită un minut, după care mi-am scuturat uşor capul.

— Incredibil.

Edward ridică din umeri.

— Alice e Alice.

Interiorul casei familie Cullen fusese transformat în club de noapte – din acelea care nu există prea des în viaţa reală, ci doar la televizor.

— Edward! strigă Alice de lângă un difuzor gigantic. Am nevoie de sfatul tău. Arătă spre un teanc mare de CD-uri. Le dăm ceva ce cunosc deja şi cu care se simt bine? Sau – arătă spre un alt teanc – le educăm gustul în muzică?

— Lasă-i cu ce le place, îi recomandă Edward. Nu poţi să-i educi într-o singură noapte.

Alice încuviinţă din cap cu seriozitate şi începu să arunce CD-urile educative într-o cutie. Am observat că se schimbase într-un top cu paiete şi în pantaloni roşii de piele. Pielea ei goală reacţiona ciudat la luminile roşii şi mov care pâlpâiau.

— Cred că nu-s îmbrăcată potrivit.

— Eşti îmbrăcată perfect, mă contrazise Edward.

— Ai să fii aşa, interveni şi Alice.

— Mersi, am oftat. Chiar crezi că o să vină oamenii? Oricine şi-ar fi dat seama de speranţa din vocea mea. Alice se strâmbă la mine.

— Toată lumea o să vină, îmi răspunse Edward. Sunt morţi de curiozitate să vadă interiorul casei misterioase şi izolate a familiei Cullen.

— Minunat, m-am plâns eu.

Nu aveam cu ce să îi ajut. Mă îndoiesc că aş putea să fac vreodată lucrurile la fel de bine ca Alice, chiar şi când nu voi mai avea nevoie de somn şi mă voi mişca cu o viteză mai mare.

Edward refuză să mă lase singură chiar şi pentru o secundă şi mă târî după el în timp ce îi căuta pe Jasper şi pe Carlisle să le spună raţionamentul meu. Am ascultat mută de frică în timp ce ei discutau despre atacul asupra armatei din Seattle. Mi-am dai seama că Jasper

nu era mulţumit de raportul numeric, dar nu mai putuseră să mai contacteze pe nimeni în afara de familia Tanya care refuzase să-i ajute. Jasper nu încerca să-şi ascundă disperarea aşa cum ar fi făcut Edward. Era uşor de văzut că nu-i plăcea să joace pe mize aşa de mari.

Nu puteam să rămân în urmă, aşteptând şi sperând să se întoarcă acasă. Nu aveam să fac asta. Aş fi înnebunit.

Sună la uşă.

Dintr-odată totul deveni ireal de normal. Un zâmbet, perfect, sincer şi cald luă locul chipului stresat al lui Carlisle. Alice dădu muzica tare după care dansă până la uşă.

Erau prietenii mei veniţi toţi cu o maşină de familie, care erau fie prea emoţionaţi, fie prea intimidaţi să vină pe rând. Jessica era prima din uşă, Mike fiind chiar în spatele ei. Tyler, Conner, Austin, Lee, Samantha... chiar şi Lauren era în coada şirului, ochii ei critici scânteind de curiozitate. Erau toţi curioşi şi apoi copleşiţi pe măsură ce intrau în camera imensă decorată ca un club ultimul răcnet. Încăperea nu era goală; toţi membrii familiei Cullen se aşezaseră la locurile lor, gata să-şi intre în rolul obişnuit şi perfect de oameni. În seara asta am simţit că şi eu jucam teatru la fel de mult ca şi ei.

M-am dus să-i salut pe Jess şi pe Mike, sperând ca tonul vocii mele să exprime încântare. Înainte să apuc să mai salut şi pe altcineva, sună iar la uşă. Le-am deschis Angelei şi lui Ben, lăsând uşa deschisă pentru că Eric şi Katie tocmai urcau şi ei scările.

Nu am mai avut o clipă liberă să intru în panică. A trebuit să vorbesc cu toată lumea, să mă străduiesc să fiu o gazdă bine-dispusă. Deşi petrecerea fusese catalogată drept un eveniment comun pentru Alice, Edward şi pentru mine, nu era nici o îndoială că eu eram cea mai populară ţintă pentru felicitări şi mulţumiri.

Poate pentru că membrii familiei Cullen arătau uşor ciudat sub luminile de discotecă ale lui Alice. Poate pentru că luminile acelea făceau camera întunecată şi misterioasă. Nu era o atmosferă propice pentru ca un om obişnuit să se simtă relaxat lângă Emmett. L-am văzut pe Emmett rânjind la Mike peste masa cu mâncare, luminile roşii reflectându-se în dinţii lui; Mike a făcut automat un pas înapoi.

Poate că Alice făcuse asta intenţionat pentru ca eu să fiu centrul atenţiei, crezând că mi-ar plăcea mai mult această postură. Încerca mereu să mă facă să fiu om în felul în care credea ea că sunt oamenii.

Petrecerea era în mod evident un succes, în ciuda intimidării instinctive cauzate de prezenţa celor din familia Cullen – sau poate că asta doar făcea atmosfera mai palpitantă. Muzica era incitantă, luminile – hipnotice. La cum dispărea mâncarea, am bănuit că trebuie să fi fost bună şi aceea. Camera se aglomera, dar se putea respira. Aveam impresia că sunt toţi absolvenţii, plus majoritatea celor dintr-a unsprezecea. Trupurile se mişcau în ritmul care bubuia sub tălpile

picioarelor lor, lumea fiind pe punctul de a se prinde în dans.

Nu era aşa de greu cum am crezut. M-am luat după Alice, amestecându-mă printre participanţi şi stând de vorbă cu toată lumea câte un minut. Păreau destul de uşor de mulţumit. Eram sigură că petrecerea asta era de departe mai grozavă decât tot ce văzuseră vreodată locuitorii din Forks. Alice aproape torcea de încântare – nimeni nu va uita vreodată seara aceasta.

Am dat o tură de sală şi am ajuns din nou la Jcssica. Ea flecărea entuziasmată şi nu era necesar să fiu foarte atentă pentru că, din câte-mi dădeam eu seama, nu avea nevoie de vreun răspuns în viitorul apropiat. Edward era lângă mine – refuzând încă să-mi dea drumul. Îşi ţinea o mână pe talia mea, strângându-mă mai tare din când în când ca răspuns la gânduri pe care probabil nu voiam să le aud.

Am intrat imediat la bănuieli când a lăsat braţul în jos şi s-a îndepărtat de mine.

— Stai aici, îmi murmură el în ureche. Mă întorc imediat.

Trecu graţios prin mulţime, părând să nu atingă nici unul dintre trupurile strâns grupate, prea repede pentru a mai apuca să-l întreb unde pleacă. M-am uitat după el cu ochii îngustaţi, în timp ce Jessica striga entuziasmată peste muzică, agăţându-se de cotul meu, fără să-şi dea seama că nu eram atentă.

M-am uitat după el cum a ajuns la umbra întunecată de lângă pragul bucătăriei, acolo unde luminile nu străluceau decât intermitent. Stătea aplecat peste cineva, dar nu reuşeam să văd peste toate capetele dintre noi.

M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am întins gâtul. Chiar în clipa aceea, o lumină roşie îi trecu peste spate şi se reflectă în pantalonii roşii de piele ai lui Alice. Lumina îi atinse faţa doar pentru o secundă, dar pentru mine a fost de ajuns.

— Scuză-mă o clipă, Jess, am mormăit eu, trăgându-mi braţul.

Nu m-am oprit să aştept să spună şi ea ceva, chiar dacă mi-am dat seama că i-am rănit sentimentele cu purtarea mea tăioasă.

Mi-am făcut loc prin masa de corpuri, fiind împinsă câte puţin încoace şi-ncolo. Unii invitaţi dansau. M-am grăbit spre uşa bucătăriei.

Edward plecase, dar Alice era încă acolo în întuneric cu faţa albă ca varul – privirea aceea pierdută pe care o vezi pe chipul cuiva care tocmai a fost martor la un accident îngrozitor. Avea una din mâini încleştată pe uşorul uşii, ca şi cum ar fi avut nevoie de sprijin.

— Ce e Alice, ce e? Ce-ai văzut?

Aveam mâinile împreunate în faţa mea, implorând-o.

Ea nu se uită la mine, privind încă în gol. I-am urmat privirea şi am văzut cum se uita în ochii lui Edward care se afla în capătul celălalt al camerei. Faţa lui era la fel de inexpresivă ca piatra. Se întoarse şi dispăru în umbrele de sub scări.

Chiar atunci sună la uşă, la câteva ore după ce sunase ultima oară. Alice ridică privirea cu o expresie nedumerită, care se transformă în dezgust.

— Cine l-a invitat pe vârcolac? mă certă ea. M-am încruntat.

— Vinovată.

Credeam că anulasem acea invitaţie – nu că am crezut vreodată că Jacob ar veni aici.

— Păi, du-te şi te ocupă de problema asta, atunci. Eu trebuie să vorbesc cu Carlisle.

— Nu, Alice, aşteaptă! am încercat să o apuc de braţ, dar ea plecase deja, iar mâna mea strânse doar aer.

— La naiba! am bombănit eu.

Ştiam că asta era. Alice văzuse ce o aştepta, iar eu, sinceră să fiu, nu simţeam că pot suporta suspansul suficient de mult să mai răspund şi la uşă. Sună din nou la uşă, prea lung, cineva apăsând insistent pe buton. M-am întors hotărâtă cu spatele la uşă şi am scrutat camera întunecată în căutarea lui Alice. Nu vedeam nimic. Am început să urc scările.

— Bună, Bella!

Vocea profundă a lui Jacob întrerupse muzica puţin, iar eu, deşi nu voiam să fac asta, am ridicat privirea la auzul numelui meu.

M-am strâmbat.

Nu venise doar un vârcolac, erau trei. Jacob se autoinvitase în casă şi era flancat de Quil şi Embry. Cei doi arătau incredibil de tensionaţi, ochii lor cercetând camera ca şi cum tocmai ar fi intrat într-o criptă bântuită. Mâna tremurandă a lui Embry încă mai ţinea uşa, gata să dea bir cu fugiţii.

Jacob îmi făcea cu mâna, mai calm decât ceilalţi, deşi îşi strâmbă nasul dezgustat. I-am făcut şi eu cu mâna – în semn de la revedere – şi m-am întors să o caut pe Alice. M-am strecurat prin spaţiul dintre Conner şi Lauren care stăteau cu spatele.

Apăru de nicăieri, îmi puse mâna pe umăr şi mă trase spre umbra de lângă bucătărie. M-am aplecat să mă eliberez din strânsoare, dar el mă prinse de mâna nevătămată şi mă trase afară din mulţime.

— Ce primire prietenoasă, observă el. Mi-am tras mâna şi m-am uitat urât la el.

— Ce faci aici?

— Tu m-ai invitat, ai uitat?

— În caz că mana mea dreaptă a fost prea subtilă pentru tine, lasă-mă să-ţi traduc: asta sunt eu care te dezinvită.

— Nu te purta aşa. Ţi-am adus şi cadou de absolvire. Mi-am încrucişat braţele la piept. Nu voiam să mă cert acum cu Jacob. Doream să ştiu ce văzuse Alice şi ce părere aveau Edward şi Carlisle despre asta. Mi-am dat capul într-o parte pe după Jacob în căutarea

lor.

— Du-l înapoi la magazin, Jake. Am ceva important de făcut...

Intră în raza mea vizuală, vrând cu tot dinadinsul să fiu atentă la el.

— Nu pot să-l duc înapoi. Nu l-am luat de la magazin – l-am făcut eu. Şi mi-a luat o groază de timp.

M-am aplecat din nou pe după el, dar nu am reuşit să-i văd pe nici unul dintre membrii familiei Cullen. Unde erau? Ochii mei scrutară camera întunecată.

— Oh, haide, Bell! Nu te preface că nu sunt aici!

— Nu mă prefac. Nu mai reuşeam să-i văd. Uite ce e, Jake, am multe pe cap în momentul acesta.

Îşi puse mâna sub bărbia mea şi-mi trase faţa în sus.

— Aş putea avea doar câteva secunde din timpul dumneavoastră preţios, domnişoară Swan?

Am sărit ca arsă la atingerea lui.

— Ţine-ţi mâinile acasă, Jacob, am şuierat eu.

— Iartă-mă! spuse el o dată, ridicând mâinile ca şi cum s-ar preda. Chiar îmi pare rău. Mă refer şi la ziua de ieri. Nu ar fi trebuit să te sărut aşa. Am greşit. Cred... ei bine, se pare că m-am amăgit singur că şi tu voiai să te sărut.

— Amăgit – ce descriere perfectă!

— Fii drăguţă. Ştii că ai putea totuşi să-mi accepţi scuzele.

— Bine. Le-am acceptat. Acum, dacă vrei să mă scuzi o clipă...

— OK, mormăi el, iar vocea îi era atât de diferită de mai devreme încât m-am oprit din căutarea lui Alice şi i-am studiat faţa. Se uita la podea, ascunzându-şi ochii. Buza lui inferioară îi ieşea puţin în afară.

— Bănuiesc că ai prefera să fii cu prietenii tăi adevăraţi, spuse el pe acelaşi ton înfrânt. Am înţeles.

Am mârâit.

— Of, Jake, ştii că nu e corect ce faci acum.

— Ştiu?

— Ar trebui să ştii. M-am aplecat în faţă, m-am uitat în sus şi am încercat să mă uit în ochii lui. Jake?

Refuză să se uite la mine.

— Hei, ai spus că ai meşterit ceva pentru mine, nu? am întrebat eu. Erau doar vorbe? Unde-i cadoul meu?

Încercarea mea să mă prefac entuziasmată era destul de jalnică, dar pentru el a mers. Îşi dădu ochii peste cap, după care se strâmbă la mine.

Am continuat să mă prefac la fel de jalnic, ţinând mâna întinsă în faţă.

— Aştept.

— Corect, mormăi el sarcastic şi băgă mâna în buzunarul din spate al blugilor şi scoase un săculeţ multicolor împletit. Era legat la gură cu fâşii de piele. Îl puse în palma mea.

— Hei, ce drăguţ e! Mulţumesc! El oftă.

— Cadoul este înăuntru, Bella.

— Oh!

Nu reuşeam să desfac legătura. El oftă din nou, îmi luă săculeţul din mână şi trase de un capăt deschizând fâşiile dintr-o singură mişcare. Am întins mâna să mi-l dea înapoi, dar el întoarse săculeţul cu fundul în sus şi-l scutură până când îmi căzu ceva argintiu în palmă. Zalele de metal scoaseră un zgomot discret, când intrară în contact unele cu altele.

— Nu am făcut eu brăţara, recunoscu el. Doar talismanul. De una din verigile brăţării se legăna o sculptură mică de lemn. Am ridicat-o între degete să mă uit mai bine la ea. Era nemaipomenit câte detalii cuprindea micuţa figurină – lupul în miniatură arăta incredibil de real. Chiar era făcut dintr-un fel de lemn roşu-maroniu ca să se potrivească cu nuanţa pielii lui.

— E frumoasă, am şoptit eu. Tu ai făcut-o? Cum? El ridică din umeri.

— M-a învăţat Billy. El e mai bun ca mine.

— Greu de crezut, am murmurat eu, întorcând lupul micuţ pe toate părţile în mână.

— Chiar îţi place?

— Da! E incredibilă, Jake.

El zâmbi bucuros la început, după care se mai amărî.

— Păi, m-am gândit că poate aşa o să-ţi aduci aminte de mine din când în când. Ştii cum e, ochii care nu se văd se uită.

I-am ignorat atitudinea.

— Ia, ajută-mă să o pun la mână.

Am ridicat încheietura stângă din moment ce cea dreaptă era prinsă în faşă. Închise brăţara cu grijă deşi părea prea delicată pentru ca degetele lui mari să se descurce.

— O vei purta? mă întrebă el.

— Sigur că da.

El rânji – şi era zâmbetul fericit pe care îmi plăcea la nebunie să-l văd la el.

Am zâmbit şi eu puţin, după care ochii mei au început în mod instinctiv să caute din nou, scrutând mulţimea în speranţa de a da de Edward sau Alice.

— De ce eşti cu gândurile aiurea? se întrebă Jacob.

— Nu e nimic, am minţit eu, încercând să mă adun. Mersi de cadou, serios. Îmi place la nebunie.

— Bella? Se încruntă, umbrindu-şi profund ochii. Se întâmplă

ceva, nu-i aşa?

— Jake, eu... nu, nu-i nimic.

— Nu mă minţi, nu te pricepi deloc. Ar trebui să-mi spui ce se întâmplă. Vrem şi noi să ştim lucrurile astea, spuse el, introducând pluralul la final.

Probabil că avea dreptate; vârcolacii vor vrea cu siguranţă să ştie ce se întâmpla. Numai că nu eram încă sigură ce anume se întâmpla. Nu aveam de unde să ştiu sigur decât dacă o găseam pe Alice.

— Jacob, îţi voi spune. Lasă-mă numai să aflu şi eu ce se întâmplă, OK? Trebuie să vorbesc cu Alice.

Expresia i se lumină în semn că s-a prins.

— A văzut prezicătoarea ceva.

— Da, chiar când ai apărut tu.

— Are legătură cu strigoiul din camera ta? murmură el încet să nu se audă peste muzică.

— Are legătură, da, am recunoscut eu.

El se gândi un minut, lăsându-şi capul pe-o parte în timp ce-mi citea expresia feţei.

— Ştii ceva ce nu-mi spui... ceva important

Ce rost avea să-l mai mint iar?! Oricum mă cunoştea prea bine.

— Da.

Jacob se uită la mine un moment scurt, după care se întoarse să le prindă privirile fraţilor lui de haită care stăteau la intrare stânjeniţi şi ruşinaţi. Când au înţeles ce voia să spună expresia feţei lui, au început să se mişte, croindu-şi drum cu agilitate printre grupuri, aproape ca şi cum ar fi dansat şi ei. În jumătate de minut stăteau de-o parte şi de alta a lui Jacob, înălţându-se deasupra mea.

— Acum. Explică, îmi ceru Jacob.

Embry şi Quil se uitară când la unul, când la altul, confuzi şi îngrijoraţi.

— Jacob, nu ştiu totul.

Continuam să scrutez camera, în căutarea unei salvări. Mă înghesuiră într-un colţ şi la propriu, şi la figurat.

— Atunci spune ce ştii.

Îşi încrucişară braţele la piept exact în acelaşi timp. Era puţin amuzant, dar şi ameninţător.

Apoi am zărit-o pe Alice coborând scările, pielea ei albă strălucind în lumina mov.

— Alice! am strigat eu uşurată.

S-a uitat fix la mine chiar în momentul în care am strigat-o, în ciuda basului bubuitor care ar fi trebuit să-mi înghită vocea.

I-am făcut agitată cu mâna şi m-am uitat la faţa ei când i-a văzut pe cei trei vârcolaci aplecaţi asupra mea. Ochii i se îngustară.

Dar în spatele acestei reacţii, chipul ei emana teamă şi îngrijorare. Mi-am muşcat buza şi m-am dat într-o parte.

Jacob, Quil şi Embry se dădură din calea ei cu o expresie incomodă. Îşi puse braţul în jurul taliei mele.

— Trebuie să vorbesc cu tine, murmură ea în urechea mea.

— Ăă, Jake, ne vedem mai târziu... am bălmăjit eu în timp ce ne-am strecurat pe lângă ei.

Jacob îşi întinse braţul lung să ne blocheze calea, punându-şi mâna pe perete.

— Hei, nu aşa repede.

Alice se uită la ei, făcând ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Pardon?

— Spune-ne ce se întâmplă! îi ordonă el mârâind.

Jasper apăru la propriu de nicăieri. Într-o clipă eram doar eu cu Alice lipite de perete, cu Jacob care ne bloca ieşirea, şi lângă noi Jasper stătea deja de partea cealaltă a braţului lui Jake cu o expresie înspăimântătoare.

Jacob îşi trase încet braţul înapoi. Păru cea mai bună mişcare, pornind de la presupunerea că voia să-şi păstreze braţul.

— Avem dreptul să ştim, bombăni Jacob, uitându-se încă urât la Alice.

Jasper se băgă între ei, iar cei trei vârcolaci se grupară.

— Hei, hei, am spus eu, chicotind nervos. Aţi uitat că asta e o petrecere?

Nu-mi dădea nimeni nici o atenţie. Jacob se uita urât la Alice în timp ce Jasper se uita urât la Jacob. Faţa lui Alice deveni brusc gânditoare.

— E OK, Jasper. Dacă stau bine să mă gândesc, chiar are dreptate.

Am fost sigură că suspansul îmi va face capul să explodeze într-o secundă.

— Ce-ai văzut, Alice?

Se holbă la Jacob o secundă, după care se întoarse către mine, alegând în mod evident să-i lase şi pe ei să audă.

— Decizia a fost luată.

— Mergeţi în Seattle?

— Nu.

Am simţit cum mi se scurge sângele din obraji. Stomacul mi se strânse.

— Vin ei aici, am reuşit eu să spun gâtuit.

Băieţii din Quileute priveau în linişte, citind expresiile de pe chipurile noastre. Erau ţintuiţi în loc, dar totuşi nu stăteau complet nemişcaţi. Toate trei perechile de mâini tremurau.

— Da.

— În Forks.
— Da.
— Pentru?
Ea încuviinţă din cap, înţelegându-mi întrebarea.
— Unul dintre ei avea cămaşa ta roşie. Am încercat să înghit.
Expresia lui Jasper era dezaprobatoare. Îmi clădeam seama că nu-i plăcea să vorbească despre asta de faţă cu vârcolacii, dar trebuia să spună ceva:
— Nu-i putem lăsa să se apropie ei prea mult. Nu suntem suficienţi să protejăm oraşul.
— Ştiu, spuse Alice, chipul ei oglindind brusc dezamăgire. Dar nu contează unde-i oprim. Oricum nu vom fi suficienţi şi unii dintre ei vor veni aici să caute.
— Nu! am şoptit.
Zgomotul petrecerii îmi acoperi vocea. În jurul nostru, prietenii, vecinii şi duşmanii mei mărunţi mâncau, râdeau şi dansau în ritmul muzicii, neştiind că urmau să se confrunte cu groaza, pericolul şi poate cu moartea. Din cauza mea.
— Alice, i-am spus eu numele fără glas. Trebuie să plec, trebuie să plec de aici.
— Nu foloseşte la nimic. Nu e ca şi cum avem de-a face cu un urmăritor. Oricum vin aici prima dată.
— Atunci va trebui să mă duc să le stau în cale! Dacă vocea mea nu ar fi fost atât de răguşită şi gâtuită, ar fi putut fi ţipată. Dacă găsesc ce caută poate pleacă şi nu mai fac rău nimănui!
— Bella! protestă Alice.
— Opriţi-vă! ordonă Jacob pe un ton jos şi puternic. Ce vine? Alice işi întoarse privirea de gheaţă spre el.
— De-ai noştri. Mulţi.
— De ce?
— Pentru Bella. Asta e tot ce ştim.
— Sunt prea mulţi pentru voi? întrebă el. Jasper îşi ieşi puţin din fire:
— Avem câteva avantaje, javră. Va fi o luptă de la egal la egal.
— Nu, spuse Jacob pe un ton ciudat, înfricoşător, cu jumătate de zâmbet întins pe faţă. Nu va fi egală.
— Excelent! spuse Alice printre dinţi.
M-am uitat, încă îngheţată de frică, la noua expresie a feţei lui Alice. Chipul ei era animat de încântare, toată disperarea ştergându-i-se de pe trăsăturile ei perfecte.
Ea îi zâmbi lui Jacob, iar el îi răspunse cu un rânjet.
— Bineînţeles, totul a dispărut pur şi simplu, îi spuse ea pe un ton superior. Ce nepotrivit, dar, având în vedere situaţia, accept.
— Va trebui să ne coordonăm, spuse Jacob. Nu ne va fi uşor.

Dar cu toate acestea este responsabilitatea noastră mai mult decât a voastră.

— Eu nu aş merge chiar aşa departe, dar avem nevoie de ajutor. Nu e cazul să fim pretenţioşi.

— Staţi, staţi, staţi, staţi, i-am întrerupt eu.

Alice era pe vârfuri, Jacob era aplecat asupra lor şi chipul lui şi al ei erau luminate de încântare, ambele nasuri strâmbate de la miros. S-au uitat la mine nerăbdători.

— Să vă coordonaţi? am repetat eu printre dinţii încleştaţi.

— Sincer acum, doar nu credeai că o să ne dai la o parte? întrebă Jacob.

— Nu vă băgaţi în asta!

— Prezicătoarea ta nu e de aceeaşi părere.

— Alice – spune-le că nu! am insistat eu. O să fie ucişi! Jacob, Quil şi Embry râseră cu zgomot.

— Bella, spuse Alice pe un ton calm şi împăciuitor, dacă nu ne unim, fiecare dintre noi poate să fie ucis. Dar împreună...

— Nu va fi nici o problemă, termină Jacob propoziţia. Quil râse din nou.

— Câţi sunt? întrebă Quil nerăbdător.

— Nu! am strigat eu.

Alice nici măcar nu se uită la mine.

— Variază numărul – douăzeci şi unu azi, dar numerele sunt în scădere.

— De ce? întrebă Jacob prudent.

— E o poveste lungă, spuse Alice brusc, uitându-se prin cameră. Şi nu e locul potrivit acum pentru asta.

— Mai târziu în seara asta? forţă Jacob nota.

— Da, îi răspunse Jasper. Plănuisem deja o... întâlnire strategică. Dacă veţi lupta cu noi, veţi avea nevoie de nişte instrucţiuni.

Lupii făcură toţi o faţă nemulţumită când auziră ultima pane.

— Nu! m-am plâns eu.

— Va fi ciudat, spuse Jasper gânditor. Nu m-am gândit niciodată să lucrăm împreună. Va fi o premieră.

— Fără îndoială, fu Jacob de acord. Se grăbea de acum. Trebuie să ne întoarcem la Sam. La ce oră?

— Ce înseamnă prea târziu pentru voi? Toţi trei îşi dădură ochii peste cap.

— La ce oră? repetă Jacob întrebarea.

— La trei?

— Unde?

— La aproximativ cincisprezece kilometri nord de cantonul din Pădurea Hoh. Veniţi dinspre vest şi veţi putea să ne urmaţi mirosul.

— Vom fi acolo. S-au întors să plece.

— Aşteaptă, Jake! am strigat eu după el. Te rog! Nu face asta! Se opri întorcându-se să rânjească la mine în timp ce Quil şi Embry se întoarseră impacientaţi spre uşă.

— Nu fi ridicolă, Bella! Tu-mi dai un cadou mai frumos decât ţi-am dat eu ţie.

— Nu! am strigat din nou.

Sunetul chitarei electrice îmi acoperi ţipătul.

Nu-mi răspunse; se grăbi să-i prindă din urmă pe prietenii lui, care plecaseră deja. M-am uita la Jacob cum pleca fără să pot face nimic.

18. INSTRUCŢIUNI

— Cred că a fost cea mai lungă petrecere din istorie, m-am plâns eu în drum spre casă.

Edward nu păru să aibă altă părere.

— E gata acum, spuse el, mângâindu-mă delicat pe braţ.

Eu eram singura care mai avea nevoie de mângâieri. Edward se simţea bine acum – toţi membrii familiei Cullen erau bine.

Mă asiguraseră toţi că totul e bine; Alice se întinsese să mă mângâie pe cap când am plecat, uitându-se cu subînţeles la Jasper până când un val de pace mă pătrunsese, Esme mă sărutase pe frunte şi-mi promisese că totul era în regulă, Emmett râsese batjocoritor şi se întrebase de ce eram eu singura care avea voie să se lupte cu vârcolacii... Soluţia lui Jacob îi relaxase pe toţi, fiind aproape euforici după lungile săptămâni de stres, îndoiala fusese înlocuită cu încrederea. Petrecerea se terminase pe un ton de sărbătoare.

Nu şi pentru mine.

Era destul de rău oribil – ca membrii familiei Cullen să

trebuiască să lupte pentru mine. Îmi era foarte greu să permit aşa ceva. Deja simţeam că era mai mult decât puteam suporta.

Dar nu şi Jacob. Nu fraţii lui nebuni şi entuziaşti – majoritatea chiar mai mici decât mine. Erau doar nişte copiii mult prea mari şi plini de muşchi, care abia aşteptau lupta asta ca şi cum ar fi fost un picnic la plajă. Nu puteam să-i pun şi pe ei în pericol. Eram cu nervii la pământ. Nu ştiam cât mai puteam rezista să nu urlu în gura mare.

Am vorbit şoptit, să-mi ţin vocea sub control:

— Mă iei cu tine la noapte.

— Bella, eşti epuizată.

— Crezi că aş putea să dorm? El se încruntă.

— Este un experiment. Nu sunt sigur dacă va fi posibil să... cooperăm. Nu te vreau la mijloc.

Ca şi cum asta nu mă făcea şi mai înverşunată să merg.

— Dacă nu vrei tu să mă iei, îl sun pe Jacob.

Ochii i se îngustară. Era o lovitură sub centură; nu mă îndoiam de asta. Dar în nici un caz nu aveam să permit să fiu lăsată în urmă.

El nu răspunse; ajunsesem deja acasă la Charlie. Lumina din faţă era aprinsă.

— Ne vedem sus, am murmurat eu.

Am intrat pe vârful picioarelor pe uşa din faţă. Charlie adormise în sufragerie, dând pe dinafară pe canapeaua mult prea mică şi sforăind atât de tare, încât nici dacă aş fi tăiat lemne la capul lui nu s-ar fi trezit.

L-am scuturat cu putere de umăr.

— Tată! Charlie!

Mormăi cu ochii încă închişi.

— Am ajuns acasă acum – o să te doară spatele dacă dormi aşa. Hai, e timpul să te muţi.

A trebuit să-l mai zgudui de câteva ori şi abia de miji ochii, dar măcar am reuşit să-l ridic de pe canapea. L-am ajutat să ajungă la pat, în care s-a prăbuşit pe cuvertură, îmbrăcat, şi a început să sforăie din nou.

Nu avea să mă caute în viitorul apropiat.

Edward aşteptă în camera mea până când m-am spălat pe faţă şi m-am schimbat în blugi şi cămaşă de flanel. Mă privi amărât din scaunul balansor cum agăţam hainele de la Alice în şifonier.

— Vino aici, am spus, luându-l de mână şi trăgându-l spre pat.

L-am împins pe pat şi apoi m-am ghemuit la pieptul lui. Poate că avea dreptate şi că eram îndeajuns de obosită să dorm. Nu aveam să-l las să plece pe furiş fără mine.

Mă înveli cu pătura, după care mă strânse în braţe.

— Te rog să te relaxezi.

— Sigur.

— O să fie bine, Bella. Simt eu. Mi-am încleştat dinţii.

Încă mai radia de uşurare. Numai mie îmi păsa dacă Jacob şi prietenii lui aveau să fie răniţi. Nici măcar lui Jacob şi prietenilor lui nu le păsa. Mai ales lor.

Îşi dădea seama că eram pe punctul să adorm.

— Ascultă-mă, Bella. Va fi uşor. Nou-născuţii vor fi complet luaţi prin surprindere. Habar nu au de existenţa lupilor, aşa cum nu ştiai nici tu la început. Am văzut cum se comportă în grup, din câte îşi aminteşte Jasper. Sunt ferm convins că tehnicile de vânătoare ale vârcolacilor vor funcţiona fără cusur în lupta cu nou-născuţii. Şi, dacă reuşim să-i despărţim şi să-i derutăm, nici n-o să avem toţi ce să facem. Cineva va trebui să stea pe tuşă, mă tachina el.

— Floare la ureche, am murmurat eu cu glasul stins pe pieptul lui.

— Şşşş, îmi mângâie el obrazul. Vei vedea. Nu-ţi face griji acum.

Începu să fredoneze cântecul meu de leagăn preferat, dar, pentru prima dată, nu reuşi să mă calmeze.

Oamenii – mă rog, vampirii şi vârcolacii, dar totuşi – oamenii pe care-i iubeam urmau să fie răniţi. Răniţi din cauza mea. Din nou. Mi-aş fi dorit ca ghinionul meu să se manifeste cu vârf şi îndesat. Îmi venea să strig spre cerul liber: Pe mine mă vreţi – sunt aici! Doar eu!

Nu am adormit. Minutele trecură cu repeziciune spre surprinderea mea, eu fiind încă în alertă şi tensionată când Edward ne ridică pe amândoi.

— Eşti sigură că nu vrei să stai şi să dormi?

I-am aruncat o privire tăioasă.

El oftă şi mă ridică în braţe înainte să sară de la fereastra mea.

Alergă prin pădurea neagră şi liniştită cu mine în spate şi chiar şi în goana lui mai simţeam exaltarea. Alerga aşa cum făcea când eram doar noi doi, doar de plăcere, doar de dragul de a simţi vântul în părul lui. Era genul acela de lucru care, în vremuri mai puţin tulburi, m-ar fi făcut fericită.

Când am ajuns la câmpul mare şi deschis, familia lui era deja acolo, conversând lejer, relaxaţi. Râsul bubuitor al lui Emmett răsuna prin spaţiul întins din când în când. Edward m-a pus joi şi am mers de mână spre ei.

Era întuneric, luna fiind ascunsă printre nori, aşa că abia după un minut mi-am dat seama că ne aflam în poiana în care jucau ei baseball. Era acelaşi loc în care, acum mai bine de un an, prima seară liniştită petrecută cu familia Cullen fusese întreruptă de James şi gaşca lui. Era ciudat să fiu aici din nou – ca şi cum adunarea aceasta nu ar fi completă până când James, Laurent şi Victoria nu ni s-ar alătura. Dar James şi Laurent nu aveau să se întoarcă niciodată. Tiparul nu se va

repeta. Poate că toate tiparele fuseseră încălcate.

Da, cineva încălcase tiparul lor. Oare era posibil ca în ecuaţia asta familia Volturi să fie cea îngăduitoare?

Mă îndoiam.

Victoria mi se păruse mereu o forţă a naturii – un uragan, mişcându-se către coastă în linie dreaptă – inevitabilă, implacabilă, dar previzibilă. Poate că greşeam subapreciind-o. Trebuia să fie şi ea capabilă de adaptare.

— Ştii ce cred eu? l-am întrebat pe Edward. El râse.

— Nu.

Aproape că am zâmbit şi eu.

— Ce crezi?

— Cred că totul se leagă. Nu doar cele două, ci toate trei.

— M-ai pierdut.

— Trei lucruri rele s-au întâmplat de când te-ai întors. Le-am numărat pe degete. Nou-născuţii din Seattle. Străinul din camera mea. Şi – în primul rând – Victoria care s-a întors să mă caute.

Ochii i se îngustară în timp ce se gândea la asta.

— De ce crezi asta?

— Pentru că sunt de acord cu Jasper – familia Volturi ţine la regulile lor. Probabil că ar face oricum o treabă mai bună. „Şi aş fi fost deja moartă dacă m-ar fi vrut ei moartă”, am adăugat eu în gând. Mai ţii minte când o urmăreai pe Victoria anul trecut?

— Da. Se încruntă. Nu am fost foarte bun.

— Alice a spus că erai în Texas. Ai urmărit-o acolo? Se încruntă.

— Da. Hmm...

— Vezi? Poate că acolo i-a venit ideea. Dar ea habar nu are ce face, aşa că nou-născuţii sunt de necontrolat.

Începu să-şi scuture capul.

— Numai Aro ştia exact cum funcţionează viziunile lui Alice.

— Aro ştia cel mai bine, dar cumva Tanya şi Irina, şi restul prietenilor din Denali ştiau suficient? Laurent a locuit la ei o bună bucată de vreme. Şi, dacă era încă îndeajuns de prietenos cu Victoria să-i facă servicii, de ce nu i-ar fi spus tot ce ştia?

Edward se încruntă.

— Nu a fost Victoria la tine în cameră.

— Şi ce, nu-şi poate face prieteni noi? Gândeşte-te, Edward. Dacă este Victoria cea răspunzătoare de ce se întâmplă în Seattle, şi-a făcut o grămadă de prieteni noi. Ea i-a creat.

Se gândi la asta, fruntea fiindu-i încreţită de concentrare.

— Hmm, spuse el într-un târziu. Este posibil. Eu încă mai cred că este mai probabil ca familia Volturi... Dar teoria ta... pare veridică. Personalitatea Victoriei. Teoria ta se mulează perfect pe personalitatea

ei. A arătat încă de la început un dar remarcabil pentru autoconservare – poate este un talent de-al ei. În orice caz, scenariul acesta nu ar pune-o deloc în pericol în faţa noastră în cazul în care stă bine ascunsă şi îi lasă pe nou-născuţi să facă ravagii aici. Şi poate nici familia Volturi nu reprezintă o mare ameninţare pentru ea. Poate că se bazează pe victoria noastră, însă nu fără pierderi grave. Dar nu doreşte să supravieţuiască cineva din mica ei armată pentru a sta drept mărturii împotriva ei. De fapt, continuă el gândindu-se bine, dacă rămân supravieţuitori, pariez că plănuieşte să-i distrugă chiar ea... Hmm. Şi totuşi, trebuie să fi avut cel puţin un prieten puţin mai matur. Nici un nou-născut proaspăt nu l-ar fi lăsat în viaţă pe tatăl tău... Se încruntă uitându-se în gol timp de un moment lung, după care îmi zâmbi brusc, revenindu-şi din reverie. Este foarte posibil. Cu toate acestea, trebuie să fim pregătiţi pentru orice până când vom şti sigur. Eşti foarte perspicace azi, adăugă el. Este impresionant. Am oftat.

— Poate că reacţionez pur şi simplu la locul acesta. Mă face să mă simt ca şi cum ar fi pe aproape... ca şi cum m-ar vedea acum.

Fălcile i se încordară la ideea aceasta.

— Nu se va atinge niciodată de tine, Bella, spuse el.

În ciuda vorbelor lui, ochii săi studiară cu grijă copacii întunecaţi. În timp ce căuta printre umbrele lor, o expresie extrem de ciudată îi traversă faţa. Buzele îi dezveliră dinţii, iar ochii lui străluciră cu o lumină bizară – un fel de speranţă sălbatică şi înverşunată.

— Şi totuşi, ce n-aş da să o am aproape, murmură el. Pe Victoria şi pe oricine s-ar gândi vreodată să-ţi facă rău. Să am ocazia să pun chiar eu capăt la toate astea. Să o termin cu mâinile mele de data asta.

M-am cutremurat la auzul ferocităţii din vocea lui, iar el îşi împleti degetele mai strâns printre ale mele, eu dorindu-mi să fiu suficient de puternică încât să lipesc mâinile noastre laolaltă pentru totdeauna.

Aproape că ajunsesem la familia lui, când am observat pentru prima dată că Alice nu arăta la fel de optimistă ca toţi ceilalţi. Stătea bosumflată puţin mai deoparte şi se uita cum Jasper îşi întindea braţele ca şi cum s-ar fi încălzit pentru gimnastică.

— S-a întâmplat ceva cu Alice? am şoptit eu. Edward chicoti, fiind el însuşi din nou.

— Vârcolacii simt pe drum, aşa că ea nu vede ce se va întâmpla acum. Se simte foarte incomod să nu vadă.

Alice, deşi era cel mai departe de noi, îi auzi vocea înceată. Ridică privirea şi scoase limba la el. El râse din nou.

— Hei, Edward, îl salută Emmett. Hei, Bella! Te va lăsa şi pe

tine să exersezi?

Edward mârâi la fratele lui:

— Te rog, Emmett, nu-i da idei.

— Când sosesc oaspeţii noştri? îl întrebă Carlisle pe Edward. Edward se concentră un moment, după care oftă.

— Peste un minut şi jumătate. Dar va trebui să traduc. Nu au suficientă încredere în noi să-şi folosească forma umană.

Carlisle încuviinţă din cap.

— Le este greu. Sunt recunoscător că vin oricum. M-am holbat la Edward cu ochii larg căscaţi.

— Vin ca lupi?

El încuviinţă din cap, urmărindu-mi reacţia cu grijă. Am înghiţit o dată, amintindu-mi ultima oară când îl văzusem pe Jacob în forma lui de lup – prima dată în poiană cu Laurent, a doua oară pe aleea din pădure, unde Paul se enervase pe mine... Ambele erau amintiri de groază.

Ochii lui Edward străluciră ciudat, ca şi cum tocmai îi venise o idee, ceva care nu era cu totul neplăcut. Se întoarse repede la Carlisle şi la ceilalţi, înainte să apuc să văd mai mult.

— Pregătiţi-vă – ne-au tras pe sfoară.

— Ce vrei să spui? vru Alice să ştie.

— Sşş, o avertiză el şi se uită pe după ea, în întuneric. Cercul informal al familiei Cullen se lărgi dintr-odată într-o linie largă, cu Jasper şi Emmett la capete. Din felul în care Edward se aplecă în faţă lângă mine, mi-am dat seama că şi-ar fi dorit să stea lângă ei. L-am strâns mai tare de mână.

Am privit scrutător spre pădure, fără să văd nimic.

— La naiba, mormăi Emmett pe sub mustaţă. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Esme şi Rosalie schimbară o privire cu ochii căscaţi.

— Ce este? am şoptit eu cat de încet am putut. Nu văd nimic.

— S-a mărit haita, îmi murmură Edward în ureche.

Nu-i spusesem că se alăturase şi Quil haitei? M-am chinuit să-i văd pe cei şase lupi în întuneric. Într-un târziu, străluci ceva în noapte – ochii lor, mult mai sus decât ar fi trebuit să fie. Uitasem cât de înalţi erau lupii. Ca nişte cai, numai că plini de muşchi şi blană – şi aveau colţii ca nişte cuţite, imposibil de trecut cu vederea.

Nu le vedeam decât ochii. Şi, în timp ce scrutam pădurea, chinuindu-mă să văd mai mult, mi-am dat seama că erau mai mult de şase perechi. Una, două, trei... Am numărat repede în gând perechile. De două ori.

Erau zece.

— Fascinant, murmură Edward aproape imperceptibil. Carlisle făcu un pas mic în faţă. Era o mişcare atentă, menită să trezească

încredere.

— Bine aţi venit, le spuse el lupilor invizibili.

— Mulţumim, răspunse Edward pe un ton ciudat şi sec şi mi-am dat seama dintr-odată că de fapt cuvintele erau ale lui Sam. M-am uitat la ochii care străluceau în centrul liniei, cel mai sus, aparţinând celui mai înalt dintre ei. Era imposibil de distins în întuneric forma lupului mare şi negru.

Edward vorbi din nou pe acelaşi ton detaşat, dând glas cuvintelor lui Sam.

— Vom privi şi vom asculta, dar nimic mai mult. Asta e maximul pe care-l putem cere de la autocontrolul nostru.

— Este mai mult decât suficient, răspunse Carlisle. Fiul meu Jasper – arătă spre locul unde stătea Jasper, încordat şi pregătit – are experienţă în domeniu. Ne va învăţa cum luptă ei, cum pot fi înfrânţi. Sunt convins că veţi putea aplica ce va spune el la propriul vostru stil de vânătoare.

— Sunt diferiţi de voi? întrebă Edward în locul lui Sam. Carlisle încuviinţă din cap.

— Sunt toţi foarte noi – au doar câteva luni de viaţă. Sunt copii, într-un fel. Nu vor avea îndemânare sau strategie, doar putere brută. În seara asta sunt douăzeci. Zece pentru noi, zece pentru voi – nu ar trebui să fie greu. Numărul lor poate scădea. Cei noi se luptă între ei.

Un murmur trecu de-a lungul liniei întunecate de lupi, un mârâit gutural care reuşise să sune cumva entuziast.

— Suntem dispuşi să luăm mai mult decât partea noastră, dacă este nevoie, traduse Edward cu tonul mai puţin indiferent acum.

Carlisle zâmbi.

— Vom vedea cum merg lucrurile.

— Ştiţi când sau cum vor sosi?

— Vor veni peste munţi în patru zile, dimineaţa târziu. Pe măsură ce se vor apropia, Alice ne va ajuta să le interceptăm calea.

— Mulţumim pentru informaţii. Vom sta cu ochii în patru. Cu un oftat zgomotos, perechile de ochi se lăsară mai jos la pământ, una câte una.

Timp de două bătăi de inimă domni liniştea şi apoi Jasper făcu un pas în spaţiul gol dintre vampiri şi lupi. Nu-mi era greu să-l văd – pielea lui strălucea în întuneric la fel ca şi ochii lupilor. Jasper îi aruncă o privire prudentă lui Edward care încuviinţă din cap, după care Jasper se întoarse cu spatele la lupi. Oftă, simţindu-se în mod clar incomod.

— Carlisle are dreptate. Jasper vorbea numai cu noi; părea să încerce să ignore publicul din spatele lui. Vor lupta ca nişte copii. Cele mai importante două lucruri pe care trebuie să le ţineţi mine este să

nu-i lăsaţi să-şi pună braţele în jurul vostru şi să nu-i ucideţi în modul clasic. Pentru asta sunt toţi pregătiţi. Atâta timp cât îi atacaţi dintr-o parte şi continuaţi să vă mişcaţi, vor fi mult prea derutaţi ca să mai reacţioneze eficient. Emmett?

Emmett ieşi din rând cu un zâmbet imens.

Jasper se dădu cu spatele spre capătul nordic al spaţiului deschis dintre duşmanii, acum aliaţi. Îi făcu semn lui Emmett să vină mai în faţă.

— OK, încep cu Emmett. El este cel mai bun exemplu al unui atac de nou-născut.

Ochii lui Emmett se îngustară.

— Voi încerca să nu rup nimic, bombăni el. Jasper rânji.

— Mă refeream la faptul că Emmett se bazează pe puterea lui. El este foarte direct într-un atac. Nici nou-născuţii nu vor încerca ceva subtil. Mergi pe ucisul uşor, Emmett.

Jasper mai făcu câţiva paşi în spate, trupul încordându-i-se.

— OK, Emmett – încearcă să mă prinzi.

Şi apoi nu l-am mai văzut pe Jasper – era ca o pată înceţoşată în timp ce Emmett îl hărţuia ca un urs, rânjind în timp ce-şi arăta colţii. Era şi Emmett imposibil de rapid, dar nu ca Jasper. Mi se părea că Jasper nu avea mai multă substanţă decât o fantomă – de fiecare dată când părea că mâinile mari ale lui Emmett l-au prins sigur, degetele lui se strângeau doar în jurul aerului. Lângă mine, Edward se apleca în faţă atent, privind cu luare-aminte încăierarea. Apoi Emmett îngheţă.

Jasper îl prinsese din spate cu dinţii la un milimetru de gâtul lui.

Emmett înjură.

Urmă un mârâit de apreciere din partea lupilor spectatori.

— Încă o dată, insistă Emmett, rânjetul dispărându-i de pe buze.

— E rândul meu, protestă Edward. Degetele mi se încordară în jurul mâinii lui.

— Imediat, rânji Jasper şi făcu un pas înapoi. Vreau să-i arăt Bellei ceva.

Am privit cu ochii panicaţi în timp ce el îi făcu semn lui Alice să treacă în faţă.

— Ştiu că-ţi faci griji în privinţa ei, îmi explică el mie, în timp ce ea dansă veselă spre ring. Vreau să-ţi arăt că nu este necesar.

Deşi ştiam că Jasper nu ar permite niciodată să i se întâmple ceva rău lui Alice, tot mi-a fost greu să mă uit cum se aşază în poziţie de atac în faţa ei. Alice rămase nemişcată, arătând micuţă ca o păpuşă în comparaţie cu Emmett, zâmbind în sinea ei. Jasper sări în faţă după care se furişă pe o parte.

Alice închise ochii.

Inima începu să-mi bată neregulat când Jasper se repezi spre locul unde stătea Alice.

Jasper sări, dispărând. Dintr-odată fu de partea cealaltă a lui Alice. Ea nu părea să se fi mişcat.

Jasper îşi făcu vânt şi se aruncă din nou asupra ei, numai ca să aterizeze ghemuit în spatele ei ca şi prima dată; în tot acest timp, Alice rămase zâmbind cu ochii închişi.

Am privit-o pe Alice mai atentă acum.

Chiar se mişca – doar că eu pierdusem momentul, fiind distrasă de atacurile lui Jasper. Ea făcea un pas mic înainte în exact aceeaşi secundă în care corpul lui Jasper zbura prin locul în care stătuse ea şi încă un pas, în timp ce mâinile deschise ale lui Jasper treceau pe lângă locul unde fusese talia ei.

Jasper strânse braţele goale şi Alice începu să se mişte mai repede. Dansa – învârtindu-se şi răsucindu-se, şi ghemuindu-se. Jasper era partenerul ei, aruncându-se asupra ei, atingând tiparele ei graţioase, dar niciodată pe ea, ca şi cum fiecare mişcare ar fi fost coregrafică. Într-un târziu, Alice râse.

Apărută de nicăieri, se afla acum cocoţată în spatele lui Jasper, cu buzele la gâtul lui.

— Te-am prins, spuse ea, sărutându-l pe gât. Jasper chicoti, scuturându-şi capul.

— Pe bune că eşti un monstruleţ înfricoşător.

Lupii mormăiră din nou. De data aceasta sunetul fu prudent.

— E bine pentru ei să înveţe să ne respecte, murmură Edward amuzat. Apoi spuse cu voce tare: E rândul meu.

Mă strânse de mână înainte să-mi dea drumul. Alice veni să ia loc lângă mine.

— Grozav, nu? mă întrebă ea cu un aer de superioritate.

— Foarte, am aprobat-o eu, fără să-mi iau ochii de la Edward, în timp ce se mişca fără zgomot spre Jasper cu mişcări graţioase şi prudent ca o felină.

— Sunt eu cu ochii pe tine, Bella, îmi şopti ea brusc, vocea fiindu-i atât de joasă că abia o puteam auzi, deşi buzele ei erau la urechea mea.

Privirea mea se întoarse de la ea înapoi la Edward. Era concentrat asupra lui Jasper, amândoi simulând un atac când distanţa se micşoră.

Expresia lui Alice era plină de reproş.

— O să-l avertizez dacă planurile tale se conturează şi mai mult de atât, mă ameninţă ea pe acelaşi ton şoptit. Nu te ajută cu nimic dacă te pui în pericol. Crezi că ar renunţa vreunul dintre ei dacă ai muri tu? Ar lupta în continuare, toţi am lupta. Nu poţi schimba nimic,

aşa că fii cuminte, OK?

M-am strâmbat, încercând să o ignor.

— Sunt cu ochii pe tine, repetă ea.

Edward îl atacă pe Jasper acum, iar această luptă era mai strânsă decât fuseseră celelalte. Jasper avea experienţa unui secol să-l ghideze şi încerca să se lase condus de instinct pe cât putea, dar gândurile lui îl trădau mereu cu o fracţiune de secundă înainte să acţioneze. Edward era o idee mai rapid, dar nu cunoştea mişcările pe care le folosea Jasper. Se atacară unul pe altul iar şi iar, nereuşind nici unul să obţină un avantaj, mârâiturile instinctive izbucnind constant. Îmi era greu să privesc, dar şi mai greu să mă uit în altă parte. Se mişcau prea repede ca să înţeleg ce făceau de fapt. Din când în când îmi mai atrăgeau atenţia şi ochii tăioşi ai lupilor. Am avut senzaţia că lupii pricepeau mai mult decât mine – poate mai mult decât trebuia.

Într-un târziu, Carlisle îşi drese glasul.

Jasper râse şi făcu un pas în spate. Edward se îndreptă şi rânji la el.

— Înapoi la treabă, consimţi Jasper. Să zicem că-i remiză. Toată lumea a urmat la rând, Carlisle, Rosalie, Esme şi din nou Emmett. Am tras cu ochiul printre gene, făcându-mă mică atunci când Jasper o atacă pe Esme. Lupta aceasta a fost cel mai greu de privit. Apoi Jasper încetini ritmul, nu suficient ca eu să-i pot prinde mişcările şi dădu alte instrucţiuni.

— Vedeţi ce fac aici? întrebă el. Da, exact aşa, îi încurajă el. Atacaţi din lateral! Nu uitaţi unde va fi ţinta voastră! Continuaţi să vă mişcaţi!

Edward era deja concentrat, privind şi ascultând şi ce ceilalţi nu puteau percepe.

Îmi era tot mai greu să urmăresc demonstraţia pe măsură ce pleoapele îmi deveneau ca de plumb. Oricum nu prea dormisem bine în ultima perioadă, iar acuşi se făceau douăzeci şi patru de ore de nesomn. M-am sprijinit de Edward şi mi-am lăsa pleoapele să cadă.

— Mai avem puţin şi gata, şopti el.

Jasper confirmă asta întorcându-se spre lupi pentru prima dată; după înfăţişare nu se simţea în largul lui.

— Vom mai face asta şi mâine. Sunteţi bine-veniţi să observaţi din nou.

— Da, răspunse Edward pe tonul rece al lui Sam. Vom fi aici. Apoi Edward oftă, îmi mângâie braţul şi se îndepărtă de mine. Se întoarse spre familia lui.

— Haita crede că ar fi de ajutor să se familiarizeze cu mirosurile fiecăruia dintre noi – ca să nu facă greşeli mai târziu. Dacă am putea să stăm foarte nemişcaţi, le-ar fi mai uşor.

— Sigur, îi spuse Carlisle lui Sam. Orice aveţi nevoie.

Se auzi un mormăit răguşit şi mohorât când toată haita se ridică în picioare.

Ochii îmi erau mari din nou, uitând toată oboseala.

Întunecimea profundă a nopţii tocmai începuse să pălească – soarele lumina norii deşi nu trecuse de linia orizontului, fiind de partea cealaltă a munţilor. Pe măsură ce se apropiau, am putut brusc să disting forme... culori.

Sam era, bineînţeles, în fruntea lor. Incredibil de mare, negru ca miezul nopţii, un monstru din coşmarurile mele – la propriu; după ce i-am văzut prima dată pe Sam şi pe ceilalţi în poiană, apăruseră în coşmarurile mele de mai multe ori.

Acum că îi vedeam pe toţi, puteam asocia vastitatea lor cu fiecare pereche de ochi, mi se păreau mai mulţi de zece. Haita era copleşitoare.

Am văzut din colţul ochiului că Edward mă privea cântărindu-mi cu grijă reacţia.

Sam se apropie de Carlisle care stătea în faţă, cu haita imensă chiar în spatele lui. Jasper înţepeni, dar Emmett, de partea cealaltă a lui Carlisle, rânjea şi era relaxat.

Sam îl mirosi pe Carlisle, părând să se cutremure uşor în timp ce făcu asta. Apoi trecu la Jasper.

Măsuram din priviri grupul prudent de lupi. Eram sigură că puteam să recunosc câţiva dintre noii membri. Zăream un lup de un gri-deschis care era mult mai mic decât ceilalţi şi căruia i se ridică părul de pe gât de dezgust. Mai era unul, de culoarea nisipului deşertului, care părea lăbărţat şi necoordonat pe lângă ceilalţi. Un urlet jos se auzi din lupul nisipiu când Sam avansă şi-l lăsă pe el izolat între Carlisle şi Jasper.

M-am oprit la lupul care se afla chiar în spatele lui Sam. Blana îi era de un maro-roşcat şi mai lungă decât a celorlalţi, lălâie prin comparaţie. Era aproape la fel de înalt ca şi Sam, al doilea cel mai mare din grup. Avea o poziţie relaxată, emanând cumva o nonşalantă apropo de ceva ce restul în mod evident considera un chin.

Lupul enorm şi maroniu păru să-mi simtă privirea şi se uită la mine cu nişte ochi negri cunoscuţi.

M-am uitat şi eu la el, încercând să cred ce ştiam deja. Îmi simţeam uluirea şi fascinaţia de pe chip.

Lupul deschise botul, dezvelindu-şi dinţii. Ar fi fost o expresie înfricoşătoare, dacă nu i-ar fi atârnat limba pe-o parte într-un rânjet de lup.

Am chicotit.

Rânjetul lui Jacob se lărgi dezvelindu-i colţii ascuţiţi. Plecă de la locul lui, ignorând ochii colegilor de haită care-l urmăreau cu privirea. Trecu agale pe lângă Edward şi Alice ca să stea la nici doi

metri de mine. Se opri acolo, uitându-se scurt la Edward.

Edward rămase nemişcat ca o statuie, ochii lui încă urmărindu-mi reacţia.

Jacob se aplecă pe picioarele din faţă şi-şi lăsă capul în jos în aşa fel încât faţa lui să fie la acelaşi nivel cu a mea, uitându-se la mine, măsurându-mi reacţia la fel ca şi Edward.

— Jacob? am spus eu cu răsuflarea tăiată.

Bubuitul profund din pieptul lui în semn de răspuns mi se păru că semăna cu un chicot.

Am întins mâna, degetele tremurându-mi puţin, şi am atins blana maronie-roşcată pe o parte a feţei.

Ochii negri se închiseră, iar Jacob îşi înclină capul imens în mână la mine. Un murmur puternic îi rezona în gât.

Blana era moale şi aspră deopotrivă, dar şi caldă pe pielea mea. Mi-am trecut curioasă degetele prin ea să-i simt textura, mângâindu-i gâtul acolo unde blana se închidea la culoare. Nu-mi dădusem seama cât de mult mă apropiasem; fără nici un avertisment, Jacob îmi linse brusc faţa, de la bărbie la frunte.

— Vai! Ce scârbos, Jake! m-am plâns eu, sărind în spate şi pocnindu-l ca şi cum ar fi fost om.

Se dădu din calea mea, iar lătratul tuşit care-i ieşi din gât era în mod clar un râs.

Mi-am şters faţa cu mâneca de la cămaşă, nereuşind să nu râd şi eu alături de el.

Abia atunci am băgat de seamă că toată lumea se uita la noi, şi familia Cullen, şi vârcolacii – membrii familiei Cullen cu o expresie perplexă şi cumva dezgustată. Feţele vârcolacilor erau greu de citit. Mi s-a părut că Sam arată nemulţumit.

Şi apoi mai era Edward, nervos şi în mod clar dezamăgit. Mi-am dat seama că se aştepta la o altă reacţie din partea mea. Cum ar fi să ţip şi să fug terorizată.

Jacob scoase din nou sunetul acela pe care l-am luat eu drept râs.

Ceilalţi lupi se retrăgeau acum, fără să-şi ia ochii de la membrii familiei Cullen în timp ce plecau. Jacob rămase lângă mine, privindu-i cum pleacă. În scurt timp dispărură în pădureţ întunecoasă. Numai doi dintre ei au ezitat, privindu-l pe Jacob, posturile lor emanând nelinişte.

Edward oftă şi, ignorându-l pe Jacob, veni lângă mine şi mă luă de mână.

— Eşti gata să pleci? mă întrebă el.

Înainte să apuc să răspund, se uita la Jacob peste mine.

— Nu am pus la punct toate detaliile încă, spuse el, răspunzând la o întrebare din mintea lui Jacob.

Lupul Jacob mormăi ţâfnos.

— Este mai complicat de atât, spuse Edward. Nu-ţi face tu griji; voi avea eu grijă să fie sigur.

— Despre ce vorbiţi? am vrut eu să ştiu.

— Discutam o strategie, spuse Edward.

Jacob dădu din cap înainte şi înapoi, uitându-se la feţele noastre. Apoi, dintr-odată, o luă la fugă spre pădure. În timp ce alerga, am observat pentru prima dată un pătrat de material negru împăturit, legat de piciorul din spate.

— Aşteaptă, am strigat eu, întinzându-mă din instinct să-l prind.

Dar el dispăru în pădure în doar câteva secunde, ceilalţi doi lupi luându-se după el.

— De ce a plecat? am întrebat eu rănită.

— Se întoarce, spuse Edward. Oftă. Vrea să poată să discute chiar el.

Am privit marginea pădurii unde dispăruse Jacob, sprijinindu-mă din nou de Edward. Eram pe punctul de a mă prăbuşi, dar luptam cu somnul.

Jacob apăru din nou în raza mea vizuală, pe două picioare de data aceasta. Pieptul lui lat era gol, iar părul, încâlcit şi lăţos. Purta doar o pereche de pantaloni negri de trening; mergea în picioarele goale pe pământul rece. Acum era singur, dar am bănuit că, prietenii lui aşteptau invizibili printre copaci.

Nu-i luă mult timp să traverseze terenul, deşi îi evită printr-un ocol mare pe membrii familii Cullen care stăteau de vorbă în linişte în cerc.

— OK, strigoiule, spuse Jacob când era la câţiva metri de noi, continuând evident conversaţia pe care o pierduse. Ce e aşa de complicat?

— Trebuie să mă gândesc la fiecare posibilitate, spuse Edward calm. Dacă reuşeşte cineva să-ţi scape?

Jacob pufni la ideea asta.

— OK, atunci las-o în rezervaţie. Oricum îi punem pe Collin şi pe Brady să rămână. Va fi în siguranţă acolo.

M-am încruntat.

— Despre mine vorbiţi?

— Vreau doar să ştiu ce are de gând să facă cu tine în timpul luptei, explică Jacob.

— Să facă cu mine?

— Nu poţi să rămâi în Forks, Bella. Vocea lui Edward era paşnică. Ştiu unde să te caute acolo. Dacă scapă cineva pe lângă noi?

Mi se ridică stomacul în gât, iar sângele mi se scurse din obraji.

— Şi Charlie? am icnit eu.

— Va fi cu Billy, mă asigură Jacob repede. Dacă tata va trebui să omoare pe cineva ca să-l aducă acolo, o va face. Probabil că nu va fi chiar aşa greu. Este sâmbăta asta, nu? E meci.

— Sâmbăta asta? am întrebat eu cu capul învârtindu-mi-se. Eram mult prea obosită să-mi mai pot controla gândurile care-mi treceau nebuneşte prin minte. M-am încruntat la Edward. Ei, la naiba! S-a zis cu cadoul tău de absolvire.

Edward râse.

— Intenţia contează, îmi aminti el. Poţi să dai altcuiva biletele.

Mi-a venit repede o idee.

— Angela şi Ben, am decis eu imediat. Cel puţin aşa pot să-i scot din oraş.

Îmi atinse obrazul.

— Nu poţi să evacuezi pe toată lumea, spuse el pe un ton blând. Pe tine te ascundem ca o măsură de precauţie. Ţi-am mai spus – nu vom avea acum nici o problemă. Nu vor fi suficienţi ca să ne distreze pe toţi.

— Dar de ce nu o lăsăm în La Push? ne întrerupse Jacob nerăbdător.

— S-a plimbat mult prea mult de colo-colo, spuse Edward A lăsat urme peste tot. Alice nu vede decât vampiri foarte tineri care vin la vânătoare, dar în mod clar cineva i-a creat. Există cineva mai experimentat în spatele la toate astea. Orice ar fi el – Edward se opri să se uite la mine – sau ea, toate astea ar putea fi o diversiune. Alice va vedea dacă se decide să o caute chiar el, dar noi am putea să fim foarte ocupaţi în momentul când va fi luată această decizie. Poate că se bazează cineva pe asta. Nu pot s-o las într-un loc în care a fost cu regularitate. Trebuie să fie greu de găsit, în caz de ceva. Nu sunt foarte multe şanse să se întâmple asta, dar nu risc.

M-am uitat încruntată la Edward în timp ce explica. Îmi mângâie braţul.

— Nu fac decât să fiu exagerat de prudent, îmi promise el. Jacob arătă spre pădurea deasă de la est de noi, spre întinderea vastă a Muntelui Olimp.

— Ascunde-o aici, sugeră el. Sunt un milion de posibilităţi – locuri în care oricare dintre noi ar fi doar la câteva minute de ea dacă ar avea nevoie.

Edward îşi scutură capul.

— Mirosul ei este prea puternic şi, în combinaţie cu al meu, iese în mod special în evidenţă. Chiar dacă aş duce-o acolo, tot aş lăsa urmă. Urma noastră se află pe tot lanţul muntos, dar, în combinaţie cu mirosul Bellei, ar atrage atenţia. Nu ştim exact ce cale vor alege, pentru că nici ei nu ştiu încă. Dacă dau de mirosul ei înainte să dea de noi...

Amândoi se strâmbară în acelaşi timp, încruntându-se.

— Înţelegi dificultăţile.

— Trebuie să existe o cale să meargă, murmură Jacob. Se uită spre pădure, încreţindu-şi buzele.

Eu mă legănam pe picioare. Edward îşi puse un braţ în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape şi susţinându-mă.

— Trebuie să te duc acasă – eşti epuizată. Şi Charlie se va trezi în curând...

— Aşteaptă o clipă, spuse Jacob, întorcându-se la noi, cu ochii luminaţi. Mirosul meu vă dezgustă pe voi, nu?

— Hmm, nu chiar aşa rău. Edward era cu doi paşi mai în faţă. Tot ce-i posibil. Se întoarse către familia lui. Jasper? strigă el.

Jasper se uită curios în sus. Veni la noi cu Alice la un pas în spatele lui. Pe faţa ei se oglindea din nou nemulţumire.

— OK, Jacob.

Edward încuviinţă din cap spre el.

Jacob se întoarse spre noi cu un amestec ciudat de emoţii pe chip. Era în mod evident entuziasmat de planul lui, dar încă se simţea incomod să stea atât de aproape de aliaţii lui, foşti duşmani. Şi apoi veni rândul meu să fiu îngrijorată când îşi întinse braţul spre mine.

Edward trase adânc aer în piept.

— Vom vedea dacă pot să-ţi schimb mirosul destul de mult încât să-ţi putem ascunde urma, îmi explică Jacob.

— Va trebui să-l laşi să te ia în braţe, Bella, îmi spuse Edward. Vocea îi era calmă, dar îmi dădeam seama de aversiunea pe care încerca să şi-o controleze. M-am încruntat.

Jacob îşi dădu ochii peste cap, nerăbdător, şi se aplecă să mă ridice în braţe.

— Nu fi copil, mormăi el.

Dar ochii lui se mutară spre Edward, la fel ca şi ai mei. Faţa lui Edward era stăpânită; nu era încruntat deloc. Vorbi spre Jasper:

— Mirosul Bellei este mult mai puternic pentru mine – cred că ar fi un test mai concludent dacă ar încerca altcineva.

Jacob se întoarse cu spatele la ei şi începu să meargă încet spre pădure. Nu am spus nimic în timp ce întunericul se închise în jurul nostru. Eram îmbufnată, simţindu-mă incomod în braţele lui Jacob. Mi se părea că este prea intim – în mod sigur nu era nevoie să mă ţină chiar atât de strâns – şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb ce simţea el. Îmi aduse aminte de ultima după-amiază petrecută în La Push şi nu voiam să mă gândesc la asta. Mi-am încrucişat braţele, enervată de faptul că brăţara de pe mâna mea îmi făcu amintirea şi mai vie.

Nu am mers departe; făcu un ocol larg şi se întoarse în poiană din altă parte, poate că a fost cam jumătate de teren de fotbal din

punctul iniţial de plecare. Edward era singur acolo, iar Jacob se îndreptă spre el.

— Poţi să mă laşi jos acum.

— Nu vreau să risc să stric experimentul.

Începu să meargă mai încet şi să mă strângă mai tare.

— Eşti atât de enervant, am bombănit eu.

— Mersi.

Apăruţi de nicăieri, Jasper şi Alice stăteau acum lângă Edward. Jacob mai făcu un pas, după care mă puse jos cam la doisprezece paşi de Edward. Fără să mă uit la Jacob, am mers lângă Edward şi l-am luat de mână.

— Ei bine?

— Atâta timp cât nu pui mâna pe nimic, Bella, nu-mi pot imagina pe cineva care şi-ar băga nasul îndeajuns de aproape de urma aceea ca să-ţi simtă mirosul, spuse Jasper, strâmbându-se. A fost ascuns aproape complet.

— Un succes clar, fu Alice de acord, strâmbând din nas.

— Şi mi-a venit şi o idee.

— Care va merge, adăugă Alice încrezătoare.

— Ingenios, fu Edward de acord.

— Cum suporţi asta? mă întrebă Jacob.

Edward îl ignoră pe Jacob şi se uită la mine în timp ce explică.

— Noi – adică tu – vom lăsa o urmă falsă în poiană, Bella. Nou-născuţii vânează, mirosul tău îi va incita şi vor veni exact pe unde vrem noi să vină fără să fie prudenţi. Alice vede deja că va merge. Când vor simţi mirosul nostru, se vor despărţi şi vor încerca să ne atace din două părţi. Jumătate dintre ei vor merge prin pădure şi aici viziunea ei dispare brusc...

— Da! spuse Jacob printre dinţi. Edward îi zâmbi cu adevărat prietenos.

Simţeam că mi se face rău. Cum pot fi atât de nerăbdători? Cum aveam să suport să fie amândoi în pericol? Nu puteam. Nu trebuia să permit aşa ceva.

— Nici o şansă, spuse Edward brusc, cu vocea dezgustată. Tonul lui mă făcu să tresar, făcându-mi griji că mi-a auzit cumva gândurile, dar ochii lui erau aţintiţi spre Jasper.

— Ştiu, ştiu, spuse Jasper repede. Nici măcar nu am luat cu adevărat în calcul posibilitatea asta.

Alice îl calcă pe picior.

— Dacă Bella ar fi cu adevărat în poiană, îi explică Jasper, atunci ar lua-o razna. Nu ar mai putea să se concentreze la nimic altceva în afară de ea. Ar fi mult mai uşor să le venim de hac...

Privirea lui Edward îl făcu pe Jasper să dea înapoi.

— Evident că este prea periculos pentru ea. Era doar un gând

rătăcit, spuse el repede.

Dar se uită la mine cu coada ochiului cu o expresie îngândurată.

— Nu, spuse Edward. Vocea lui sună ca o sentinţă.

— Ai dreptate, zise Jasper. O luă pe Alice de mână şi se întoarse spre ceilalţi. Două din trei? l-am auzit eu întrebând-o când se ducea să exerseze din nou.

Jacob se uită dezgustat după el.

— Jasper priveşte lucrurile dintr-o perspectivă militară, îşi apără Edward fratele în linişte. Ia în calcul toate posibilităţile – este doar meticulos, nu nemilos.

Jacob pufni.

Se apropiase mai mult fără să vrea, atras de concentrarea lui asupra planurilor. Stătea la doar un metru şi ceva departe de Edward, iar eu, care mă aflam între ei, simţeam tensiunea fizică ce plutea în aer. Văzduhul părea încărcat.

Edward reveni la subiect.

— O voi aduce aici vineri după-amiază să lase urma falsă. Tu poţi să vii după aceea şi să o duci într-un loc pe care-l ştiu eu. Este complet izolat şi uşor de apărat, nu că se va ajunge la aşa ceva. Eu voi ajunge acolo pe o altă rută.

— Şi apoi ce faci? O laşi cu un telefon mobil? întrebă Jacob critic.

— Ai o idee mai bună?

Jacob afişă brusc un aer de superioritate.

— Dacă tot veni vorba, chiar am o idee mai bună.

— Aha... Din nou, câine, nu-i rău deloc.

Jacob se întoarse repede spre mine, ca şi cum ar fi hotărât să joace rolul personajului pozitiv, incluzându-mă şi pe mine în conversaţie.

— Am încercat să-l convingem pe Seth să rămână în urmă cu ceilalţi doi mai mici. Şi el este prea tânăr, dar este încăpăţânat şi perseverent. Aşa că m-am gândit să-i dau un nou rol – acela de telefon mobil.

Am încercat să pară că m-am prins. Nu m-a crezut nimeni.

— Atâta timp cât Seth Clearwater este în formă de lup, va fi în permanentă legătură cu haita, spuse Edward. Distanţa nu e o problemă? adăugă el, întorcându-se către Jacob.

— Nu.

— Cinci sute de kilometri? întrebă Edward. Impresionant! Jacob fu personajul pozitiv din nou.

— Atât am experimentat, îmi spuse el. Şi încă auzim foarte clar.

Am dat absentă din cap; încă procesam informaţia că micuţul Seth Clearwater era şi el vârcolac acum, lucru care mă făcea să mă

concentrez mai greu. Îmi închipuiam zâmbetul lui entuziasmat, atât de asemănător cu cel al lui Jacob când era mic; sigur nu avea mai mult de cincisprezece ani, dacă îi avea şi pe ăştia. Entuziasmul pe care-l arătase la întâlnirea consiliului atunci la grătar căpătă brusc noi înţelesuri pentru mine...

— E o idee bună. Edward părea să ezite să recunoască asta. M-aş simţi mai bine să ştiu acolo pe Seth, chiar şi fără comunicarea instantanee. Nu ştiu dacă aş fi putut să o las pe Bella singură. Nu-mi vine să cred la ce s-a ajuns! Să am încredere în vârcolaci!

— Să lupţi alături de vampiri, şi nu contra lor! imită Jacob tonul dezgustat al lui Edward.

— Ei bine, tu tot mai ai ocazia să lupţi împotriva unor vampiri, spuse Edward.

Jacob zâmbi.

— De asta suntem aici.

19. EGOISM

Edward mă duse acasă în braţe, aşteptându-se să nu fiu în stare să mă ţin pe picioare. Probabil că adormisem pe drum.

M-am trezit la mine în pat şi lumina palidă care provenea de la ferestrele mele se reflecta într-un unghi ciudat, ca şi cum ar fi fost după-amiază.

Am căscat şi m-am întins, degetele mele căutându-l fără să dea de el.

— Edward? am bălmăjit eu.

Degetele mele au dat într-un târziu de ceva rece şi neted. Mâna lui.

— Chiar eşti trează de data asta? murmură el.

— Îhî, am oftat eu în semn de răspuns. Au fost multe alarme false?

— Ai fost foarte neliniştită – ai vorbit toată ziua.

— Toată ziua?

Am clipit şi m-am uitat din nou la fereastră.

— Ai avut o noapte lungă, spuse el convingător. Ţi-ai câştigat

dreptul să petreci o zi în pat.

M-am ridicat şi s-a învârtit camera cu mine. Lumina din camera mea chiar provenea dinspre vest.

— Uau!

— Ţi-e foame? ghici el. Vrei să-ţi aduc micul dejun la pat?

— Îl aduc eu, am mormăit, întinzându-mă din nou. Tot trebuie să mă ridic şi să mă mişc puţin.

Mă ţinu de mână în drum spre bucătărie, uitându-se la mine cu grijă, ca şi cum s-ar fi temut să nu cad în orice clipă. Sau poate credea că sunt somnambulă.

Nu am făcut nimic complicat, doar am aruncat în prăjitorul de pâine nişte biscuiţi. Mi-am văzut puţin imaginea reflectată în prăjitorul de pâine.

— Oh, arăt ca naiba.

— A fost o noapte lungă, spuse el din nou. Ar fi trebuit să rămâi aici să dormi.

— Sigur că da! Şi să pierd totul. Ar cam fi timpul să te obişnuieşti cu ideea că fac parte din familie acum.

El zâmbi.

— Probabil că m-aş putea obişnui cu ideea.

M-am aşezat jos cu farfuria cu micul dejun, iar el se aşeză lângă mine. Când am ridicat primul biscuite să muşc din el, mi-am dat seama că se uita la mâna mea. M-am uitat în jos şi am văzut că încă mai purtam cadoul pe care mi-l dăduse Jacob la petrecere.

— Îmi dai voie? întrebă el, întinzând mâna spre lupul micuţ de lemn.

Am înghiţit cu zgomot.

— Aăă, sigur.

Îşi trecu mâna pe sub brăţara cu talisman şi cântări micuţa figurină în palma lui albă ca zăpada. Pentru o fracţiune de secundă, m-am temut. Cea mai uşoară răsucire a degetelor lui putea să o transforme în aşchii.

Dar, evident, Edward nu ar face aşa ceva. Mi-a fost ruşine numai că m-am gândit la aşa ceva. Nu făcu decât să cântărească lupul în palmă pentru un moment, apoi îl lăsă să cadă. Se legănă uşor la încheietura mea.

Am încercat să-i citesc expresia în ochi. Nu vedeam altceva decât atenţie pe chipul lui; dacă mai era altceva, atunci ţinea ascuns foarte bine.

— Deci să înţeleg că Jacob Black are voie să-ţi dea cadouri. Nu era nici întrebare, nici acuzaţie. Doar o confirmare a unui fapt. Dar ştiam că se referea la ziua mea şi la mofturile pe care le-am făcut cu privire la cadouri; nu voiam cadouri. Mai ales nu de la Edward. Nu avea nici un motiv logic aşa că, bineînţeles, toată lumea mă ignorase...

— Şi tu mi-ai dat cadouri, i-am amintit eu. Ştii că îmi plac darurile făcute de mână.

Îşi ţuguie buzele o secundă.

— Ce părere ai despre cadourile moştenite? Sunt acceptabile?

— La ce te referi?

— La brăţara aceasta. Trasă un cerc cu degetul în jurul încheieturii mele. O vei purta mult?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că nu vrei să-i răneşti sentimentele, sugeră el subtil.

— Sigur, cred că da.

— Nu crezi atunci că este corect... , mă întrebă el, uitându-se la mâna mea în timp ce vorbi. O întoarse cu palma în sus şi îşi trecu degetul de-a lungul venei încheieturii mele. ... dacă aş avea şi eu o mică reprezentare?

— Reprezentare?

— Un talisman – ceva care să-ţi aducă aminte şi de mine.

— Tu eşti în tot ce am. Nu am nevoie de nimic să-mi aducă aminte.

— Dacă ţi-aş da şi eu ceva ai purta? insistă el.

— Ceva moştenit? am verificat eu.

— Da, ceva ce am de o vreme. Zâmbi ca un îngeraş.

Dacă asta ar fi singura reacţie la cadoul lui Jacob, atunci aş accepta bucuroasă.

— Orice te face fericit.

— Ai observat nedreptatea? întrebă el, vocea devenindu-i acuzatoare. Pentru că eu sigur am observat-o.

— Ce nedreptate? Ochii i se îngustară.

— Toată lumea reuşeşte să scape cu bine dacă îţi dă cadouri. Toată lumea, în afară de mine. Mi-ar fi plăcut să-ţi iau un cadou de absolvire, dar nu am făcut-o. Ştiam că te-ar fi supărat mai mult decât dacă ar fi făcut-o altcineva. Este absolut nedrept. Ce ai de zis în apărarea ta?

— E uşor. Am ridicat din umeri. Tu eşti mai important decât toată lumea. Şi tu mi te-ai dăruit pe tine. Deja este mai mult decât merit şi orice mi-ai dărui nu face decât să sublinieze şi mai mult dezechilibrul dintre noi doi.

Se gândi la asta un moment, după care-şi dădu ochii peste cap.

— E ridicol felul în care mă priveşti.

Mi-am mestecat micul dejun în linişte. Ştiam că nu m-ar asculta dacă i-aş spune că a înţeles totul pe dos. Telefonul lui Edward vibra. Se uită la număr înainte să răspundă.

— Ce este, Alice?

El ascultă, iar eu am aşteptat reacţia lui, devenind brusc agitată. Dar indiferent ce a spus, nu a fost surprins. A oftat de câteva

ori.

— M-am cam prins de chestia asta, spuse el, uitându-se în ochii mei dezaprobator. A vorbit în somn.

Am roşit. Oare ce spusesem de data asta?

— Mă ocup eu, promise el. Se uită urât la mine când închise telefonul. Ar fi ceva ce-ai vrea să discuţi cu mine?

Am rămas pe gânduri preţ de o clipă. Având în vedere avertismentul lui Alice de noaptea trecută, mi-am cam dat seama de ce sunase. Apoi mi-am adus aminte ce vise agitate am avut cât am dormit pe parcursul zilei – vise în care alergam după Jasper, încercând să-l urmez şi să găsesc poiana prin pădurile labirintice, ştiind că urma să-l găsesc pe Edward acolo... pe Edward şi pe monştrii care voiau să mă ucidă, dar fără să-mi pese de ei pentru că decizia mea fusese deja luată – şi puteam de asemenea să-mi imaginez cam ce auzise Edward cât dormeam.

Mi-am ţuguiat buzele un moment, nefiind în stare să-i întâlnesc privirea. El aşteptă.

— Mi-a plăcut ideea lui Jasper, am spus eu într-un târziu. El mârâi.

— Vreau să ajut. Trebuie să fac ceva, am insistat eu.

— Nu ne-ai ajuta cu nimic dacă te-ai pune în pericol.

— Jasper crede că da. Este domeniul lui de expertiză. Edward se uită urât la mine.

— Nu poţi să mă ţii departe, l-am ameninţat eu. Nu am de gând să mă ascund prin pădure în timp ce voi toţi vă asumaţi riscuri pentru mine.

Am văzut dintr-odată că încerca să-şi ascundă un zâmbet.

— Alice nu te vede în poiană, Bella. Te vede împiedicându-te prin pădure în căutarea noastră. Nu vei putea să ne găseşti; nu vei face decât să-mi iei mie şi mai mult timp să te găsesc după aceea.

Am încercat să fiu la fel de relaxată ca el.

— Asta pentru că Alice nu l-a luat în calcul pe Seth Clearwater, am spus eu politicoasă. Dacă l-ar fi luat în calcul, evident că nu ar fi putut să mai vadă nimic. Dar se pare că Seth vrea să fie acolo la fel de mult ca şi mine. Nu mi-ar fi prea greu să-l conving să-mi arate drumul.

Se văzu o clipă că era furios, dar apoi trase adânc aer în piept şi se stăpâni.

— Da, ar fi putut să meargă... dacă nu mi-ai fi spus. Acum o să-l rog pur şi simplu pe Sam să-i dea lui Seth anumite ordine. Oricât de mult ar vrea, Seth nu va putea să ignore o astfel de interdicţie.

Mi-am menţinut zâmbetul plăcut.

— De ce i-ar da Sam aceste ordine? Dacă îi spun eu cum ar ajuta dacă aş fi şi eu acolo? Pariez că Sam ar prefera să-mi facă mie un serviciu în loc să-ţi facă ţie.

A trebuit să se stăpânească din nou.

— Poate ai dreptate. Dar sunt sigur că Jacob ar fi la fel de înverşunat să-i dea aceleaşi ordine.

M-am încruntat.

— Jacob?

— Jacob este al doilea la conducere. Nu ţi-a spus niciodată asta? Şi ordinele lui trebuie urmate.

Mă învinse şi, judecând după zâmbetul lui, ştia şi el asta. Mi se încreţi fruntea. Jacob va fi de partea lui în această singură privinţă – eram sigură de asta. Şi nu, Jacob nu-mi spusese niciodată chestia aceea.

Edward profită de faptul că momentan eram bulversată pentru a continua pe un ton suspicios de potolit şi înţelegător:

— Am tras cu ochiul aseară în mintea haitei. A fost mai bine decât dacă m-aş fi uitat la o telenovelă. Habar n-aveam cat de complexă este dinamica în cazul unei haite atât de mari. Influenţa individului împotriva unui psihic multiplu... Absolut fascinant.

Încerca în mod clar să mă distragă. M-am uitat urât la el.

— Jacob are multe secrete, spuse el, rânjind.

Nu am răspuns, am continuat să mă uit urât fără să-mi uit ideea în aşteptarea unei ocazii să o reiau.

— De exemplu, l-ai observat pe lupul gri mai mic de seara trecută?

Am dat înţepată din cap. El chicoti.

— Îşi iau legendele atât de în serios! Se pare că sunt lucruri pentru care nici una dintre poveştile lor nu-i pregătesc.

Am oftat.

— OK, am muşcat momeala. Despre ce vorbeşti?

— Ei au crezut mereu fără să şovăie că numai nepoţii direcţi ai lupului original au puterea să se transforme.

— Deci s-a schimbat cineva care nu este descendent direct?

— Nu. Ea este descendent direct în toată regula. Am clipit, după care am căscat ochii.

— Ea?

El încuviinţă din cap.

— Te ştie. Numele ei este Leah Clearwater.

— Leah e vârcolac? am ţipat eu. Cum? De cât timp? De ce nu mi-a spus Jacob?

— Sunt lucruri pe care nu au voie să le spună – de exemplu, numărul lor. După cum am mai spus, când Sam dă un ordin, haita nu poate pur şi simplu să-l ignore. Jacob a avut foarte mare grijă să se gândească la alte lucruri în preajma mea. Dar, bineînţeles, după seara trecută a ieşit totul la iveală.

— Nu pot să cred. Leah Clearwater! Dintr-odată mi-am amintit

că atunci când Jacob vorbea despre Leah şi Sam, s-a oprit deodată ca şi cum ar fi spus deja prea mult – după ce a spui ceva de genul că Sam trebuie să se uite în ochii lui Leah în fiecare zi şi să ştie că i-a încălcat toate promisiunile... Leah pe stâncă, o lacrimă strălucindu-i pe obraz când Bătrânul Quil a vorbit despre povara şi sacrificiul pe care fiii Quileute le împart... Şi Billy, petrecea mult timp cu Sue pentru că avea probleme cu copiii ei... şi aici problema era de fapt că amândoi erau acum vârcolaci!

Nu mă gândisem prea mult la Leah Clearwater în afară de momentele când mi-a părut rău pentru pierderea ei când a murit Harry şi apoi mi-a fost milă de ea din nou când Jacob mi-a spus povestea ei, despre cum dragostea aceea ciudată la prima vedere dintre Sam şi verişoara ei, Emily, îi frânsese inima lui Leah.

Iar acum face parte din haita lui Sam, îi aude gândurile... şi nu şi le poate ascunde pe ale ei.

„Nu ai pic de intimitate, nu ai secrete, îmi spusese Jacob. Toate lucrurile de care-ţi este ruşine sunt expuse să le vadă toată lumea.”

— Biata Leah, am şoptit. Edward respiră cu zgomot.

— Le face viaţa extraordinar de neplăcută. Nu sunt sigură că merită mila ta.

— Ce vrei să spui?

— Este şi aşa destul de greu pentru ei să-şi împărtăşească toate gândurile. Majoritatea încearcă să coopereze, să uşureze lucrurile. Când unul dintre membri devine răutăcios, este dureros pentru toată lumea.

— Are motive, am mormăit eu, fiind încă de partea ei.

— Da, ştiu, spuse el. Dorinţa aceea de nestăpânit de a fi cu cineva este unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am văzut în viaţa mea şi, crede-mă, am întâlnit multe chestii ciudate. Îşi scutură capul nevenindu-i să creadă. Felul în care Sam este legat de Emily a lui este imposibil de descris – sau ar trebui să spun Sam al ei Sam chiar nu a avut de ales. Situaţia asta îmi aduce aminte de Visul unei nopţi de vară cu tot haosul cauzat de vrăjile de dragoste ale zânelor... e ceva magic. Zâmbi. Este aproape la fel de puternic ca ceea ce simt eu pentru tine.

— Biata Leah! am spus eu din nou. Dar ce vrei să spui cu răutăcioasă?

— Aduce mereu la suprafaţă lucruri la care ar prefera să nu se gândească, explică el. Spre exemplu cu Embry.

— Ce-i cu Embry? am întrebat eu surprinsă.

— Acum şaptesprezece ani, mama lui s-a mutat din rezervaţia Makah, când era însărcinată cu el. Ea nu este din Quileute. Toată lumea a presupus că l-a lăsat pe tatăl lui în urmă în rezervaţia Makah. Şi apoi Embry a intrat în haită.

— Şi?

— Deci principalii candidaţi să-i fie tată sunt Quil Ateara Senior, Joshua Uley sau Billy Black, toţi trei fiind bineînţeles căsătoriţi la vremea respectivă.

— Nu! am icnit eu. Edward avea dreptate – era exact ca o telenovelă.

— Acum Sam, Jacob şi Quil se întreabă fiecare cine este frate vitreg cu Embry. Tuturor le-ar plăcea să creadă că este Sam, din moment ce tatăl lui nu a fost niciodată un model. Dar îndoiala persistă. Jacob nu a putut să-l întrebe niciodată pe Billy chestia asta.

— Uau. Şi ai aflat toate astea într-o singură seară?

— Mintea haitei este fascinantă. Toţi gândesc împreună şi separat în acelaşi timp. Sunt atâtea lucruri de citit!

Părea să-i pară puţin rău. Era ca cineva care a fost nevoit să închidă o carte bună chiar înainte de punctul culminant. Am râs.

— Haita este fascinantă, am fost eu de acord. Aproape la fel de fascinantă ca tine când încerci să-mi distragi atenţia.

Expresia lui deveni din nou politicoasă – un chip perfect de jucător de poker.

— Trebuie să fiu şi eu în poiană, Edward.

— Nu, spuse el pe un ton sentenţios.

Îmi veni deodată în minte o altă cale de a-l convinge.

Nu era atât de important să fiu eu în poiană. Simţeam doar nevoia de a fi acolo unde era Edward.

„Crud. M-am acuzat pe mine. Egoism, egoism, egoism! Nu o face!”

Mi-am ignorat instinctele pozitive. Cu toate astea, nu mă puteam uita la el în timp ce vorbeam. Sentimentul de vinovăţie mă făcu să-mi plec ochii spre masă.

— OK, uite ce e, Edward, am şoptit eu. Uite care e chestia... Deja am înnebunit o dată. Îmi cunosc limitele. Şi nu voi putea suporta să pleci din nou.

Nu m-am uitat în sus să-i văd reacţia, de teamă să nu văd cată durere îi provocam. I-am auzit respiraţia bruscă şi tăcerea de după. M-am uitat la masa de lemn întunecată, dorindu-mi să-mi pot retrage cuvintele. Dar ştiind că probabil nu aş face-o. Nu dacă va funcţiona.

Dintr-odată, braţele lui erau în jurul meu, mâinile lui mângâindu-mi faţa şi braţele. El mă consola pe mine. Sentimentul de vinovăţie îl copleşea. Dar instinctul de supravieţuire era mai puternic. Nu aveam nici o îndoială că principala lui grijă era supravieţuirea mea.

— Ştii că nu este aşa, Bella, murmură el. Nu voi fi departe şi se va termina totul repede.

— Nu pot suporta, am insistat eu, încă uitându-mă în jos. Nu

pot suporta să nu ştiu dacă te mai întorci sau nu. Cum trec eu prin asta, indiferent cât de repede se termină?

El oftă.

— Va fi uşor, Bella. Nu ai nici un motiv să te temi.

— Nici unul?

— Nici unul.

— Şi toată lumea va fi bine?

— Toată lumea, îmi promise el.

— Deci nu există nici un motiv să vin şi eu în poiană?

— Evident că nu. Alice tocmai mi-a spus că au ajuns la nouăsprezece. Vom putea să le venim de hac cu uşurinţă.

— Corect – ai spus că e aşa de uşor încât cineva poate sta pe tuşă, am repetat eu ce-mi spusese el cu o seară în urmă. Ai vorbit serios?

— Da.

Mi se părea prea simplu – probabil că îşi dădu seama.

— Atât de uşor încât ai putea tu să stai pe tuşă?

După un moment lung de linişte, m-am uitat în sus la expresia lui.

Avea din nou chipul acela de jucător de poker. Am tras adânc aer în piept.

— Deci e ori una, ori alta. Ori pericolul este mai mare decât vrei tu ca eu să ştiu, caz în care ar fi mai bine să fiu şi eu acolo să ajut cât îmi stă în putinţă. Sau... va fi atât de uşor încât vor putea să se descurce fără tine. Care să fie?

El nu vorbi.

Ştiam la ce se gândea – la acelaşi lucru ca şi mine. Carlisle. Esme. Emmett. Rosalie. Jasper. Şi... m-am forţat să mă gândesc la ultimul nume. Şi Alice.

M-am întrebat dacă sunt un monstru. Nu genul acela de monstru care credea că este el, ci unul real. Felul acela de monstru care face rău oamenilor. Felul acela de monstru care nu are limite când este vorba de ceea ce vrea.

Iar ceea ce voiam eu era să-l ţin în siguranţă, în siguranţă cu mine. Exista vreo limită până unde puteam să merg în ceea ce priveşte ce-aş sacrifica pentru asta? Nu eram sigură.

— Îmi ceri să-i las să lupte fără ajutorul meu? spuse el încet.

— Da. Eram atât de distrusă pe dinăuntru încât m-am mirat că-mi puteam menţine vocea liniştită. Sau să mă laşi să fiu acolo. Ori una, ori alta, atâta timp cât suntem împreună.

Trase adânc aer în piept, după care expiră încet. Îşi mişcă mâinile şi le puse de o parte şi de alta a feţei mele, forţându-mă să-i întâlnesc privirea. Se uită în ochii mei îndelung. M-am întrebat ce căuta şi ce-a fost ceea ce a găsit. Oare îmi citea pe chip vina care îmi

strângea şi stomacul provocându-mi greaţă?

Ochii lui se încărcară de un sentiment pe care nu-l puteam descifra şi lăsă o mână în jos şi scoase din nou telefonul.

— Alice, oftă el. Ai putea fi puţin dădacă pentru Bella? Ridică o sprânceană, provocându-mă să obiectez la folosirea cuvântului. Trebuie să vorbesc cu Jasper.

Bineînţeles că Alice a fost de acord. Puse telefonul deoparte şi continuă să se uite la faţa mea.

— Ce vrei să-i spui lui Jasper? am şoptit eu.

— Vreau să discut... posibilitatea să stau pe tuşă. Era uşor de văzut cât de greu îi era să rostească asta.

— Îmi pare rău.

Şi chiar îmi părea rău. Uram faptul că îl puneam să facă asta. Dar nu suficient să pot afişa un zâmbet fals şi să-i spun să se ducă fără mine. În mod clar nu atât de mult.

— Nu-ţi cere scuze, spuse el, zâmbind puţin. Să nu te temi niciodată să-mi spui ce simţi, Bella. Dacă asta este ce ai tu nevoie... El ridică din umeri. Tu eşti prioritatea mea.

— Nu am vrut să sune aşa – adică să trebuiască să mă alegi pe mine, şi nu familia ta.

— Ştiu asta. Şi, în plus, nu asta mi-ai cerut. Tu mi-ai dat două alternative cu care puteai supravieţui, iar eu am ales-o pe aceea cu care aş putea eu supravieţui. Aşa ar trebui să funcţioneze compromisul.

M-am aplecat în faţă şi mi-am pus fruntea pe pieptul lui.

— Mulţumesc, am şoptit eu.

— Oricând, îmi răspunse el, sărutându-mi părul. Orice.

Nu se mişcă timp de un moment lung. Mi-am ţinut faţa ascunsă, lipită de cămaşa lui. Două voci se luptau la mine în cap. Una din ele îmi spunea să fiu cuminte şi curajoasă, iar cealaltă îi spunea celei bune să-ţi ţină gura.

— Cine e a treia nevastă? mă întrebă el deodată.

— Poftim? am spus eu nedumerită.

Nu-mi aminteam să fi avut din nou visul acela.

— Mormăiai ceva aseară despre o „a treia nevastă”. Restul avea puţin sens, dar aici m-ai pierdut.

— Aha. Ăăă, da. E doar una dintre poveştile pe care le-am auzit la grătar în seara aceea. Am ridicat din umeri. Cred că m-a influenţat.

Edward se îndepărtă de mine şi-şi lăsă capul într-o parte, nedumerit probabil de nuanţa incomodă din vocea mea.

Înainte să apuce să întrebe, Alice apăru în pragul uşii din bucătărie cu o expresie dezamăgită.

— O să pierzi toată distracţia, bombăni ea.

— Bună, Alice, o salută el.

Îşi puse un deget sub bărbia mea şi-mi ridică faţa să mă sărute de la revedere.

— Mă întorc mai pe seară, îmi promise el. Mă duc să rezolv asta cu ceilalţi, să reorganizăm lucrurile.

— OK.

— Nu ai mare lucru de organizat, spuse Alice. Le-am spus deja. Emmett e încântat.

Ieşi pe uşă şi mă lăsă să o înfrunt pe Alice. Ea se uită urat la mine.

— Iartă-mă, mi-am cerut eu iar scuze. Crezi că aşa va fi mai periculos pentru voi?

Ea pufni.

— Îţi faci prea multe griji, Bella. O să îmbătrâneşti prematur.

— Atunci, de ce eşti supărată?

— Edward e aşa de îmbufnat când nu-i ies lucrurile cum vrea el. Nu fac decât să anticipez cum va fi să locuiesc cu el în următoarele luni. Se strâmbă. Dar presupun că, dacă de asta depinde sănătatea ta mintală, merită. Totuşi, mi-aş dori să-ţi poţi controla pesimismul, Bella. Este atât de inutil!

— Tu l-ai lăsa pe Jasper să meargă fără tine? am vrut eu să ştiu.

Alice se strâmbă.

— Asta-i altceva.

— Cum să nu?!

— Du-te şi te aranjează! îmi ordonă ea. În cincisprezece minute vine Charlie şi, dacă arăţi în halul ăsta, nu te mai lasă să ieşi.

Uau, chiar pierdusem toată ziua. Mi se părea aşa o risipă. M-am bucurat că nu va mai trebui să-mi pierd timpul dormind.

Când Charlie ajunse acasă, eram prezentabilă – îmbrăcată, părul arătând decent şi mă aflam în bucătărie unde puneam cina pe masă. În locul în care stătea Edward de obicei se afla Alice, lucru care păru să-i lumineze ziua lui Charlie.

— Bună, Alice! Ce mai faci, draga mea?

— Sunt bine, Charlie, mulţumesc.

— Văd că ai reuşit să te dai jos din pat, somnoroaso, îmi spuse el când m-am aşezat lângă el, apoi se întoarse înapoi spre Alice. Toată lumea vorbeşte despre petrecerea pe care au dat-o părinţii tăi azi-noapte. Cred că aveţi o grămadă de strâns de pe urma ei.

Alice ridică din umeri. Cunoscând-o pe ea, treaba era deja rezolvată.

— A meritat, spuse ea. A fost o petrecere grozavă.

— Unde-i Edward? întrebă el morocănos. Ajută la curăţenie? Alice oftă, iar chipul ei se întrista. Probabil că juca teatru, dar era prea perfect ca să bag mâna în foc.

— Nu. E plecat să plănuiască un weekend cu Emmett şi

Carlisle.

— Iar fac drumeţii?

Alice încuviinţă din cap, chipul devenindu-i brusc oropsit.

— Da, se duc toţi, cu excepţia mea. Mergem mereu în drumeţii la sfârşitul fiecărui an şcolar, e felul nostru de a sărbători, dar anul acesta am hotărât că aş prefera să ies la cumpărături decât să fac drumeţii şi n-a vrut nici unul să rămână cu mine. Sunt abandonată.

Faţa i se încruntă, părea atât de dezamăgită că Charlie se aplecă automat spre ea cu mâna ridicată, încercând să o ajute cumva. M-am uitat suspicioasă la ea. Ce făcea?

— Alice, dragă, ce-ar fi să vii să stai la noi, se oferi Charlie. Nu aş vrea să te ştiu singură-singurică în casa aceea mare.

Ea oftă. Ceva îmi zdrobi piciorul pe sub masă.

— Au! am protestat eu. Charlie se întoarse spre mine.

— Ce?

Alice îmi aruncă o privire frustrată. Mi-am dat seama că i se părea că sunt foarte înceată în seara asta.

— M-am lovit la degetul de la picior, am bombănit eu.

— Aha. Se uită iar la Alice. Deci, ce zici?

Ea mă calcă din nou pe picior, nu atât de tare de data asta.

— Ăăă, tată, ştii că nu prea avem cele mai bune condiţii de cazare aici. Pariez că Alice nu vrea să doarmă la mine pe jos...

Charlie îşi ţuguie buzele. Alice făcu din nou o faţă dezamăgită.

— Poate că Bella ar putea să stea acolo cu tine, sugeră el. Doar până când se întorc ai tăi.

— Vai, ai face asta, Bella? îmi zâmbi Alice încântată. Nu te deranjează să mergi cu mine la cumpărături, nu?

— Sigur că nu. Cumpărături. OK.

— Când pleacă? întrebă Charlie. Alice se întrista iar.

— Mâine.

— Când vrei să vin? am întrebat eu.

— După cină, presupun, spuse ea şi apoi îşi duse un deget la bărbie, gânditoare. Nu ai nici un plan, sâmbătă, nu? Vreau să ieşim din oraş să facem cumpărături şi o să ne ia toată ziua.

— Nu în Seattle, sări Charlie încruntat.

— Evident că nu, fu Alice de acord pe loc, deşi ştiam amândouă că oraşul avea să fie foarte sigur sâmbătă. Mă gândeam că poate mergem în Olympia...

— O să-ţi placă, Bella. Charlie era vesel de uşurare. Du-te şi-ţi petrece ziua în afara oraşului.

— Mda, tată. O să fie grozav.

Dintr-o singură discuţie fără mari bătăi de cap, Alice îmi lăsase ziua liberă pentru bătălie.

Edward se întoarse nu cu mult mai târziu. Acceptă urările lui

Charlie pentru drumeţie fără să fie surprins. Pretinse că pleacă dimineaţa devreme şi îmi spuse noapte bună înainte de ora obişnuită. Alice plecă cu el.

Am spus că merg la culcare, la scurt timp după plecarea lor.

— Doar nu eşti obosită, protestă Charlie.

— Puţin, am minţit eu.

— Nici nu-i de mirare că preferi să sari peste petreceri, bombăni el. Îţi ia atât de mult timp să te refaci!

La etaj, Edward era întins la mine pe pat.

— La ce oră ne întâlnim cu lupii? am şoptit eu în timp ce mă întindeam lângă el.

— Într-o oră.

— Asta-i bine. Jake şi prietenii lui au nevoie de somn.

— Nu au nevoie de atât de mult somn ca tine, îmi atrase el atenţia.

Am trecut la alt subiect, presupunând că era gata să încerce să mă convingă să rămân acasă.

— Ţi-a spus Alice că mă răpeşte iar? El rânji.

— De fapt nu face ea asta.

M-am uitat la el derutată, iar el râse încet de expresia feţei mele.

— Eu sunt singurul care are voie să te ţină ostatică, ai uitat? Alice merge la vânătoare cu ceilalţi. El oftă. Presupun că eu nu trebuie să mai fac asta acum.

— Tu mă răpeşti?

El încuviinţă din cap.

M-am gândit puţin la asta. Fără Charlie să asculte de jos şi să mă verifice din când în când. Şi fără o casă plină de vampiri mereu treji cu auzul ultra fin şi cărora nu le scapă nimic... Doar el şi cu mine – cu adevărat singuri.

— E în regulă? mă întrebă el, îngrijorat de tăcerea mea.

— Ei bine... da, cu excepţia unui lucru.

— Ce lucru?

Ochii îi erau neliniştiţi. Era peste puterile mele de înţelegere, dar, cumva, încă mai părea nesigur de mine. Poate că trebuia să mă fac mai clară.

— De ce nu i-a spus Alice lui Charlie că plecaţi în seara asta? El râse uşurat.

M-am bucurat de drumul până în poiană mai mult decât cu o seară în urmă. Încă mă simţeam vinovată, încă îmi era frică, dar nu mai eram îngrozită. Mă simţeam destul de bine. Puteam vedea dincolo de ceea ce avea să urmeze şi aproape credeam că se putea să fie totul bine. Edward nu avea aparent nimic împotrivă să nu ia parte la luptă... era greu de crezut că nu avea să fie uşor. Nu şi-ar fi lăsat

familia dacă ar fi fost de altă părere. Poate că Alice avea dreptate şi-mi făceam prea multe griji.

Am ajuns ultimii în poiană.

Jasper şi Emmett deja se luptau – judecând după râsetele lor, doar se încălzeau. Alice şi Rosalie stăteau pe pământul tare, privind. Esme şi Carlisle vorbeau la câţiva metri depărtare cu capetele apropiate, mână în mână, fără să fie atenţi.

Era mult mai lumină în seara asta, luna strălucind printre norii subţiri şi-i vedeam cu uşurinţă pe cei trei lupi care stăteau la marginea ringului de antrenament, departe fiecare unul de altul, pentru a privi din unghiuri diferite.

Mi-a fost de asemenea uşor să-l recunosc pe Jacob; l-aş fi recunoscut imediat, chiar şi fără să ridice privirea şi să se uite la noi când a simţit că ne apropiem.

— Unde-s restul lupilor? am întrebat eu.

— Nu este nevoie să fie toţi aici. Unul dintre ei ar fi suficient, dar Sam nu a avut suficientă încredere în noi să-l trimită doar pe Jacob, deşi el era dispus. Quil şi Embry sunt... presupun că i-ai putea numi oamenii lui de bază.

— Jacob are încredere în voi. Edward încuviinţă din cap.

— Are încredere că n-o să-l omoram. Dar cam atât.

— Participi şi tu în seara asta? am întrebat eu şovăielnic. Ştiam că avea să-i fie aproape la fel de greu cum mi-ar fi fost mie să fiu lăsată în urmă. Poate chiar mai greu.

— Îl voi ajuta pe Jasper când va avea nevoie. Vrea să încerce nişte grupări inegale, să-i înveţe cum să se descurce cu atacatori multipli.

El ridică din umeri.

Şi un nou val de panică îmi zgudui scurtul moment de încredere.

Încă erau mai puţini decât ei. Nu făceam decât să înrăutăţesc lucrurile.

M-am uitat la teren, încercând să-mi ascund reacţia.

Nu era locul potrivit în care să mă uit, chinuindu-mă să mă mint singură, că deznodământul va fi pe placul meu, căci, evitând să mă uit la membrii familiei Cullen şi ferindu-mi privirea de imaginea luptei lor în joacă ce avea să fie adevărată şi aducătoare de moarte în doar câteva zile, Jacob îmi prinse privirea şi zâmbi. Era acelaşi rânjet de lup ca mai înainte, ochii lui îngustându-se ca atunci când avea înfăţişare umană.

Îmi era greu să cred că nu demult mi se păreau înfricoşători vârcolacii, pierdusem nopţi de somn din cauza coşmarurilor cu ei.

Ştiam fără să întreb care era Embry şi care era Quil. Embry era în mod clar lupul mai slab cu pete întunecate pe spate care se uita

răbdător în timp ce Quil -, cu botul mai deschis la culoare – se agita încontinuu, arzând de nerăbdare să intre şi el în joc. Nu păreau monştri, nici măcar aşa. Erau prieteni.

Erau nişte prieteni care nu arătau nici pe departe atât de indestructibili ca Emmett şi Jasper, care se mişcau mai repede ca nişte cobre în timp ce lumina lunii strălucea pe pielea lor tare ca granitul. Erau nişte prieteni care păreau să nu înţeleagă pericolul în care intrau. Prieteni care încă mai erau cumva muritori, prieteni care puteau sângera, prieteni care puteau muri...

Încrederea lui Edward era convingătoare; în mod clar, nu avea de ce să se îngrijoreze foarte tare pentru familia lui. Dar ar suferi dacă i s-ar întâmpla ceva unuia dintre lupi? Oare avea vreun motiv să se îngrijoreze, dacă posibilitatea aceasta nu-l deranja? încrederea lui Edward se referea doar la o parte dintre cei pentru care îmi făceam eu griji.

Am încercat să-i răspund lui Jacob la zâmbet, înghiţind în sec să-mi alung nodul din gât. Nu prea am reuşit.

Jacob sări uşor în picioare, agilitatea lui contrastând cu greutatea, şi veni agale spre mine şi Edward, care stăteam pe margine.

— Jacob, îl salută Edward politicos.

Jacob îl ignoră, ochii lui întunecaţi fiind aţintiţi asupra mea. Îşi puse capul jos la nivelul meu şi, ca şi ieri, îl înclină într-o parte. Un scâncet încet îi ieşi din bot.

— Sunt bine, am răspuns eu fără să am nevoie de traducerea pe care Edward era pe cale să mi-o facă. Sunt doar îngrijorată, ştii şi tu.

#Jacob continuă să se uite la mine.

— Vrea să ştie de ce, murmură Edward.

Jacob mârâi – nu ameninţător, ci enervat -, iar buza lui Edward se strâmbă.

— Ce? am întrebat eu.

— Crede că traducerile mele lasă de dorit. Ceea ce a gândit de fapt a fost: „Ce prostie. Ce motiv ai avea să fii îngrijorată?" Am intervenit pentru că mi s-a părut nepoliticos.

Am zâmbit puţin, fiind prea neliniştită ca să mă mai simt amuzată.

— Am multe motive să fiu îngrijorată, i-am spus eu lui Jacob. Cum ar fi că o grămadă de lupi foarte nechibzuiţi o să fie răniţi. Jacob râse lătrând sacadat. Edward oftă.

— Jasper are nevoie de ajutor. Te descurci şi fără interpret?

— Mă descurc.

Edward mă privi gânditor preţ de un minut, expresia lui fiind greu de înţeles, după care se întoarse şi se duse acolo unde-l aştepta Jasper.

M-am aşezat jos în locul în care mă aflam. Pământul era rece şi

incomod.

Jacob făcu un pas în faţă, după care se uită iar la mine, un scâncet ridicându-i-se din gât. Mai făcu jumătate de pas.

— Du-te fără mine, i-am spus eu. Nu vreau să mă uit. Jacob îşi aplecă din nou capul pe-o parte un moment, după care se ghemui pe pământ lângă mine cu un oftat din piept.

— Serios, poţi să te duci, l-am asigurat eu.

Nu răspunse, nu făcu decât să-şi pună capul pe labe.

M-am uitat la norii de un argintiu aprins din cauză că nu voiam să mă uit la luptă. Imaginaţia mea avea material mai mult decât suficient. Bătea vântul în poiană, iar eu tremuram.

Jacob se apropie de mine, lipindu-şi blana caldă de partea mea stângă.

— Aăă, mersi, am murmurat eu.

După câteva minute m-am sprijinit de umărul lui lat. Era mult mai confortabil aşa.

Norii se mişcau încet de-a lungul cerului, întunecându-se şi luminându-se pe măsură ce petice groase treceau peste lună.

Am început absentă să mă joc cu degetele prin blana de pe gâtul lui. Scoase din gât acelaşi mârâit ciudat pe care-l auzisem şi ieri. Părea un sunet familiar. Era mai dur şi mai sălbatic decât torsul pisicii, dar exprima aceeaşi mulţumire.

— Ştii, n-am avut niciodată câine, am meditat eu. Mereu mi-am dorit unul, dar Renée este alergică.

Jacob râse; corpul lui se cutremură sub mâna mea.

— Nu eşti deloc îngrijorat pentru sâmbătă? am întrebat eu. Îşi întoarse capul enorm spre mine ca să-l văd cum îşi dă ochii peste cap.

— Mi-aş dori să fiu şi eu atât de optimistă.

Îşi sprijini capul de piciorul meu şi începu iar să mârâie. Şi chiar m-am simţit puţin mai bine.

— Deci avem ceva drumeţii de făcut mâine. El mormăi; sunetul era entuziasmat.

— S-ar putea să fie un drum lung, l-am prevenit eu. Edward nu judecă distanţele la fel ca oamenii normali.

Jacob iar râse scoţând un lătrat.

M-am făcut şi mai comodă în blana lui caldă, odihnindu-mi capul pe gâtul lui.

Era ciudat. Chiar dacă era ciudat să fie lup, am simţit că Jake şi cu mine eram la fel ca înainte – amici la cataramă – , şi nu cum am fost în ultimele daţi când Jacob avea înfăţişare umană. Era ciudat că simţeam asta din nou aici, din moment ce eu crezusem că transformarea lui în lup reprezenta cauza rupturii.

Simulările continuară în poiană, iar eu m-am uitat la luna înceţoşată.

20. COMPROMIS

Totul era gata.

Eram îmbrăcată bine pentru vizita mea de două zile la „Alice" şi geanta cu bagaje mă aştepta pe locul pasagerului din camioneta mea. Dădusem biletele la concert Angelei, lui Ben şi lui Mike. Mike avea de gând să o ia pe Jessica, exact aşa cum speraseam. Billy împrumutase barca Bătrânului Quil Ateara şi-l invitase pe Charlie să pescuiască pe mare înainte de meci. Collin şi Brady, cei mai mici vârcolaci, rămâneau să protejeze rezervaţia La Push – deşi erau doar nişte copii, ambii având doar treisprezece ani. Oricum, Charlie va fi mai în siguranţă decât oricine rămânea în Forks.

Am făcut tot ce am putut. Am încercat să accept asta şi să las la o parte, cel puţin astă-seară, lucrurile care nu-mi stăteau în putere. Într-un fel sau altul, totul se va termina în patruzeci şi opt de ore. Aproape că mă linişte gândul acesta.

Edward îmi ceruse să mă relaxez, iar eu aveam să fac tot posibilul.

— Am putea pentru o singură noapte să uităm de orice în afară de mine şi de tine? mă rugase el, privindu-mă stăruitor. Mi se pare că nu avem niciodată destul timp pe care să-l petrecem aşa. Am nevoie să fiu cu tine. Doar cu tine.

Nu era greu să fiu de acord cu o asemenea cerere, deşi ştiam că era uşor de zis, dar greu de făcut, căci mi-era greu să-mi uit temerile. Alte gânduri îmi umblau prin cap acum ştiind că noaptea aceasta aveam să fim singuri, lucru care ar ajuta.

Erau câteva lucruri care se schimbaseră.

De exemplu, eram gata.

Eram gata să intru în familia lui şi în lumea lui. Măcar atât mă învăţaseră teama şi vina, şi neliniştea pe care le simţeam acum. Avusesem ocazia să mă gândesc bine la acest lucru – în timp ce mă uitam la luna iţită printre nori şi îmi odihneam capul pe un vârcolac – şi ştiam că nu aveam să intru iar în panică. Data viitoare când ne va

mai lua ceva prin surprindere, urma să fiu şi eu pregătită. Voi fi un avantaj, nu o piedică. Nu va mai trebui să aleagă niciodată între mine şi familia lui. Vom fi parteneri ca Alice şi Jasper. Data viitoare îmi voi juca şi eu rolul.

Aveam să aştept până când nu voi mai avea o sabie atârnându-mi deasupra capului, pentru ca Edward să fie mulţumit. Dar nu era necesar. Mă simţeam pregătită.

Exista o singură parte lipsă.

O parte, pentru că erau unele lucruri care nu se schimbaseră – de exemplu modul disperat în care îl iubeam. Avusesem destul timp să mă gândesc la semnificaţiile pariului făcut de Jasper şi Emmett – să-mi dau seama de lucrurile pe care aveam să le pierd odată cu umanitatea mea şi la ce nu eram dispusă să renunţ. Ştiam ce experienţă umană trebuia să trăiesc din plin înainte să devin inumană.

Aşa că aveam nişte lucruri de lămurit în seara asta. După tot ce văzusem în ultimele două zile, nu mai credeam în cuvântul imposibil. Trebuia ceva mai mult decât atât pentru a mă opri.

OK, bine, să fim sinceri, probabil că avea să fie mai complicat de atât. Dar eram dispusă să încerc.

Aşa hotărâtă cum eram, nu m-a surprins faptul că încă aveam emoţii în timp ce-mi conduceam camioneta pe aleea lungă spre casa lui – tremuram neştiind cum să fac ce îmi propusesem. El stătea pe locul pasagerului, chinuindu-se să nu zâmbească de cât de încet mergeam. Am fost surprinsă că nu insistase să conducă el, dar în seara asta părea mulţumit să meargă la viteza mea.

Se întunecase deja când am ajuns acasă. În ciuda acestui fapt, curtea strălucea de luminile provenind de la fiecare fereastră.

De îndată ce am oprit motorul, el era la portiera mea, deschizându-mi-o. Mă ridică din maşină cu un braţ, luându-mi geanta din camionetă şi punând-o pe umăr. Buzele lui le găsiră pe ale mele când am auzit cum a închis portiera cu piciorul în spatele meu.

Fără să întrerupă sărutul, mă ridică să mă ghemuiesc în braţele lui şi mă duse în casă.

Era uşa din faţă deja deschisă? Nu ştiam. Ajunsesem totuşi înăuntru, iar eu mă simţeam ameţită. Trebuia să-mi aduc aminte să respir.

Sărutul acesta nu mă speria. Nu era ca înainte când simţeam teama şi panica lui că nu-şi va păstra controlul. Buzele lui nu erau înverşunate, ci entuziaste – părea la fel de încântat ca şi mine că aveam toată noaptea să ne concentrăm asupra noastră. Continuă să mă sărute câteva minute, rămânând acolo la intrare; părea mai puţin precaut decât de obicei, gura lui fiind rece şi hotărâtă peste a mea.

Am început să mă simt optimistă cu prudenţă. Poate că nu va fi atât de greu cum m-am aşteptat să obţin ce vreau.

Nu, evident că va fi exact la fel de greu.

Chicotind încet, mă îndepărtă şi mă ţinu cam la o distanţă de un braţ.

— Bine ai venit acasă, spuse el cu ochii senini şi calzi.

— Sună bine, am spus eu cu răsuflarea tăiată.

Mă puse cu delicateţe pe picioarele mele. Mi-am înfăşurat ambele braţe în jurul lui, refuzând să fie vreun spaţiu între noi.

— Am ceva pentru tine, spuse el pe un ton relaxat.

— Oh?

— Cadoul tău moştenit, mai ţii minte? Ai spus că se acceptă.

— A, aşa este. Presupun că am spus aşa ceva. El chicoti când văzu şovăiala mea.

— Este în camera mea. Mă duc să-l aduc? În camera lui?

— Sigur, am zis, simţindu-mi gândurile abătute când mi-am împletit degetele cu ale lui. Să mergem.

Probabil că ardea de nerăbdare să-mi dea non-cadoul meu, pentru că viteza umană nu era destul de rapidă pentru el. Mă luă iar în braţe şi zbură pe scări spre camera lui. Mă puse jos la uşă şi se grăbi spre dulapul lui.

Înainte să apuc să mai fac un pas el, era înapoi, dar eu l-am ignorat şi m-am dus la patul imens şi auriu, m-am aşezat pe margine şi apoi am alunecat în centru. M-am ghemuit cu braţele în jurul genunchilor.

— OK, am bombănit eu. Acum că mă aflam unde voiam, îmi permiteam să fac ceva nazuri. Dă-mi-l .

Edward rase.

Se caţără pe pat lângă mine şi inima începu să-mi bată neregulat. Să sperăm că va interpreta asta ca o emoţie prilejuită de faptul că primeam cadouri.

— Ceva moştenit, îmi aminti el serios.

Îmi trase încheietura stângă din jurul piciorului şi îmi atinse brăţara argintie un moment. Apoi îmi dădu braţul înapoi.

Am examinat-o cu grijă. În partea opusă a lupului de pe lanţ, atârna un cristal strălucitor în formă de inimă. Era tăiat într-un milion de faţete, aşa că strălucea chiar şi în lumina slabă de la lampă. Am tras aer în piept şi am oftat uşor.

— A fost al mamei mele. Ridică dezaprobator din umeri. Am moştenit destul de multe fleacuri din astea. Câteva le-am dat lui Esme şi lui Alice. Aşa că în mod clar nu e mare lucru.

Am zâmbit melancolică de asigurarea lui.

— Dar mi s-a părut o reprezentare bună, continuă el. Este tare şi rece. Râse. Şi face curcubee în lumina soarelui.

— Ai uitat cea mai importantă similitudine, am murmurat eu. Este frumoasă.

— Inima mea este la fel de mută, medita el. Şi este şi ea a ta. Mi-am răsucit încheietura ca să strălucească inima.

— Mulţumesc. Pentru amândouă.

— Nu, eu îţi mulţumesc. Ce uşurat mă simt să văd că ai acceptat atât de uşor un cadou. Îţi prinde bine şi ţie experienţa.

Rânji, dezvelindu-şi dinţii.

M-am aplecat spre el, mi-am băgat capul pe sub braţul lui şi m-am ghemuit la pieptul lui. Probabil că era ca şi cum te-ai cuibări la pieptul lui David al lui Michelangelo, doar că această creatură perfectă de marmură îşi înfăşură braţele în jurul meu şi mă trase mai aproape.

Mi se părea un bun început.

— Putem să vorbim despre ceva? Aş aprecia dacă ai putea începe prin a fi mai deschis la minte.

Ezită un moment.

— Voi face tot ce-mi va sta în putere, fu el de acord, prudent.

— Nu încalc nici o regulă, am promis eu. Este strict despre mine şi tine. Mi-am dres glasul. Deci... Am fost impresionată de cât de bine am putut să facem un compromis seara trecută. Mă gândeam că aş vrea să aplic acelaşi principiu unei situaţii diferite.

M-am întrebat ele ce eram aşa de formală. Poate de emoţie.

— Ce ai vrea să negociezi? mă întrebă el cu un zâmbet în voce.

M-am chinuit să găsesc exact cuvintele potrivite cu care să încep.

— Ia uite cum îţi bate inima, murmură el. Ca aripile unei păsări colibri. Te simţi bine?

— Minunat.

— Atunci continuă, mă încuraja el.

— Ei bine, cred că mai întâi vreau să vorbim despre condiţia aceea ridicolă cu căsătoria.

— Numai ţie ţi se pare ridicolă. Ce-i cu ea?

— Mă întrebam... este un subiect deschis pentru negociere? Edward se încruntă, devenind serios.

— Deja am făcut cea mai mare concesie de până acum – am fost de acord să-ţi iau viaţa împotriva voinţei mele. Şi asta ar trebui să-mi dea dreptul să-ţi cer şi ţie câteva compromisuri.

— Nu. Mi-am scuturat capul, concentrându-mă să-mi stăpânesc reacţiile. Aceea este o afacere încheiată. Nu discutăm acum... preschimbarea mea. Vreau să scot în evidenţă alte detalii.

Se uită suspicios la mine.

— La ce detalii te referi mai exact? Am ezitat.

— Haide să clarificăm, mai întâi, condiţia ta esenţială.

— Ştii ce vreau.

— Căsătorie.

Am spus-o de parcă ar fi fost un cuvânt pervers.

— Da. Zâmbi larg. Pentru început. Şocul îmi strică stăpânirea de sine.

— Mai este ceva?

— Ei bine, spuse el în timp ce faţa lui calcula. Dacă eşti soţia mea înseamnă că tot ce-i al meu este şi al tău... cum ar fi banii de taxă pentru facultate. Aşa că nu ar fi nici o problemă să mergi la Dartmouth.

— Altceva? Spune tot, dacă tot eşti absurd.

— Nu m-ar deranja ceva timp.

— Nu. Timp, nu. Ar însemna să încălcăm înţelegerea. El oftă rugător.

— Nici măcar un an sau doi?

Mi-am scuturat capul, cu buzele strânse şi încruntându-mă încăpăţânată.

— Treci la următoarea.

— Asta e tot. În cazul în care nu ai vrea să discutăm despre maşini...

Rânji larg când m-am strâmbat, apoi mă luă de mână şi începu să se joace cu degetele mele.

— Nu mi-am dat seama că mai voiai şi altceva în afară de a fi transformată în monstru. Sunt foarte curios.

Vorbea încet şi suav. Nuanţa tăioasă ar fi fost greu de detectat dacă nu aş fi cunoscut-o atât de bine.

M-am oprit, uitându-mă la mâna lui pe a mea. Încă nu ştiam cum să încep. Îi simţeam ochii aţintiţi asupra mea şi mă temeam să îmi ridic privirea. Sângele începu să-mi ardă faţa.

Degetele lui reci îmi mângâiară obrazul.

— Roşeşti? întrebă el surprins. Mi-am ţinut ochii în jos. Te rog, Bella, suspansul este dureros.

Mi-am muşcat buza.

— Bella.

Tonul lui era de reproş acum, amintindu-mi că îi era greu atunci când îmi ţineam gândurile doar pentru mine.

— Ei bine, sunt puţin îngrijorată... În legătură cu ce va urma, am recunoscut eu, uitându-mă în sfârşit la el.

Am simţit cum i se încordează trupul, dar vocea îi rămase blândă şi catifelată.

— Ce anume te îngrijorează?

— Toţi sunteţi atât de convinşi că singurul lucru de care o să fiu interesată după aceea va fi să măcelăresc pe toată lumea din oraş, am mărturisit eu, în timp ce el tresărea din cauza cuvintelor pe care le alesesem. Şi mă tem că voi fi atât de preocupată de mutilări încât nu voi mai fi eu... şi nu voi mai... nu te voi mai vrea la fel cum te vreau acum.

— Bella, partea aceea nu durează o veşnicie, mă asigură el. Nu înţelegea ce vreau să spun.

— Edward, am spus eu stresată, uitându-mă la un pistrui de pe încheietura mea. Mai este ceva ce vreau cât încă mai sunt om.

Aşteptă să continui. Nu am mai continuat. Faţa îmi era roşie ca focul.

— Orice vrei tu, mă încuraja el, nerăbdător şi complet inocent.

— Promiţi? am murmurat eu, ştiind că încercarea mea de a-l prinde cu propriile cuvinte nu avea să meargă, dar neputând să rezist tentaţiei.

— Da, zise el. M-am uitat în sus şi am văzut că avea ochii serioşi şi nedumeriţi. Spune-mi ce vrei şi vei avea.

Nu-mi venea să cred cât de ciudat şi de prost mă simţeam. Eram prea inocentă – lucru care era, evident, cel mai important lucru al discuţiei. Nu aveam nici cea mai mică idee cum să fiu seducătoare. Trebuia să mă mulţumesc doar cu roşeală şi umiditate.

— Pe tine, am mormăit eu aproape incoerent.

— Sunt al tău.

El zâmbi fără să-şi dea încă seama, încercând să se uite la mine când m-am uitat iar în altă parte.

Am tras adânc aer în piept, după care m-am aplecat în faţă să stau în genunchi pe pat. Apoi mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi l-am sărutat.

El mă sărută înapoi, nedumerit, dar plin de dorinţă. Buzele lui le atingeau delicat pe ale mele şi mi-am dat seama că mintea lui era departe – încercând să-şi dea seama ce mă preocupă. Am decis că avea nevoie de un indiciu.

Mâinile îmi tremurau uşor în timp ce mi-am desfăcut braţele din jurul gâtului lui. Degetele îmi alunecară pe gâtul lui, către gulerul cămăşii. Tremuratul nu-mi era de ajutor în timp ce mă grăbeam să-i desfac nasturii înainte să apuce să mă oprească.

Buzele îi îngheţară şi aproape că am auzit declicul din capul lui atunci când a făcut legătura dintre vorbele şi faptele mele.

Mă dădu deoparte imediat, chipul lui fiind foarte dezaprobator.

— Fii rezonabilă, Bella.

— Ai promis – orice vreau, i-am reamintit eu fără speranţă.

— Nu purtăm discuţia asta.

Se uită urât la mine în timp ce-şi încheie la loc cei doi nasturi pe care reuşisem să-i deschei. Mi-am încleştat dinţii.

— Eu spun că da, am mârâit eu.

Mi-am dus mâinile la bluză şi am desfăcut primul nasture. El mă prinse de încheieturi şi mi le fixă de o parte şi de alta.

— Eu spun că nu, spuse el sec. Am mârâit unul la altul.

— Tu ai vrut să ştii, am subliniat eu.

— Am crezut că vrei ceva mai realist.

— Deci tu ai voie să-mi ceri orice prostie ridicolă pe care 0 vrei – cum ar fi căsătoria – , dar eu nu am voie nici măcar să discut ce...

În timp ce bombăneam acolo, el îmi apropie mâinile să le ţină într-o singură mână de-a lui şi-mi puse cealaltă mână peste gură.

— Nu.

Faţa îi era dură.

Am tras adânc aer în piept să mă stăpânesc. Şi, pe măsură ce furia a început să pălească, am simţit altceva.

Mi-a luat un minut să-mi dau seama de ce mă uitam iar în jos, roşeala revenindu-mi, de ce aveam un gol în stomac, de ce era prea multă umezeală în ochii mei şi de ce voiam dintr-odată să fug din cameră.

Simţeam respingerea cu fiecare fibră a corpului, instinctiv şi puternic.

Ştiam că simţământul era iraţional. Fusese foarte clar cu alte ocazii că siguranţa mea era singurul temei al refuzului său. Cu toate acestea nu fusesem niciodată atât de vulnerabilă. M-am uitat intens la cuvertura aurie care se asorta cu ochii lui şi am încercat să îndepărtez reacţia instinctivă care îmi spunea că sunt nedorită şi neatrăgătoare.

Edward oftă. Mâna de peste gura mea i se mişcă până sub bărbie şi îmi trase faţa în sus să mă uit la el.

— Acum ce ai?

— Nimic, am îngăimat eu.

Îmi studie faţa preţ de o clipă îndelungată, în timp ce am încercat fără succes să mi-o ascund de privirea lui. Se încruntă, expresia lui devenind îngrozită.

— Ţi-am rănit sentimentele? mă întrebă el şocat.

— Nu, am minţit eu.

S-a petrecut atât de repede încât nu eram sigură cum s-a întâmplat, dar eu mă aflam acum în braţele lui, cu faţa ghemuită între umărul şi mâna lui, în timp ce degetul lui mare îmi mângâia consolator obrazul.

— Ştii de ce trebuie să spun nu, murmură el. Ştii că şi eu te vreau.

— Chiar? am şoptit eu cu vocea plină de îndoială.

— Evident că te vreau, măi fată prostuţă, frumoasă şi mult prea sensibilă. El râse o dată, după care vocea îi deveni inexpresivă. Nu te vrea toată lumea? Am senzaţia că este o coadă în spatele meu, aşteptând să fac o greşeală suficient de mare... Eşti mult prea atrăgătoare.

— Acum cine e prostuţ?

Mă îndoiam că ciudată, timidă şi prostuţă se adăuga pe lista de atrăgătoare a cuiva.

— Este nevoie să trimit o petiţie la semnat ca să mă crezi? Să-ţi spun numele care vor fi în capul listei? Pe unii dintre ei îi cunoşti; dar unii s-ar putea să te surprindă.

Mi-am scuturat capul în pieptul lui, strâmbându-mă.

— Nu faci decât să încerci să mă duci cu vorba. Să revenim la subiect.

El oftă.

— Spune-mi dacă am greşit ceva. Am încercat să par detaşată. Cererile tale sunt căsătoria – nu am putut să rostesc cuvântul fără să mă strâmb -, să-mi plăteşti taxa, mai mult timp şi nu te-ar deranja dacă maşina mea ar merge puţin mai repede. Mi-am ridicat sprâncenele. Am spus tot? E lungă lista.

— Numai prima este o condiţie. Părea să-i fie greu să se stăpânească. Celelalte sunt doar nişte simple cereri.

— Şi singura şi unica mea condiţie este...

— Condiţie? mă întrerupse el, devenind deodată serios din nou.

— Da, condiţie. Ochii mi se îngustară.

— Căsătoria este ca o condamnare pentru mine. Nu accept până când nu primesc ceva în schimb.

Se aplecă să-mi şoptească în ureche.

— Nu, murmură el cu vocea lui mătăsoasă. Nu se poate acum. Mai târziu, când vei fi mai puţin fragilă. Ai răbdare, Bella,

Am încercat să-mi menţin glasul ferm şi rezonabil:

— Dar tocmai asta e problema. Nu va fi la fel când voi fi mai puţin fragilă. Nu va fi la fel! Nu ştiu cine voi fi atunci.

— Vei fi tot Bella, îmi promise el. M-am încruntat.

— Dacă voi fi în stare să vreau să-l ucid pe Charlie – sau să beau sângele lui Jacob sau al Angelei dacă aş avea ocazia -, cum poate fi adevărat ce spui tu?

— Va trece. Şi mă îndoiesc că vei vrea să bei sângele câinelui. Se prefăcu că se cutremură la gândul acesta. Chiar şi nou-născut să fii şi tot ai gusturi mai selecte de-atât.

I-am ignorat încercarea de a schimba subiectul.

— Dar asta va fi mereu ceea ce voi vrea cel mai mult, nu? l-am provocat eu. Sânge, sânge şi iar sânge.

— Faptul că încă eşti în viaţă dovedeşte că nu este adevărat, sublinie el.

— Poate peste optzeci de ani, i-am amintit eu. M-am referit totuşi din punct de vedere fizic. Ştiu că, intelectual, voi reuşi să fiu eu însămi din nou... după o vreme. Dar pur fizic – mereu îmi va fi sete, mai mult decât orice altceva.

Nu răspunse.

— Deci voi fi diferită, am concluzionat eu fără drept la replică. Pentru că în acest moment, din punct de vedere fizic nu există nimic

ce-mi doresc mai mult în afară de tine. Mai mult decât mâncare sau apă, sau oxigen. Din punct de vedere intelectual, priorităţile mele sunt într-o ordine uşor mai înţeleaptă. Dar fizic...

Mi-am sucit capul să-i sărut palma.

Trase adânc aer în piept. Am fost surprinsă să aud că respiraţia lui nu mai era aşa de regulată.

— Bella, aş putea să te ucid, şopti el.

— Nu cred că ai putea.

Ochii lui Edward se îngustară. Îşi ridică mâna de pe faţa mea şi se întinse repede în spatele lui după ceva ce nu puteam vedea. Se auzi un pocnet estompat, iar patul tremură sub noi.

Avea în mână ceva închis la culoare; ridică obiectul să-l examinez curioasă. Era o floare de metal, unul dintre trandafirii care împodobeau stâlpii de fier forjat şi baldachinul patului. Strânse mâna preţ de o clipită, degetele lui contractându-se delicat, după care o deschise din nou.

Fără să spună un cuvânt, îmi întinse bucata neagră, zdrobită şi neregulată de metal. Era un mulaj al palmei lui, ca şi cum ar fi fost o bucată de plastilină strânsă în pumnul unui copil. Mai trecu o fracţiune de secundă, iar forma se fărâmiţă devenind o pulbere neagră în palma lui.

M-am uitat urât.

— Nu la asta m-am referit. Ştiu deja ce puternic eşti. Nu trebuia să strici mobila pentru asta.

— Dar la ce te-ai referit? mă întrebă el pe un ton supărat, aruncând mâna plină de pulbere de fier în celălalt colţ de cameră; pulberea se ciocni de perete scoţând un sunet ca un ropot de ploaie.

Mă privea cu atenţie în timp ce mă chinuiam să-i explic.

— Normal că nu m-am referit la faptul că nu ai fi în stare din punct de vedere fizic să mă răneşti dacă vrei... Mai mult decât atât, nu vrei să mă răneşti... atât de mult încât eu nu cred că ai putea să faci asta vreodată.

A început să-şi scuture capul înainte să termin.

— S-ar putea să nu funcţioneze aşa, Bella.

— S-ar putea, am spus eu în batjocură. Nu ai mai mult habar decât mine despre ce vorbeşti.

— Exact. Crezi că mi-aş asuma aşa un risc cu tine?

L-am privit în ochi un minut lung. Nu era nici un semn de compromis, nici un indiciu de indecizie în ei.

— Te rog, am şoptit eu într-un târziu, neajutorată. Este tot ce vreau. Te rog.

Mi-am închis ochii înfrântă, aşteptând un refuz rapid, care nu admite contrazicere.

Dar el nu răspunse imediat. Am ezitat nevenindu-mi să cred,

şocată să aud că respiraţia îi era iar neregulată.

Am deschis ochii şi i-am văzut faţa sfâşiată de durere.

— Te rog? am şoptit din nou, bătăile inimii accelerându-mi-se, Cuvintele îmi ieşeau unele peste altele în graba mea să profit de brusca nesiguranţă din ochii lui. Nu trebuie să-mi garantezi nimic. Dacă nu iese bine atunci asta este. Doar lasă-mă să încerc... doar să încerc. Şi-ţi dau şi eu ţie ce vrei, am promis eu necugetată. Mă căsătoresc cu tine, te las să plăteşti pentru Dartmouth şi nu voi mai comenta cu privire la mita pe care o vei da să intru. Poţi să-mi cumperi şi o maşină mai rapidă dacă asta te face fericit! Pur şi simplu... te rog.

Braţele lui de gheaţă se strânseră şi mai tare în jurul meu, buzele lui fiindu-mi la ureche; respiraţia lui rece mă făcu să tremur.

— Este insuportabil. Am vrut să-ţi dau atât de multe lucruri – şi tu asta hotărăşti să-mi ceri. Ai idee cât este de dureros să încerc să te refuz când mă rogi atât de mult?

— Atunci nu refuza, i-am sugerat eu cu respiraţia tăiată. El nu răspunse.

— Te rog, am încercat din nou.

— Bella...

Îşi scutură capul încet, dar nu păru că făcea asta în semn de refuz când faţa lui, buzele lui se mişcară înainte şi înapoi de-a lungul gâtului meu. Mi se părea mai degrabă predare. Inima mea, deja galopând, începu să bată şi mai frenetic.

Şi din nou am profitat de ce am putut. Când şi-a întors faţa către a mea cu o mişcare înceată de nehotărâre, m-am răsucit repede în braţele lui până când buzele mele s-au atins de ale lui. Mâinile lui îmi căutară faţa şi am crezut că voia să mă împingă din nou.

M-am înşelat.

Gura lui nu mă atingea blând; ca niciodată până acum, felul în care îşi mişca buzele trăda lupta şi disperarea din sufletul lui. Mi-am strâns braţele în jurul gâtului lui şi, în comparaţie cu pielea mea mult prea fierbinte, corpul lui părea mai rece ca niciodată. Am tremurat, dar nu din cauza frigului.

Mă sărută în continuare. Eu am fost cea care a trebuit să mă desprind să pot respira. Chiar şi atunci buzele lui nu s-au ridicat de pe pielea mea, au continuat pur şi simplu să se mişte pe gâtul meu. Bucuria victoriei era ciudat de ameţitoare; mă făcea să mă simt puternică şi curajoasă. Mâinile mele nu mai erau nesigure acum; de data aceasta i-am desfăcut cu uşurinţă nasturii cămăşii, iar degetele mele mângâiau suprafaţa perfectă a pieptului lui de gheaţă. Era prea frumos. Ce cuvânt tocmai folosise el? Insuportabil – aşa era. Frumuseţea lui era prea mult să pot suporta...

I-am tras gura înapoi pe a mea, iar el părea să fie la fel de

nerăbdător ca şi mine. Una din mâinile lui încă îmi cuprindea faţa pe când cealaltă era strânsă în jurul taliei mele, lipindu-mă şi mai tare de el. Asta a făcut să-mi fie oarecum mai greu să-mi deschei cămaşa, dar nu imposibil.

Mâinile lui ca nişte cătuşe reci de fier se închiseră în jurul încheieturilor mele şi îmi traseră mâinile deasupra capului, care se afla brusc pe o pernă.

Buzele lui se aflau din nou la urechea mea.

— Bella, murmură el cu vocea caldă şi de catifea. Vrei să încetezi, te rog, să încerci să-ţi mai dai jos hainele?

— Vrei să faci tu partea asta? am întrebat eu nedumerită.

— Nu în seara asta, răspunse el suav.

Buzele lui mă sărutau mai delicat acum pe obraz, toată graba dinainte dispărând.

— Edward, nu... am început eu să-l contrazic.

— Nu spun nu, mă convinse el. Spun doar că nu în seara asta. M-am gândit la cuvintele lui în timp ce respiraţia mi s-a încetinit.

— Dă-mi un motiv suficient de bun pentru care seara asta nu e la fel de potrivită ca orice altă seară.

Încă eram cu respiraţia tăiată; asta îmi făcea nemulţumirea din voce mai puţin impresionantă.

— Nu m-am născut ieri. Chicoti în ureche. Care din noi doi crezi tu că este cel mai puţin dispus să-i dea celuilalt ce vrea? Tocmai ai promis că te vei căsători cu mine înainte să fii preschimbată, dar, dacă cedez în seara asta, ce garanţie am eu că nu fugi la Carlisle mâine-dimineaţă? Deci am, în mod clar, mai multe motive să ezit să-ţi dau ceea ce vrei. Prin urmare... tu prima.

Am pufnit.

— Adică trebuie să mă căsătoresc cu tine mai întâi? am întrebat eu neîncrezătoare.

— Acesta este târgul – accepţi sau nu. Facem compromisuri, ai uitat?

Îşi înfăşură braţele în jurul meu şi începu să mă sărute într-un fel care ar fi trebuit să fie ilegal. Era prea convingător – era o presiune, o constrângere. Am încercat să-mi păstrez capul limpede, dar am eşuat repede şi complet.

— Cred că este o idee foarte proastă, am icnit eu, când mi-a dat voie să respir.

— Nici nu mă mir că aşa crezi. Zâmbi superior. Nu gândeşti decât într-o direcţie.

— Cum s-a întâmplat asta? am mormăit eu. Credeam că pentru prima dată era noaptea mea şi acum, dintr-odată...

— Eşti logodită, termină el.

— Au! Te rog, nu mai spune asta cu voce tare.

— Ai de gând să-ţi iei cuvântul înapoi? vru el să ştie.

Se trase mai deoparte să-mi citească faţa. Mă privea amuzat. Se simţea bine.

M-am uitat la el, încercând să ignor felul în care zâmbetul lui îmi făcea inima să reacţioneze.

— Ai de gând? mă presă el.

— Of! am mârâit eu. Nu. Nu-mi retrag cuvintele. Eşti mulţumit acum?

Zâmbetul lui era orbitor.

— Nemaipomenit. Am mârâit din nou.

— Nu te bucuri deloc?

Mă sărută din nou, înainte să apuc să răspund. Încă un sărut persuasiv.

— Puţin, am recunoscut eu când am putut vorbi. Dar nu cu privire la căsătorie.

Mă sărută încă o dată.

— Nu ai senzaţia că e totul pe dos? îmi râse el în ureche. În mod tradiţional nu ar trebui să cer eu ce vrei şi tu, şi invers?

— Nu ştiu dacă este ceva tradiţional în relaţia noastră.

— Adevărat.

Mă sărută din nou şi continuă să o facă până când inima mea o luă la galop, iar pielea îmi ardea.

— Uite, Edward, am murmurat eu cu vocea linguşitoare atunci când s-a oprit să-mi sărute palma. Dacă am spus că mă mărit cu tine atunci aşa va fi. Promit. Jur. Dacă vrei, semnez un contract cu sângele meu.

— Nu e amuzant, murmură el cu gura pe încheietura mea.

— Ceea ce vreau să spun este că nu am de gând să te păcălesc sau ceva asemănător. Mă cunoşti mai bine de atât. Deci chiar nu ai nici un motiv să aştepţi. Suntem complet singuri – cât de des se întâmplă asta? – şi ai făcut rost şi de patul acesta mare şi confortabil...

— Nu în seara asta, spuse el din nou.

— Nu ai încredere în mine?

— Evident că am.

Folosindu-mă de mâna pe care încă o săruta, i-am tras faţa în sus ca să-i pot vedea expresia.

— Atunci care e problema? Nu e ca şi cum nu ştiai că aveai să câştigi într-un final. M-am încruntat şi am bombănit. Mereu câştigi.

— Nu fac decât să-mi asigur pariurile, spuse el cu calm.

— Mai este şi altceva, am presupus eu cu ochii îngustaţi. Chipul lui îmi lăsa impresia că încerca să ascundă vreun secret în spatele nonşalanţei afişate. Ai tu de gând să-ţi retragi cuvântul?

— Nu, îmi promise el solemn. Îţi jur că vom încerca. După ce te căsătoreşti cu mine.

Mi-am scuturat capul şi am râs amar.

— Mă faci să mă simt personajul negativ dintr-o melodramă – răsucindu-mi mustaţa în timp ce încerc să fur virtutea vreunei biete fete.

Îmi privi faţa cu nişte ochi îngrijoraţi după care plecă privirea şi îşi apăsă buzele la baza gâtului meu.

— Asta este, nu?

Mi-a scăpat un hohot de râs, mai mult de uimire decât de amuzament.

— Încerci să-ţi protejezi virtutea!

Mi-am acoperit faţa cu mâna ca să-mi ascund chicotele. Cuvintele erau atât de... demodate.

— Nu, prostuţo, bombăni el cu gura pe umărul meu. Încerc să o protejez pe a ta. Şi îmi îngreunezi extrem de mult munca.

— Dintre toate lucrurile ridicole care...

— Lasă-mă să te întreb ceva, mă întrerupse el repede. Am mai avut discuţia asta şi mai demult, dar treacă de la mine. Câte persoane din camera asta au suflet? O şansă să meargă în rai sau ce-o fi după viaţa asta?

— Două, am răspuns eu imediat pe un ton înverşunat.

— Bine. Poate că aşa este. Părerile sunt împărţite pe tema asta, dar majoritatea persoanelor cred că există nişte reguli care trebuie urmate.

— Nu-ţi mai ajung regulile vampirilor? Vrei să-ţi baţi capul şi cu cele umane?

— N-ar fi rău. Ridică din umeri. Pentru orice eventualitate. I-am aruncat o căutătură urâtă privindu-l cu ochii îngustaţi.

— Acum, bineînţeles, s-ar putea să fie prea târziu pentru mine, chiar dacă ai dreptate cu privire la sufletul meu.

— Nu, nu este, l-am contrazis eu furioasă.

— „Să nu ucizi” este în general o poruncă acceptată de grupări religioase. Iar eu am ucis o grămadă de persoane, Bella.

— Doar rele.

El ridică din umeri.

— Poate că se ţine cont de asta, poate că nu. Dar tu nu ai ucis pe nimeni...

— Poate nu ştii tu, am bombănit eu.

El zâmbi, dar în rest îmi ignoră întreruperea.

— Şi voi face tot posibilul să te feresc de tentaţii.

— OK. Dar nu ne certam cu privire la crime, i-am amintit eu.

— Se aplică acelaşi principiu – singura diferenţă este că în această privinţă sunt neprihănit la fel ca şi tine. Nu pot să las şi eu o regulă neîncălcată?

— Una?

— Ştii că am furat, am minţit, am râvnit... numai virtutea mi-a mai rămas.

Zâmbi ştrengăreşte.

— Eu mint tot timpul.

— Da, dar minţi atât de prost încât nu se pune. Nu te crede nimeni.

— Sinceră să fiu sper că te înşeli cu privire la asta – pentru că în caz contrar Charlie este pe punctul de a da buzna pe uşă cu o armă încărcată.

— Charlie este mai fericit când se preface că-ţi înghite poveştile. Preferă să se mintă singur decât să se uite mai bine.

Îmi rânji.

— Dar la ce ai râvnit tu? l-am întrebat neîncrezătoare. Ai totul.

— Am râvnit la tine. Zâmbetul i se întunecă. Nu aveam nici un drept să te vreau – dar m-am întins şi te-am luat oricum. Şi acum uite ce s-a ales de tine! încerci să seduci un vampir.

Scutură din cap cu o groază prefăcută.

— Nu poţi râvni la ceva ce ai deja, l-am informat eu. Şi, oricum, credeam că eşti îngrijorat cu privire la virtutea mea.

— Aşa e. Dacă e prea târziu pentru mine... Ei bine, al naibii să fiu – vorbesc serios – dacă îi las să te trimită şi pe tine în iad.

— Nu mă poţi obliga să mă duc într-un loc în care tu nu eşti, i-am jurat. Asta e definiţia mea cu privire la iad. Şi, oricum, am o soluţie simplă cu privire la asta: hai să nu murim niciodată, OK?

— Sună destul de simplu. De ce nu m-oi fi gândit la asta? îmi zâmbi până când am renunţat cu un of enervat.

— Deci asta e. Nu te culci cu mine până nu ne căsătorim.

— Dacă o luăm literal, nu mă pot culca niciodată cu tine. Am dat ochii peste cap.

— Foarte matură replica, Edward.

— Da, în afară de acest detaliu, da, ai dreptate.

— Cred că mai ai şi un alt motiv.

Edward făcu ochii mari cu prefăcută naivitate.

— Alt motiv? '

— Ştii că asta va grăbi lucrurile, l-am acuzat, încercă să nu zâmbească.

— Un singur lucru vreau să grăbesc, iar restul poate aştepta o veşnicie... dar pentru asta, este adevărat, hormonii tăi omeneşti nerăbdători sunt cel mai puternic aliat al meu în acest moment.

— Nu-mi vine să cred că sunt de acord cu asta. Când mă gândesc la Charlie... şi la Renée! Îţi poţi imagina ce va crede Angela? Sau Jessica? Bleah! îmi şi imaginez bârfele.

Edward ridică din sprânceană spre mine şi ştiam de ce. Ce mai conta ce spun ei despre mine dacă tot aveam de gând să plec în

curând şi să nu mă mai întorc? Oare chiar eram atât de sensibilă încât nu mai puteam să rezist câteva săptămâni privirilor cu subînţeles şi întrebărilor iscoditoare ale celor din jur?

Poate că nu m-ar fi deranjat atât de tare dacă nu aş fi ştiut că probabil şi eu aş fi bârfit cu un aer la fel de superior dacă aş fi aflat că altcineva se căsătoreşte vara asta.

Ah! Să mă mărit vara asta! M-am cutremurat.

Şi poate că nu m-ar fi deranjat atât de tare dacă nu aş fi fost crescută în spiritul acesta, să mă cutremur numai la gândul căsătoriei.

Edward îmi întrerupse neliniştile.

— Nu trebuie să fie o nuntă mare. Nu am nevoie de fanfară. Nu trebuie să spui neapărat cuiva sau să faci vreo schimbare. Mergem în Las Vegas – poţi să porţi blugi vechi şi mergem la o capelă la care te poţi cununa rămânând în maşină. Nu vreau decât să fie oficial – că eşti a mea şi a nimănui altcuiva.

— Nu se poate să fie mai oficial decât este deja, am mormăit eu.

Dar descrierea lui nu suna atât de rău. Numai Alice ar fi fost dezamăgită.

— Mai vedem. El zâmbi mulţumit. Să înţeleg că nu vrei acum inelul?

A trebuit să înghit înainte să vorbesc.

— Presupui corect.

El râse de faţa pe care am făcut-o.

— Nu-i nimic. Îl pun eu pe degetul tău în curând. I-am aruncat o privire.

— Vorbeşti de parcă ai avea deja unul.

— Am, spuse el fără nici o jenă. Este gata să ajungă în posesia ta la orice semn de slăbiciune.

— Eşti incredibil.

— Vrei să-l vezi? întrebă el.

Ochii lui calzi de culoarea topazului străluciră brusc de încântare.

— Nu! aproape că am ţipat eu din reflex. Am regretat pe loc. I-am citit dezamăgirea pe chip. Doar dacă nu vrei tu neapărat să mi-l arăţi, am dres-o eu.

Mi-am încleştat dinţii să-mi ascund groaza inexplicabilă.

— Nu e nevoie, ridică el din umeri. Pot să aştept. Am oftat.

— Arată-mi inelul acela blestemat, Edward.

El clătină din cap.

— Nu.

I-am studiat îndelung chipul.

— Te rog? l-am rugat eu încet, experimentând arma mea nou descoperită. I-am atins uşor faţa cu vârfurile degetelor. Te rog, pot să-l

văd?

Ochii i se îngustară.

— Eşti cea mai periculoasă creatură pe care am întâlnit-o vreodată, bombăni el. Dar se ridică cu o graţie inconştientă şi îngenunche lângă noptiera mică. Se întoarse înapoi pe pat lângă mine într-o clipită şi îşi puse un braţ în jurul umărului meu. În mâna cealaltă avea o cutiuţă neagră. Se juca cu ea pe genunchiul meu stâng.

— Hai, uită-te dacă vrei, spuse el răstit.

Mi-a fost mai greu decât trebuia să ridic micuţa cutie inofensivă, dar nu am vrut să-l rănesc din nou, aşa că am încercat să-mi stăpânesc tremurul mâinii. Suprafaţa acoperită cu satin negru era netedă. Mi-am trecut degetele peste ea, ezitând.

— Nu ai cheltuit mulţi bani, nu? Minte-mă dacă ai făcut-o.

— Nu am cheltuit nimic, mă asigură el. Este o altă bijuterie moştenită. Este inelul pe care tatăl meu i l-a dat mamei mele.

— Oo! am exclamat surprinsă.

Am desfăcut puţin capacul între degetul mare şi arătător, dar nu am deschis-o de tot.

— Presupun că este puţin demodat. Îşi cerea în joacă scuze pentru asta prin tonul lui. De modă veche, ca şi mine. Pot să-ţi iau ceva mai modern. Ceva de la Tiffany's?

— Îmi plac lucrurile de modă veche, am mormăit eu în timp ce ridicam capacul.

Cuibărit în satinul negru, inelul lui Elizabeth Masen strălucea în lumina slabă. Piatra era compusă dintr-un oval lung cu rânduri oblice de pietre rotunde şi strălucitoare. Inelul era de aur – delicat şi strâmt. Diamantele erau prinse într-o împletitură delicată de firişoare de aur. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

Am mângâiat pietrele preţioase sclipitoare fără să mă gândesc.

— Este atât de frumos, am murmurat eu pentru mine, surprinsă.

— Îţi place?

— Este minunat. Am ridicat din umeri, simulând o lipsă de interes. Ce nu e de plăcut la el?

El chicoti.

— Vezi dacă-ţi vine.

Mâna mea stângă se strânse în pumn.

— Bella, oftă el. Nu am de gând să ţi-l lipesc de deget. Încearcă-l doar să vezi dacă trebuie modificat ca mărime. Apoi poţi să-l scoţi imediat.

— Bine, am bombănit eu.

Am întins mâna după inel, dar degetele lui lungi mă depăşiseră. Îmi luă mâna stângă într-a lui şi puse inelul pe inelar, îmi ridică mâna şi am examinat amândoi cum se vedea ovalul strălucitor pe pielea

mea. Nu era chiar atât de groaznic cum am crezut să-l am acolo.

— Perfect, spuse el indiferent. Ce bine – nu mai trebuie să fac un drum la bijutier.

Simţeam emoţia puternică ce ardea dincolo de tonul relaxat al vocii lui şi m-am uitat la el. Era şi în ochii lui, vizibilă, în ciuda nonşalanţei pe care o afişa cu grijă.

— Îţi place, nu? am întrebat eu suspicioasă, fluturându-mi degetele şi gândindu-mă ce păcat că nu-mi rupsesem mâna stângă.

El ridică din umeri.

— Da, spuse el încă relaxat. Îţi vine foarte frumos.

M-am uitat în ochii lui, încercând să descifrez sentimentele care mocneau în scânteierea lor. Se uita şi el, iar prefăcătoria relaxată se evaporă. Strălucea – chipul lui de înger radia de bucurie şi victorie. Era atât de glorios că îmi tăie respiraţia.

Înainte să apuc să-mi trag răsuflarea, el deja mă săruta cu buzele triumfătoare. Eram deja pierdută când şi-a pus gura la urechea mea să-mi şoptească ceva – dar respiraţia lui era la fel de neregulată ca şi a mea.

— Da, îmi place. Habar nu ai cât îmi place. Am râs, înecându-mă puţin.

— Te cred.

— Te superi dacă fac ceva? murmură el cu braţele şi mai strânse în jurul meu.

— Orice vrei.

Dar îmi dădu drumul şi se îndepărtă.

— Orice în afară de asta, m-am plâns eu.

El mă ignoră luându-mă de mână şi trăgându-mă şi pe mine jos din pat. Rămase în faţa mea cu mâinile pe umeri şi chipul serios.

— Acum, să facem asta cum trebuie. Te rog, dar te rog, ţine minte că deja ai fost de acord cu asta, aşa că nu-mi strica momentul.

— Vai, nu, am oftat când s-a aşezat într-un genunchi.

— Fii cuminte, murmură el. Am tras adânc aer în piept.

— Isabella Swan? Se uită în sus la mine printre genele lui imposibil de lungi, ochii lui aurii fiind blânzi şi arzători în acelaşi timp. Făgăduiesc să te iubesc pentru totdeauna – în fiecare zi din eternitate. Vrei să fii soţia mea?

Multe lucruri îmi stăteau pe limbă, unele dintre ele neplăcute, iar altele mai sentimentale şi mai romantice decât s-ar fi aşteptat Edward de la mine. Decât să mă fac de râs am şoptit:

— Da.

— Mulţumesc, spuse el simplu.

Îmi luă mâna stângă şi-mi sărută fiecare deget înainte să sărute inelul care era acum al meu.

21. URME

Uram să petrec orice parte din noapte dormind, dar lucrul acesta era inevitabil. Când m-am trezit am văzut pe fereastră că soarele strălucea, iar norii mici goneau prea repede de-a lungul cerului. Vântul legăna vârfurile copacilor în aşa fel încât aveai impresia că toată pădurea avea să se destrame.

M-a lăsat singură să mă îmbrac şi am profitat de ocazie ca să mă gândesc. Nici eu nu ştiu cum, dar planurile mele pentru seara trecută merseseră groaznic de anapoda şi aveam nevoie să mă obişnuiesc cu consecinţele. Deşi îi dădusem înapoi inelul moştenit imediat ce am putut fără să-i rănesc sentimentele, îmi simţeam mâna stângă mai grea, ca şi cum inelul ar fi tot acolo, numai că invizibil.

M-am gândit că nu ar trebui să mă deranjeze. Nu era mare brânză – o călătorie în Vegas. Aş putea să port ceva chiar mai bun decât blugi – aş purta pantaloni vechi de trening. În mod sigur ceremonia nu avea să dureze foarte mult; nu mai mult de cincisprezece minute, nu? Puteam să suport.

Şi apoi, după ce va fi gata, el va trebui să-şi împlinească partea lui de târg. Mă voi concentra pe asta şi voi uita de restul.

A spus că nu era musai să spun cuiva şi aveam de gând să-l conving să nu zică nici el nimic nimănui. Evident, a fost o prostie din partea mea să nu mă gândesc la Alice.

Familia Cullen a ajuns acasă în jurul prânzului. Îi înconjura 0 atmosferă nouă, efervescentă, lucru care îmi readuse în minte enormitatea a ceea ce urma.

Alice părea să fie neobişnuit de prost dispusă. M-am gândit că nemulţumirea ei era normală, pentru că primele cuvinte pe care i le-a adresat lui Edward erau plângeri la adresa vârcolacilor.

— Cred – se strâmbă când folosi acel cuvânt care exprimă nesiguranţă – că vei vrea să faci bagajul pentru vreme rea Edward. Nu văd unde eşti exact pentru că pleci cu câinele în după-amiaza asta. Dar furtuna care vine pare extrem de puternică în zona respectivă.

Edward încuviinţă din cap.

— O să ningă în munţi, îl avertiză Alice.

— Of, zăpadă, am bombănit eu pentru mine. Eram în iunie, pentru numele lui Dumnezeu.

— Să-ţi iei geacă, îmi spuse Alice.

Vocea îi era neprietenoasă, lucru care mă surprinse. Am încercat să-i citesc expresia de pe chip, dar se întoarse cu spatele.

M-am uitat la Edward, iar el zâmbea; indiferent ce o supăra pe Alice, lui i se părea amuzant.

Edward avea mai mult decât suficient echipament de drumeţii –

recuzita lor în şarada umană; membrii familiei Cullen erau clienţi fideli ai magazinului Newton. Luă un sac de dormit, un cort mic şi câteva pachete de mâncare uscată – rânjind când m-am strâmbat la el – şi le puse în rucsac.

Alice era şi ea în garaj, privindu-l pe Edward făcând pregătirile fără să scoată nici un cuvânt. El o ignoră.

Când a terminat de împachetat, Edward mi-a dat telefonul lui.

— Sună-l, te rog, pe Jacob şi spune-i că vom fi gata pentru el în aproximativ o oră. Ştie unde ne vedem.

Jacob nu era acasă, dar Billy îmi promise că va da telefoane până când va putea găsi un vârcolac disponibil să-i transmită informaţia.

— Nu-ţi face griji cu privire la Charlie, Bella, spuse Billy. Mă ocup eu de asta.

— Mda, ştiu că Charlie va fi bine.

Nu eram la fel de sigură cu privire la siguranţa fiului lui, dar nu am mai adăugat asta.

— Mi-aş dori să fiu şi eu cu ei mâine. Billy râse amar. E greu să fii bătrân, Bella.

Dorinţa de a lupta trebuie să fie o caracteristică definitorie pentru cromozomul Y. Erau toţi la fel.

— Distracţie plăcută cu Charlie.

— Succes, Bella, îmi răspunse el. Şi... transmite-le asta şi, ăăă, membrilor familiei Cullen din partea mea.

— Aşa voi face, am promis eu, surprinsă de gestul lui. Când i-am dat telefonul înapoi lui Edward, am observat că el şi cu Alice aveau un fel de discuţie tăcută. El se încrunta, nemulţumit de ce voia ea.

— Billy a spus să vă urez succes.

— Foarte generos din partea lui, spuse Edward, plecând de lângă Alice.

— Bella, aş putea vorbi cu tine între patru ochi? întrebă Alice deodată.

— Eşti pe cale să-mi faci viaţa mai grea decât este nevoie, Alice, o avertiză Edward printre dinţii încleştaţi. Serios că aş prefera să nu faci asta.

— Nu are nici o legătură cu tine, Edward, i-o trânti ea. El râse. Răspunsul ei i se păru amuzant.

— Nu are, insistă Alice. Este ceva între fete. El se încruntă.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, i-am spus eu. Eram curioasă.

— Tu ai vrut-o, bombăni el. Râse din nou – pe jumătate supărat, pe jumătate amuzat – şi ieşi din garaj.

M-am întors spre Alice îngrijorată, dar ea nu se uită la mine. Proasta dispoziţie încă nu-i trecuse.

Se duse să se aşeze abătută pe capota Porsche-ului ei. M-am luat după ea şi m-am sprijinit de maşina mare de lângă ea.

— Bella? întrebă Alice pe un ton trist, deplasându-se şi ghemuindu-se pe partea unde eram eu.

În vocea ei era atâta nefericire încât mi-am înfăşurat mâinile în jurul umerilor ei să o consolez.

— Ce s-a întâmplat, Alice?

— Mă iubeşti? întrebă ea pe acelaşi ton trist.

— Sigur că da. Ştii asta.

— Atunci de ce te văd strecurându-te la Vegas şi căsătorindu-te fără să mă inviţi şi pe mine?

— Oh, am murmurat eu, roşind în obraji. Mi-am dat seama că i-am rănit serios sentimentele şi m-am grăbit să mă apăr. Şti cât de tare urăsc să fac tam-tam. Şi, oricum, a fost ideea lui Edward.

— Nu-mi pasă a cui idee a fost. Cum ai putut să-mi faci asta? M-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea lui Edward, dar nu şi din partea ta. Te iubesc ca şi cum ai fi sora mea.

— Pentru mine, Alice, tu eşti sora mea.

— Vorbe! mârâi ea.

— Bine, poţi să vii şi tu. N-o să ai prea multe de văzut.

Încă se strâmba.

— Acum ce mai este? am vrut eu să ştiu.

— Cam cât mă iubeşti tu pe mine, Bella?

— De ce?

Se uita la mine cu nişte ochi rugători şi cu sprâncenele ei negre încruntându-se, iar buzele tremurându-i la colţuri. Ţi se rupea sufletul dacă o vedeai.

— Te rog, te rog, te rog, şopti ea. Te rog, Bella, te rog – dacă mă iubeşti cu adevărat... Te rog să mă laşi să vă organizez eu nunta.

— Of, Alice! am mârâit eu, trăgându-mă de lângă ea şi ridicându-mă în picioare. Nu! Nu-mi face una ca asta.

— Dacă mă iubeşti din suflet, cu adevărat, Bella. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Este atât de nedrept. Şi Edward m-a cam şantajat deja cu asta.

— Pariez că lui Edward i-ar plăcea mai mult dacă aţi face asta tradiţional, deşi nu ţi-ar spune-o niciodată. Iar Esme – gândeşte-te cât ar însemna pentru ea!

Am mârâit.

— Mai degrabă îi înfrunt singură pe nou-născuţi.

— Îţi rămân datoare un deceniu.

— Mi-ai rămâne datoare un secol! Îi străluciră ochii.

— Asta înseamnă da?

— Nu! Nu vreau să fac asta!

— Nu va trebui să faci nimic decât să mergi câţiva metri şi să repeţi după preot.

— Of! Of! Of!

— Te rog? începu să sară în sus. Te rog, te rog, te rog, te rog!

— Nu te voi ierta în vecii vecilor pentru asta, Alice.

— Ura! ţipă ea, bătând din palme.

— N-am spus da!

— Dar vei spune, cântă ea.

— Edward! am strigat eu, ieşind din garaj. Ştiu că asculţi. Vino aici.

Alice era chiar în spatele meu, bătând din palme.

— Mulţumesc atât de mult, Alice, spuse el sarcastic, venind din spatele meu. M-am întors să-i spun vreo două, dar expresia lui era atât de îngrijorată şi supărată că nu mi-am putut exprima nemulţumirea. În loc să fac asta, mi-am aruncat braţele în jurul lui, ascunzându-mi faţa, în eventualitatea că văzându-mi ochii umezi ar putea crede că plâng.

— Vegas, îmi promise Edward, şoptindu-mi în ureche.

— Nici o şansă, spuse Alice, jubilând de bucurie. Bella nu mi-ar face niciodată aşa ceva. Ştii, Edward, ca frate, eşti o dezamăgire uneori.

— Nu fi rea, am mormăit eu. Încearcă să mă facă pe mine fericită, spre deosebire de tine.

— Şi eu încerc să te fac fericită, Bella. Numai că eu ştiu mai bine ce te face fericită... pe termen lung. Îmi vei mulţumi pentru asta. Poate nu în următorii cincizeci de ani, dar cu siguranţă într-o bună zi.

— Nu am crezut că va veni ziua în care aş fi dispus să pun pariu cu tine, Alice, dar a venit.

Ea chicoti, râsul ei sunând ca un clopoţel.

— Deci, ai de gând să-mi arăţi inelul?

M-am strâmbat speriată când mi-a apucat mâna stângă şi apoi a lăsat-o jos la fel de repede.

— Hm. L-am văzut cum ţi l-a pus... Am pierdut ceva? întrebă ea. Se concentră o jumătate de secundă încruntându-şi sprâncenele, înainte să-şi răspundă la propria întrebare. Nu. Nunta este încă valabilă.

— Bella are o problemă cu bijuteriile, îi explică Edward.

— Ce mai contează un diamant în plus? Presupun că inelul are multe diamante, dar ce vreau să spun că deja ţi-a pus...

— Gata, Alice! i-o tăie Edward imediat. Cum se uita la ea... părea un vampir din nou. Ne grăbim.

— Nu înţeleg. Ce diamante? am întrebat eu.

— Vorbim mai târziu, spuse Alice. Edward are dreptate – Ar fi timpul să plecaţi. Aveţi o capcană de pus şi de instalat tabăra înainte

de furtună. Se încruntă, expresia ei fiind neliniştita aproape speriată. Să nu-ţi uiţi haina, Bella. Pare... groaznic de frig.

— Am luat-o eu deja, o asigură Edward.

— Să aveţi o noapte frumoasă, ne spuse ea când am plecat. Am făcut de două ori mai mult timp până în poiană decât de obicei; Edward a ocolit mult, asigurându-se că mirosul meu nu e nicăieri în apropiere de urma pe care Jacob o va ascunde mai târziu. Mă duse în braţe, cu rucsacul burduşit la locul obişnuit.

Se opri la capătul cel mai îndepărtat al poienei şi mă puse jos.

— Aşa. Mergi pur şi simplu spre nord ca să-i derutăm şi atinge cât mai multe lucruri. Alice mi-a descris destul de clar calea lor, aşa că nu va dura mult până să ne intersectăm cu ea.

— La nord?

Zâmbi şi îmi arătă direcţia corectă.

M-am plimbat prin pădure, lăsând lumina de un galben aprins a unei zile ciudat de însorite în poiană în urma mea. Poate că previziunile înceţoşate ale lui Alice se înşelau cu privire la zăpadă. Speram să fie aşa. Cerul era în mare parte senin, deşi vântul biciuia cu furie prin spaţiile deschise. Printre copaci era mai liniştit, dar tot era mult prea frig pentru luna iunie – chiar şi aşa îmbrăcată cu cămaşă cu mânecă lungă şi pulover gros pe deasupra, tot mi se făcea pielea ca de găină. Am mers încet, atingând cu degetele orice era îndeajuns de aproape: scoarţa dură de copac, ferigile ude, muşchiul care acoperea pietrele.

Edward rămase cu mine, mergând în paralel cam la douăzeci de metri depărtare.

— Fac bine? am strigat eu.

— Perfect.

Mi-a venit o idee.

— Ajută şi asta? am întrebat eu în timp ce am dat cu mâna prin păr şi am scos câteva fire căzute. Le-am dat drumul peste ferigi.

— Da, face urma mai puternică. Dar nu trebuie să-ţi smulgi părul din cap, Bella. Va fi bine.

— Am câteva fire de care mă pot lipsi.

Era cam sinistru printre copaci şi mi-aş fi dorit să pot merge mai aproape de Edward ca să-l ţin de mână.

Am mai strecurat încă un fir de păr într-o creangă ruptă care-mi tăie calea.

— Nu trebuie să o laşi pe Alice să facă cum vrea ea, să ştii, spuse Edward.

— Nu-ţi face griji pentru asta, Edward. Orice ar fi, nu te părăsesc la altar.

Aveam o senzaţie că Alice va face cum vrea ea, în mare parte din cauză că era total lipsită de scrupule când venea vorba de ceva ce-

şi dorea şi din cauză că întotdeauna am căzut în plasa şantajului ei sentimental.

— Nu de asta îmi fac griji. Vreau să fie aşa cum îţi doreşti. Mi-am reprimat un oftat. Ar suferi dacă i-aş spune adevărul – că nu conta cu adevărat pentru că oricum era un chin mai mare sau mai mic.

— Ei bine, chiar dacă-i merge, tot putem să facem ceva mic. Doar noi. Emmett poate să-şi ia o licenţă de preot de pe internet.

Am chicotit.

— Sună mult mai bine. Nu aş simţi totul prea oficial dacă ar citi Emmett jurămintele, lucru care m-ar ajuta. Dar mi-ar fi foarte greu să fiu serioasă.

— Vezi, spuse el, zâmbind. Întotdeauna există un compromis. Mi-a luat ceva timp să ajung în locul în care armata de nou-născuţi va da cu siguranţă de urma mea, dar Edward nu a fost nici o clipă nerăbdător că mergeam prea încet.

A trebuit să mă îndrume puţin mai mult pe drumul de întoarcere, ca să merg pe aceeaşi cale. Mie mi se părea totul la fel!

Mai aveam puţin şi eram în poiană când am căzut. Vedeam, în faţă deschiderea largă şi probabil că acesta a fost motivul pentru care am devenit prea nerăbdătoare şi am uitat să am griji la picioare.

M-am oprit înainte să dau cu capul de cel mai apropiat copac, dar o ramură mică se frânse sub mâna stângă şi o frântură de lemn îmi intră în palmă.

— Au! Of, minunat, am bombănit eu.

— Eşti bine?

— Sunt bine. Rămâi unde eşti. Sângerez. Se opreşte imediat. El mă ignoră. Ajunse lângă mine înainte să apuc să termin.

— Am trusă de prim-ajutor, spuse el, dându-şi jos rucsacul. Am avut eu un sentiment că s-ar putea să avem nevoie de ea.

— Nu e mare lucru. Mă descurc – nu trebuie să-ţi faci şi ţie rău.

— Nu mi-e rău, spuse el cu calm. Uite – lasă-mă să curăţ.

— Aşteaptă puţin, mi-a venit mie altă idee.

Fără să mă uit la sânge şi respirând pe gură în caz că stomacul meu ar putea reacţiona, mi-am apăsat mâna de o piatră din apropiere.

— Ce faci?

— Lui Jasper îi va plăcea asta, am murmurat eu pentru mine. Am început să merg din nou spre poiană, apăsându-mi palma de orice-mi ieşea în cale. Pariez că asta o să-i ducă de nas.

Edward oftă.

— Ţine-ţi respiraţia, i-am spus eu.

— N-am nimic. Doar că mi se pare că exagerezi.

— Numai atât apuc să fac. Vreau să fac treabă bună. Chiar atunci am trecut de ultimul copac. Mi-am trecut mâna rănită peste ferigi.

— Ei bine, ai făcut treabă bună, mă asiguri Edward. Nou-născuţii vor fi înnebuniţi, iar Jasper va fi foarte impresionat de râvna ta. Acum lasă-mă să-ţi tratez rana – ţi-ai murdărit tăietura.

— Lasă-mă să fac eu asta, te rog.

Îmi luă mâna şi zâmbi în timp ce mi-o examina.

— Nu mă mai deranjează chestia asta.

L-am privit cu grijă în timp ce curăţa rana, în căutarea vreunui semn de neplăcere. El continuă să respire regulat, cu acelaşi zâmbet pe buze.

— Cum aşa? am întrebat eu într-un târziu, în timp ce-mi punea un bandaj pe palmă.

El ridică din umeri.

— Am depăşit momentul.

— Ai... depăşit momentul? Cum? Când? Am încercat să-mi amintesc ultima dată când şi-a ţinut respiraţia în preajma mea. Nu mi-am amintit altceva în afară de nenorocita aia de zi de naştere din septembrie, anul trecut.

Edward îşi ţuguie buzele, părând să-şi caute cuvintele.

— Am trăit douăzeci şi patru de ore cu gândul că eşti moartă, Bella. Lucrul acesta mi-a schimbat percepţia asupra multor lucruri.

— A schimbat felul în care miros?

— Deloc. Dar... după ce am văzut cum m-am simţit când am crezut că te-am pierdut... reacţiile mele s-au schimbat. Toată fiinţa mea fuge din calea oricărui eveniment care ar putea să mai inspire durerea aceea.

Nu ştiam ce să mai răspund la asta. El zâmbi când văzu ce faţă am făcut.

— Presupun că poţi s-o numeşti o experienţă din care am învăţat ceva.

Vântul sufla cu putere în poiană răvăşindu-mi părul şi făcându-mă să tremur.

— Gata, spuse el, băgând iar mâna în rucsac. Ţi-ai făcut treaba. Scoase haina mea groasă de iarnă şi mi-o ţinu să mă îmbrac. De acum nu mai depinde de tine. Hai să ne aşezăm şi noi cortul!

Mi-a venit să râd de entuziasmul forţat din glasul lui.

Mă luă de mâna bandajată – cealaltă era într-o stare şi mai proastă, fiind încă prinsă în faşă – şi am luat-o spre cealaltă partea a poienei.

— Unde ne întâlnim cu Jacob? am întrebat eu.

— Chiar aici. Îmi arătă spre copacii din faţa noastră chiar în clipa în care Jacob păşi prudent dintre umbre.

Nu ar fi trebuit să mă surprindă faptul că avea înfăţişarea de om. Nu eram sigură de ce mă aşteptasem să văd lupul mare roşu-maroniu.

Jacob păru din nou mai mare – fără îndoială, produsul imaginaţiei mele; probabil că sperasem în subconştientul meu să-l văd pe Jacob cel mic din amintirea mea, prietenul apropiat care să nu fi făcut ca totul să fie atât de greu între noi. Avea braţele încrucişate la pieptul gol şi ţinea o geacă mototolită într-un pumn. Chipul îi era lipsit de expresie în timp ce se uita la noi.

Buzele lui Edward îşi lăsară colţurile în jos.

— Trebuia să existe o altă cale să facem asta.

— E prea târziu acum, am bombănit eu supărată. El oftă.

— Hei, Jake, l-am salutat eu când ne-am apropiat.

— Salut, Bella.

— Bună, Jacob, spuse Edward.

Jacob ignoră salutul politicos şi trecu direct la treabă.

— Unde o duc?

Edward scoase o hartă dintr-un buzunar lateral al rucsacului şi i-o dădu. Jacob o desfăcu.

— Suntem aici acum, spuse Edward, întinzând mâna să atingă punctul corect.

Jacob se feri automat de mâna lui după care se potoli. Edward se prefăcu că nu observă.

— Şi tu o duci aici, continuă Edward, trasând un drum şerpuit în jurul liniilor în relief ale hârtiei. Aproximativ cincisprezece kilometri.

Jacob dădu o dată din cap.

— Când vei mai avea cam un kilometru şi jumătate, te vei intersecta cu calea mea. Asta ar trebui să te conducă. Ai nevoie de hartă?

— Nu, mersi. Cunosc destul de bine zona aceasta. Cred că ştiu pe unde să o iau.

Jacob părea că trebuie să depună un efort mai mare decât Edward pentru a-şi menţine tonul politicos.

— Eu voi lua o rută mai lungă, spuse Edward. Şi o să ne vedem în câteva ore.

Edward se uită trist la mine. Nu-i plăcea partea asta de plan.

— Ne vedem în curând, am murmurat eu.

Edward dispăru printre copaci, îndreptându-se în direcţia opusă.

După plecarea lui Edward, Jacob se înveseli.

— Ce mai spui, Bella? mă întrebă el cu un zâmbet larg. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nimic nou sub soare.

— Mda, fu el de acord. Un grup de vampiri care încearcă să te ucidă. Ca de obicei.

— Ca de obicei.

— Păi, spuse el în timp ce se îmbrăca cu geaca pentru a avea mâinile libere, hai să mergem.

M-am strâmbat şi am păşit mai aproape de el.

El se aplecă şi-şi strecură braţul în spatele genunchilor mei îndoindu-i brusc. Mă prinse cu celălalt braţ înainte să dau cu capul de pământ.

— Ticălosule, am bombănit eu.

Jacob chicoti, alergând deja printre copaci. Menţinea un ritm constant, un alergat alert cu care un om în formă ar putea ţine pasul... pe un teren neted... dacă nu ar avea ca el în braţe peste cincizeci de kilograme.

— Nu trebuie să alergi. O să oboseşti.

— Alergatul nu mă oboseşte, spuse el. Respira normal – ca şi cum ar fi fost ritmul fix al unui maratonist. Şi, în plus, se va face frig în curând. Sper să instaleze cortul până să ajungem noi acolo.

Am pipăit cu degetele geaca groasă.

— Parcă nu ţi se făcea frig.

— Nu mi se face. Am adus pentru tine în caz că nu erai pregătită. Se uită la geaca mea, aproape ca şi cum ar fi fost dezamăgit că eram de fapt pregătită. Nu-mi place cum se prezintă vremea. Mă enervează. Ai observat că nu sunt animale?

— Aă, nu chiar.

— Mă gândeam eu că n-ai cum. Ai simţurile prea insensibile. Am lăsat asta să treacă de la mine.

— Şi Alice îşi făcea griji cu privire la furtună.

— Înseamnă că e ceva mare de e aşa de linişte în pădure. Ai ales şi tu o noapte a naibii de bună pentru o drumeţie.

— Nu a fost în totalitate ideea mea.

Drumul anevoios pe care înaintam a început să fie din ce în ce mai abrupt, dar asta nu-l încetini. Sărea cu uşurinţă din stâncă în stâncă, părând să nu aibă deloc nevoie de mâini. Echilibrul lui perfect îmi aminti de o capră de munte.

— Ce-ai mai adăugat acolo la brăţară? mă întrebă el.

M-am uitat în jos şi am văzut că inima de cristal era cu faţa în sus pe încheietura mea.

Am ridicat vinovată din umeri.

— Încă un cadou de absolvire. El pufni.

— O piatră. Ce să-ţi povestesc!

O piatră? Mi-am amintit dintr-odată de propoziţia neterminată a lui Alice când am ieşit din garaj. M-am uitat la cristalul de un alb

strălucitor şi am încercat să-mi amintesc ce spusese înainte... despre diamante. Oare a încercat să spună cumva deja ţi-a dat unul? Adică deja purtam un diamant de la Edward? Nu, era imposibil. Inima asta ar trebui să aibă vreo cinci carate sau mai ştiu eu cât! Edward nu ar...

— A trecut oleacă de când n-ai mai fost în La Push, spuse Jacob, întrerupându-mi gândurile.

— Am fost ocupată, i-am spus eu. Şi... oricum nu aş fi venit. El se strâmbă.

— Credeam că tu eşti aia cu iertarea şi eu eram ăla care ţinea supărarea.

Am ridicat din umeri.

— Te-ai tot gândit la acea ultimă oară când ai fost, nu-i aşa?

— Nu. El râse.

— Ori minţi, ori eşti cea mai încăpăţânată fată de pe faţa pământului.

— Nu sunt sigură cu privire la partea a doua, dar de minţit, nu mint.

Nu-mi plăcea să am discuţia asta în condiţiile date – cu braţele lui mult prea calde înfăşurate strâns în jurul meu şi fără să pot face ceva în privinţa asta. Faţa lui era mai aproape de mine decât voiam să fie. Aş fi vrut să pot face un pas înapoi.

— O persoană inteligentă ia în calcul toate posibilităţile înainte să ia o decizie.

— Am luat, i-am răspuns eu.

— Dacă nu te-ai gândit deloc la... ăăă, discuţia noastră de data trecută, atunci nu-i adevărat.

— Conversaţia aceea nu are nici o legătură cu decizia mea.

— Unii oameni ar face orice să se mintă singuri.

— Am observat că vârcolacii înclină în mod special spre greşeala asta – crezi că este o trăsătură generică?

— Asta înseamnă că el sărută mai bine decât mine? întrebă Jacob trist deodată.

— Nu aş putea spune, Jake. Edward este singura persoană pe care am sărutat-o eu vreodată.

— În afară de mine.

— Eu nu-l consider un sărut, Jacob. Mă gândesc la el ca la un act de violenţă mai degrabă.

— Au! A durut asta.

Am ridicat din umeri. Nu aveam de gând să-mi retrag cuvintele.

— Mi-am cerut scuze, îmi aminti el.

— Iar eu te-am iertat... În mare parte. Dar tot nu schimbă modul în care-mi amintesc gestul tău.

Bombăni ceva ininteligibil.

Am rămas tăcuţi o vreme; nu se mai auzea decât sunetul

respiraţiei lui regulate şi vântul vuind sus deasupra noastră, printre vârfurile de brazi. Ni se ivi în faţă o stâncă goală, cenuşie şi dură de piatră. Am urmat baza care se curba în sus, afară din pădure.

— Tot cred că este destul de iresponsabil, spuse Jacob deodată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar tot nu ai dreptate.

— Gândeşte-te, Bella. Din punctul tău de vedere ai sărutat o singură persoană – care nici măcar nu este o persoană adevărată – în viaţa ta şi spui gata? De unde ştii că este ceea ce vrei? Nu ar trebui să mai tatonezi terenul puţin?

Mi-am menţinut vocea calmă:

— Ştiu perfect ce vreau.

— Atunci n-ar strica să mai verifici o dată. Poate ar trebui să încerci să săruţi pe altcineva – numai pentru comparaţie... de vreme ce data trecută nu se pune. Ai putea încerca să mă săruţi pe mine, spre exemplu. Nu mă deranjează dacă vrei să mă foloseşti pe post de experiment.

Mă strânse mai tare la pieptul lui astfel încât faţa mea să fie mai aproape de a lui. El zâmbea de gluma lui, dar eu nu voiam să risc.

— Nu te pune cu mine, Jake. Jur că nu-l opresc dacă vrea să-ţi spargă faţa.

Panica din vocea mea îl făcu să zâmbească şi mai larg.

— Dacă-mi ceri să te sărut, atunci nu va mai avea nici un motiv să se supere. A spus că e în regulă.

— Nu-ţi ţine respiraţia, Jake nu, aşteaptă, m-am răzgândit. Fă-o! Ţine-ţi respiraţia până te rog eu să mă săruţi.

— Eşti prost dispusă azi.

— Oare de ce?

— Uneori mi se pare că-ţi place mai mult de mine când sunt lup.

— Uneori chiar aşa este. S-ar putea să aibă o mică legătură cu faptul că nu poţi vorbi.

Îşi ţuguie gânditor buzele late.

— Nu, nu cred că de asta. Cred că-ţi este mai uşor să fii în preajma mea când nu sunt om, pentru că nu mai trebuie să te prefaci că nu eşti atrasă de mine.

Mi-a căzut falca de surprindere. Am închis-o deodată, încleştându-mi dinţii.

El auzi. Zâmbi triumfător.

Am tras încet aer în piept înainte să vorbesc:

— Nu, sunt destul de sigură că e din cauză că nu poţi vorbi. El oftă.

— Nu oboseşti niciodată să te minţi singură? Nu ai cum să nu fii conştientă de mine. Fizic, mă refer.

— Cum poate cineva să nu fie conştient de tine fizic, Jacob? – l-

am întrebat eu. Eşti un monstru enorm care refuză să respecte spaţiul personal al cuiva.

— Îţi dau fiori. Dar numai când sunt om. Când sunt lup, te simţi mai comod în preajma mea.

— Fiorii şi nervii nu înseamnă acelaşi lucru.

Se uită la mine un minut încetinind pasul, nefiind atât de amuzat. Ochii i se îngustară, deveniră negri în umbra sprâncenelor. Respiraţia, atât de regulată în timp ce alerga, începu să accelereze. Îşi aplecă încet faţa mai aproape de a mea.

M-am uitat în jos, ştiind exact ce încerca el să facă.

— E faţa ta, i-am amintit eu.

El râse zgomotos, după care începu să alerge din nou.

— Nu prea am chef să mă cert cu vampirul tău în seara asta – vreau să spun că sunt dispus, dar în orice altă seară. Dar avem amândoi o confruntare mâine şi nu aş vrea să-i las pe membrii familiei Cullen să lupte cu unul în minus.

Ruşinea bruscă şi neaşteptată mi se citi pe faţă.

— Ştiu, ştiu, răspunse el, neînţelegând. Crezi că ar putea să mă doboare.

Nu am reuşit să vorbesc. Eu eram cea care îi lăsa cu unul în minus. Dacă era cineva rănit pentru că eram eu atât de slabă? Dar dacă aş fi curajoasă şi Edward... nici nu mă puteam gândi.

— Ce-i cu tine, Bella? Ironia i se evaporă de pe chip, dezvăluindu-l pe Jacob al meu, ca şi cum ar fi scos o mască. Dacă te-am supărat cu ceva, să ştii că doar glumeam. Nu am vorbit serios – hei, eşti bine? Nu plânge, Bella, mă rugă el.

Am încercat să-mi vin în fire.

— Nu plâng.

— Ce-am spus?

— N-ai spus tu nimic. Este doar, ei bine, e vina mea. Am făcut ceva... rău.

Se uita la mine cu ochii căscaţi de nedumerire.

— Edward nu va lupta mâine, i-am explicat eu şoptit. L-am obligat să stea cu mine. Sunt o mare laşă.

El se încruntă.

— Nu crezi că va merge? Că te vor găsi aici? Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Nu, nu. Nu mă tem de asta. Pur şi simplu... nu-l pot lăsa să plece. Dacă nu se mai întoarce... m-am cutremurat, închizându-mi ochii să alung gândul acela.

Jacob tăcea.

Am continuat să şoptesc cu ochii închişi:

— Dacă păţeşte cineva ceva, va fi numai vina mea. Şi chiar dacă nu păţeşte nimeni nimic... am fost groaznică. A trebuit să fiu, ca

să-l conving să stea cu mine. El nu m-ar scoate pe mine vinovată, dar eu voi şti mereu de ce sunt în stare.

M-am simţit o idee mai bine să spun ce aveam pe suflet, chiar dacă nu puteam să-i mărturisesc decât lui Jacob.

El pufni. Am deschis încet ochii şi m-am întristat să văd că masca dură reapăruse.

— Nu pot să cred că s-a lăsat convins să nu meargă. Eu nu aş pierde asta pentru nimic în lume.

Am oftat.

— Ştiu.

— Oricum asta nu înseamnă nimic. Dădea deodată înapoi. Asta nu înseamnă că el te iubeşte mai mult decât mine.

— Dar tu nu ai rămâne cu mine, nici dacă te-aş implora.

Îşi ţuguie un moment buzele şi m-am întrebat dacă avea de gând să nege. Ştiam amândoi adevărul.

— Asta numai pentru că te cunosc mai bine, spuse el într-un târziu. Totul va merge strună. Chiar dacă mi-ai cere, iar eu te-aş refuza, tot nu ai fi supărată pe mine după aceea.

— Dacă totul chiar merge strună, atunci probabil că ai dreptate. Nu m-aş supăra. Dar cât timp vei fi plecat, îmi va fi rău de griji, Jake. Voi fi înnebunită de griji.

— De ce? întrebă el ţâfnos. Ce-ţi pasă ţie dacă păţesc eu ceva?

— Nu spune asta. Ştii cât de mult însemni pentru mine. Îmi pare rău că nu aşa cum vrei tu, dar asta este situaţia. Eşti prietenul meu cel mai bun. Sau cel puţin erai. Şi mai eşti uneori... când laşi garda jos.

El zâmbi – faţa-i era luminată de zâmbetul lui vechi, ce-mi era atât de drag.

— Asta sunt mereu, îmi promise el. Chiar şi atunci când... nu mă comport la fel de bine cum ar trebui. Indiferent de aparenţe, sunt mereu alături de tine.

— Ştiu. De ce crezi că ţi-aş mai suporta toate mofturile? El râse cu mine, dar apoi ochii i se întristară.

— Oare când îţi vei da seama că şi tu eşti îndrăgostită de mine?

— Trebuia să strici tu acum momentul.

— Nu spun că nu-l iubeşti pe el. Nu sunt prost. Dar se poate să iubeşti mai mult de o persoană în acelaşi timp, Bella. Am văzut cazuri.

— Eu nu sunt un ciudat de vârcolac, Jacob.

El îşi încreţi nasul şi am fost gata să-mi cer scuze pentru ultima replică, dar el schimbă subiectul.

— Nu mai avem mult, simt. Am oftat uşurată.

El îmi interpretă greşit oftatul.

— Aş încetini bucuros, Bella, dar ai vrea să fii la adăpost înainte să se dezlănţuie asta. Ne-am uitat amândoi la cer.

Un bloc solid de nori vineţii gonea dinspre vest, înnegrind pădurea de sub el pe măsură ce se apropia.

— Uau, am bolborosit eu. Ai face bine să te grăbeşti, Jake! Poate vrei să ajungi acasă înainte să înceapă furtuna.

— Nu mă duc acasă. M-am uitat exasperată la el.

— Nu rămâi cu noi.

— Tehnic nu – adică nu mă adăpostesc cu voi în cort. Prefer să stau în furtună decât să suport mirosul acela. Dar sunt sigur că strigoiul tău va vrea să ţină legătura cu haita din motive de coordonare, aşa că voi furniza bucuros acest serviciu.

— Parcă asta era treaba lui Seth.

— Mă schimbă el mâine, în timpul luptei.

Am tăcut o secundă când mi-am amintit de luptă. M-am uitat la el îngrijorându-mă deodată foarte mult.

— Presupun că nu există vreo cale să rămâi aici din moment ce tot eşti aici? i-am sugerat eu. Nici dacă te implor? Sau îţi dau înapoi viaţa de servitute sau ceva de genul ăsta?

— Sună tentant, dar nu. Dar, dacă tot veni vorba, ar fi interesant să te văd cum mă implori. Poţi să începi dacă vrei.

— Chiar nu este nimic, dar nimic cu care să te pot convinge?

— Nu. Nu în cazul în care nu-mi promiţi o luptă mai bună. Oricum Sam decide, nu eu.

Asta îmi aminti.

— Mi-a spus ceva Edward ieri... despre tine. El se zbârli.

— Probabil o minciună.

— Ei nu mai spune? Atunci nu eşti al doilea la comandă în haită?

El clipi, chipul pălindu-i de surprindere.

— Aa. Asta.

— Cum de nu mi-ai spus niciodată asta?

— De ce aş fi făcut-o? Nu e mare lucru.

— Nu ştiu. Este? E interesant. Deci, cum funcţionează asta? Cum a ajuns Sam Alfa şi tu... Beta?

Jacob chicoti când auzi ce termeni am mai inventat.

— Sam era primul, cel mai mare. Era logic să preia el conducerea.

M-am încruntat.

— Dar atunci nu ar trebui ca Jared sau Paul să fie după el? Ei erau următorii care urmau la conducere.

— Ei bine... este greu de explicat, spuse Jacob şovăitor.

— Încearcă. El oftă.

— Ţine mai degrabă de descendenţă, înţelegi? E cam demodat. De ce ar conta cine este bunicul tău, nu?

Mi-am amintit de ceva ce mi-a spus Jacob acum mult timp

înainte să ştie vreunul dintre noi de vârcolaci.

— Dar nu ai spus tu că Ephraim Black a fost ultima căpetenii pe care a avut-o neamul Quileute?

— Da, corect. Pentru că el era Alfa. Ştiai că, teoretic, Sam este căpetenia tribului acum? Râse. Tradiţii prosteşti.

M-am gândit la asta o secundă, încercând să pun totul cap la cap.

— Dar ai mai spus, de asemenea, că oamenii îl ascultă pe tatăl tău mai mult decât pe oricine din consiliu, pentru că a fost nepotul lui Ephraim?

— Ce-i cu asta?

— Păi, atunci dacă ţine de descendenţă... nu ar trebui să fii tu căpetenia?

Jacob nu-mi răspunse. Se uită la pădurea care se întuneca tot mai tare, ca şi cum trebuia brusc să se concentreze pe unde trebuia s-o ia.

— Jake?

— Nu. Asta e treaba lui Sam. Îşi menţinu ochii la drum...

— De ce? Stră-străbunicul lui a fost Levi Uley, nu? Era şi el Alfa?

— Nu există decât un Alfa, îmi răspunse el automat.

— Atunci ce era Levi?

— Un fel de Beta, cred. Râse de termenul meu. Ca şi mine.

— Nu are logică.

— Nu contează.

— Nu vreau decât să înţeleg.

Jacob îmi întâlni într-un târziu privirea confuză, după care oftă.

— Mda. Ar fi trebuit să fiu eu Alfa. M-am încruntat.

— Nu a vrut Sam să se dea la o parte?

— Nici pe departe. Nu am vrut eu să merg în locul lui.

— De ce nu?

El se încruntă, simţindu-se incomod din cauza întrebărilor mele. Ei bine, îi venise rândul să nu fie în largul lui.

— Nu am vrut eu, Bella. Nu voiam să se schimbe nimic. Nu doream să fiu o căpetenie legendară. Eu nu am vrut să fac parte din haita asta de vârcolaci, darămite să mai fiu şi liderul lor.

M-am gândit la asta preţ de o clipă îndelungată. Jacob nu mă întrerupse. Se uită iar spre pădure.

— Dar am crezut că eşti mai fericit. Am crezut că nu te mai deranjează, am şoptit eu într-un târziu.

Jacob îmi zâmbi consolator.

— Mda. Sincer să fiu nu e chiar atât de rău. Uneori este interesant, cum va fi mâine cu chestia asta. Dar la început mi s-a părut că am fost târât într-un război de existenţa căruia nici nu aveam

habar. Nu am avut de ales, înţelegi? Şi a fost un pas definitiv. Ridică din umeri. Oricum, presupun că acum mă bucur. Trebuia să fie făcut şi puteam cu oare să am încredere în altcineva să facă asta? E mai bine să mă asigur eu.

M-am uitat la el, simţind o admiraţie neaşteptată pentru prietenul meu. Era mult mai matur decât îl considerasem eu. Cum s-a întâmplat şi cu Billy în seara aceea la grătar, am descoperit la el o maiestuozitate pe care nu o bănuisem niciodată.

— Căpetenia de trib Jacob, am şoptit eu, zâmbind de felul în care suna alăturarea aceasta de cuvinte.

El îşi dădu ochii peste cap.

Chiar în clipa aceea vântul începu să zguduie cu mai multă putere copacii din jurul nostru şi am simţit că bătea direct de pe un gheţar. Sunetul ascuţit al lemnului care pocnea răsuna de pe munte. Deşi lumina dispărea pe măsură ce norul gri acoperea cerul, încă reuşeam să văd fulgii albi de nea care cădeau pe lângă noi.

Jacob mări pasul, rămânând cu ochii în pământ în timp ce alerga cu viteză. M-am ghemuit mai strâns la pieptul lui, ferindu-mă de zăpada nedorită.

După doar câteva minute, el alergă spre partea mai ferită a vârfului stâncos şi am văzut micul cort la adăpost. Şi mai mulţi fulgi cădeau în jurul nostru, dar vântul era atât de înfiorător, încât nu îi lăsa să se aşeze nicăieri.

— Bella! strigă Edward, răsuflând uşurat.

L-am găsit plimbându-se de colo-colo de-a lungul spaţiului întins.

Veni repede lângă mine l-am văzut înceţoşat, aşa de repede se mişca. Jacob se strâmbă, după care mă puse jos. Edward ignoră reacţia şi mă îmbrăţişă strâns.

— Mulţumesc, îi spuse Edward peste capul meu. Vorbea din tot sunetul. Ai venit mai repede decât m-am aşteptat şi chiar apreciez.

M-am răsucit să văd reacţia lui Jacob.

Acesta ridică pur şi simplu din umeri, toată amabilitatea ştergându-i-se de pe faţă.

— Du-o înăuntru. O să fie vreme rea – mi se face părul măciucă. E sigur cortul acela?

— Este de toate numai una cu stâncile nu.

— Bun.

Jacob se uită la cerul care era acum negru de furtună şi cu mici vârtejuri albe de zăpadă. Nările i se lărgiră.

— Mă duc să mă transform, spuse el. Vreau să ştiu ce se întâmplă acasă.

Îşi agăţă geaca de un ciot jos de la o creangă şi merse în pădurea întunecată fără să se uite înapoi.

22. FOC ŞI GHEAŢĂ

Vântul zgâlţâi cortul din nou, iar eu m-am cutremurat odată cu el.

Temperatura scădea. Simţeam asta prin sacul de dormit şi prin geacă. Eram foarte bine îmbrăcată, bocancii mei de drumeţii fiind încă la locul lor. Nu era nici o diferenţă. Cum putea să fie atât de frig? Cum se putea să se facă şi mai frig? Trebuia să se oprească undeva, nu?

— C-c-c-cât e-e-e-e ce-ce-ce-ceasul? m-am chinuit eu să spun printre dinţii clănţănind.

— Două, îmi răspunse Edward.

Edward stătea cât de departe putea de mine în spaţiul acela restrâns, fiindu-i frică până să şi respire asupra mea la cât îmi era deja de frig. Nu-i puteam distinge faţa în întuneric, dar vocea îi era sălbatică de grijă, nehotărâre şi frustrare.

— Poate...

— Nu, s-s-sunt b-b-bine, s-s-s-serios. Nu v-v-vreau să ies-s-s a-f-f-fară.

A încercat să mă convingă de vreo zece ori să mergem să alergăm puţin, dar pe mine mă îngrozea gândul să-mi părăsesc adăpostul. Dacă era atât de frig aici, deşi cortul ne proteja de vântul sălbatic, nu-mi puteam imagina cât de rău ar fi să alergăm pe afară.

Şi ne-am fi irosit toate eforturile depuse în după-amiaza aceea. Vom avea suficient timp să punem lucrurile la loc după furtună? Dacă furtuna nu se termina? Nu avea nici un rost să ne mişcăm acum. Puteam să rezist o noapte de tremurat.

Mi-am făcut griji că urma pe care o lăsasem se va pierde, dar el mă asigură că va fi încă foarte clară pentru monştrii care veneau.

— Ce pot să fac? aproape că mă implora el. Mi-am scuturat pur şi simplu capul.

Afara în zăpadă, Jacob scâncea nemulţumit.

— P-p-pleacă de a-a-aici, i-am ordonat eu din nou.

— E îngrijorat în privinţa ta, îmi traduse Edward. Este bine. Corpul lui poate înfrunta fără probleme astfel de situaţii.

— A-a-a-a. Voiam să spun că ar trebui să plece totuşi, dar nu am reuşit să scot nici un cuvânt printre dinţi.

Aproape că mi-am muşcat limba de la atâtea încercări. Cel puţin Jacob chiar părea să fie mai bine apărat împotriva zăpezii, mai bine chiar şi decât camarazii lui de haită cu blana lui roşie-maronie

mai lungă, mai groasă şi mai lăţoasă. M-am întrebat de ce.

Jacob schelălăi, scoţând un sunet ascuţit de nemulţumire.

— Ce vrei să fac? mârâi Edward, prea neliniştit să se mai gândească la politeţe. Să o car prin vremea asta? Nu te văd pe tine făcându-te mai util. De ce nu te duci să aduci un radiator sau ceva?

— S-s-s-sunt b-b-b-bine, am protestat eu.

Judecând după mârâitul lui Edward şi după urletul din afara cortului, nu am convins pe nimeni. Vântul legăna cu putere conul, iar eu tremuram din toate încheieturile.

Un urlet brusc se auzi peste vâjâitul vântului; era atât de puternic că mi-am acoperit urechile. Edward se încruntă.

— Chiar nu era necesar, bombăni el. Şi este cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată, strigă el şi mai tare.

— E mai bună decât orice idee ai avut tu, răspunse Jacob, vocea lui umană speriindu-mă. Du te şi adu un radiator, bălmăji el. Nu sunt un St. Bernard.

Jacob desfăcu puţin fermoarul cortului şi se strecură prin cea mai mică deschizătură posibilă, în timp ce aerul arctic suflă în jurul lui, câţiva fulgi de zăpadă căzând pe podeaua cortului. Am dârdâit şi mai tare.

— Nu-mi place chestia asta, spuse Edward printre dinţi în timp ce Jacob trăgea fermoarul şi închidea cortul. Dă-i haina ta şi ieşi afară.

Ochii mi se obişnuiseră suficient cu întunericul încât să disting forme – Jacob avea în mână geaca până atunci atârnată de un copac de lângă cort.

Am încercat să întreb despre ce vorbesc, dar nu am reuşit să scot din gură decât un „d-d-d-d-d", iar tremuratul mă făcu să mă bâlbâi incontrolabil.

— Geaca este pentru mâine – îi este prea frig s-o poată ea încălzi. Este îngheţată. O lăsă lângă uşă. Ai spus că are nevoie de un radiator şi am venit. Jacob întinse braţele atât de larg cât îi permise cortul. Ca de obicei, când se transforma în lup, era îmbrăcat sumar – o pereche de pantaloni de trening, fără cămaşă, fără pantofi.

— J-j-j-ake, o să îngh-e-e-e-eţi, am încercat eu să mă plâng.

— Eu nu, spuse el vesel. Zilele astea am tot avut patruzeci şi două de grade. Te fac să transpiri cât ai zice peşte.

Edward mârâi, dar Jacob nici nu se uită la el. Se târî în schimb către mine şi începu să desfacă fermoarul sacului de dormit.

Edward îşi puse deodată ferm braţul pe umărul lui să-l oprească, albeaţa mâinii lui contrastând cu pielea închisă la culoare. Jacob îşi încleştă fălcile, iar nările îi fremătară, corpul lui ferindu-se de atingerea îngheţată. Muşchii lungi din braţele lui se contractară automat.

— Ia-ţi mâna de pe mine, mârâi el printre dinţi.

— Tu ia-ţi mâinile de pe ea, răspunse Edward furios.

— N-n-n-nu v-v-v-vă ce-ce-certaţi, i-am rugat eu.

Încă un fior mă zgudui. Aveam senzaţia că dinţii urmau să mi se zdrobească, atât de tare clănţăneau.

— Sunt sigur că o să-ţi mulţumească pentru asta când degetele ei de la picioare o să se înnegrească şi o să cadă, sări Jacob.

Edward ezită, îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp şi se retrase în colţul lui.

Vocea îi era dură şi înfricoşătoare:

— Ai grijă. Jacob chicoti.

— Dă-te mai încolo, Bella, spuse el, deschizând şi mai tare sacul de dormit.

M-am uitat scandalizată la el. Nici nu-i de mirare că Edward reacţiona în felul acesta.

— N-n-n-nu, am încercat eu să protestez.

— Nu te prosti, spuse el exasperat. Nu-ţi place cumva să ai zece degete la picioare?

Îşi înghesui corpul în spaţiul inexistent şi forţă fermoarul în urma lui.

Şi apoi nu am mai putut să mă opun – nu mai voiam. Era atât de cald! Braţele lui se strânseră în jurul meu, ţinându-mă ghem la pieptul lui gol. Căldura era irezistibilă, ca aerul după ce ai stat sub apă prea mult timp. El se cutremură când mi-am apăsat degetele îngheţate pe pielea lui.

— Doamne, Bella, eşti îngheţată, se plânse el.

— S-s-s-cuze, m-am bâlbâit eu.

— Încearcă să te relaxezi, mă îndemnă el în timp ce un alt fior de frig mă scutură cu putere. O să-ţi fie cald într-un minut! Evident, te-ai încălzi mai repede dacă ţi-ai da hainele jos.

Edward mârâi tăios.

— Nu era decât o constatare, se apără Jacob. Tehnică de supravieţuire.

— T-t-termină, Jake, am spus eu, deşi corpul meu refuza să se desprindă de el. N-n-n-nimeni n-nu are n-n-nevoie d-d-de fapt d-d-de t-t-toate ce-ce-le zece d-d-degete.

— Nu-ţi face griji cu privire la strigoi, zise Jacob pe un ton superior. E gelos doar.

— Normal că sunt. Vocea lui Edward era din nou de catifea, sub control, un murmur muzical în întuneric. Habar nu ai ce mult mi-aş dori să fac pentru ea ce faci tu acum, corcitură.

— Asta-i viaţa, spuse Jacob liniştit, dar tonul îi era trist. Cel puţin ştii că şi-ar dori să fii tu acela.

— Adevărat, aprobă Edward.

În timp ce ei doi se ciovndăneau, eu m-am încălzit puţin şi nu

mai dârdâiam aşa tare.

— Gata, spuse Jacob mulţumit. Te simţi mai bine? În sfârşit am putut să vorbesc clar:

— Da.

— Buzele îţi sunt încă albastre, observă el. Vrei să le încălzesc şi pe ele? Tot ce trebuie să faci este să ceri.

Edward oftă greu.

— Fii cuminte, am bombănit eu, lipindu-mi faţa de umărul lui.

Tresări din nou când pielea mea rece o atinse pe a lui, iar eu am zâmbit mulţumită că-mi luam revanşa.

Îmi era deja cald şi confortabil în sacul de dormit. Căldura corpului lui Jacob părea să mă învăluie din toate părţile -poate şi pentru că el ocupa atât de mult loc. Mi-am scos ghetele şi mi-am lipit degetele de la picioare de picioarele lui. El tresări uşor, după care îşi aplecă faţa să-şi lipească obrazul de urechea mea amorţită.

Am observat că pielea lui Jacob avea un miros de lemn şi de mosc – se potrivea cu decorul, aici în mijlocul pădurii. Era plăcut. M-am întrebat dacă cei din familia Cullen şi membrii rezervaţiei Quileute nu-şi suportau unii altora mirosul din cauza prejudecăţilor. Mie mi se părea că toată lumea mirosea bine.

Furtuna urla afară ca un animal care ne asalta cortul, dar acum nu mai eram îngrijorată. Jacob nu mai era în frig şi, cu ocazia asta, nici eu. În plus, eram pur şi simplu prea epuizată să-mi mai fac griji cu privire la ceva – eram obosită de la stat trează atât de târziu şi mă durea corpul de la atâtea frisoane. Trupul mi se relaxa uşor pe măsură ce mă dezgheţam, după care deveni amorţit.

— Jake? am murmurat eu somnoroasă. Pot să te întreb ceva? Nu vreau să fiu ticăloasă, dar sunt de-a dreptul curioasă.

Erau aceleaşi cuvinte pe care le folosise şi el în bucătărie la mine... Oare cu cât timp în urmă?

— Sigur, chicoti el, amintindu-şi momentul.

— De ce ai mult mai multă blană decât prietenii tăi? Nu trebuie să răspunzi dacă ţi se pare nepoliticos din partea mea.

Nu ştiam care erau regulile în ceea ce privea eticheta culturii vârcolacilor.

— Pentru că am părul mai lung, spuse el amuzat – cel puţin întrebarea mea nu-l jignise.

Îşi scutură capul până când părul lui zbârlit, crescut de-acum până la bărbie, îmi gâdilă obrazul.

— Aa. Am fost surprinsă, dar avea logică. Deci de asta şi-au tăiat toţi părul la început, când au intrat în haită. Atunci de ce nu-l mai tunzi? Îţi place aşa lăţos?

El nu răspunse imediat de data asta, şi Edward râse pe sub mustaţă.

— Scuze, am spus eu, stăpânindu-mi un căscat. Nu am vrut să fiu băgăcioasă. Nu trebuie să-mi spui.

Jacob făcu un zgomot enervat.

— Of, îţi spune el oricum, aşa că... Mi-am lăsat părul să crească la loc pentru că... mi se părea că-ţi place ţie mai mult lung.

— Aa. Mă simţeam ciudat. Ăăă, îmi place în ambele feluri, Jake. Nu trebuie să te simţi... stingher.

El ridică din umeri.

— Se pare că în seara asta s-a dovedit a fi foarte convenabil, aşa că nu-ţi face griji.

Nu mai aveam ce să spun. Pe măsură ce momentul de tăcere se prelungi, pleoapele îmi căzură şi se închiseră, iar respiraţia îmi deveni mai înceată şi mai regulată.

— Aşa, draga mea, dormi, şopti Jacob.

Am oftat, mulţumită, deja pe jumătate adormită.

— A venit Seth, îi spuse Edward lui Jacob, iar eu am înţeles deodată de ce se auzeau urlete afară.

— Perfect. Acum poţi să te ocupi de restul în timp ce eu am grijă de iubita ta pentru tine.

Edward nu răspunse, dar eu am mormăit ameţită.

— Gata, am îngăimat eu.

Apoi s-a făcut linişte, înăuntru cel puţin. Afară, vântul şuiera nebuneşte printre copaci. Îmi era greu să dorm din cauza zgâlţâitului cortului. Ţăruşii se smuceau deodată şi se clătinau, împiedicându-mă să cad într-un somn adânc. Îmi părea atât de rău pentru lup, băiatul care era blocat afară în zăpadă.

Mintea mea hoinărea în timp ce aşteptam să adorm. Spaţiul acesta mic şi cald mă făcu să mă gândesc la primele zile petrecute cu Jacob şi mi-am amintit cum a fost când el era soarele meu, căldura care-mi făcea suportabilă viaţa goală. Trecuse ceva timp de când nu mă mai gândisem la Jake în felul acesta, dar el era aici şi mă încălzea din nou.

— Te rog? şuieră Edward. Te deranjează?

— Ce? şopti Jacob pe un ton surprins.

— Crezi că ai putea măcar încerca să-ţi controlezi gândurile? Şoptitul încet al lui Edward era furios.

— Nu te-a rugat nimeni să le asculţi, bombăni Jacob sfidător, dar tot ruşinat. Ieşi din capul meu!

— Aş vrea să pot. Habar nu ai cât de zgomotoase sunt micile tale fantezii. Parcă mi le strigi în faţă.

— O să încerc să fiu mai discret, şopti Jacob sarcastic. Urmă un moment scurt de tăcere.

— Da, răspunse Edward la un gând nerostit atât de încet încât abia am reuşit să înţeleg ce a zis. Şi pe aia sunt gelos.

— M-am gândit că e aşa, şopti Jacob încrezut. Mai egalează puţin câmpul de bătaie, nu?

Edward chicoti.

— În visele tale.

— Ştii, încă mai are timp să se răzgândească, îl aţâţă Jacob. Gândeşte-te la toate lucrurile pe care le pot face cu ea şi tu nu. Cel puţin nu fără să o ucizi.

— Culcă-te, Jacob, murmură Edward. Începi să mă calci pe nervi.

— Cred că aşa voi face. Stau foarte, foarte comod. Edward nu răspunse.

Eram prea adormită să-i mai rog să înceteze să vorbească despre mine ca şi cum nu aş fi acolo. Conversaţia aceea căpătase o calitate onirică şi nu mai eram sigură că eram trează.

— Poate că aşa voi face, spuse Edward după un moment răspunzând la o întrebare pe care nu o auzisem.

— Dar vei fi sincer?

— Poţi întotdeauna să întrebi ca să vezi.

Tonul lui Edward mă făcu să mă întreb dacă îmi scăpa vreo glumă.

— Păi, tu vezi la mine în cap – lasă-mă să văd şi eu într-al tău în seara asta ca să fie corect, spuse Jacob.

— Capul tău este plin de întrebări. La care vrei să-ţi răspund?

— Gelozia... cred că te mănâncă de viu. Nu se poate să fii atât de sigur pe tine cum pari. Doar dacă nu ai deloc sentimente.

— Normal că aşa este, îl aprobă Edward fără pic de umor de data asta. În momentul acesta îmi este atât de rău încât abia îmi mai pot controla vocea. Evident, e şi mai rău când e departe de mine, cu tine şi eu n-o pot vedea.

— Te gândeşti la asta mereu? şopti Jacob. Te concentrezi mai greu când nu e cu tine?

— Da şi nu, spuse Edward; părea hotărât să răspundă sincer. Mintea mea nu funcţionează chiar ca a ta. Eu mă pot gândi la mult mai multe lucruri în acelaşi timp. Normal, asta înseamnă că mă pot gândi mereu la tine, pot oricând să mă întreb dacă se gândeşte la tine când tace şi e melancolică.

Au rămas nemişcaţi amândoi un minut.

— Da, cred că se gândeşte la tine des, murmură Edward ca răspuns la gândurile lui Jacob. Mai des decât mi-aş dori. Îşi face griji că eşti nefericit. Nu că nu ai şti şi tu asta. Nu că nu te-ai folosi de asta.

— Mă folosesc şi cu de ce pot, bombăni Jacob. Nu am avantajele tale – avantaje precum acela de a şti că ea este îndrăgostită de tine.

— Da, ajută, fu Edward de acord pe un ton blând. Jacob era

sfidător.

— E îndrăgostită şi de mine, să ştii. Edward nu răspunse.

Jacob oftă.

— Dar nu ştie asta.

— Nu-ţi pot spune dacă ai dreptate.

— Te deranjează? Ai vrea să vezi şi ce gândeşte ea, nu?

— Da... şi nu, din nou. Ei îi place mai mult aşa şi, deşi uneori mă scoate din minţi, prefer să fie fericită.

Vântul biciuia în jurul conului, cutremurându-l din ţâţâni. Braţele lui Jacob se strânseră protector în jurul meu.

— Mulţumesc, şopti Edward. Oricât de ciudat ar părea, presupun că mă bucur că eşti aici, Jacob.

— Adică vrei să spui „oricât de mult mi-ar plăcea să te ucid, mă bucur că ei îi este cald”, da?

— Este un pact incomod, nu? Jacob şopti deodată încrezut:

— Ştiam eu că eşti la fel de nebun de gelozie ca şi mine.

— Nu sunt la fel de prost ca tine să o afişez aşa. Nu te ajută să-ţi îndeplineşti scopul, să ştii.

— Tu ai mai multă răbdare decât mine.

— Ar trebui să am. Am avut o sută de ani timp să o dobândesc. Am aşteptat-o pe ea o sută de ani.

— Şi ia spune-mi... cam în care moment te-ai hotărât tu să joci rolul personajului pozitiv răbdător?

— Când am văzut cât de mult o durea faptul că o puneam să aleagă. De obicei, nu-mi este atât de greu să mă controlez. Pot să potolesc... sentimentele mai puţin civilizate pe care le am pentru tine mult mai uşor de cele mai multe ori. Am uneori senzaţia că mă citeşte, dar nu sunt sigur.

— Cred că de fapt eşti doar îngrijorat că, dacă ai forţa-o cu adevărat să aleagă, s-ar putea să nu te aleagă pe tine.

Edward nu răspunse imediat.

— Pe de o parte, da, recunoscu el într-un târziu. Dar numai puţin. Toţi avem momentele noastre de îndoială. În mare parte mi-am făcut griji că îşi va face rău în încercarea de a fugi să se vadă cu tine. După ce am acceptat că este mai mult sau mai puţin în siguranţă cu tine – atât cât poate Bella să fie de în siguranţă -, mi s-a părut că e mai bine să încetez cu presiunile.

Jacob oftă.

— I-aş spune toate astea, dar nu m-ar crede niciodată.

— Ştiu.

Părea că Edward zâmbea.

— Crezi că ştii totul, mormăi Jacob.

— Nu ştiu viitorul, spuse Edward, vocea fiindu-i brusc nesigură. Urmă o pauză lungă.

— Ce-ai face dacă s-ar răzgândi? întrebă Jacob.

— Nici asta nu ştiu. Jacob chicoti încet.

— Ai încerca să mă omori? spuse el sarcastic din nou, ca şi cum s-ar fi îndoit că Edward ar fi în stare să facă asta.

— Nu.

— De ce nu?

Judecând după tonul lui, Jacob încă rânjea.

— Chiar crezi că aş răni-o în halul acela? Jacob ezită o secundă după care oftă.

— Mda, ai dreptate. Ştiu că aşa este. Dar uneori...

— Uneori este o idee tentantă.

Jacob îşi apăsă faţa pe sacul de dormit să-şi ascundă râsul.

— Exact, fu el de acord într-un târziu.

Ce vis ciudat! M-am întrebat dacă era vântul de neoprit cel care mă făcea să-mi imaginez toate şoaptele acelea...

— Cum este? S-o pierzi? întrebă Jacob după un moment de linişte şi nu era nici un semn de glumă în vocea lui brusc răguşită. Când ai crezut că ai pierdut-o pentru totdeauna? Cum ai... trecut peste?

— Îmi este foarte greu să vorbesc despre asta. Jacob aşteptă.

— Au fost două dăţi diferite când am crezut că am pierdut-o. Edward rostea fiecare cuvânt puţin mai rar decât de obicei. Prima dată, când am crezut că pot să o pierd... a fost... aproape de nesuportat. Pentru că am crezut că ea mă va uita şi va fi ca şi cum nu aş fi existat niciodată în viaţa ei. Am reuşit să mă ţin departe pentru aproape şase luni, să-mi ţin promisiunea că nu o voi mai deranja niciodată. Mă apropiam – luptam, dar ştiam că nu aveam cum să câştig; m-aş fi întors... doar să văd că e bine. Sau cel puţin cu asta m-aş fi păcălit. Şi dacă aş fi văzut că este îndeajuns de fericită... Îmi place să cred că aş fi plecat iar. Dar ea nu era fericită. Aşa că am rămas. Aşa m-am convins să mai stau cu ea. Te întrebai mai devreme ce ar fi putut să mă motiveze... de ce se simţea ea vinovată fără voie. Mi-a amintit de ce i-am făcut când am plecat – şi ce îi fac şi acum de câte ori plec. Se simte groaznic că trebuie să aducă vorba de asta, dar are dreptate. Nu voi fi niciodată în stare să mă revanşez pentru asta, dar voi încerca mereu.

Jacob nu răspunse un moment; ori asculta furtuna, ori se gândea la cele auzite, greu de spus.

— Şi cealaltă dată – când ai crezut că a murit? şopti Jacob răguşit.

— Da. Edward îi răspunse la altă întrebare. Probabil aşa ţi se va părea şi ţie, nu? Având în vedere felul în care ne percepi, s-ar putea să nu mai fii în stare să o vezi ca Bella. Dar ea va fi tot ea.

— Nu asta te-am întrebat. Edward vorbi iar repede şi dur:

— Nu-ţi pot spune cum m-am simţit. Nu există cuvinte. Braţele lui Jacob se încordară în jurul meu.

— Dar ai plecat pentru că nu ai vrut să o faci strigoi. Tu vrei ca ea să fie om.

Edward vorbi încet:

— Jacob, din secunda în care am simţit că o iubesc, am ştiut că existau doar patru posibilităţi. Prima alternativă, cea mai bună pentru Bella, ar fi fost să nu se îndrăgostească la fel de puternic de mine – dacă ar fi trecut peste sentimentele mele şi şi-ar fi văzut de viaţa ei. Aş fi acceptat asta, deşi nu ar fi schimbat niciodată sentimentele mele pentru ea. Tu mă consideri o piatră vie – dură şi rece. Aşa este. Suntem aşa cum suntem şi foarte rari trecem printr-o schimbare adevărată. Când se întâmplă asta, aşa cum s-a întâmplat când Bella a intrat în viaţa mea, este o schimbare permanentă. Nu mai este cale de întoarcere... A doua alternativă, cea pe care am ales-o iniţial, a fost să stau cu ea pe parcursul întregii ei vieţi umane. Pentru ea nu a fost o opţiune bună să-şi irosească viaţa cu cineva care nu putea fi om cu ea, dar era alternativa căreia îi puteam face faţă cu uşurinţă ştiind în tot acest timp că, atunci când avea ea să moară, aveam să caut şi eu o cale să mor. Şaizeci de ani, şaptezeci – îmi va părea foarte, foarte puţin timp. Dar apoi s-a dovedit a fi mult prea periculos pentru ea să trăiască atât de aproape de lumea mea. Sau să stea cu noi... şi să aştepte să se întâmple ceva rău. Am fost îngrozit de gândul că nu voi mai apuca acei şaizeci de ani dacă stau în apropierea ei cât e om. Aşa că am ales opţiunea a treia. Care s-a dovedit a fi cea mai mare greşeală din toată viaţa mea lungă. Am decis să mă scot pe mine din lumea ei, obligând-o să accepte prima alternativă. Nu a mers şi aproape că ne-a omorât pe amândoi. Ce mi-a mai rămas în afară de opţiunea a patra? Este ceea ce-şi doreşte ea – sau cel puţin aşa crede că-şi doreşte. Am tot încercat să o amân, să-i dau timp să găsească un motiv să se răzgândească, dar ea este atât de... încăpăţânată. Ştii şi tu asta. Am noroc dacă reuşesc s-o mai duc cu vorba vreo câteva luni. Îi este frică să nu îmbătrânească, iar ziua ei este în septembrie.

— Îmi place prima opţiune, bombăni Jacob. Edward nu răspunse.

— Ştii foarte bine cât urăsc faptul că trebuie să accept asta, şopti Jacob încet, dar îmi dau seama că o iubeşti... În felul tău. Nu mai pot să mai lupt cu asta. Având în vedere lucrul acesta, nu cred că ar trebui să renunţi la prima alternativă, nu încă. Cred că există şanse mari să-şi revină. După un timp. Ştii, dacă nu ar fi sărit de pe o stâncă în martie... iar tu ai mai fi aşteptat încă şase luni până să verifici dacă e bine... Ei bine, ai fi putut să o găseşti îndeajuns de fericită. Am avut un plan.

Edward chicoti.

— Poate că ar fi mers. A fost un plan foarte bine gândit.

— Mda. Jacob oftă. Dar... şopti brusc atât de rapid încât cuvintele se amestecară unele cu altele, mai dă-mi un an, stri... Edward. Chiar cred că aş putea s-o fac fericită. E încăpăţânată, nimeni nu ştie asta mai bine decât mine, dar îi poate trece. Ar fi reuşit şi înainte. Şi ar putea să fie om, cu Charlie şi Renée, şi ar putea să crească şi să aibă copii şi... să fie Bella. O iubeşti atât de mult încât nu ai cum să nu vezi avantajele planului acestuia. Ea crede că eşti foarte altruist... aşa o fi? Poţi să te gândeşti la ideea că aş putea să fiu mai bun pentru ea decât eşti tu?

— M-am gândit la asta, răspunse Edward încet. În unele privinţe ai fi mai bun pentru ea decât orice alt om. Bella are nevoie să ai grijă de ea şi tu eşti suficient de puternic să o protejezi de ea însăşi şi de tot ce încearcă să-i facă rău. Ai mai făcut asta deja şi-ţi voi rămâne profund îndatorat cât voi trăi pentru totdeauna – care o veni prima... Ba chiar am întrebat-o pe Alice dacă vede – dacă vede că Bellei îi va fi mai bine cu tine. Dar normal că nu a putut. Ea nu te poate vedea pe tine, iar Bella este momentan sigură de deciziile ei. Dar nu sunt la fel de prost să mai fac aceeaşi greşeală, Jacob. Nu voi mai încerca să o forţez să accepte prima opţiune. Atâta timp cât ea mă vrea, eu sunt aici.

— Şi dacă ea decide că mă vrea pe mine? îl provocă Jacob. OK, slabe şanse, dar totuşi.

— O voi lăsa în pace.

— Aşa pur şi simplu?

— În sensul că nu-i voi arăta niciodată cât de greu îmi este, da. Dar voi mai sta de pază. Vezi tu, Jacob, tu ai putea să o părăseşti într-o zi. Ca Sam şi Emily, nu vei avea de ales. Şi eu voi aştepta mereu, sperând să se întâmple asta.

Jacob pufni încet.

— Ei bine, ai fost mult mai sincer decât am avut eu dreptul să pretind... Edward. Mulţumesc că m-ai lăsat să intru şi eu în capul tău.

— Cum am mai spus, mă simt ciudat de recunoscător pentru prezenţa ta în viaţa ei în seara asta. Măcar atât am putut să fac. Ştii tu, Jacob, dacă nu ar fi o chestie de la natură că suntem duşmani şi faptul că încerci mereu să-mi furi motivul existenţei mele, aş putea chiar să te plac.

— Poate... dacă nu ai fi un vampir dezgustător care ar plănui să-i sugă viaţa fetei pe care o iubesc... păi, nu, nici chiar atunci.

Edward chicoti.

— Pot să te întreb ceva? spuse Edward după un moment.

— De ce ai tu nevoie să mă întrebi?

— Nu aud decât dacă te gândeşti la asta. E doar o poveste pe care Bella a şovăit să mi-o spună zilele trecute. Ceva cu o a treia

nevastă... ?

— Ce-i cu ea?

Edward nu răspunse, ascultând povestea în mintea lui Jacob. I-am auzit şuieratul încet în întuneric.

— Ce? vru iar Jacob să ştie.

— Evident, clocoti Edward. Evident! Aş fi preferat ca bătrânii voştri să ţină povestea asta pentru ei, Jacob.

— Nu-ţi place când lipitoarele sunt înfăţişate ca personaje negative? îl ironiză Jacob. Ştii că sunt. Erau atunci şi sunt şi acum.

— Nu-mi pasă de partea aceea. Nu îţi dai seama cu care personaj se identifică Bella?

Îi luă o clipă lui Jacob să se prindă.

— Oh! Ah! A treia soţie. OK, înţeleg ce vrei să spui.

— Vrea să fie acolo în poiană. Să facă şi ea cât de puţin, aşa cum se exprimă ea. El oftă. Acesta a fost al doilea motiv pentru care voi rămâne mâine cu ea. E destul de inventivă când vrea ceva.

— Ştii, fratele tău militar i-a dat ideea asta exact la fel de mult cum i-a dat-o şi povestea.

— Nici una din părţi nu a intenţionat să facă asta, şopti Edward menţinând pacea.

— Şi când se termină acest mic pact? întrebă Jacob. La răsăritul soarelui? Sau aşteptăm până după luptă?

Urmă o pauză în care se gândiră amândoi la asta.

— La răsăritul soarelui, şoptiră amândoi odată, după care râseră discret.

— Dormi bine, Jacob, murmură Edward. Bucură-te de moment. Se făcu linişte din nou, iar cortul rămase nemişcat câteva minute. Vântul părea să se fi hotărât că nu are cum să ne radă de pe faţa pământului, aşa că renunţase la luptă. Edward mârâi uşor.

— Nu m-am referit la asta chiar la propriu.

— Scuze, şopti Jacob. Ai putea să pleci, ştii – să ne laşi puţină intimitate.

— Ai vrea să te ajut să dormi, Jacob? se oferi Edward.

— Ai putea să încerci, spuse Jacob relaxat. Ar fi interesant de văzut cine va pleca, nu?

— Nu mă tenta prea tare, lupule. Răbdarea mea are limite. Jacob râse încet.

— Aş prefera să nu mă mişc chiar acum, dacă nu te deranjează.

Edward începu să fredoneze pentru el, de data asta mai tare – încercând să nu mai audă gândurile lui Jacob, am presupus eu. Fredona cântecul meu de leagăn şi, în ciuda întrebărilor legate de acest vis şoptit, m-am adâncit şi mai tare în somn... În visele care aveau mai multă logică...

23. MONSTRU

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă era foarte lumină – chiar şi în interiorul conului lumina soarelui îmi afecta ochii. Şi chiar transpiram, aşa cum îmi prezisese Jacob. Jacob îmi sforăia uşor în ureche, ţinându-şi încă braţele înfăşurate în jurul meu.

Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui incredibil de cald şi am simţit înţepătura dimineţii răcoroase pe obrazul meu umed. Jacob oftă în somn; braţele i se strânseră inconştient în jurul meu.

M-am mişcat, nefiind în stare să-i slăbesc strânsoarea, chinuindu-mă să-mi ridic capul suficient să văd...

Edward îmi întâlni privirea. Pe chip i se citea calmul, dar durerea din ochii lui era de neascuns.

— E mai cald afară? am şoptit eu.

— Da. Nu cred că radiatorul va mai fi de folos şi astăzi. Am încercat să ajung la fermoar, dar nu-mi puteam elibera braţele. M-am chinuit, luptându-mă cu greutatea corpului a lui Jacob. Acesta bombăni ceva, dar dormea încă profund şi strânse braţele şi mai tare în jurul meu.

— Îmi dai şi tu o mână de ajutor? am întrebat eu încet. Edward zâmbi.

— Vrei să-i dau jos braţele de tot?

— Nu, mersi. Eliberează-mă doar. Fac temperatură dacă mai stau aici.

Edward deschise sacul de dormit dintr-o mişcare rapidă şi bruscă. Jacob căzu, lovindu-se cu spatele gol de podeaua îngheţată a cortului.

— Hei! se plânse el, deschizând brusc ochii.

Se feri instinctiv de podeaua rece şi se rostogoli peste mine. Am icnit în timp ce greutatea lui îmi tăie respiraţia.

Apoi greutatea lui nu mai era. Am simţit impactul când Jacob zbură într-unul dintre ţăruşii cortului, iar cortul se cutremură.

Se auzeau mârâieli de peste tot. Edward se aplecase în faţa mea şi nu i-am putut vedea chipul, dar mârâiturile îi ieşeau furioase din piept. Jacob era şi el pe jumătate aplecat, tot corpul tremurându-i în timp ce mârâia printre dinţii încleştaţi. În afara cortului, mârâielile nărăvaşe ale lui Seth Clearwater răsunau de pe stânci.

— Încetaţi, încetaţi! am ţipat eu, întorcându-mă cu greu să mă pun între ei doi.

Spaţiul era atât de mic încât nu a trebuit să mă întind prea tare să pun câte o mână pe pieptul fiecăruia. Edward îşi puse o mână în jurul încheieturii mele, gata să mă dea din calea lui.

— Încetează acum, l-am avertizat eu.

Jacob începu să se calmeze sub atingerea mea. Tremuratul se diminua, dar dinţii îi erau încă încleştaţi şi nu-l scăpa din ochi. Seth continua să mârâie. Sunetele lui prelungi contrastau cu brusca tăcere din cort.

— Jacob? am întrebat eu, aşteptând până când şi-a lăsat dintr-odată privirea în jos să se uite la mine. Ai păţit ceva?

— Normal că nu! şuieră el.

M-am întors către Edward. Se uita la mine, expresia fiindu-i dură şi furioasă.

— Nu a fost frumos din partea ta. Ar trebui să-ţi ceri iertare. Ochii i se făcură mari de dezgust.

— Glumeşti – te zdrobea!

— Pentru că l-ai izbit de podea! Nu a făcut-o intenţionat şi nu mi-a făcut nici un rău.

Edward mârâi revoltat. Ridică încet privirea şi se uită la Jacob cu nişte ochi ostili.

— Scuze, câine.

— Nu-i nimic, spuse Jacob uşor sarcastic.

Încă mai era frig, dar nu se compara cu gerul din timpul nopţii. Mi-am încrucişat mâinile la piept.

— Ia de-aici, spuse Edward din nou calm. Luă geaca adusă de Jacob de pe podea şi mi-o puse peste haina mea groasă.

— E al lui Jacob, am obiectat eu.

— Jacob are o haină de blană, făcu Edward o aluzie. Jacob îl ignoră, trecu pe lângă noi şi se băgă în sac.

— Voi folosi iar sacul de dormit dacă nu te superi. Încă aş mai dormi. Nu am avut cea mai bună noapte.

— A fost ideea ta, spuse Edward impasibil. Jacob era ghemuit, cu ochii deja închişi. Căscă.

— Nu am spus că nu a fost cea mai bună noapte pe care am petrecut-o. Doar că nu am dormit prea mult. Am crezut că Bella nu mai tace din gură.

Am tresărit, întrebându-mă ce mi-o fi ieşit din gură în somn. Posibilităţile erau îngrozitoare.

— Mă bucur că te-ai simţit bine, murmură Edward. Jacob deschise brusc ochii din nou.

— Deci să înţeleg că tu nu ai avut o noapte prea frumoasă? întrebă el încrezut.

— Nu a fost cea mai rea noapte din viaţa mea.

— Măcar a intrat în topul primelor zece? întrebă Jacob cu o încântare răutăcioasă.

— Posibil.

Jacob zâmbi şi închise ochii.

— Dar, continuă Edward, dacă aş fi putut să-ţi iau locul azi-

noapte, nu ar fi intrat în topul celor mai bune zece nopţi din viaţa mea. Visează la asta.

Jacob deschise ochii şi se uită urât. Se ridică înţepat, cu umerii încordaţi.

— Ştii ce? Cred că e prea aglomerat aici.

— Nici c-aş putea să fiu mai de acord cu tine.

I-am tras un cot lui Edward în coaste – probabil că am rămas şi cu o vânătaie.

— Bănuiesc că-mi recuperez somnul mai târziu. Jacob se strâmbă. Oricum trebuie să vorbesc cu Sam.

Se rostogoli în genunchi şi trase fermoarul de la cort.

Durerea îmi coborî pe şira spinării şi se adăposti la mine în stomac când mi-am dat seama că asta ar putea fi ultima oară când îl voi mai vedea. Se întorcea la Sam, se ducea să lupte cu hoarda însetată de vampiri nou-născuţi.

— Jake, aşteaptă...

M-am întins după el, mâna mea alunecându-i pe braţ. Se feri înainte ca degetele mele să apuce să-l prindă.

— Te rog, Jake? Nu vrei să rămâi?

— Nu.

Cuvintele sunară dure şi reci. Ştiam că faţa îmi trăda durerea pentru că răsuflă şi schiţă un zâmbet care îi înmuie expresia.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Bells. Sunt bine, aşa cum sunt mereu. Se forţă să râdă. În plus, crezi că-l las eu pe Seth să se ducă în locul meu – să pierd eu toată distracţia şi să-mi fure el toată gloria? Sigur că nu.

Pufni.

— Ai grijă...

Ieşi din cort înainte să apuc să termin.

— Calmează-te odată, Bella, l-am auzit bombănind în timp ce închise fermoarul la loc.

— I-am ascultat paşii îndepărtându-se, dar în rest nu se auzea nimic. Nici nu mai bătea vântul. Auzeam doar trilurile păsărilor departe în munţi şi nimic altceva. Jacob se mişca în linişte acum. M-am încotoşmănat cu hainele mele şi m-am sprijinit de umărul lui Edward. Am stat aşa în linişte mult timp.

— Cât mai este? am întrebat eu.

— Alice i-a spus lui Sam că ar trebui să mai dureze în jur de o oră, zise Edward pe un ton moale şi inexpresiv.

— Rămânem împreună. Indiferent ce se întâmplă.

— Indiferent ce se întâmplă, mă aprobă el cu ochii strânşi.

— Ştiu, am spus eu. Şi eu sunt îngrozită pentru ei.

— Ştiu cum să-şi poarte de grijă, mă asigură Edward, pe un ton cât mai liniştit. Doar că urăsc să pierd toată distracţia.

Iar începe cu distracţia. Nările îmi fremătară. Îşi puse braţul în jurul umărului meu.

— Nu-ţi face griji, mă rugă el şi-mi sărută fruntea. De parcă aveam cum să evit asta.

— Sigur, sigur.

— Vrei să-ţi abat gândurile în altă parte? Respiră, trecându-şi degetele reci pe obrazul meu. Am tremurat fără să vreau; dimineaţa era încă friguroasă.

— Poate nu acum, răspunse el, retrăgându-şi mâna.

— Mai sunt şi alte moduri prin care îmi poţi abate atenţia.

— Cum ai prefera?

— Ai putea să-mi spui despre cele mai bune zece nopţi ale tale, am sugerat eu. Sunt curioasă.

El râse.

— Încearcă să ghiceşti. Mi-am scuturat capul.

— Sunt prea multe nopţi despre care nu ştiu. Un secol de nopţi.

— Îngustez eu aria din care trebuie să ghiceşti. Toate nopţile mele cele mai bune au avut loc de când te-am cunoscut pe tine.

— Serios?

— Da, serios – dintr-o arie destul de largă. M-am gândit un minut.

— Nu-mi vin în cap decât ale mele, am recunoscut eu.

— Ar putea să fie aceleaşi, mă încuraja el.

— Păi, a fost prima noapte. Prima noapte în care ai rămas.

— Da, şi la mine este aceea. Dar, bineînţeles, tu erai inconştientă când s-a întâmplat partea mea favorită.

— Aşa este, mi-am amintit eu. Am vorbit şi în noaptea aceea.

— Da, fu el de acord.

M-am înroşit la faţă în timp ce m-am întrebat din nou ce aş fi putut să spun în timp ce am dormit în braţele lui Jacob. Nu-mi aminteam ce visasem sau dacă visasem vreun pic, aşa că nu m-a ajutat asta.

— Ce am spus azi-noapte? am şoptit eu mai încet decât înainte.

El ridică din umeri în loc să răspundă şi am tresărit.

— Aşa de rău?

— Nimic prea groaznic, oftă el.

— Spune-mi, te rog!

— În mare parte mi-ai spus numele, ca de obicei.

— Asta nu e de rău, am aprobat eu prudentă.

— Totuşi, mai spre final ai început să bălmăjeşti nişte prostii despre „Jacob, Jacob al meu”. Îţi auzeam durerea chiar şi aşa şoptit. Jacob al tău s-a bucurat de asta destul de mult.

Mi-am întins gâtul, chinuindu-mă să ajung cu buzele la marginea obrazului lui. Nu-i vedeam ochii. Se uita în tavanul cortului.

— Scuze, am murmurat eu. Aşa diferenţiez eu.

— Diferenţiezi?

— Între Dr. Jekyll şi Dl. Hyde. Între Jacob de care îmi place şi între cel care mă scoate din minţi, i-am explicat eu.

— Sună logic. Părea uşor mai înmuiat. Mai spune-mi o altă noapte favorită.

— Când am venit acasă cu avionul din Italia. El se încruntă.

— Nu e şi una dintre ale tale? m-am întrebat eu.

— Ba da, chiar este una dintre ale mele, dar mă surprinde faptul că e şi pe lista ta. Nu aveai senzaţia absurdă că doar mă simţeam vinovat şi că aveam să fug imediat ce se deschideau uşile avionului?

— Ba da, am zâmbit eu. Dar totuşi erai acolo.

Îmi sărută părul.

— Mă iubeşti mai mult decât merit. Am râs de absurditatea ideii.

— Apoi urmează noaptea de după Italia, am continuat eu.

— Da, şi aia e pe lista mea. Erai atât de amuzantă!

— Amuzantă? am obiectat eu.

— Habar nu aveam că visele tale pot fi atât de animate. Mi-a luat o veşnicie să te conving că eşti trează.

— Încă nu sunt sigură, am bombănit eu. Mereu mi-ai părut mai degrabă un vis decât realitate. Spune-mi acum una de-a ta. Am ghicit care e pe primul loc?

— Nu – aceea este cea de alaltăieri, când ai acceptat în sfârşit să te măriţi cu mine.

M-am strâmbat.

— Nu e şi asta pe lista ta? M-am gândit la felul în care mă sărutase, la concesia pe care

o făcusem şi m-am răzgândit.

— Ba da. Dar cu anumite rezerve. Nu înţeleg de ce este atât de important pentru tine. Deja mă ai pentru o eternitate.

— Peste o sută de ani, când vei dobândi suficientă perspectivă să apreciezi cu adevărat răspunsul, îţi voi explica.

— Îţi voi aminti să-mi explici... peste o sută de ani.

— Ţi-este îndeajuns de cald? întrebă el brusc.

— Sunt bine, l-am asigurat eu. De ce? înainte să apuce să răspundă, tăcerea din afara cortului fu zbuciumată de un urlet de durere de-ţi spărgea timpanele. Sunetul ricoşa de pe stâncile golaşe ale fiecărui munte şi umplu aerul în aşa fel încât se auzea din orice direcţie.

Urletul îmi răvăşi mintea ca o tornadă, fiind ciudat şi familiar în acelaşi timp. Mi se părea ciudat pentru că nu mai auzisem niciodată un strigăt aşa de chinuitor. Suna familiar pentru că am ştiut imediat a

cui era vocea – am recunoscut sunetul şi am înţeles perfect ce însemna de parcă l-aş fi rostit chiar eu. Nu avea nici o importantă că Jacob nu era om când a ţipat. Nu aveam nevoie de traducere.

Jacob era aproape. Auzise fiecare cuvânt pe care-l rostiserăm. Durerea îl copleşea.

Urletul se stinse într-un suspin bolborosit ciudat, după care se făcu iar linişte.

Nu i-am auzit evadarea tăcută, dar am simţit-o – simţeam absenţa pe care o presupusesem greşit mai devreme, spaţiul gol pe care l-a lăsat în urmă.

— Pentru că radiatorul tău a ajuns la capătul puterilor, îmi răspunse Edward încet. Gata cu pacea, adăugă el atât de încet încât nu sunt foarte sigură că asta a spus.

— Jacob asculta, am şoptit eu. Şi nu era o întrebare.

— Da.

— Ştiai.

— Da.

M-am uitat în gol, nu vedeam nimic.

— Nu am promis niciodată că voi lupta corect, îmi aminti el încet. Şi merită să ştie.

Mi-a căzut capul în mâini.

— Eşti supărată pe mine? întrebă el.

— Nu pe tine, am şoptit eu. Sunt îngrozită de mine.

— Nu te chinui singură, mă rugă el.

— Da, am aprobat eu amar. Ar trebui să-mi păstrez energia să-l chinuiesc pe Jacob în continuare. Nu aş vrea să las vreo parte din el teafără.

— Ştia ce făcea.

— Crezi că mai contează? Lăcrimam şi era uşor de distins asta din vocea mea. Crezi că-mi pasă dacă e corect, sau dacă a fost prevenit în prealabil? Îi fac rău. De fiecare dată când mă întorc îi fac rău din nou. Glasul îmi devenea mai strident şi mai isteric: Sunt o persoană îngrozitoare.

Îşi înfăşură strâns braţele în jurul meu.

— Ba nu, nu eşti!

— Sunt! Ce-i cu mine? M-am chinuit să mă eliberez de braţele lui, iar el le lăsă jos. Trebuie să-l găsesc.

— Bella, e deja la kilometri depărtare şi e frig.

— Nu-mi pasă. Nu pot să stau pur şi simplu aici. Am dat de pe mine geaca lui Jacob, m-am încălţat cu ghetele şi m-am târât cu greu până la uşă; aveam picioarele amorţite. Trebuie să... trebuie să...

Nu ştiam cum să-mi termin propoziţia, nu ştiam ce era de făcut, dar am deschis totuşi fermoarul de la intrarea în cort şi am ieşit în dimineaţa luminoasă şi rece.

Era mai puţină zăpadă decât m-aş fi aşteptat după furtuna violentă de noaptea trecută. Probabil fusese mai degrabă dusă de vânt decât topită de soarele care strălucea acum uşor dinspre sud-est, reflectându-se în zăpada rămasă şi înţepându-mi ochii neobişnuiţi cu lumina. Aerul încă mai era aspru, dar atmosfera se molcomise devenind mai în ton cu anotimpul pe măsură ce soarele se ridica pe cer.

Seth Clearwater stătea ghemuit pe un petic de ace de pin uscate la umbra unui molid des, cu capul pe labe. Blana lui nisipie se confunda cu acele uscate, dar se vedea zăpada strălucitoare reflectându-se în ochii lui deschişi. Se uita la mine cu o privire ce-mi părea acuzatoare.

Mâna lui Edward îmi prinse încheietura. Mă ignoră când am încercat să mă smucesc.

— Nu poţi să te duci după el. Nu azi. E aproape timpul. Şi nu ar ajuta pe nimeni dacă te-ai rătăci.

Mi-am răsucit încheietura, trădând inutil.

— Îmi pare rău Bella, şopti el. Îmi pare rău că am făcut asta.

— Nu ai făcut nimic. E vina mea. Eu am făcut asta. Eu am făcut totul greşit. Aş fi putut să... Când a... Ar fi trebuit să...

Suspinam.

— Bella, Bella.

Braţele i se înfăşurară în jurul meu, iar lacrimile mele îi udară cămaşa.

— Ar fi trebuit... să-i spun. Ar fi trebuit... să spun. Ce? Ce anume ar fi făcut să fie bine? Nu ar fi trebuit... să afle în felul acesta.

— Vrei să mă duc să văd dacă pot să-l aduc eu înapoi, ca să poţi vorbi cu el? Mai avem puţin timp, murmură Edward, cu durere în voce.

Am clătinat din cap la pieptul lui, fiindu-mi frică să-i văd faţa.

— Stai pe lângă cort. Mă întorc curând.

Braţele îi dispărură. Plecase atât de repede încât o clipă mai târziu, când m-am uitat în sus, el nu mai era acolo. Rămăsesem singură.

Un nou suspin îmi ieşi din piept. Răneam pe toată lumea astăzi. Oare mai exista ceva atins de mine care să nu aibă de suferit?

Nu ştiam de ce mă frământam atât de mult azi. Nu era ca şi cum nu ştiam de la început că asta urma să se întâmple. Dar Jacob nu reacţionase niciodată atât de puternic – şi-a pierdut încrederea lui excesivă şi şi-a dezvăluit intensitatea durerii lui.

Ecoul zbuciumului lui încă mă mai răscolea, adânc în piept. Chiar alături se afla şi cealaltă durere. Durerea pentru că sufeream pentru Jacob. Durerea că-l răneam şi pe Edward. Pentru că nu am reuşit să-l văd pe Jacob plecând fără să mă frământ, ştiind că era cel

mai bine aşa, că era singura cale. Eram egoistă, făceam rău. Îi chinuiam pe cei pe care-i iubeam.

Semănăm cu Cathy din La răscruce de vânturi, numai că opţiunile mele erau mai bune decât ale ei, nici unul din ei nefiind rău, nici unul din ei slab. Şi stăteam aşa, plângându-mi de milă, fără să fac ceva productiv să îndrept lucrurile. Exact ca şi Cathy.

Nu mai puteam permite ca ceea ce mă rănea pe mine să-mi mai influenţeze deciziile. Era prea puţin şi mult prea târziu, dar trebuia acum să fac lucrul potrivit. Poate că s-a făcut deja pentru mine. Poate că Edward nu va putea să-l mai aducă înapoi. Şi apoi voi accepta asta şi-mi voi vedea de viaţa mea. Edward nu mă va mai vedea niciodată vărsând vreo lacrimă pentru Jacob Black. Nu vor mai fi lacrimi. Mi le-am şters pe ultimele cu degetele reci.

Dar dacă Edward se va întoarce cu Jacob, alta va fi situaţia. Va trebui să-i spun să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

De ce era atât de greu? De ce era cu mult mai dificil decât va fi să-mi iau rămas-bun de la ceilalţi prieteni ai mei, de la Angela, de la Mike? De ce mă durea? Nu era normal. Nu ar trebui să mă rănească. Aveam ce voiam. Nu-i puteam avea pe amândoi, pentru că lui Jacob nu-i era cu putinţă să fie doar prietenul meu. A sosit vremea să încetez să-mi mai doresc aşa ceva. Cât de ridicol de lacomă poate fi o persoană?

Trebuia să trec peste sentimentul acesta iraţional că Jacob făcea parte din viaţa mea. Nu putea să-mi aparţină, nu putea să fie Jacob al meu, din moment ce eu eram a altcuiva.

Mi-am târâit picioarele până la micuţa poiană. Când am ajuns în spaţiul deschis, clipind din cauza luminii, am aruncat o privire rapidă către Seth – nu se mişcase de pe patul lui de ace – după care m-am uitat repede în altă parte, evitându-i ochii.

Simţeam că părul îmi era încâlcit, răsucit în cocoloaşe ca şerpii Meduzei. Am încercat să trec prin el cu degetele, dar am renunţat repede. La urma urmei, cui îi păsa cum arătam?

Am luat bidonul care atârna lângă uşa cortului şi l-am scuturat. Clipoci, aşa că am desfăcut capacul şi mi-am clătit gura cu apă rece. Se găsea şi nişte mâncare pe aici pe undeva, dar nu-mi era suficient de foame să o caut. Am început să mă plimb de colo-colo prin spaţiul mic şi luminos, simţind ochii lui Seth asupra mea în tot acest timp. Pentru că nu voiam să mă uit la el, deveni în capul meu din nou băiat, şi nu un lup gigantic. Semăna atât de mult cu Jacob cel tânăr!

Am vrut să-l rog pe Seth să latre sau să-mi dea vreun semn dacă Jacob se întorcea, dar m-am abţinut. Nu conta dacă Jacob se mai întorcea. S-ar putea să fie chiar mai uşor dacă nu făcea asta. Mi-aş fi dorit să-l pot suna cumva pe Edward.

Seth scânci în momentul acela şi se ridică în picioare.

— Ce este? l-am întrebat eu prosteşte.

El mă ignoră, mergând agale spre marginea copacilor, întinzând nasul spre vest. Începu să scheaune.

— Sunt ceilalţi, Seth? am vrut eu să ştiu. În poiană?

Se uită la mine şi scheună uşor o dată, după care îşi întoarse repede nasul înapoi spre vest. Lăsă urechile pe spate şi scânci din nou.

De ce eram aşa de proastă? Ce-a fost în capul meu să-l trimit pe Edward? Cum aveam să ştiu ce se întâmpla? Eu nu vorbeam limba lupilor.

Un fior îmi străbătu şira spinării. Dacă nu mai era timp? Dacă Jacob şi Edward se apropiau prea mult? Dacă Edward hotăra să intre în luptă?

O teamă îngheţată îmi strânse inima. Dacă neliniştea lui Seth nu avea nimic de-a face cu poiana şi scâncetul lui indica asta? Dacă Jacob şi Edward se luptau unul cu altul undeva departe în pădure? Nu ar face aşa ceva, nu?

Cu o convingere bruscă şi înfricoşătoare mi-am dat seama că ar face-o – dacă ar fi rostite cuvintele nepotrivite. M-am gândit la discuţia încordată de dimineaţă şi m-am întrebat dacă nu cumva subestimasem cât de mult se apropiase de o luptă.

Aş fi meritat să-i pierd pe amândoi.

Inima aproape că mi se opri.

Înainte să mă prăbuşesc de frică, Seth mormăi uşor, adânc în pieptul lui şi se întoarse din locul în care stătea de veghe către locul unde se odihnise mai devreme. Lucrul acesta mă calmă, dar mă şi enervă. N-ar putea să-mi scrie un mesaj pe pământ, sau să comunice cu mine în alt fel?

Începusem să transpir de la atâta plimbat de colo-colo. Mi-am aruncat geaca în cort şi m-am întors să mă plimb prin centrul deschizăturii micuţe dintre copaci.

Seth sări iar brusc în picioare, perii de pe spatele gâtului său ridicându-se ţepeni. M-am uitat în jur, dar nu am văzut nimic. Dacă Seth nu înceta odată cu chestia asta, aveam să arunc cu un con de pin în el.

Mârâi, un sunet încet de avertisment, furişându-se înapoi spre marginea vestică, iar eu am încercat să dau dovadă de răbdare.

— Noi suntem, Seth, strigă Jacob de la distanţă.

Am încercat să-mi explic de ce-mi bătea inima să-mi sară din piept la auzul vocii lui. Nu era decât teamă provocată de ceea ce urma să fac, atât doar. Nu trebuia să-mi permit să mă simt uşurată de întoarcerea lui. Nu mi-ar fi deloc de ajutor.

Primul care apăru fu Edward, al cărui chip era inexpresiv. Când păşi din umbre, soarele străluci pe pielea lui la fel ca pe zăpadă. Seth se duse să-l salute, uitându-se atent în ochii lui. Edward încuviinţă din

cap, iar fruntea i se încruntă de griji.

— Da, asta-i tot ce ne trebuie, mormăi el ca pentru sine înainte să i se adreseze lupului mare. Presupun că nu ar trebui să ne mire. Dar sincronizarea va fi foarte apropiată. Te rog, pune-l pe Sam să o roage pe Alice să încerce să vadă mai bine ce urmează.

Seth dădu din cap o dată şi mi-am dorit să pot mârâi şi eu. Ce convenabil, acum putea să dea din cap. Mi-am întors enervată capul şi am văzut că Jacob era acolo.

Era cu spatele la mine şi cu faţa spre drumul pe care venise. Am aşteptat îngrijorată să se întoarcă.

— Bella, murmură Edward brusc lângă mine.

Se uită la mine cu îngrijorare în priviri. Generozitatea lui nu avea margini. Acum îl meritam mai puţin decât l-am meritat vreodată.

— Am întâmpinat ceva complicaţii, îmi spuse el cu vocea voit nepăsătoare. Mă voi duce cu Seth mai încolo şi voi încerca să îndrept lucrurile. Nu voi merge departe, dar nici nu voi asculta. Ştiu că nu vrei public, indiferent de alegerea ta.

Abia la final am simţit durerea din glasul lui.

Trebuia să nu-l mai rănesc niciodată. Asta va fi misiunea mea în viaţă. Nu voi mai fi niciodată motivul pentru privirea pe care o avea acum.

Eram prea supărată să-l mai întreb care era această problemă nou apărută. Nu aveam nevoie de nimic altceva acum.

— Să vii repede, am şoptit eu.

Mă sărută uşor pe buze, după care dispăru în pădure cu Seth lângă el.

Jacob stătea nemişcat în umbra copacilor; nu-i vedeam clar expresia feţei.

— Mă grăbesc, Bella, spuse el pe un ton plictisit. De ce nu termini odată cu asta?

Am înghiţit, gâtul fiindu-mi atât de uscat încât nu eram sigură că pot să scot vreun sunet.

— Spune cuvintele şi să terminăm odată cu asta. Am tras aer în piept.

— Îmi pare rău că sunt o persoană atât de ticăloasă, am şoptit eu. Îmi pare rău că am fost atât de egoistă. Mi-aş dori să nu te fi cunoscut niciodată ca să nu te fi rănit în halul acesta. Nu o voi mai face, promit. Voi sta cât mai departe de tine. Mă voi muta într-un alt stat. Nu vei mai fi nevoit să te mai uiţi la mine vreodată.

— Nu seamănă a scuză ce spui tu, spuse el amar. Nu reuşeam să vorbesc mai tare.

— Spune-mi cum să fac bine.

— Şi dacă eu nu vreau ca tu să pleci? Dacă prefer să stai, indiferent că eşti sau nu egoistă? Nu am şi eu un cuvânt de spus dacă

tu încerci să repari lucrurile pentru mine?

— Nu va ajuta la nimic, Jake. A fost o greşeală să mai stau cu tine din moment ce ne dorim lucruri diferite. Nu va fi mai bine. Eu doar voi continua să te rănesc. Nu mai vreau să te rănesc. Urăsc să fac asta.

Vocea mi se sparse. El oftă.

— Opreşte-te. Nu trebuie să mai spui nimic. Înţeleg.

Am vrut să-i spun cât de dor îmi va fi de el, dar mi-am muşcat limba. Nici asta nu va folosi la nimic.

Rămase tăcut un moment, uitându-se în pământ, iar eu m-am luptat cu impulsul de a mă duce să-l îmbrăţişez. Să-l consolez.

Apoi ridică deodată capul.

— Ei bine, nu eşti singura capabilă de sacrificiu de sine, spuse el pe un ton puternic. Nu numai tu greşeşti în povestea asta.

— Poftim?

— Şi eu m-am purtat destul de rău. Am făcut să-ţi fie mai greu decât trebuia. Aş fi putut să renunţ cu fruntea sus de la bun început. Dar şi eu te-am rănit.

— E vina mea.

— Nu te voi lăsa să iei toată vina asupra ta, Bella. Dar nici gloria. Ştiu cum să mă căiesc.

— Despre ce vorbeşti? am vrut eu să ştiu. Sclipirea bruscă, frenetică din ochii lui mă sperie. Se uită la soare, după care îmi zâmbi.

— Va avea loc o luptă destul de serioasă acolo jos. Nu cred că va fi atât de greu să ies din peisaj.

Cuvintele lui îmi pătrunseră încet în creier, unul câte unul, până când nu am mai putut să respir. În ciuda intenţiilor mele de a-l îndepărta complet pe Jacob din viaţa mea, nu am înţeles decât în clipa aceea cât de adânc va trebui să pătrundă cuţitul pentru a o face.

— Oh, nu, Jake! Nu, nu, nu, m-am înecat eu îngrozită. Nu, Jake, nu. Te rog, nu!

Începură să-mi tremure genunchii.

— Care-i diferenţa, Bella? Aşa va fi mai bine pentru totdeauna. Nu va trebui să te mai muţi.

— Nu! Am început să strig mai tare: Nu, Jacob! Nu te voi lăsa!

— Cum mă vei opri? mă ironiza el uşor, zâmbind pentru a ascunde sarcasmul din tonul lui.

— Jacob, te implor. Stai cu mine.

Aş fi căzut în genunchi dacă aş fi putut să mă mişc.

— Cincisprezece minute în timp ce pierd o bătaie bună? Ca să fugi de mine imediat ce vei fi sigură că sunt în siguranţă iar? Cred că glumeşti.

— Nu voi fugi. M-am răzgândit. Găsim noi o soluţie, Jacob. Mereu există o soluţie de compromis. Nu pleca!

— Minţi.

— Ba nu. Ştii cât de prost mint. Uită-te în ochii mei. Rămân cu tine dacă nu pleci.

Chipul i se întări.

— Ca să-ţi fiu cavaler de onoare la nuntă?

A trecut o clipă până mi-am găsit cuvintele şi totuşi singurul răspuns pe care i l-am putut da a fost:

— Te rog.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse el, iar faţa i se calmă din nou, mai puţin focul din ochi.

— Te iubesc, Bella, murmură el.

— Şi eu te iubesc, Jacob, am şoptit eu cu inima frântă. El zâmbi.

— Ştiu asta mai bine ca tine. Se întoarse să plece.

— Orice, am strigat eu după el pe un ton gâtuit. Orice vrei îţi dau, Jacob. Numai nu face asta!

El se opri, întorcându-se uşor.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Rămâi, l-am implorat eu. Îşi scutură capul.

— Nu, plec. Se opri ca şi cum ar fi luat o decizie. Dar aş putea să las soarta să decidă.

— Ce vrei să spui? am reuşit eu să rostesc.

— Nu trebuie să fac nimic intenţionat – aş putea să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru haita mea şi să las totul la voia întâmplării. Ridică din umeri. Dacă m-ai putea convinge cu adevărat că vrei să mă întorc – mai mult decât ca pe un gest altruist.

— Cum? am întrebat eu.

— Ai putea să-mi ceri, sugeră el.

— Vino înapoi, am şoptit eu.

Cum se putea îndoi de sinceritatea mea? El îşi scutură capul, zâmbind din nou.

— Nu despre asta vorbesc.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama ce spunea şi în tot acest timp el mă privea cu o expresie superioară – sigură de reacţia mea. Totuşi, imediat ce mi-am dat seama, cuvintele mi-au scăpat din gură fără să mă gândesc la consecinţe:

— Sărută-mă, Jacob.

Căscă ochii surprins, după care îi îngustă suspicios.

— Mergi la cacealma.

— Sărută-mă, Jacob. Sărută-mă şi apoi întoarce-te.

Ezită în umbre, fiind prudent. Se întoarse pe jumătate spre vest, mijlocul lui răsucindu-se în timp ce picioarele îi rămaseră unde erau. Încă uitându-se în altă parte, făcu un pas şovăielnic spre mine şi apoi încă unul. Îşi întoarse capul să se uite la mine cu ochii îndoielnici.

M-am uitat şi eu la el. Habar nu aveam ce expresie aveam pe faţă.

Jacob se lăsă pe călcâie, după care se aplecă în faţă, eliminând distanţa dintre noi din doar trei paşi.

Ştiam că avea să profite de situaţie. M-am aşteptat la asta. Am rămas nemişcată, am închis ochii şi mi-am strâns mâinile în pumni, în timp ce mâinile lui le găsiră pe ale mele cu o nerăbdare care nu era departe de violenţă.

Simţeam furia lui în timp ce gura lui descoperi rezistenţa mea pasivă. Mişcă o mână în spatele gâtului meu, făcându-se pumn în jurul părului meu. Cealaltă mână mă apucă brusc de umăr, scuturându-mă şi trăgându-mă mai aproape de el. Mâna lui continuă să mă atingă pe braţ, găsindu-mi încheietura şi trăgându-mi braţul în jurul gâtului lui. Am lăsat-o acolo, mâna fiindu-mi încă strânsă în pumn, nefiind sigură de cât de departe aş fi mers în disperarea mea de a-l ţine în viaţă. În tot acest timp, buzele lui, tulburător de moi şi de calde, încercau să-mi smulgă un răspuns.

Imediat ce se asigură că nu-mi las braţul în jos, îmi dădu drumul la încheietură, mâna lui pipăindu-mi talia. Mâna lui fierbinte îmi atinse pielea pe spate şi mă trase în faţă, lipindu-mi corpul de al lui.

Buzele lui mă eliberară un moment, dar ştiam că nu era nici pe departe aproape de final. Gura lui îmi urmă linia obrazului după care îmi explora gâtul. Îmi dădu drumul la păr, căutându-mi cealaltă mână să o pună în jurul gâtului lui ca pe prima.

Apoi ambele braţe îmi strângeau talia în timp ce buzele lui îmi găsiră urechea.

— Poţi mai bine de atât, Bella, îmi şopti el răguşit. Gândeşti prea mult.

Am tremurat când am simţit dinţii lui muşcându-mi lobul urechii.

— Aşa, murmură el. Lasă-te şi tu o dată în prada sentimentelor tale.

Mi-am scuturat capul mecanic până când una din mâini i se întoarse în părul meu şi mă opri. Vocea îi deveni sarcastică:

— Eşti sigură că vrei să mă întorc? Sau vrei să mor de fapt? Mă cuprinse furia ca zvâcnitura simţită după o lovitură puternică. Era prea mult – nu lupta corect.

Braţele mele erau deja în jurul gâtului lui, aşa că i-am apucat părul – ignorându-mi durerea puternică din mâna dreaptă – şi am luptat şi eu, chinuindu-mă să-mi trag faţa departe de a lui.

Jacob mă înţelese greşit.

Era prea puternic să-şi dea seama că mâinile mele, încercând să-i smulgă părul din rădăcini, voiau de fapt să-i cauzeze durere. În loc

de furie, el îşi imagină pasiune. Credea că în sfârşit îi răspundeam.

Icni sălbatic şi mă sărută din nou, degetele lui agăţându-se frenetic de pielea de pe talia mea.

Izbucnirea de furie îmi zgâlţâise autocontrolul deja slab, iar răspunsul lui neaşteptat şi extaziat îl dădu cu totul peste cap. Dacă ar fi fost numai triumf, poate că aş fi putut să-i rezist. Dar vulnerabilitatea bucuriei lui bruşte îmi zdrobi hotărârea, o slăbi. Fără să mă mai gândesc la nimic, am început să-i răspund la sărut. Împotriva oricărei raţiuni, buzele mele se mişcau cu ale lui într-un mod ciudat şi derutant, cum nu se mai mişcaseră vreodată – pentru că nu trebuia să am grijă cu Jacob, iar el sigur nu avea grijă cu mine.

Degetele mi se strânseră mai tare în părul lui, dar de data asta îl trăgeau mai aproape.

Era peste tot. Lumina pătrunzătoare a soarelui îmi făcu pleoapele roşii, iar culoarea se potrivi cu fierbinţeala. Fierbinţeala era peste tot. Nu vedeam, nu auzeam nimic în afară de Jacob.

Partea aceea minusculă din creierul meu care mai era lucidă, îmi striga tot felul de întrebări.

De ce nu puneam punct? Mai rău decât atât, de ce nu reuşeam să găsesc în mine măcar dorinţa să vreau să pun punct? Cum adică nu voiam ca el să se oprească? Cum adică braţele mele se agăţau de umerii lui şi le plăcea că erau laţi şi puternici? Că mâinile lui mă trăgeau prea strâns la trupul lui şi totuşi nu era destul de strâns pentru mine?

Întrebările erau stupide pentru că ştiam răspunsul: mă minţisem singură.

Jacob avea dreptate. Avusese dreptate în tot acest timp. Era mai mult decât prietenul meu. De asta îmi era atât de imposibil să-mi iau rămas-bun – pentru că şi eu eram îndrăgostită de el. Îl iubeam mai mult decât ar fi trebuit, dar totuşi nu îndeajuns. Eram îndrăgostită de el, dar nu destul cât să schimbe ceva; îndeajuns cât să ne rănească pe amândoi. Să-l rănesc pe el mai mult decât o făcusem vreodată.

Nu-mi păsa de nimic mai mult decât de asta – de durerea lui. Eu meritam orice durere mi-ar fi provocat. Speram să fie rău. Speram să sufăr cu adevărat.

În clipa aceasta simţeam că eram aceeaşi persoană. Durerea lui fusese mereu şi va fi mereu durerea mea – acum bucuria lui era bucuria mea. Simţeam şi eu bucurie şi totuşi fericirea lui era cumva durere. Aproape tangibilă – îmi ardea pielea ca acidul, era o tortură înceată.

Preţ de o clipă nesfârşită, o întreagă altă cale mi se deschise în spatele pleoapelor ochilor mei înlăcrimaţi. În timp ce priveam prin filtrul gândurilor lui Jacob, vedeam exact la ce renunţam exact ce mă va lăsa să pierd această nouă conştientizare. Îi vedeam pe Charlie şi

Renée, pe Billy şi Sam, şi La Push. Vedeam anii trecând lăsându-şi amprenta asupra mea. Vedeam lupul roşu-maroniu enorm pe care-l iubeam, mereu protector dacă aveam nevoie de el. Preţ de o clipită, am văzut ivindu-se capetele unor copii mici şi bruneţi, fugind de mine într-o pădure cunoscută. Când au dispărut, au luat cu ei şi restul viziunii.

Şi apoi am simţit frântura din inima mea. Buzele lui Jacob se opriră înaintea alor mele. Am deschis ochii, iar el se uita la mine cu mirare şi mândrie.

— Trebuie să plec, şopti el.

— Nu.

El zâmbi, încântat de răspunsul meu.

— Nu stau mult, îmi promise el. Dar încă ceva...

Se aplecă să mă sărute iar şi nu aveam nici un motiv să mă opun. Ce rost ar mai fi avut?

De data asta era altceva. Mâinile lui se simţeau moi pe faţa mea, iar buzele lui – blânde şi neaşteptat de şovăielnice. A fost scurt şi foarte, foarte dulce.

Mă strânse protector în braţe şi-mi şopti în ureche:

— Acesta ar fi trebuit să fie primul nostru sărut. Mai bine mai târziu decât niciodată.

La pieptul lui, acolo unde el nu putea să vadă, lacrimile mi se adunară sub pleoape şi o luară la vale pe obraji.

24. DECIZIE DE MOMENT

M-am aşezat cu faţa în jos peste sacul de dormit, aşteptând judecata. Poate că mă va îngropa aici o avalanşă. Mi-aş fi dorit să se întâmple asta. Nu voiam să mai fiu nevoită să-mi mai văd vreodată faţa în oglindă.

Nu există nici un sunet care să mă avertizeze. Din nicăieri, mâna rece a lui Edward îmi mângâie părul legat. M-am cutremurat vinovată la atingerea lui.

— Te simţi bine? murmură el pe un ton neliniştit.

— Nu. Vreau să mor.

— Asta nu se va întâmpla. Nu voi permite aşa ceva. Am mârâit, după care am şoptit:

— S-ar putea să te răzgândeşti.

— Unde-i Jacob?

— S-a dus la luptă, am mormăit eu cu gura în podea. Jacob plecase din mica noastră tabără fericit – cu un vesel „Vin imediat" –

alergând la viteză maximă spre poiană, tremurând deja în pregătirea lui de a se transforma. Probabil că toată haita ştia acum totul. Seth Clearwater, care se plimba în afara cortului, era un martor intim al ruşinii mele. Edward tăcu un moment lung.

— Oh, spuse el într-un târziu.

Tonul vocii lui mă îngrijoră că avalanşa mea nu venea destul de repede. Am tras cu ochiul la el şi, destul de sigur, ochii lui se uitau în gol în timp ce asculta ceva ce aş fi preferat să mor decât să asculte el. Mi-am lăsat faţa să cadă pe podea. Mă uimi faptul că Edward chicoti scârbit.

— Şi credeam că eu joc murdar, spuse el cu o admiraţie răutăcioasă. Pe lângă el, eu sunt patronul sfinţilor eticii. Mâna lui îmi mângâie partea de obraz care era la vedere. Nu sunt supărat pe tine, iubirea mea. Jacob este mult mai viclean decât l-am crezut. Mi-aş fi dorit totuşi să nu-l rogi.

— Edward, am şoptit eu prin nailonul dur. Eu... eu... eu sunt...

— Şşş, mă făcut el să tac, degetele lui mângâindu-mi obrazul. Nu la asta m-am referit. Te-ar fi sărutat oricum – chiar dacă tu nu i-ai fi căzut în plasă – şi acum nu am scuză să-i sparg faţa. Mi-ar fi plăcut să fac asta.

— Să-i cad în plasă? am mormăit eu aproape ininteligibil.

— Bella, chiar ai crezut că era nobil? Că se va retrage în glorie doar ca să-mi lase mie calea liberă?

Mi-am ridicat încet capul să-i întâlnesc privirea răbdătoare. Pe chip i se citea blândeţe; ochii lui erau plini de înţelegere, şi nu de repulsie aşa cum meritam să văd.

— Da, am crezut asta, am mormăit eu şi m-am uitat în altă parte.

Dar nu eram supărată pe Jacob pentru că mă păcălise. Nu mai eram în stare să simt altceva decât dezgust faţă de mine. Edward râse uşor din nou.

— Tu minţi atât de prost încât ai crede pe oricine se pricepe un pic.

— De ce nu eşti supărat pe mine? am şoptit eu. De ce nu mă urăşti? Sau nu ai auzit toată povestea încă?

— Cred că am văzut destul de bine, spuse el pe un ton blând şi relaxat. Jacob face nişte imagini mentale foarte animate. Îmi pare aproape la fel de rău şi pentru haita lui, ca şi pentru mine. Bietul Seth, îi era greaţă de acum. Dar Sam îl pune pe Jacob să se concentreze în vederea luptei.

Am închis ochii şi mi-am scuturat capul deznădăjduită. Fibrele dure de nailon ale podelei cortului îmi zgâriau pielea.

— Eşti om, şopti el, mângâindu-mi iar părul.

— Asta e cea mai proastă apărare pe care am auzit-o vreodată.

— Dar eşti om, Bella. Şi, oricât mi-aş dori să fie altfel, la fel este şi el... Sunt goluri în viaţa ta pe care nu le pot umple, înţeleg asta.

— Dar nu-i adevărat. Asta mă face atât de groaznică. Nu există nici un gol.

— Îl iubeşti, murmură el blând.

Fiecare celulă de corpul meu se chinuia să nege.

— Te iubesc pe tine mai mult, am spus eu. Atât am putut să scot.

— Da, ştiu şi asta. Dar... când te-am părăsit, Bella, te-am lăsat sângerând. Jacob a fost cel care ţi-a lins rănile atunci. Era normal să lase urme pe amândoi. Nu sunt sigur dacă sentimentele create atunci trec de la sine. Nu vă pot învinovăţi pe nici unul din voi pentru ceva ce am facilitat eu. Poate că am fost iertat, dar asta nu mă fereşte de consecinţe.

— Trebuia să-mi închipui că ai să găseşti o cale să dai vina pe tine. Te rog, opreşte-te! Nu mai suport.

— Ce-ai vrea să spun?

— Vreau să mă jigneşti în toate felurile şi în fiecare limbă pe care o cunoşti. Vreau să-mi spui că te dezgust şi că vei pleca, aşa ca să te pot implora târâindu-mă în genunchi să stai.

— Îmi pare rău. Oftă. Nu pot să fac asta.

— Cel puţin încetează să mă faci să mă simt mai bine. Lasă-mă să sufăr. Merit.

— Nu, murmură el.

Am încuviinţat încet din cap.

— Ai dreptate. Continuă să fii prea înţelegător. Probabil că e mai rău.

Tăcu un moment şi am simţit o încărcătură în atmosferă, o presiune nouă.

— Se apropie, am constatat eu.

— Da, mai sunt câteva minune. Suficient timp să mai spun ceva...

Am aşteptat. Când vorbi în sfârşit din nou, şoptea:

— Eu pot să fiu nobil, Bella. Nu te voi pune să alegi între noi doi. Doar fii fericită şi poţi să ai oricare parte din mine o vrei sau nici una, dacă aşa ţi-e mai bine. Nu lăsa vreo datorie pe care simţi că o ai faţă de mine să-ţi influenţeze decizia.

M-am târât pe podea până Ia genunchii lui.

— La naiba, opreşte-te! am strigat eu. Ochii i se măriră de surprindere.

— Nu, nu înţelegi. Nu încerc să te fac să te simţi mai bine, Bella, chiar vorbesc serios.

— Ştiu că vorbeşti serios, am îngăimat eu. Ce s-a întâmplat cu ripostatul? Nu mă lua pe mine acum cu sacrificiul nobil de sine!

Luptă!

— Cum? întrebă el, iar ochii îi erau plini de tristeţe. M-am cocoţat în poala lui, aruncându-mi braţele în jurul lui.

— Nu-mi pasă că e frig aici. Nu-mi pasă că put a câine acum. Fă-mă să uit ce groaznică sunt. Fă-mă să-l uit. Fă-mă să uit şi cum mă cheamă. Ripostează!

Nu am aşteptat decizia lui – şi nici nu i-am dat ocazia să spună că nu-l interesa un monstru crud şi infidel ca mine. M-am lipit de el şi mi-am zdrobit gura de buzele lui reci ca zăpada.

— Ai grijă, iubirea mea, murmură el sub sărutul meu pasional.

— Nu, am ripostat eu.

Îmi împinse cu delicateţe faţa câţiva milimetri mai încolo.

— Nu trebuie să-mi dovedeşti nimic.

— Nu încerc să-ţi dovedesc nimic. Ai spus că pot avea orice parte din tine vreau. Vreau partea asta. Vreau fiecare parte.

Mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi m-am chinuit să-i ajung la buze. Îşi aplecă faţa să mă sărute înapoi, dar gura lui rece era ezitantă în timp ce nerăbdarea mea era din ce în ce mai pronunţată. Corpul meu îmi făcea clare intenţiile, dându-mă de gol. În mod inevitabil, mâinile lui încercau să mă oprească.

— Poate că acesta nu este cel mai bun moment pentru aşa ceva, sugeră el prea calm pentru gustul meu.

— De ce nu? am mârâit eu.

Nu mai avea rost să lupt dacă avea de gând să fie raţional; mi-am lăsat braţele în jos.

— În primul rând pentru că este frig.

Se întinse să ia sacul de dormit de pe podea; îl înfăşură în jurul meu ca pe o pătură.

— Greşit, am spus eu. În primul rând pentru că eşti bizar de moral pentru un vampir.

El chicoti.

— Bine, să zicem că ai dreptate. Partea cu frigul este pe locul doi. Şi în al treilea rând... ei bine, chiar puţi, iubirea mea.

Îşi încreţi nasul. Am oftat.

— În al patrulea rând, murmură el, lăsându-şi faţa în jos ca să-mi şoptească în ureche. Vom încerca, Bella. Mă voi ţine de cuvânt. Dar aş prefera să nu fie ca reacţie la Jacob Black.

M-am făcut mică şi mi-am îngropat faţa în umărul lui.

— Şi în al cincilea rând...

— Ce listă lungă, am bombănit eu. El râse.

— Da, dar vrei să asculţi lupta, sau nu?

În timp ce vorbea, Seth urlă strident în afara cortului.

Corpul îmi înţepeni la auzul sunetului acestuia. Nu mi-am dat seama că mâna mea stângă era încleştată în pumn, unghiile intrându-

mi în palma bandajată, până când Edward mi-o luă şi îmi netezi degetele.

— Totul va fi bine, Bella, promise el. Avem abilităţi, antrenament şi surpriza de partea noastră. Se va termina în curând. Dacă nu aş crede asta cu adevărat, aş fi şi eu acolo – şi tu ai fi aici, legată de un copac din preajmă.

— Alice e prea micuţă, m-am plâns eu. El chicoti.

— Asta s-ar putea să fie o problemă... dacă ar prinde-o cineva.

Seth începu să schelălăie.

— Ce s-a întâmplat? am vrut eu să ştiu.

— E doar nervos că a rămas aici cu noi. Ştie că haita l-a lăsat afară din acţiune pentru a-l proteja. Salivează să li se alăture.

M-am uitat urât în direcţia lui Seth.

— Nou-născuţii au ajuns la capătul urmei – a mers de minune, Jasper e un geniu şi au prins mirosul celor din poiană şi se împart în două grupuri, aşa cum a prevăzut Alice, murmură Edward, privind în gol. Sam ne duce să întâmpinăm grupul de ambuscadă. Era atât de concentrat pe ce auzea că folosea pluralul haitei.

Se uită deodată la mine.

— Respiră, Bella.

M-am chinuit să fac ce mi-a cerut. Auzeam gâfâiala grea a lui Seth chiar lângă peretele cortului şi am încercat să respir liniştită.

— Primul grup este în poiană. Auzim lupta. Mi-am încleştat dinţii.

El râse o dată.

— Îl auzim pe Emmett – se simte bine. Am respirat încă o dată cu Seth.

— Al doilea grup se pregăteşte – nu sunt atenţi, nu ne-au auzit încă.

Edward mârâi.

— Ce? am icnit eu.

— Vorbesc despre tine. Îşi încleşta dinţii. Trebuie să se asigure că nu scapi... Frumoasă mişcare, Leah! Mmm, e chiar rapidă, murmură el aprobator. Unul dintre nou-născuţi ne-a prins mirosul, dar Leah l-a doborât înainte să apuce măcar să se întoarcă. Sam o ajută să termine cu el. Paul şi Jacob au prins altul, dar ceilalţi sunt în defensivă acum. Habar nu au ce să facă cu noi. Ambele părţi simulează atacul... Nu, lasă-l pe Sam să conducă. Dă-te deoparte, murmură el. Separă-i – nu-i lăsa să se protejeze unii pe alţii.

Seth scheună.

— Aşa e mai bine, du-i spre poiană, aprobă Edward. Corpul i se întări fără voie în timp ce privea, încordându-se pentru mişcări pe care le-ar fi făcut. Mâinile lui încă le ţineau pe ale mele; mi-am răsucit degetele printre ale lui. Cel puţin nu era acolo.

Liniştea bruscă mă avertiză că era ceva în neregulă.

Gâfâiala profundă a lui Seth se opri şi – din moment ce îmi sincronizasem respiraţia cu a lui am observat.

Am încetat şi eu să respir – înspăimântându-mă când am remarcat că Edward era un bloc de gheaţă lângă mine.

Oh, nu. Nu. Nu.

Cine fusese pierdut? Al nostru sau al lor? Al meu, numai al meu. Care era pierderea mea?

Prea repede ca să-mi dau seama exact cum se întâmpla, am fost în picioare, iar cortul se prăbuşea în bucăţi zdrenţuite în jurul meu. Cum a făcut Edward asta? De ce?

Am clipit şocată în lumina strălucitoare. Seth era singurul lucru pe care-l vedeam, chiar lângă noi, cu faţa la numai zece milimetri de a lui Edward. Se uitară unul la altul foarte concentraţi preţ de o clipă nesfârşită. Soarele strălucea pe pielea lui Edward şi trimitea scântei de-a lungul blănii lui Seth.

Apoi Edward şopti repede:

— Fugi, Seth!

Lupul imens urlă şi dispăru în umbrele pădurii.

Oare au trecut măcar două secunde întregi? Mi se păreau ore. Eram îngrozită la gândul că ceva oribil s-ar fi putut petrece în poiană. Am deschis gura să-i cer lui Edward să mă ducă acolo, chiar acum. Aveau nevoie de el şi de mine. Dacă era nevoie să sângerez ca să-i salvez, aş face-o. Mi-aş da viaţa ca a treia nevastă. Nu aveam nici un pumnal de argint în mână, dar aş găsi eu o cale...

Înainte să apuc să spun prima silabă, am simţit de parcă eram aruncată prin aer. Dar mâinile lui Edward nu-mi dădură niciodată drumul – eram doar mişcată, atât de repede încât simţeam că mă duc jos în toate părţile.

M-am trezit cu spatele lipit de stânca golaşă. Edward stătea în faţa mea cu o poziţie pe care am recunoscut-o îndată.

Un val de uşurare mă străbătu în acelaşi timp în care simţeam un junghi în stomac.

Înţelesesem greşit.

Uşurare – nu se întâmplase nimic rău în poiană. Groază – criza era aici.

Edward avea o poziţie defensivă – pe jumătate aplecat, cu braţele întinse discret – pe care am recunoscut-o cu o certitudine înfiorătoare. Stânca din spatele meu ar fi putut să fie zidul vechi de cărămidă de pe aleea italiană unde a stat între mine şi războinicii cu pelerine negre din familia Volturi.

Ceva venea după noi.

— Cine? am şoptit eu.

Cuvintele îi ieşiră printre dinţi cu un mârâit mai zgomotos

decât mă aşteptam. Prea zgomotos. Însemna că era mult prea târziu pentru a ne mai ascunde. Eram prinşi şi nu mai conta cine îi auzea răspunsul.

— Victoria, spuse el, scuipând cuvântul, rostindu-l ca pe un blestem. Nu e singură. A dat de mirosul meu când i-a urmat pe nou-născuţi – nu a intenţionat să lupte cu ei. A luat o decizie de moment să mă găsească, presupunând că vei fi acolo unde eram şi eu. Avea dreptate. Tu aveai dreptate. Mereu a fost Victoria.

Era suficient de aproape încât îi auzea gândurile.

M-am simţit uşurată din nou. Dacă erau cei din familia Volturi urma să murim amândoi. Dar dacă era Victoria, nu era neapărat nevoie să fim amândoi. Edward putea să supravieţuiască. Era un luptător bun, la fel de bun ca şi Jasper. Dacă Victoria nu aducea prea multe ajutoare, putea să scape, să se întoarcă la familia lui. Edward era mai rapid decât oricine. Putea reuşi.

M-am bucurat atât de mult că l-a trimit pe Seth de aici! Bineînţeles, Seth nu avea la cine să fugă după ajutor. Victoria îşi sincronizase decizia perfect. Dar măcar Seth era în siguranţă; nu vedeam lupul imens şi nisipiu în mintea mea când îi rosteam numele – doar băiatul slăbănog de cincisprezece ani.

Trupul lui Edward se mişcă – doar infinit de puţin ca să-mi spună unde să mă uit. M-am uitat la umbrele negre ale pădurii.

Era ca şi cum coşmarurile mele îmi ieşeau în întâmpinare să mă salute.

Doi vampiri intrară încet în micul spaţiu al taberei noastre, cu ochii atenţi să nu piardă nimic. Străluceau ca diamantele în soare.

Abia puteam să mă uit la băiatul blond da, era doar un băiat, deşi era musculos şi înalt, poate că era de vârsta mea când a fost schimbat. Ochii lui de un roşu mai aprins decât mai văzusem vreodată – nu-i puteau fixa pe ai mei. Deşi era cel mai aproape de Edward, cel mai apropiat pericol, nu puteam să mă uit la el.

Pentru că, la câţiva metri într-o parte, Victoria se uita la mine.

Părul ei portocaliu strălucea mai puternic decât îmi aminteam, semănând mai mult cu o flacără. Nu bătea vântul, dar focul din jurul feţei ei părea să tremure uşor, ca şi cum ar fi fost viu.

Ochii îi erau negri de sete. Nu zâmbea aşa cum făcea mereu în coşmarurile mele – buzele îi erau strânse într-o linie. Felul în care îşi arcuia corpul amintea izbitor de o felină, ca un leu care aştepta ocazia să sară. Privirea ei neliniştită şi sălbatică trecea de la mine la Edward, dar nu se oprea niciodată asupra lui mai mult de o clipită. Nu-şi putea lua ochii de la mine la fel cum nici eu nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Emana tensiune, aproape vizibilă în aer. Simţeam dorinţa, pasiunea mistuitoare care o stăpânea. Ştiam ce gândea, ca şi cum aş fi putut să-i ascult gândurile.

Era prea aproape de ceea ce voia – scopul existenţei sale de mai bine de un an era atât de aproape.

Moartea mea.

Planul ei era pe cât de evident, pe atât de practic. Băiatul mare şi blond urma să-l atace pe Edward. Când Edward va fi ocupat să se lupte cu el, Victoria avea să mă termine pe mine.

Urma să fie rapid – nu aveam timp de jocuri aici -, dar definitiv. Ceva din care era imposibil să-mi revin. Ceva pe care nici măcar veninul de vampir nu-l putea repara.

Va trebui să-mi oprească inima. Poate că-mi va băga o mână în piept zdrobind-o. Ceva de genul ăsta.

Inima îmi bătea cu putere, cu zgomot, ca şi cum ar fi vrut să-i facă ţinta şi mai vizibilă.

La o distanţă imensă, departe în pădure neagră, un urlet de lup răsună în aerul nemişcat. Acum că Seth era plecat, nu aveam nici o cale să interpretez sunetul.

Băiatul blond se uita la Victoria cu coada ochiului, aşteptându-i ordinul.

Era tânăr în mai multe feluri. Mi-am dat seama uitându-mă la irişii lui de un roşu aprins că nu avea cum să fie vampir de multă vreme. Era puternic, dar nu iscusit în luptă. Edward va şti cum să lupte cu el. Edward avea să supravieţuiască.

Victoria îşi îndreptă bărbia către Edward, ordonându-i fără nici un cuvânt băiatului să înainteze.

— Riley, spuse Edward pe un ton moale şi rugător. Băiatul blond îngheţă, căscând ochii lui roşii.

— Te minte, Riley, îi spuse Edward. Ascultă-mă. Te minte la fel cum i-a minţit şi pe ceilalţi care mor acum în poiană. Ştii că i-a minţit, că te-a pus şi pe tine să-i minţi, că nici unul din voi nu urma să le veniţi în ajutor. Este chiar atât de greu de crezut că te-a minţit şi pe tine?

Chipul lui Riley fu cuprins de confuzie. Edward se mişcă într-o parte cu câţiva centimetri şi Riley compensa imediat cu o mişcare a lui.

— Nu te iubeşte, Riley. Vocea lui Edward era irezistibilă, aproape hipnotică. Niciodată nu te-a iubit. A iubit pe cineva pe nume James şi tu nu eşti decât o unealtă pentru ea.

Când a rostit numele lui James, Victoria îţi arătă colţii. Ochii îi rămaseră fixaţi asupra mea.

Riley aruncă o privire frenetică în direcţia ei.

— Riley? spuse Edward. Riley redeveni atent la Edward.

— Ştie că eu te voi ucide, Riley. Vrea ca tu să mori ca să nu mai continue cu mascarada asta. Da – ai văzut şi tu asta, nu? I-ai citit ezitarea din ochi, ai bănuit falsitatea promisiunilor ei. Aveai dreptate.

Nu te-a vrut niciodată. Fiecare sărut, fiecare atingere a fost o minciună.

Edward se mişcă din nou, se deplasă cu câţiva centimetri mai aproape de băiat, cu câţiva centimetri mai departe de mine.

Victoria observă distanţa dintre noi. I-ar fi luat mai puţin de o secundă să mă ucidă – nu aveam nevoie decât de cea mai mică ocazie.

Mai încet de data aceasta, Riley luă poziţie.

— Nu trebuie să mori, îi promise Edward cu ochii în ochii lui. Mai sunt şi alte modalităţi de a trăi decât cele pe care ţi le-a arătat ea. Nu e totul numai minciună şi sânge, Riley. Poţi să pleci chiar acum. Nu trebuie să mori pentru minciunile ei.

Edward îşi mişcă picioarele în faţă şi în lateral. Erau cam treizeci de centimetri între noi acum. Riley se apropie prea mult, compensând de data aceasta. Victoria se aplecă în faţă pe vârful picioarelor.

— Ultima ocazie, Riley, îi şopti Edward.

Faţa lui Riley era disperată în timp ce se uita la Victoria în căutare de răspunsuri.

— E un mincinos, Riley, spuse Victoria, iar gura mi se deschise larg de şoc când i-am auzit vocea. Ţi-am spus de trucurile lor. Ştii că te iubesc doar pe tine.

Vocea nu-i era un mârâit puternic, sălbatic, de felină aşa cum m-aş fi aşteptat având în vedere chipul şi poziţia ei. Era genul de voce care se asorta cu buclele blonde şi guma roz de mestecat. Nu se potrivea cu dinţii ei dezveliţi şi strălucitori.

Riley îşi încleştă fălcile şi-şi îndreptă umerii. Ochii i se goliră – nu mai era confuzie, nu mai era suspiciune. Nu mai era nici un gând. Se încordase pentru a ataca.

Trupul Victoriei părea să tremure, atât de pornită era. Degetele îi erau ca nişte gheare, aşteptând ca Edward să se mişte măcar un centimetru de lângă mine.

Mârâitul nu veni de la nici unul din ei.

O formă uriaşă nisipie zbură prin centrul deschiderii, aruncându-l pe Riley la pământ.

— Nu! strigă Victoria uluită cu vocea ei de copil.

La un metru şi jumătate în faţa mea, lupul imens îl sfâşia şi-l rupea pe vampirul blond de sub el. Ceva alb şi tare se lovi de pietrele de la picioarele mele. M-am ferit.

Victoria nu-i aruncă nici măcar o privire băiatului căruia tocmai îi declarase dragostea. Ochii ei erau încă aţintiţi asupra mea, plini de o dezamăgire atât de feroce încât părea înnebunită.

— Nu, spuse ea din nou printre dinţi, în timp ce Edward începu să se mişte spre ea, blocându-i calea spre mine.

Riley fu din nou pe picioare arătând diform şi sălbatic, dar

reuşi să-l lovească puternic în umăr pe Seth. Am auzit cum s-a frânt osul. Seth dădu înapoi şi începu să meargă în cerc, şchiopătând. Riley avea mâinile pregătite, deşi părea să-i lipsească o parte dintr-o mână...

La doar câţiva metri de luptă, Edward şi Victoria dansau.

Nu mergeau chiar în cerc, pentru că Edward nu o lăsa să se poziţioneze mai aproape de mine. Ea se dădu înapoi, mişcându-se dintr-o parte în alta, încercând să găsească o fisură în apărarea lui. Edward îi urmărea paşii cu agilitate, vânând-o cu o concentrare perfectă. El începu să se mişte cu doar o fracţiune de secundă înainte să se mişte ea, citindu-i intenţiile în gânduri.

Seth se aruncă asupra lui Riley dintr-o parte şi ceva se rupse cu un scârţâit îngrozitor. Încă o bucată albă şi grea zbură în pădure cu o bubuitură. Riley urlă de furie, iar Seth se dădu înapoi – cu uimitoare uşurinţă având în vedere dimensiunea lui -, în timp ce Riley dădu să-l prindă cu o mână măcelărită.

Victoria se mişca printre trunchiurile copacilor spre capătul cel mai îndepărtat al micii deschizături. Era sfâşiată între două dorinţe, picioarele o atrăgeau spre siguranţă în timp ce ochii îi tânjeau spre mine ca şi cum aş fi fost un magnet. Îi vedeam dorinţa arzătoare de a ucide luptându-se cu instinctul ei de supravieţuire.

Edward vedea şi el asta.

— Nu pleca, Victoria, murmură el pe acelaşi ton hipnotic ca mai înainte. Nu mai prinzi o şansă ca asta.

Ea îşi dezveli dinţii şi şuieră, dar părea să nu fie în stare să se mişte mai departe de mine.

— Ai timp să fugi mai târziu, murmură Edward. Ai destul timp pentru asta. Este ce ştii tu să faci mai bine, nu? De asta te ţinea James pe lângă el. Eşti utilă, dar îţi place să joci jocuri mortale. Un partener cu un instinct straniu pentru evadare. Nu ar fi trebuit să te părăsească – ar fi putut să se folosească de abilităţile tale când l-am prins în Phoenix.

Un mârâit îi scăpă Victoriei printre buze.

— Totuşi, atât ai fost pentru el. Ce prostie mi se pare să iroseşti atâta energie să răzbuni pe cineva care a avut pentru tine mai puţină afecţiune decât un vânător pentru prada sa. Nu ai fost niciodată mai mult de un avantaj pentru el. Aş fi ştiut dacă era altfel.

Buzele lui Edward se ridicară în sus într-o parte în timp ce rostea pledoaria.

Scoţând un strigăt gâtuit, Victoria ieşi din nou dintre copaci, atacând pe-o parte. Edward răspunse şi dansul începu din nou.

Chiar în clipa aceea pumnul lui Riley îl lovi într-o parte pe Seth şi un scâncet încet îi ieşi răguşit din gât. Seth dădu înapoi, umărul pulsându-i ca şi cum ar fi încercat să se scuture de durere.

Te rog, am vrut eu să-l implor pe Riley, dar nu reuşeam să-mi

descleştez gura. Te rog, e doar un copil!

De ce nu fugise Seth? De ce nu fugea acum?

Riley micşoră din nou distanţa dintre ei, conducându-l pe Seth spre stânca de lângă mine. Victoria fu brusc interesată de soarta partenerului ei. O vedeam cum măsura din colţul ochiului distanţa dintre mine şi Riley. Seth sări la Riley forţându-l să dea înapoi, iar Victoria şuieră.

Seth nu mai şchiopăta. Mersul lui în cerc îl aduse la câţiva centimetri de Edward; îl atinse cu coada pe spate pe Edward, iar ochii Victoriei ieşiră din orbite.

— Nu, nu se va întoarce împotriva mea, spuse Edward răspunzându-i la o întrebare din mintea ei. El folosi neatenţia ei de moment pentru a se apropia. Ne-ai găsit un duşman comun. Tu ne-ai aliat.

Ea-şi încleşta dinţii, încercând să se concentreze doar asupra lui Edward.

— Uită-te mai bine, Victoria, murmură el, profitând de puţina ei concentrare. Nu seamănă cu monstrul pe care l-a urmărit James prin Siberia?

Deschise ochii larg şi începu să se uite frenetic de la Edward la Seth şi la mine, iar şi iar.

— Nu e acelaşi? mârâi ea pe vocea ei de fetiţă cu voce ascuţită. Imposibil!

— Nimic nu este imposibil, murmură Edward cu vocea moale ca de catifea în timp ce se mai mişcă un centimetru aproape de ea. Cu excepţia a ceea ce vrei tu. Nu te vei atinge niciodată de ea.

Ea-şi scutură capul repede şi smucit, luptându-se cu diversiunile lui şi încercând să se strecoare pe lângă el, dar el era pregătit să o blocheze imediat ce ea se gândise la plan. Faţa i se contorsiona de frustrare, după care se aplecă şi mai tare, ca o leoaică, şi se aruncă deliberat înainte.

Victoria nu era un nou-născut neexperimentat şi condus de instinct. Ea era letală. Până şi eu vedeam diferenţa dintre ea şi Riley şi ştiam că Seth nu ar fi rezistat atât de mult dacă s-ar fi luptat cu vampirul acesta.

Se mişcă şi Edward micşorând distanţa dintre ei: un leu împotriva unei leoaice. Dansul se precipită.

Erau ca Alice şi Jasper în poiană, o mişcare confuză spiralată, numai că acest dans nu era perfect pus la punct. Zdrobituri şi pocnituri răsunau de pe stâncă ori de câte ori cineva scăpa din formaţie. Dar se mişcau prea repede ca să pot vedea cine făcea greşelile...

Riley urmărea baletul violent, cu ochii neliniştiţi aţintiţi asupra partenerei lui. Seth îl atacă, rupând încă o bucată mică din vampir.

Riley urlă şi-l lovi puternic cu dosul mâinii pe Seth în pieptul lui lat. Trupul imens al lui Seth zbură la trei metri şi se izbi de peretele de stâncă de deasupra capului meu cu o forţă care păru să zguduie tot vârful. Am auzit respiraţia şuierându-i din plămâni şi m-am ferit din drum când a căzut de pe piatră şi s-a prăbuşit pe pământ la nici un metru de mine.

Seth scânci uşor.

Fragmente ascuţite din piatra cenuşie zburară deasupra mea, zgâriindu-mi pielea. Un vârf ascuţit de piatră se rostogoli chiar pe mâna mea dreaptă şi l-am prins din reflex. Degetele mi se strânseră în jurul ciobului lung în timp ce instinctul meu de supravieţuire ieşi la suprafaţă; din moment ce nu exista nici o şansă de scăpare, corpul meu – fără să-i pese cât de inutil era gestul – se pregăti de luptă.

Adrenalina îmi pulsa în vene. Ştiam că ciobul îmi tăia în palmă. Auzeam cum osul fisurat de la degetul vătămat îmi pocnea. Ştiam asta, dar nu simţeam durerea.

În spatele lui Riley, vedeam flacăra răsucită a părului Victoriei şi o imagine albă confuză. Pocniturile şi scrâşnetele tot mai dese, precum şi icniturile şi şuierăturile şocate făceau clar faptul că dansul devenea mortal pentru cineva.

Dar pentru care dintre ei?

Riley se îndreptă către mine, ochii lui arzând de furie. Se uită la muntele amorţit de blană nisipie dintre noi şi mâinile lui – mâinile lui măcelărite şi distruse – se făcură ca nişte gheare.

Îşi deschise gura, mare, iar dinţii îi străluceau, în timp ce se pregătea să-i sfâşie gâtul lui Seth.

Un alt val de adrenalină mă lovi ca nişte şocuri electrice şi totul îmi fu deodată foarte clar.

Ambele lupte erau prea strânse. Seth era pe cale s-o piardă pe a lui şi nu aveam habar dacă Edward pierdea sau câştiga. Aveau nevoie de ajutor. O distragere. Ceva să le dea un răgaz.

Mâna mea strângea vârful de piatră atât de strâns că o parte a bandajului se rupse.

Eram destul de puternică? Eram destul de curajoasă? Cât de tare puteam să-mi înfig piatra în corp? Oare o să-l ajute pe Seth să câştige suficient timp să se pună iar pe picioare? Se va vindeca suficient de repede pentru ca sacrificiul meu să-l ajute cu ceva?

Am trasat o linie cu vârful bucăţii de piatră până sus pe braţ, dându-mi puloverul gros la o parte pentru a expune pielea, după care am apăsat vârful ascuţit la îndoitura cotului meu. Aveam deja o cicatrice lungă de la ultima mea aniversare. În seara aceea, sângele meu fusese suficient pentru a capta atenţia fiecărui vampir şi pentru a-i îngheţa pe toţi în loc pentru o clipă. M-am rugat să meargă la fel şi acum. M-am întărit şi am tras adânc aer în piept.

Victoria fu distrasă de sunetul icniturii mele. Ochii ei rămaseră ficşi pentru o fracţiune de secundă, apoi îi întâlniră pe ai mei. Furia şi curiozitatea se îmbinară ciudat în expresia ei.

Nu sunt sigură cum de am auzit sunetul slab cu toate zgomotele acelea care ricoşau din peretele de piatră şi bubuiturile din capul meu. Propria bătaie a inimii ar fi fost de ajuns să-l acopere. Dar, în secunda în care m-am uitat în ochii Victoriei, mi s-a părut că aud un oftat familiar şi exasperat.

Fix în secunda aceea, dansul se opri cu violenţă. Se întâmplă atât de repede încât se termină înainte să pot urmări precipitarea evenimentelor. Am încercat să ţin pasul în minte.

Victoria zburase din formaţia confuză şi se izbise de un molid înalt cam la jumătatea copacilor. Căzu la pământ deja pregătită să sară.

În acelaşi timp, Edward – invizibil din cauza vitezei – se răsucise în spate şi-l prinsese de braţ pe Riley care nu se aştepta la aşa ceva. Mi s-a părut că Edward şi-a pus piciorul pe spatele lui Riley şi a început să tragă...

Micul câmp de bătaie se umplu de ţipătul pătrunzător de agonie al lui Riley.

În acelaşi timp Seth sări în picioare, blocându-mi mare parte din scenă.

Dar am reuşit să o văd încă pe Victoria. Şi deşi părea ciudat de deformată – ca şi cum nu ar fi fost în stare să se îndrepte complet – , am văzut zâmbetul din coşmarurile mele strălucindu-i pe chipul sălbatic.

Se răsuci şi sări.

Ceva mic şi alb şuieră prin aer şi se lovi de ea la jumătatea zborului. Impactul sună ca o explozie şi o izbi de un copac – pe care-l despică. Ateriză din nou în picioare, aplecată şi pregătită, dar Edward era deja la locul lui. Mi se umplu inima de uşurare când am văzut că stătea drept şi nu părea vătămat.

Victoria dădu ceva deoparte cu o lovitură a piciorului ei desculţ – proiectilul care-i blocase atacul. Se rostogoli către mine şi mi-am dat seama ce era.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

Degetele încă mai zvâcneau; apucând fire de iarbă, braţul lui Riley începu să se târască aiurea pe pământ.

Seth îl înconjura din nou pe Riley, care se ferea. Se dădea înapoi din calea vârcolacului care înainta, cu faţa crispată de durere. Ridică defensiv un braţ.

Seth se repezi la Riley şi vampirul se dezechilibra evident. L-am văzut pe Seth înfigându-şi dinţii în umărul lui Riley şi rupând, sărind înapoi din nou.

Cu un scârţâit metalic de-ţi spărgea timpanele, Riley îşi pierdu şi celălalt braţ.

Seth îşi scutură capul, aruncând braţul în pădure. Şuieratul puternic ce se auzi printre dinţii lui Seth sună ca o chicoteală.

Riley ceru chinuit ajutor:

— Victoria!

Victoria nici nu tresări la auzul numelui ei. Ochii ei nu se îndreptară nici măcar o dată spre partenerul ei.

Seth se aruncă înainte cu forţa unui proiectil. Impactul îi purtă şi pe Seth, şi pe Riley între copaci, unde scrâşnetul metalic era completat de strigătele lui Riley. Ţipetele încetară abrupt în timp ce scrâşniturile continuară.

Deşi nu-i aruncase lui Riley nici o privire de rămas-bun, Victoria păru să-şi dea seama că era singură. Începu să dea înapoi din calea lui Edward, dezamăgirea sălbatică strălucindu-i în ochi. Îmi aruncă o privire scurtă şi avidă, după care începu să se retragă mai repede.

— Nu, fredonă Edward pe vocea lui seducătoare. Mai stai puţin.

Victoria se întoarse şi zbură spre refugiul pădurii ca o săgeată dintr-un arc.

Dar Edward era mai rapid – un glonţ dintr-o armă.

Îi prinse spatele neprotejat la marginea copacilor şi, cu un ultim şi simplu pas, dansul luă sfârşit.

Gura lui Edward trecu o dată peste gâtul ei, ca o mângâiere. Scrâşniturile care se auzeau în locul unde Seth dezmembra corpul lui Riley acopereau orice alt zgomot; nu am prins nici un sunet care să trădeze violenţa scenei la care asistam. Putea foarte bine să o sărute.

Apoi încâlceala de păr aprins se desprinse de restul trupului. Valurile portocalii tremurânde căzură la pământ şi săriră o dată înainte să se rostogolească spre copaci.

25. OGLINDA

Mi-am forţat ochii larg deschişi de şoc să se mişte pentru a nu examina prea de-aproape obiectul înfăşurat în coama de păr roşu şi tremurător.

Edward se mişca din nou. Repede şi cu multă stăpânire de sine, Edward dezmembra cadavrul decapitat.

Nu mă puteam duce la el – nu-mi puteam face picioarele să se

mişte din loc; erau sudate de piatra de sub ele. Dar i-am privit atent şi în detaliu fiecare mişcare, căutând dovezi că fusese rănit. Inima mea încetini spre un ritm mai sănătos când nu am găsit nimic. Era suplu şi graţios ca întotdeauna. Nici măcar hainele lui nu aveau vreo ruptură.

Nu se uită la mine – stăteam îngheţată, lipită de peretele de stâncă – în timp ce adună membrele tremurătoare şi în convulsii şi le acoperi cu ace de pin uscate. Nici când a fugit în pădure după Seth nu mi-a întâlnit privirea şocată.

Nu am avut timp să-mi revin înainte ca el şi Seth să se întoarcă, Edward având mâinile pline de Riley. Seth ducea o bucată mare – trunchiul – în gură. Puseră totul grămadă, iar Edward scoase o cutie argintie din buzunar. Aprinse bricheta şi întinse flacără spre grămada uscată. Luă foc imediat; flăcări lungi şi portocalii ardeau rapid de-a lungul rugului.

— Adu fiecare bucată, spuse Edward încet numai pentru Seth.

Împreună, vampirul şi vârcolacul cercetară locul de tabără, aruncând ocazional câte o bucată de piatră albă în flacără. Seth apuca bucăţile cu dinţii. Nu mă adunasem suficient încât să înţeleg de ce nu luase înfăţişare umană ca să se poată sluji de mâini.

Edward stătea cu ochii la treaba lui.

Apoi terminară de aruncat resturile în flăcări. Focul aprig se urca spre cer ca un stâlp violet şi înecăcios. Fumul gros se răsucea în sus, părând de o consistenţă nefirească. Răspândea un miros neplăcut de tămâie greu şi prea puternic.

Seth scoase din nou un chicot din piept.

Un zâmbet străluci pe faţa încordată a lui Edward.

Edward întinse braţul şi mâna i se făcu pumn. Seth rânji, arătând un şir lung de colţi, si-şi atinse nasul de mâna lui Edward.

— Bună treabă de echipă, murmură Edward. Seth păru să râdă.

Apoi Edward trase adânc aer în piept şi se întoarse încet să se uite la mine.

Nu i-am înţeles expresia. Ochii îi erau prudenţi ca şi cum aş fi fost un alt duşman – mai mult decât prudenţi, erau înspăimântaţi. Şi totuşi, nu arătase nici o teamă când avusese de-a face cu Victoria şi cu Riley... Mintea îmi era blocată, şocată şi inutilă ca şi trupul meu. M-am uitat la el uluită.

— Bella, iubito, spuse el pe cel mai blând ton, mergând spre mine exagerat de încet, cu mâinile ridicate şi palmele înainte.

Aşa ameţită cum eram, gestul lui îmi amintea în mod ciudat de un suspect care se apropia de un poliţist, arătând că nu este înarmat...

— Bella, dă drumul la piatră, te rog! Cu grijă. Nu te răni. Uitasem cu totul de arma mea feroce, deşi mi-am dat acum seama că o strângeam atât de tare că încheietura mea protesta. Oare am rupt-o iar? De data asta sigur îmi pune Carlisle ghips.

Edward ezită la câţiva metri de mine, cu mâinile încă în aer şi ochii încă temători.

Îmi luă câteva secunde lungi să-mi amintesc cum să-mi mişc degetele. Apoi piatra se lovi de pământ, în timp ce mâinile îmi rămaseră îngheţate în aceeaşi poziţie.

Edward se relaxă uşor când mâinile îmi rămaseră goale, dar nu se apropie.

— Nu trebuie să te mai temi, Bella, murmură Edward. Eşti în siguranţă. Nu-ţi fac nici un rău.

Promisiunea aceea ciudată nu făcu decât să mă deruteze şi mai tare. M-am uitat la el năucă, încercând să înţeleg.

— Totul va fi bine, Bella. Ştiu că ţi-e teamă acum, dar s-a terminat. Nu-ţi mai face nimeni rău. Nu te voi atinge. Nu-ţi voi face rău, spuse el.

Ochii mei clipiră furioşi, după care mi-am găsit şi vocea:

— De ce tot spui asta?

Am făcut un pas şovăielnic spre el, iar el se feri să-mi facă loc.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit eu. La ce te referi?

— Îţi este... Ochii lui aurii fură deodată la fel de derutaţi cum mă simţeam şi eu. Îţi este frică de mine?

— Frică de tine? De ce?

Am mai făcut un pas şovăielnic după care m-am împiedicat de ceva – probabil de propriile picioare. Edward mă prinse, iar eu mi-am îngropat faţa în pieptul lui şi am început să plâng.

— Bella, Bella, iartă-mă. S-a terminat, s-a terminat.

— Sunt bine, am icnit eu. Sunt bine. N-am nimic. Am intrat în panică. Lasă-mă. Un minut.

Braţele i se strânseră în jurul meu.

— Îmi pare aşa de rău, murmură el iar şi iar.

M-am agăţat de el până când am putut să respir, după care am început să-i sărut pieptul, umărul, gâtul – fiecare pare din el la care ajungeam. Dintr-odată, creierul meu a început să funcţioneze din nou.

— Eşti bine? am întrebat eu printre sărutări. Ţi-a făcut vreun rău?

— Sunt foarte bine, mă asigură el, îngropându-şi faţa în părul meu.

— Seth?

Edward chicoti.

— Mai mult decât bine. Ba chiar e foarte mulţumit de sine.

— Ceilalţi? Alice, Esme? Lupii?

— Toţi sunt bine. S-a terminat şi acolo. A mers la fel de lin cum ţi-am promis. Noi am prins ce-a fost mai rău.

Mi-am lăsat un moment să mă conving că totul e bine. Familia şi prietenii mei erau în siguranţă. Victoria nu se mai întorcea niciodată după mine. Se terminase. Aveam să fim bine cu toţii.

Dar nu puteam să mă bucur încă de veştile bune cât eram încă derutată.

— Spune-mi de ce, am insistat eu. De ce credeai că mă tem de tine?

— Iartă-mă, spuse el, cerându-şi iar scuze. Pentru ce? Habar nu aveam. Atât de rău. Nu voiam să vezi asta. Nu voiam să mă vezi în postura asta. Ştiu că probabil te-am îngrozit.

A trebuit să mă gândesc la asta un minut, la felul ezitant în care se apropiase de mine cu mâinile în aer. Ca şi cum aveam să fug dacă el se mişca prea repede...

— Serios? am întrebat eu într-un târziu. Tu... ce? Ai crezut că ai să mă sperii?

Am pufnit. Pufnitul era bun – acoperă tremurul vocii, pare spontană.

El îşi puse o mână sub bărbia mea şi-mi ridică privirea să-mi citească faţa.

— Bella, eu tocmai – ezită, după care se chinui să rostească –

tocmai am decapitat şi dezmembrat o creatură conştientă la nici douăzeci de metri de tine. Nu te deranjează asta?

Se încruntă.

Am ridicat din umeri. Şi ridicatul din umeri era bun. Foarte blazat.

— Nu chiar. Nu mă temeam decât de faptul că tu şi cu Seth puteaţi să fiţi răniţi. Am vrut să ajut, dar nu prea aveam cum...

Expresia lui brusc lividă mă făcu să amuţesc.

— Da, spus el pe un ton tăios. Micuţa ta ispravă cu piatra. Ştii că aproape mi-ai provocat un atac de cord cu chestia aia? Nu că asta ar fi uşor.

Nu am putut vorbi din cauza privirii lui furioase.

— Am vrut să ajut... Seth era rănit...

— Seth doar se prefăcea că e rănit, Bella. Era un truc. Şi apoi tu... !

Îşi scutură capul nefiind în stare să termine. Seth nu vedea ce făceai aşa că a trebuit să intervin eu. Seth e puţin nemulţumit că nu se poate lăuda cu o victorie numai a lui.

— Seth se... prefăcea?

Edward încuviinţă cu asprime din cap. Oh.

Am privit amândoi spre Seth, care ne ignora cu desăvârşire, uitându-se la flăcări. Aerul de superioritate îi radia din fiecare fir al blănii.

— Ei bine, eu nu ştiam asta, m-am apărat eu. Şi nu e uşor să fii singura persoană neputincioasă din jur. Aşteaptă numai să vezi când voi fi vampir! Data viitoare nu voi mai sta pe tuşă.

Pe faţă i se perindară emoţii diferite. În sfârşit, mă privi amuzat.

— Data viitoare? Ai mai anticipat un alt război în curând?

— Cu norocul meu? Cine ştie?

Îşi dădu ochii peste cap, dar mi-am dat seama că era extrem de fericit – uşurarea ne făcea pe amândoi relaxaţi. Se terminase. Sau... nu?

— Stai puţin. Nu ai spus tu ceva înainte..? Am tresărit, amintindu-mi ce se întâmplase mai exact înainte – ce aveam să-i spun lui Jacob? Inima mea despicată începu să bată groaznic de dureros. Era greu de crezut, aproape imposibil, dar partea cea mai grea a acestei zile nu trecuse – şi apoi mi-am revenit. Despre o complicaţie? Şi Alice, care trebuia să-i spună lui Sam programul. Ai spus că avea să fie aproape. Ce avea să fie aproape?

Edward îi aruncă o privire lui Seth şi amândoi schimbară o privire plină de semnificaţii.

— Ei bine? am întrebat eu.

— Nu e nimic, sincer, spuse Edward repede. Dar chiar trebuie

să plecăm...

Începu să mă ia în spate, dar eu m-am încăpăţânat şi m-am tras.

— Ce înseamnă nimic? Edward îmi luă faţa în palme.

— Nu avem decât o clipă aşa că nu intra în panică, OK? Ţi-am spus că nu ai nici un motiv să te temi. Ai încredere în mine, te rog?

Am încuviinţat din cap, încercând să-mi ascund spaima din suflet – cât mai puteam suporta înainte să mă prăbuşesc?

— Nu am nici un motiv să mă tem. Am înţeles.

Îşi ţuguie buzele preţ de o clipă, hotărând ce să spună. Apoi se uită brusc la Seth, ca şi cum lupul l-ar fi strigat.

— Ce face? întrebă Edward.

Seth scânci plin de teamă. Mi se ridică părul pe mână. Preţ de o clipă nesfârşită se lăsă o linişte ca de mormânt. Şi apoi Edward icni:

— Nu! Şi una din mâni îi zbură să apuce ceva ce nu puteam vedea. Nu fă...

Seth se cutremură şi scoase un urlet plin de durere.

Edward căzu în genunchi în aceeaşi clipă, prinzându-şi capul de o parte şi de alta, cu faţa brăzdată de durere.

Am ţipat o dată de groază şi am căzut în genunchi lângă el. Am încercat naivă să-i trag mâinile de pe faţă; palmele mele, pline de sudoare, alunecară de pe pielea lui de marmură.

— Edward! Edward!

Ochii i se concentrară asupra mea; cu un efort evident, îşi descleştă dinţii.

— E bine. Totul va fi bine. Este...

Vocea i se sparse şi se cutremură din nou din tot trupul.

— Ce se întâmplă? am strigat eu în timp ce Seth urla plin de durere şi deznădejde.

— Suntem bine. O să fim bine, icni Edward. Sam... ajutaţi-l...

Şi mi-am dat seama în clipa aceea, când a rostit numele lui Sam, că nu vorbea de el şi de Seth. Nu îi ataca nici o forţă nevăzută. De data aceasta, criza se afla în altă parte.

Folosea pluralul haitei.

Eram slăbită. Am început să mă clatin şi Edward mă prinse înainte să mă lovesc de pietre. Sări în picioare cu mine în braţe.

— Seth! strigă Edward.

Seth era ghemuit şi încordat, arătând de parcă ar fi vrut să se afunde în pădure.

— Nu! îi ordonă Edward. Du-te direct acasă. Acum. Cât de repede poţi!

Seth schelălăia, scuturând capul dintr-o parte în alta.

— Seth. Ai încredere în mine.

Lupul imens se uită în ochii îndureraţi ai lui Edward preţ de o clipă îndelungată, după care se îndreptă şi zbură printre copaci,

dispărând ca o fantomă.

Edward mă strânse tare la piept, după care o luă şi el la fugă prin pădurea umbroasă, dar pe altă cale decât lupul.

— Edward, am îngăimat eu cu un nod în gât. Ce s-a întâmplat, Edward? Ce s-a întâmplat cu Sam? Unde mergem? Ce se întâmplă?

— Trebuie să ne întoarcem în poiană, îmi spuse el încet. Ştiam că era o bună probabilitate să se întâmple asta. Mai devreme în dimineaţa asta, Alice a văzut şi i-a transmis lui Seth prin Sam. Familia Volturi a hotărât că e timpul să intervină.

Familia Volturi.

Prea mult. Mintea mea refuza să înţeleagă cuvintele, se prefăcea că nu le înţelege.

Copacii se zgâlţâiau pe lângă noi. Alerga în pantă atât de repede încât simţeam că ne duceam în jos, că pierdeam controlul.

— Nu te speria. Nu vin după noi. Nu-s mai mulţi decât se prevede de obicei pentru genul acesta de intervenţie. Nimic spectaculos, nu-şi fac decât datoria. Evident, par să-şi fi calculat sosirea cu foarte mare grijă. Lucru care mă face să cred că nimeni din Italia nu ar fi jelit dacă vreunul dintre aceşti nou-născuţi ar fi redus numărul de membri ai familiei Cullen. Cuvintele îi ieşeau printre dinţi, dure şi inexpresive. Voi şti sigur ce gândesc când vor ajunge în poiană.

— De asta ne întoarcem? am şoptit eu. Oare puteam să mai suport şi asta?

Imaginile cu robele negre şi lungi mi se strecurară fără voie în minte. M-am cutremurat pe punctul de a ceda.

— Pe de o parte, da. Pe de altă parte, va fi mai sigur pentru noi să formăm un front unit în momentul de faţă. Nu au motive să ne hărţuiască, dar... Jane este cu ei. Dacă ar crede că suntem singuri undeva departe de ceilalţi, s-ar putea să fie tentată. Ca şi Victoria, Jane va ghici probabil că sunt cu tine. Evident, Demetri este cu ea. M-ar putea găsi dacă Jane i-ar cere-o.

Nu voiam să mă gândesc la numele acela şi nici să văd faţa aceea orbitor de frumoasă şi de copilăroasă. Un sunet ciudat îmi ieşi din gât.

— Şşş, Bella, şşş! Totul va fi bine. Alice vede asta.

Alice putea vedea? Dar... atunci unde erau lupii? Unde era haita?

— Haita?

— Au trebuit să plece imediat. Familia Volturi nu agreează pactul cu vârcolacii.

Îmi auzeam respiraţia luând-o razna, dar nu reuşeam să o controlez. Am început să icnesc.

— Jur că vor fi bine, îmi promise Edward. Familia Volturi nu

va recunoaşte mirosul – nu-şi vor da seama că lupii sunt aici; nu sunt o specie cu care sunt familiarizaţi. Haita va fi bine.

Nu puteam înţelege bine explicaţia lui din cauza fricii care îmi tulbura mintea. „Vom fi bine”, spusese el mai devreme... şi Seth, urlând deznădăjduit... Edward îmi evitase prima întrebare şi-mi abătuse atenţia vorbindu-mi de Volturi...

Eram foarte aproape de marginea unui abis – mă mai ţineam doar cu vârfurile degetelor.

Copacii erau o imagine confuză care curgea în jurul lui ca nişte râuri de jad.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit eu din nou. Înainte. Când urla Seth? Când te-a durut?

Edward ezită.

— Edward! Spune-mi!

— Se terminase totul, şopti el. Abia-l auzeam din cauza vântului creat de viteza lui. Lupii nu şi-au numărat victimele... au crezut că i-au prins pe toţi. Bineînţeles, Alice nu putea vedea...

— Ce s-a întâmplat?!

— Unul dintre nou-născuţi se ascundea... Leah l-a găsit – se purta prosteşte, încrezută, încercând să dovedească ceva. L-a atacat singură...

— Leah, am repetat eu şi am fost prea slabă să mă mai ruşinez că mă simţeam uşurată. Se va face bine?

— Leah nu a fost rănită, mormăi Edward. M-am uitat la el preţ de o clipă îndelungată. „Sam... ajutaţi-l”, icnise Edward. Pe el, nu pe ea.

— Aproape am ajuns, spuse Edward şi se uită într-un punct fix de pe cer.

Ochii mei îi urmară automat pe ai lui. Un nor violet-închis se înălţa deasupra copacilor. Un nor? Dar de ce strălucea? Nu, nu un nor – era o coloană groasă de fum asemănătoare cu cea din tabăra noastră.

— Edward, am spus eu pe un ton aproape de neauzit. Edward, cineva a păţit ceva.

Auzisem urletul de durere al lui Seth şi chinul de pe chipul lui Edward.

— Da, şopti el.

— Cine? am întrebat eu deşi, bineînţeles, ştiam răspunsul deja.

Normal că-l ştiam. Normal.

Îi luă o clipă de gândire să-mi răspundă.

— Jacob, spuse el.

Am reuşit să dau o dată din cap în semn că am înţeles.

— Normal, am şoptit eu.

Şi apoi am alunecat de pe marginea abisului de care mă agăţăm în mintea mea. Totul deveni negru.

Prima dată am fost conştientă de mâinile reci care mă atingeau. Mai mult, de o pereche de mâini. Braţe care mă susţineau, o palmă curbată să-mi ţină obrazul, degete care-mi mângâiau fruntea şi mai multe degete care-mi apăsau uşor încheietura.

Apoi am fost conştientă de voci. La început, au fost doar un murmur şi apoi au crescut în volum şi claritate ca şi cum cineva ar fi dat drumul la un radio.

— Carlisle – au trecut cinci minute, zise Edward foarte îngrijorat.

— Îşi va reveni când va fi gata, Edward, îl linişti Carlisle cu vocea lui mereu calmă şi sigură. A avut prea multe de suportat azi. Lasă-i mintea să se protejeze.

Dar mintea mea nu era protejată. Ştirea groaznică nu mă părăsise, nici măcar după ce-mi pierdusem cunoştinţa – durerea care făcea parte din întunecime.

Nu mai eram stăpână pe propriul corp. Ca şi cum aş fi fost închisă într-un colţ mic al capului şi nu mai deţineam nici un control. Dar nu puteam să fac nimic în privinţa asta. Nici nu reuşeam să-mi adun gândurile. Durerea era prea puternică pentru asta. Nu aveam cum să evadez.

Jacob.

Jacob.

Nu, nu, nu, nu, nu...

— Alice, cât timp mai avem? vru Edward să ştie cu vocea încă tensionată; cuvintele liniştitoare ale lui Carlisle nu fură de ajutor.

De mai departe, am auzit vocea lui Alice. Era binedispusă.

— Încă cinci minute. Şi Bella va deschide ochii în treizeci de secunde. Nu mă îndoiesc că ne şi aude acum.

— Bella, scumpa mea? Era vocea suavă şi liniştitoare a lui Esme. Mă auzi? Eşti în siguranţă acum, draga mea.

Da, eu eram în siguranţă. Dar chiar conta? Apoi nişte buze reci fură la urechea mea şi Edward rosti cuvintele care-mi permiseră să scap de chinul care mă blocase.

— Va trăi, Bella. Jacob Black se vindecă în timp ce vorbesc eu acum. Va fi bine.

Pe măsură ce durerea şi groaza se diminuară, am reuşit să-mi revin. Pleoapele îmi tresăriră.

— Oh, Bella, oftă Edward uşurat, sărutându-mă pe buze.

— Edward, am şoptit eu.

— Da, sunt aici.

Am reuşit să deschid ochii şi m-am uitat în auriul cald.

— Jacob e bine? am întrebat eu.

— Da, îmi promise el.

I-am studiat ochii în căutarea unui semn că mă menaja, dar

erau perfect sinceri.

— Chiar eu l-am examinat, spuse atunci Carlisle.

Mi-am întors capul să-i văd chipul, la doar câţiva metri depărtare. Expresia lui Carlisle era serioasă şi reconfortantă în acelaşi timp. Nu mă puteam îndoi de spusele lui.

— Viaţa lui este în afara oricărui pericol, mă asigură el. Se vindecă la o viteză incredibilă, deşi rănile lui au fost destul de puternice încât îi va mai lua câteva zile până să-şi revină de tot, chiar dacă viteza de vindecare rămâne constantă. Imediat ce vom termina aici, voi face tot ce-mi stă în putinţă să-l ajut. Sam încearcă să-l facă să se schimbe înapoi în om. Astfel voi putea să-l tratez mai uşor. Carlisle zâmbi uşor. Nu am fost niciodată la facultatea de medicină veterinară.

— Ce i s-a întâmplat? am şoptit eu. Cât de grave sunt rănile? Chipul lui Carlisle deveni iar serios.

— Un alt lup avea probleme...

— Leah, am icnit eu.

— Da. A ferit-o, dar nu a avut timp să se apere. Nou-născutul a reuşit să-şi pună braţele în jurul lui. Majoritatea oaselor din jumătatea dreaptă a corpului i-au fost zdrobite.

Am tresărit.

— Sam şi Paul au ajuns acolo la timp. Deja se simţea mai bine când l-au dus în La Push.

— Va reveni la normal? am întrebat eu.

— Da, Bella. Nu va avea urmări permanente. Am tras adânc aer în piept.

— Trei minute, spuse Alice încet.

M-am chinuit, încercând să mă ridic. Edward înţelese ce voiam să fac şi mă ajută să mă pun pe picioare. M-am uitat la scena din faţa mea.

Membrii familiei Cullen stăteau în semicerc în jurul focului. Abia dacă mai era vreo flacără, rămăsese doar fumul gros de un violet spre negru, plutind ca o boală pe deasupra ierbii deschise la culoare. Jasper stătea cel mai aproape de fumul care părea solid, în umbra lui, aşa că pielea lui nu strălucea atât de puternic în lumina soarelui la fel ca a celorlalţi. Stătea cu spatele la mine, umerii încordaţi şi braţele uşor întinse. Mai era ceva acolo în umbră. Ceva asupra căruia stătea aplecat cu o intensitate prudentă...

Eram prea amorţită să simt ceva mai mult decât un şoc uşor atunci când mi-am dat seama ce era.

Erau opt vampiri în poiană.

Fata stătea ghemuită lângă flăcări, cu braţele în jurul picioarelor. Era foarte tânără. Mai tânără decât mine – arăta poate de vreo cincisprezece ani, brunetă şi slabă. Ochii i se concentrau asupra mea; avea irişii de un roşu aprins cutremurător. Erau mult mai

strălucitori decât ai lui Riley, aproape că ardeau. Se mişcau sălbatic, necontrolat.

Edward mi-a văzut expresia şocată.

— S-a predat, mi-a spus el încet. E o chestie pe care nu am mai văzut-o niciodată. Numai lui Carlisle i-ar fi trecut prin cap să facă aşa ceva. Jasper nu e de acord.

Nu-mi puteam lua ochii de la scena din spatele focului. Jasper îşi freca absent antebraţul.

— Jasper e bine? am şoptit eu.

— E bine. Îl înţeapă veninul.

— A fost muşcat? am întrebat eu îngrozită.

— Încerca să fie peste tot în acelaşi timp. Încerca să se asigure că Alice nu are nimic de-a face cu ce se întâmpla acolo. Edward îşi scutură capul. Alice nu are nevoie de ajutorul nimănui.

Alice se strâmbă la dragostea ei adevărată.

— Prostuţ exagerat de protector.

Tânăra femeie îşi aruncă brusc capul pe spate ca un animal şi scânci ascuţit.

Jasper mârâi la ea, iar ea se ghemui la loc. Degetele ei săpau în pământ ca nişte gheare în timp ce capul ei se scutura înainte şi înapoi cuprins de zbucium. Jasper mai făcu un pas spre ea, aplecându-se mai tare. Edward se mişcă aparent nepăsător, aşezându-se între fată şi mine. M-am uitat pe după el să privesc fata chinuită şi pe Jasper.

Carlisle fu lângă Jasper într-o clipă. Puse o mână pe umărul fiului lui cel mai recent pentru a-l opri.

— Te-ai răzgândit, fată tânără? o întrebă Carlisle la fel de calm ca întotdeauna. Nu vrem să te distrugem, dar o vom face dacă nu te poţi controla.

— Cum puteţi să suportaţi? mârâi fata pe un ton subţire şi clar. O vreau. Irişii ei de un roşu aprins se concentrară asupra lui Edward, prin el, dincolo, asupra mea şi-şi înfipse din nou unghiile în solul tare.

— Trebuie să suporţi, îi spuse Carlisle cu seriozitate. Trebuie să-ţi exersezi autocontrolul. Este posibil şi este singurul lucru care te va mai salva acum.

Fata îşi puse mâinile pline de noroi în jurul capului, urlând încet.

— Nu ar trebui să plecăm de lângă ea? am şoptit eu, agăţându-mă de braţul lui Edward.

Fata îşi dezveli colţii când îmi auzi vocea; faţa îi era schimonosită de chin.

— Trebuie să stăm aici, murmură Edward. Ei vin deja dinspre nord spre capătul poienei.

Am ridicat brusc capul încercând să scrutez poiana, dar nu reuşeam să văd nimic dincolo de coloana groasă de fum.

După o secundă de căutare inutilă, privirea mi se strecură înapoi la tânăra femeie vampir. Încă mă privea, ochii fiindu-i pe jumătate înnebuniţi.

Am întâlnit privirea fetei timp de un moment lung. Un păr închis la culoare, lung până la bărbie, îi încadra faţa, care era de un alabastru palid. Era greu de spus dacă avea trăsături frumoase, faţa ei fiind schimonosită de furie şi sete. Ochii roşii sălbatici îţi atrăgeau atenţia – era greu să nu te uiţi la ei. Mă privea cu ură, cutremurându-se şi zvârcolindu-se o dată la câteva secunde.

M-am uitat la ea, fascinată, întrebându-mă dacă priveam într-o oglindă a viitorului meu.

Apoi Carlisle şi Jasper se apropiară de noi. Emmett, Rosalie şi Esme veniră şi ele în grabă către locul în care stătea Edward cu Alice şi cu mine. Un front unit, aşa cum spusese Edward, cu mine în centru, în locul cel mai sigur.

Mi-am luat privirea de pe fata sălbatică în căutarea monştrilor care se apropiau.

Încă nu era nimic de văzut. M-am uitat la Edward, care privea ţintă drept înainte. Am încercat să-i urmăresc privirea, dar nu vedeam decât fum – fum dens şi uleios care se răsucea aproape de pământ, ridicându-se leneş şi unduindu-se pe deasupra ierbii.

Se umfla şi mai sus, mai închis la culoare la mijloc.

— Hmm, murmură o voce stinsă din ceaţă. Am recunoscut pe loc tonul apatic.

— Bine ai venit, Jane.

Tonul lui Edward era rece şi politicos.

Formele întunecate se apropiară, separându-se de ceaţă, solidificându-se. Ştiam că Jane avea să fie în faţă – cea mai întunecată mantie, aproape neagră şi cea mai micuţă figură cu mai bine de şaizeci de centimetri. Abia dacă reuşeam să disting trăsăturile angelice ale lui Jane în umbra glugii. Cele patru figuri înveşmântate în gri care se târau greoi în spatele ei îmi erau şi ele oarecum familiare. Mi s-a părut că l-am recunoscut pe cel mai mare şi, în timp ce mă uitam încercând să-mi confirm bănuielile, Felix se uită în sus. Îşi lăsă gluga să cadă uşor ca să-l pot vedea cum îmi face din ochi şi-mi zâmbeşte. Edward stătea nemişcat lângă mine, ţinându-se ferm sub control.

Privirea lui Jane se mişcă încet de-a lungul feţelor clare ale membrilor familiei Cullen, după care se opriră asupra nou-născutei de lângă foc; aceasta îşi ţinea din nou capul în mâini.

— Nu înţeleg.

Vocea lui Jane era inexpresivă, dar nu chiar la fel de dezinteresată ca mai înainte.

— S-a predat, îi explică Edward, răspunzând nedumeririi din mintea ei.

Ochii negri ai lui Jane îi străfulgerară chipul.

— S-a predat?

Felix şi o altă umbră avură un schimb scurt de priviri. Edward ridică din umeri.

— Carlisle i-a dat posibilitatea asta.

— Nu există posibilităţi pentru cei care încalcă regulile, spuse Jane sec.

Carlisle vorbi din nou pe un ton blând:

— Asta rămâne la latitudinea voastră. Atâta vreme cât a fost dispusă să-şi oprească atacul asupra noastră, nu am văzut nici un motiv să o distrug. Nu a fost învăţată.

— Irelevant, insistă Jane.

— Cum doreşti.

Jane se uită consternată la Carlisle. Îşi scutură capul foarte discret, după care îşi stăpâni nemulţumirea.

— Aro a sperat că vom ajunge în vest să te vedem, Carlisle. Îţi transmite salutări.

Carlisle dădu din cap aprobator.

— V-aş fi recunoscător dacă i-aţi transmite şi lui salutările mele.

— Sigur că da, zâmbi Jane. Faţa ei era aproape prea încântătoare când era animată. Se uită înapoi spre fum. Se pare că aţi făcut treaba noastră pentru azi... În mare parte. Ochii ei se mutară pe ostatică. Aşa, din curiozitate profesională, câţi erau? Au lăsat destul de mare prăpăd în Seattle.

— Optsprezece cu tot cu aceasta, răspunse Carlisle.

Ochii lui Jane se măriră şi se uită iar la foc, părând să-i reevalueze dimensiunea. Felix şi cealaltă umbră schimbară o privire mai lungă.

— Optsprezece? repetă ea, vocea părându-i nesigură pentru prima dată.

— Toţi nou-nouţi, spuse Carlisle indiferent. Erau nepricepuţi.

— Toţi? Vocea îi era ascuţită. Atunci cine a fost creatorul lor?

— Numele ei era Victoria, răspunse Edward fără nici o emoţie în voce.

— Era? întrebă Jane.

Edward îşi înclină capul către pădurea estică. Jane îşi ridică brusc ochii şi privi spre ceva din depărtare. Cealaltă coloană de fum? Nu m-am uitat să verific.

Jane se uită spre est un moment, după care examină focul din nou.

— Această Victoria era în plus faţă de cei optsprezece de aici?

— Da. Avea doar unul cu ea. Nu era la fel de tânăr ca aceasta, dar nu avea mai mult de un an.

— Douăzeci, icni Jane. Cine s-a ocupat de creator?

— Eu, îi spuse Edward.

Ochii lui Jane se îngustară, după care se întoarse spre fata de lângă foc.

— Tu de colo, spuse ea, vocea ei inexpresivă fiind mai aspră decât înainte. Cum te cheamă?

Nou-născuta îi aruncă o privire veninoasă lui Jane şi rămase cu buzele strâns lipite. Jane îi zâmbi angelic.

Ţipătul nou-născutei fu asurzitor; corpul i se arcui ţeapăn într-o poziţie distorsionată şi nenaturală. M-am uitat în altă parte, luptându-mă cu nevoia de a-mi acoperi urechile. Mi-am încleştat dinţii, sperând să-mi pot controla stomacul. Strigătele se intensificară. Am încercat să mă uit doar la faţa calmă a lui Edward, dar mi-am amintit că şi el suportase privirea chinuitoare a lui Jane şi mi s-a făcut şi mai rău. Feţele lor era la fel de inexpresive ca a lui.

Dintr-odată se făcu linişte.

— Cum te cheamă? întrebă Jane din nou, vocea fiindu-i lipsită de intonaţie.

— Bree, icni fata.

Jane zâmbi, iar fata ţipă din nou. Mi-am ţinut respiraţia până când zbuciumul ei încetă.

— Îţi va spune tot ce vrei să ştii, îi spuse Edward printre dinţi. Nu e nevoie să faci asta.

Jane ridică privirea, având dintr-odată amuzament în ochii ei inexpresivi.

— Oh, ştiu, îi spuse ea lui Edward, rânjind la el înainte să se întoarcă spre vampirul tânăr, Bree.

— Bree, spuse Jane, cu răceală în voce. Este adevărată această poveste? Aţi fost douăzeci?

Fata zăcea gâfâind, cu faţa lipită de pământ. Vorbi repede:

— Nouăsprezece sau douăzeci, poate mai mult, nu ştiu! Se cutremură, îngrozită la gândul că ignoranţa ei i-ar fi putut aduce alte chinuri. Sara şi cealaltă al cărei nume nu-l ştiu s-au luat la bătaie pe drum...

— Şi această Victoria – ea te-a creat?

— Nu ştiu, spuse ea, tresărind din nou. Riley nu i-a spus niciodată numele. Nu am văzut nimic în noaptea acea... era atât de întuneric... şi mă durea. Bree se cutremură. Nu voia să fim în stare să ne gândim la ea. A spus că gândurile noastre nu sunt la adăpost...

Ochii lui Jane se îndreptară spre Edward, după care înapoi spre fată.

Victoria plănuise asta foarte bine. Dacă nu l-ar fi urmărit pe Edward, nu ar fi existat nici o cale să fim siguri că fusese ea implicată...

— Spune-mi despre Riley, îi ceru Jane lui Bree. De ce v-a adus aici?

— Riley ne-a spus că trebuie să-i distrugem pe ciudaţii cu ochii galbeni de aici, îngăimă Bree repede şi cooperantă. A spus că va fi uşor. Ne-a zis că oraşul era al lor şi că veneau după noi. A spus că, odată dispăruţi, tot sângele va fi al nostru. Ne-a dat mirosul ei. Bree ridică o mână şi îndreptă un deget în direcţia mea. A spus că vom şti că am nimerit grupul pentru că ea va fi cu ei. A zis că indiferent cine ajunge primul la ea poate s-o ia.

L-am auzit pe Edward încleştându-şi fălcile.

— Se pare că Riley s-a înşelat cu privire la partea uşoară, observă Jane.

Bree încuviinţă din cap, părând uşurată de faptul că discuţia luase un curs nedureros. Se ridică încet.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Ne-am despărţit, dar ceilalţi nu au mai venit. Şi Riley ne-a lăsat şi nu a venit să ne ajute aşa cum ne-a promis. Apoi totul a fost atât de derutant şi toată lumea era ruptă în bucăţi. Se cutremură de durere. Mi-a fost frică. Am vrut să fug. Acela – se uită la Carlisle – mi-a spus că nu-mi va face rău dacă mă opresc din luptă.

— Ah, dar nu era darul lui ca să-l poată oferi, tânără fată, murmură Jane pe un ton ciudat de blând. Regulile încălcate atrag după sine consecinţe.

Bree se uita la ea fără să ştie despre ce vorbeşte. Jane se întoarse spre Carlisle.

— Sunteţi siguri că i-aţi prins pe toţi? Şi pe cei care se separaseră de grup?

Faţa lui Carlisle era foarte netedă în timp ce dădea din cap.

— Şi noi ne-am împărţit. Jane zâmbi pe jumătate.

— Nu pot să neg că sunt impresionată. Umbrele mari din spatele ei murmurară aprobator.

— Nu am mai văzut niciodată ca un grup să scape intact dintr-o ofensivă de asemenea proporţii. Ştiţi de la ce a pornit totul? Pare un comportament extrem având în vedere cum trăiţi voi aici. Şi de ce era fata cheia? Ochii ei se opriră fără să vrea asupra mea preţ de o clipă.

Am tremurat.

— Victoria o ura pe Bella, îi spuse Edward pe un ton impasibil.

Jane râse – sunetul era auriu, râsul plin al unui copil fericit.

— Se pare că fata asta provoacă reacţii puternice celor ca noi, observă ea, zâmbindu-mi cu voioşie.

Edward înlemni. M-am uitat la el la timp să-i văd chipul întorcându-se spre Jane.

— Ai vrea, te rog, să nu faci asta? întrebă el pe un ton încordat.

Jane râse din nou jovial.

— Verificam doar. Nu am făcut nici un rău, aparent.

Am tremurat, profund recunoscătoare că eroarea ciudată din conformaţia mea – care mă protejase de Jane şi ultima oară când ne-am întâlnit – avea încă efect. Braţul lui Edward se strânse în jurul meu.

— Ei bine, se pare că nu mai avem cine ştie ce de făcut. Ciudat, spuse Jane, apatia strecurându-i-se din nou în voce. Nu suntem obişnuiţi să fim inutili. Păcat că am pierdut lupta.

Sună ca şi cum ar fi fost distractiv de privit.

— Da, răspunse Edward repede pe un ton tăios. Şi aţi fost atât de aproape. Păcat că nu aţi ajuns acum jumătate de oră. Poate că v-aţi fi îndeplinit scopul aici.

Jane întâlni privirea lui Edward cu nişte ochi neşovăielnici.

— Da, ce păcat că nu au ieşit lucrurile astfel, nu crezi?

Edward încuviinţă o dată din cap, suspiciunea fiindu-i confirmată.

Jane se întoarse să se uite din nou la nou-născuta Bree, cu chipul complet plictisit.

— Felix? spuse ea tărăgănat.

— Aşteaptă, o opri Edward.

Jane ridică o sprânceană, dar Edward se uita la Carlisle în timp ce vorbea pe un ton serios.

— Am putea să-i explicăm regulile tinerei. Nu pare că n-ar vrea să înveţe. Nu ştia ce făcea.

— Sigur că da, răspunse Carlisle. Noi am fi cu siguranţă dispuşi să ne asumăm responsabilitatea pentru Bree.

Judecând după faţa lui Jane, nu-i venea să-şi creadă urechilor, dar era şi amuzată.

— Nu facem excepţii, spuse ea. Şi nici nu dăm o a doua şansă. Nu dă bine la reputaţie. Lucru care îmi aminteşte... Brusc ochii ei se opriră pe mine, având gropiţe în obrajii de înger. Caius va fi foarte interesat să afle că eşti încă om, Bella. Poate se hotărăşte să vă facă o vizită.

— Am stabilit deja data, îi spuse Alice lui Jane, vorbind pentru prima dată. Poate să vină în vizită peste câteva luni.

Zâmbetul lui Jane păli şi ridică indiferentă din umeri, fără să se uite la Alice. Se întoarse către Carlisle.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Carlisle – am crezut că Aro exagera. Ei bine, până când ne vom vedea din nou...

Carlisle încuviinţă din cap, expresia feţei fiindu-i îndurerată.

— Ocupă-te de asta, Felix, zise Jane arătând o dată spre Bree, vocea devenindu-i plictisită. Vreau să merg acasă.

— Nu te uita, îmi şopti Edward la ureche.

I-am urmat îndemnul fără să stau pe gânduri. Văzusem mai

mult decât suficient pentru o singură zi – mai mult decât suficient pentru o viaţă. Mi-am strâns ochii cu putere şi mi-am îngropat faţa la pieptul lui Edward.

Dar tot am auzit.

Se auzi un mârâit profund urmat de un ţipăt ascuţit care-mi era groaznic de cunoscut. Sunetul se stinse repede, după care nu se mai auziră decât pocnituri înfiorătoare.

Mâna lui Edward îmi freca umărul cu nelinişte.

— Veniţi, spuse Jane şi m-am uitat la timp să văd spatele mantiilor gri plutind înainte, îndepărtându-se de fumul care se ridica în rotocoale. Mirosul de tămâie era puternic din nou – proaspăt.

Mantiile gri dispărură în ceaţa groasă.

26. ETICA

Etajera din baia lui Alice era acoperită cu o mie de produse diferite care pretindeau toate că ar înfrumuseţa exteriorul corpului uman. Din moment ce toată lumea din casă era şi perfectă, şi impermeabilă, nu-mi rămânea decât să presupun că achiziţionase majoritatea lucrurilor acelora pentru mine. Am citit etichetele, şocată de câtă risipă se făcuse.

Am avut grijă să nu mă uit deloc în oglinda lungă.

Alice îmi pieptăna părul cu o mişcare înceată şi ritmică.

— Ajunge, Alice, am spus eu pe un ton inexpresiv. Vreau să mă întorc în La Push.

Câte ore aşteptasem ca Charlie să plece în sfârşit din casa lui Billy ca să-l pot vedea pe Jacob? Fiecare minut în care nu ştiam dacă Jacob mai respiră sau nu mi se păruse ca zece eternităţi. Şi apoi, când am putut să plec, să văd dacă Jacob mai era în viaţă, timpul trecuse

atât de repede. Am simţit de parcă abia mi-am tras răsuflarea când Alice l-a sunat pe Edward, insistând să continui cu mascarada asta ridicolă cu petrecerea în pijamale. Mi se părea atât de insignifiant...

— Jacob este încă inconştient, răspunse Alice. Carlisle sau Edward ne va suna când se va trezi. Oricum, trebuie să te duci la Charlie. Era acasă la Billy, a văzut că Edward şi Carlisle s-au întors din drumeţie şi e cel mai probabil să intre la bănuieli când te întorci acasă.

Memorasem şi confirmasem deja povestea mea.

— Nu-mi pasă. Vreau să fiu acolo când se trezeşte Jacob.

— Trebuie să te gândeşti la Charlie acum. Ai avut o zi plină – iartă-mă, ştiu că termenul nu descrie nici pe de parte ce zi ai avut – , dar asta nu înseamnă că poţi să-ţi eviţi responsabilităţile. Vocea îi era serioasă, aproape că mă certa. Acum este mai important ca niciodată ca Charlie să stea cuminte fără să ştie nimic. Joacă-ţi rolul întâi, Bella, şi apoi poţi să faci ce vrei. De la un membru al familiei Cullen se aşteaptă să nu-şi neglijeze obligaţiile.

Normal că avea dreptate. Şi dacă nu ar fi fost acelaşi motiv – motiv care era mai puternic decât toată teama, durerea şi vina – Carlisle nu m-ar fi convins niciodată să-l las pe Jacob, inconştient sau nu.

— Du-te acasă, îmi ordonă Alice. Vorbeşte cu Charlie. Linişteşte-l prin prezenţa ta. Ţine-l la adăpost.

M-am ridicat, iar sângele mi se scurse spre picioare, înţepându-mă ca împunsăturile a o mie de ace. Stătusem nemişcată foarte mult timp.

— Îţi stă adorabil cu rochia, ganguri Alice.

— Cum? A... mulţumesc pentru haine, am bălmăjit eu mai degrabă din politeţe decât din recunoştinţă.

— Ai nevoie de dovezi, spuse Alice cu ochii inocenţi şi mari. Ce e o zi de shopping fără o ţinută nouă? Îţi vine foarte bine, dacă-mi permiţi să spun chiar eu.

Am clipit, nefiind în stare să-mi amintesc în ce m-a îmbrăcat. Nu reuşeam să-mi opresc gândurile să nu zboare la fiecare câteva secunde ca nişte insecte care fugeau de lumină...

— Jacob e bine, Bella, spuse Alice, interpretându-mi cu uşurinţă grijile. Nu e nici o grabă. Dacă ţi-ai da seama câtă morfină în plus i-a dat Carlisle – din cauză că temperatura lui o ardea foarte repede – , ai şti că va sta inconştient o perioadă.

Cel puţin nu avea dureri. Nu încă.

— Mai vrei să vorbim despre ceva înainte să pleci? întrebă Alice îngrijorată. Cred că te-au marcat cele petrecute.

Ştiam care era curiozitatea ei. Dar eu aveam alte întrebări.

— Voi fi şi eu aşa? am întrebat-o eu pe un ton supus. Ca fata

aceea Bree din poiană?

Aveam multe lucruri la care să mă gândesc, dar nu reuşeam să mi-o scot din cap pe nou-născuta aceea a cărei viaţă fusese curmată brusc. Faţa ei schimonosită de dorinţa de a-mi suge sângele îmi revenea în minte.

Alice mă mângâie pe braţ.

— Toată lumea reacţionează diferit. Dar ceva de genul acela, da. Am stat nemişcată, încercând să-mi amintesc.

— Trece, îmi promise ea.

— Cât de repede? Ea ridică din umeri.

— În câţiva ani, poate mai puţin. S-ar putea să fie diferit pentru tine. Nu am mai văzut pe nimeni care să fi trecut prin asta din proprie iniţiativă. Va fi interesant de văzut cum te va afecta pe tine.

— Interesant, am repetat eu.

— Te vom ţine noi departe de probleme.

— Ştiu asta. Am încredere în voi. Vocea îmi era monotonă, stinsă. Fruntea lui Alice se încruntă.

— Dacă-ţi faci griji cu privire la Carlisle şi la Edward, sunt sigură că sunt bine. Cred că Sam începe să aibă încredere în noi... ei, măcar în Carlisle. E un lucru bun. Îmi imaginez că atmosfera trebuie să se fi tensionat puţin când Carlisle a trebuit să-i rupă oasele care se prindeau greşit...

— Te rog, Alice.

— Scuze.

Am tras adânc aer în piept să mă calmez. Jacob începuse să se vindece repede şi unele oase se prinseseră greşit. Nu fusese conştient în timp ce i se îndreptau oasele, dar tot îmi era greu să mă gândesc.

— Alice, pot să te întreb ceva? Despre viitor? Deveni brusc prudentă.

— Ştii că nu pot să văd tot.

— Nu exact. Dar îmi vezi viitorul, uneori. De ce crezi că nu merge nimic cu mine? Nici ce poate să facă Jane sau Edward, sau Aro...

Vocea îmi păli cu nivelul meu de interes. În acest moment curiozitatea mea era trecătoare, umbrită puternic de emoţii mult mai apăsătoare.

Cu toate acestea, Alice îmi găsi întrebarea foarte interesantă.

— Şi Jasper, Bella – talentul lui funcţionează pe corpul tău exact ca la toată lumea. Asta este diferenţa, îţi dai seama? Abilităţile lui Jasper afectează corpul fizic. Chiar îţi calmează sistemul sau îl sensibilizează. Nu este o iluzie. Iar eu văd ceea ce va veni, şi nu motivele şi gândurile din spatele deciziilor care le-au creat. Este în afara minţii şi nu este totuşi o iluzie; este realitatea sau cel puţin o versiune a ei. Dar Jane şi Edward, şi Aro, şi Demetri – lucrează în

interiorul minţii. Jane nu face decât să creeze o iluzie de durere. Nu-ţi răneşte cu adevărat corpul, ci doar te face să crezi că simţi. Vezi, Bella? Eşti în siguranţă în mintea ta. Nimeni nu poate ajunge acolo. Nici nu-i de mirare că Aro a fost atât de curios de abilităţile tale viitoare.

Îmi privi faţa să vadă dacă îi urmăresc logica. Sinceră să fiu, cuvintele ei începuseră să curgă împreună, silabele şi sunetele pierzându-şi înţelesul. Nu mă puteam concentra la vorbele ei. Cu toate acesta, am încuviinţat din cap. Încercam să arăt că am înţeles.

Ea nu s-a lăsat dusă de nas. Îmi mângâie obrazul şi murmură:

— Va fi bine, Bella. Nu am nevoie de o viziune să ştiu asta. Eşti gata să pleci?

— Încă ceva. Pot să-ţi mai pun o întrebare despre viitor? Nu vreau detalii, ci doar o privire de ansamblu.

— Voi face tot ce pot, spuse ea şovăielnic.

— Încă mă mai vezi devenind vampir?

— A, e uşor. Sigur că da. Am încuviinţat încet din cap.

Îmi examina faţa, ochii fiindu-i de nepătruns.

— Nu-ţi cunoşti propria minte, Bella?

— Ba da. Voiam doar să fiu sigură.

— Eu sunt sigură atâta timp cât eşti şi tu, Bella. Ştii asta. Dacă te-ai răzgândi, ceea ce văd eu s-ar schimba... sau ar dispărea, în cazul tău.

Am oftat.

— Asta nu se va schimba totuşi, îşi puse braţele în jurul meu.

— Iartă-mă. Nu prea pot să fiu empatică. Prima mea amintire este cu chipul lui Jasper în viitorul meu; Am ştiut mereu în ce direcţie se îndrepta viaţa mea. Dar pot să fiu alături de tine. Îmi pare tare rău că trebuie să alegi între două lucruri bune.

M-am ferit de braţele ei.

— Să nu-ţi fie milă de mine. Există oameni demni de compasiune pe lumea asta. Eu nu mă număram printre ei. Şi nu aveam de făcut nici o alegere – nu aveam de făcut decât să frâng o inimă bună. Mă duc să mă ocup de Charlie.

M-am dus acasă cu camioneta şi acolo mă aştepta Charlie, exact la fel de suspicios cum se aşteptase Alice.

— Bună, Bella. Cum a fost ziua de shopping? mă salută el când am intrat în bucătărie.

Mă privea cu braţele încrucişate la piept.

— Am fost mult plecată, am spus eu plictisită. Abia ne-am întors.

Charlie îmi studie dispoziţia.

— Presupun că ştii deja de Jake, nu?

— Da. Restul familiei Cullen ajunseseră deja acasă. Esme ne-a

spus unde erau Carlisle şi Edward.

— Te simţi bine?

— Îmi fac griji pentru Jake. Imediat ce pregătesc cina mă duc în La Push.

— Ţi-am spus eu că motocicletele alea sunt prea periculoase. Sper ca asta să te facă să înţelegi că nu am glumit.

Am încuviinţat din cap şi am început să scot mâncare din frigider. Charlie se aşeză la masă. Părea să fie mai vorbăreţ decât de obicei.

— Nu cred că trebuie să te îngrijorezi prea mult cu privire la Jake. Oricine poate să înjure cu atâta patos, îşi va reveni repede.

— Jake era treaz când l-ai văzut? am întrebat eu, întorcându-mă să mă uit la el.

— O, da, era treaz. Ar fi trebuit să-l auzi – sau de fapt, mai bine că nu l-ai auzit. Nu cred că a fost cineva din La Push care să nu fi auzit. Nu ştiu de unde a împrumutat vocabularul acela, dar sper că nu a folosit un asemenea limbaj în preajma ta.

— A avut o scuză destul de bună azi. Cum ţi s-a părut?

— Vai de el. Prietenii lui l-au adus înăuntru. Noroc că-s băieţi mari, că puştiul e imens. Carlisle a spus că are piciorul drept rupt şi la fel şi braţul. Cam toată jumătatea dreaptă a corpuluil s-a zdrobit când a făcut accident cu nenorocita aia de motocicleta. Charlie îşi scutură capul. Dacă te mai prind o dată pe maşinăria aia, Bella...

— Nu-ţi face griji, tată. Nu voi mai face asta. Crezi că Jake e bine?

— Sigur, Bella, nu-ţi face griji. A fost suficient de conştient încât să mă tachineze.

— Să te tachineze? am repetat eu şocată.

— Mda – între jignirea mamei cuiva şi luarea numelui Domnului în deşert, a spus ceva de genul: „Pariez că te bucuri că-l iubeşte pe Cullen, şi nu pe mine azi, nu, Charlie?”

M-am întors spre frigider ca să nu-mi poată vedea faţa.

— Şi n-am putut să-l contrazic. Edward este mult mai mai matur decât Jacob când vine vorba de siguranţă, măcar atâta pot să-i recunosc şi eu.

— Şi Jacob e destul e matur, am bombănit eu în apărarea lui. Sunt sigură că nu a fost vina lui.

— Ce zi ciudată a mai fost azi, medită Charlie după un minut. Ştii, eu nu prea cred în superstiţii şi alte prostii de genul acesta, dar a fost ciudat... A fost ca şi cum Billy ştia că urma să se întâmple ceva rău cu Jake. A fost agitat ca porcul înainte de tăiere toată dimineaţa. Nu cred că a auzit nimic din ce i-am spus. Şi apoi, mai ciudat decât atât mai ţii minte când am avut probleme cu lupii în februarie şi martie?

M-am aplecat să scot o tigaie din dulap şi m-am ascuns acolo o secundă sau două.

— Mda, am mormăit eu.

— Sper să nu mai avem problema aceea din nou. Azi-dimineaţă, am ieşit cu barca, iar Billy nu era atent nici la mine, nici la peşte când dintr-odată, am auzit lupi urlând în pădure. Nu numai unul şi, Doamne, ce tare urlau! Parcă erau chiar acolo în sat. Şi cea mai ciudată parte, Billy a întors barca şi a pornit direct spre port ca şi cum îl chemau pe el personal. Nici nu m-a auzit când l-am întrebat ce face. Zgomotul s-a oprit înainte să ancorăm barca. Dar dintr-odată Billy s-a grăbit foarte tare să nu pierdem meciul, deşi mai erau câteva ore bune până atunci. Mormăia ceva de un spectacol care începe mai devreme... un meci în direct? Pe cuvântul meu, Bella, a fost ciudat. Ei bine, şi a găsit un meci la care a spus că voia să se uite, dar apoi l-a ignorat pur şi simplu. A vorbit la telefon tot timpul, sunând-o pe Sue şi Emil şi pe bunicul prietenului tău Quil. Nu mi-am dat seama ce căuta – nu făcea decât să vorbească chestii banale cu fiecare. Apoi s-a auzit iar urletul de lup, chiar în apropierea casei. Nu am mai auzit niciodată aşa ceva – mi s-a făcut pielea ca de găină. L-am întrebat pe Billy – a trebuit să ţip să acopăr zgomotul – dacă a pus capcane la el în curte. Părea că animalul are dureri serioase.

Am tresărit, dar Charlie era atât de concentrat la povestirea lui că nu a observat.

— Bineînţeles că am uitat cu totul chestia asta până acum un minut, pentru că atunci a venit Jake acasă. Într-o clipă urla lupul acela şi după aceea nu l-am mai auzit – blestemele lui Jake l-au acoperit cu totul. Are plămâni buni puştiul. Charlie se opri un minut, faţa fiindu-i gânditoare. Oricât ar părea de ciudat, tot a ieşit şi ceva bun din chestia asta. Nu credeam că vor mai reuşi sl mai treacă peste prejudecăţile lor cu privire la familia Culleon. Dar cineva l-a sunat pe Carlisle, iar Billy a fost foarte recunoscător când a apărut. Eu am propus să-l ducem pe Jake la spital, dar Billy a vrut să-l ţină acasă, iar Carlisle a fost de acord. Presupun că ştie Carlisle ce e mai bine. Foarte drăguţ din partea lui să vină atât de departe. Şi... făcu o pauză ca şi cum nu ar fi vrut să spună ceva. Oftă, după care continuă. Şi Edward a fost foarte... drăguţ. Părea la fel de îngrijorat ca şi tine cu privire la Jacob – ca şi cum ar fi fost fratele lui întins acolo. Privirea din ochii lui... Charlie îşi scutură capul. E băiat tare bun, Bella. O să încerc să ţin minte asta. Nu promit totuşi. Rânji la mine.

— Nu te obligă nimeni, am mormăit eu. Charlie îşi întinse picioarele şi mormăi:

— Ce bine e acasă! Nu ţi-ar veni să crezi cât de aglomerată poate deveni căsuţa lui Billy. Şapte prieteni de-ai lui Jake înghesuiţi toţi în sufrageria micuţă – abia mai puteam respira. Ai observat

vreodată ce mari sunt băieţii aceia din Quileute?

— Da, am observat.

Charlie se uită la mine, ochii fiindu-i brusc mai concentraţi.

— Serios, Bella, Carlisle a spus că Jake se va trezi şi va umbla cât ai zice peşte. A spus că arăta mai rău decât era de fapt. Va fi bine.

Am încuviinţat din cap.

Jacob părea atât de... fragil când m-am dus repede să-l văd imediat după ce plecase Charlie. Avea atele peste tot – Carlisle a spus că nu era nevoie de ghips la cât de repede se vindeca. Era inconştient şi avea faţa palidă şi trasă. Fragil. Aşa imens cum era, arăta foarte fragil. Poate că era doar în imaginaţia mea. Ştiam şi că aveam să-i frâng inima.

Mi-aş fi dorit să mă lovească trăsnetul şi să mă rupă în două. De preferinţă dureros. Pentru prima dată, renunţarea la natura mea umană mi se păru un adevărat sacrificiu. Ca şi cum aş avea prea multe de pierdut.

I-am pus cina lui Charlie pe masă la îndemână şi m-am îndreptat spre uşă.

— Ăăă, Bella? Poţi să mai stai o secundă?

— Am uitat ceva? am întrebat eu, uitându-mă la farfuria lui.

— Nu, nu. Voiam doar... să-mi faci un serviciu. Charlie se încruntă şi se uită în podea. Ia loc – nu durează mult.

M-am aşezat puţin derutată în faţa lui. Am încercat să mă concentrez.

— De ce ai nevoie, tată?

— Uite care-i treaba, Bella. Charlie roşi. Poate sunt doar... superstiţios după ce am stat mai mult cu Billy, care s-a purtat ciudat toată ziua. Dar am o... presimţire. Simt că... te voi pierde în curând.

— Nu te prosti, tată, am mormăit eu, simţindu-mă vinovată. Vrei să mă duc la şcoală, nu?

— Promite-mi ceva.

Am ezitat, gata să-l contrazic.

— OK...

— Îmi vei spune şi mie înainte să iei vreo decizie majoră? înainte să fugi cu el sau ceva de genul ăsta?

— Tată... m-am plâns eu.

— Vorbesc serios. N-o să fac scandal. Doar anunţă-mă din timp. Dă-mi ocazia să te îmbrăţişez de rămas-bun.

Am ridicat mâna, tresărind.

— Ce prostii. Dar dacă te face fericit... promit.

— Mersi, Bella, spuse el. Te iubesc, fetiţo.

— Şi eu te iubesc, tată. I-am atins umărul după care m-am îndepărtat de masă. Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti la Billy.

Nu am privit în urmă când am fugit. Minunat, exact ce aveam

eu acum nevoie. Am bombănit în sinea mea tot drumul până în La Push.

Mercedesul negru al lui Carlisle nu se afla în faţa casei lui Billy. Era şi bine, şi rău. Evident, aveam nevoie să vorbesc cu Jacob între patru ochi.

Şi totuşi, mi-am dorit să pot cumva să-l ţin pe Edward de mână, cum făcusem şi mai devreme, când Jacob era inconştient. Imposibil. Dar îmi era dor de Edward – mi se păruse o după-amiază foarte lungă doar cu Alice. Presupun că asta îmi făcea răspunsul destul de evident. Deja ştiam că nu puteam trăi fără Edward. Faptul acela nu avea să facă mai puţin dureros pasul ce urma.

Am bătut încet la uşa din faţă.

— Intră, Bella, spuse Billy.

Huruitul camionetei mele era uşor de recunoscut. Am intrat singură în casă.

— Hei, Billy. E treaz? am întrebat eu.

— S-a trezit cam acum jumătate de oră, chiar înainte să plece doctorul. Intră. Cred că te aşteaptă.

Am tresărit şi am tras adânc aer în piept.

— Mersi.

Am ezitat când să intru în camera lui Jacob, neştiind dacă să bat sau nu. Am decis să trag cu ochiul întâi, sperând – aşa laşă cum eram – că poate adormise la loc. Simţeam că mi-ar prinde bine vreo câteva minute în plus.

Am întredeschis uşa şi m-am aplecat ezitantă înăuntru.

Jacob mă aştepta. Chipul lui nu mai oglindea istovire şi tristeţe. Nici nu a clipit văzându-mă în prag. M-a privit liniştit.

Îmi era greu să mă uit la faţa lui, ştiind că-l iubeam. Era mult mai diferit decât aş fi crezut. M-am întrebat dacă pentru el fusese mereu atât de greu, în tot acest timp.

Din fericire, cineva îl acoperise cu o pătură. Am răsuflat uşurată că nu a trebuit să văd cât de rău fusese rănit.

Am intrat şi am închis uşa în linişte în urma mea.

— Bună, Jake, am murmurat eu.

El nu-mi răspunse la început. Se uită la faţa mea pentru un moment lung. Apoi, cu ceva efort, schiţă un zâmbet uşor sarcastic.

— Mda, m-am gândit eu că va fi aşa. Oftă. Azi lucrurile au mers în mod clar prost. Mai întâi aleg locul nepotrivit, pierd cea mai bună luptă şi Seth culege toţi laurii. Apoi Leah se poartă prosteşte în încercarea de a dovedi că este la fel de dură ca şi noi, iar eu trebuie să fiu prostul care o salvează. Şi acum asta. Îşi flutură mâna stângă către mine când am ezitat la uşă.

— Cum te simţi? am mormăit eu. Ce întrebare stupidă!

— Puţin drogat. Doctorul Colţi nu ştie sigur de câte

medicamente pentru durere am nevoie aşa că merge pe încercate. Cred că a exagerat puţin.

— Dar nu te doare nimic.

— Nu. Cel puţin nu-mi simt rănile, spuse el, zâmbind sarcastic din nou.

Mi-am muşcat limba. Nu aveam cum să trec prin asta. De ce nu a încercat cineva să mă omoare atunci când am vrut să mor?

Umorul prefăcut i se şterse de pe faţă, ochii devenindu-i mai calzi. I se încreţi fruntea, ca şi cum ar fi fost îngrijorat.

— Tu ce faci? mă întrebă el, părând cu adevărat îngrijorat. Eşti bine?

— Eu? m-am holbat eu la el. Poate că într-adevăr luase prea multe medicamente. De ce?

— Păi, vreau să spun, eram destul de sigur că nu îţi va face rău cu adevărat, dar nu eram destul de sigur cât de rău va fi. Am cam înnebunit de grijă cu privire la tine de când m-am trezit. Nu eram sigur dacă aveai voie să mă vizitezi sau nu. Suspansul a fost groaznic. Cum a mers? A fost rău cu tine. Îmi pare rău dacă a fost rău. Nu am vrut să te fac să treci singură prin asta. Mă gândeam că voi fi şi eu acolo...

Mi-a luat o clipă să înţeleg. A continuat să bombăne acolo arătând din ce în ce mai ciudat, până când am înţeles ce spunea. Apoi m-am grăbit să-l asigur că nu e aşa.

— Nu, nu, Jake! Sunt bine. Prea bine, sinceră să fiu. Normal că nu a fost rău. Aş fi vrut eu!

Ochii i se căscară de uimire.

— Poftim?

— Nici măcar nu a fost supărat pe mine – nici măcar nu a fost supărat pe tine! E atât de altruist încât mă face să mă simt şi mai rău. Mi-aş fi dorit să fi ţipat la mine. Nu e ca şi cum nu merit... ei bine, merit mai mult decât doar să se ţipe la mine. Dar nu-i pasă. El nu vrea decât să fiu fericită.

— Nu a fost supărat? întrebă Jacob, nevenindu-i să creadă.

— Nu. A fost mult prea... drăguţ.

Jacob se uită la mine încă un minut, după care se încruntă deodată.

— Ei, la naiba! mârâi el.

— Ce s-a întâmplat, Jake? Te doare?

Mi-am agitat mâinile inutil, în timp ce mă uitam în jur după medicamente.

— Nu, mormăi el pe un ton dezgustat. Nu pot să cred aşa ceva! Nu ţi-a dat un ultimatum sau ceva de genul ăsta?

— Nici măcar pe aproape. Ce-i cu tine? Se încruntă şi-şi scutură capul.

— Cam contam pe reacţia lui. La naiba! E mai bun decât credeam.

Felul în care rostise lucrurile acestea, deşi mai furios, îmi aminti de remarca lui Edward privind lipsa de etică a lui Jacob în cort azi-dimineaţă. Lucru care însemna că Jake încă mai spera, încă mai lupta. Am tresărit rănită de această revelaţie.

— Nu joacă nici un joc, Jake, am spus eu încet.

— Eu pariez că joacă. Plănuieşte fiecare parte la fel de mult ca şi mine, doar că el ştie ce face, iar eu nu. Nu mă acuza pe mine doar fiindcă el este un manipulator mai bun ca mine – nu am fost prin preajma lui suficient de mult timp să-i învăţ trucurile.

— Nu mă manipulează!

— Ba exact asta face! Când te vei trezi şi-ţi vei da seama că nu e aşa de perfect pe cât crezi tu că este?

— Cel puţin el nu a ameninţat că se sinucide ca să mă facă să-l sărut, am sărit eu. Imediat ce am rostit cuvintele acestea m-am înroşit de supărare. Aşteaptă. Hai să ne prefacem că nu mi-a scăpat asta. Mi-am jurat că nu voi aduce vorba.

El trase adânc aer în piept. Când vorbi, fu mai calm:

— De ce nu?

— Pentru că nu am venit aici să te acuz de ceva.

— Este adevărat totuşi, spuse el liniştit. Am făcut asta.

— Nu-mi pasă, Jake. Nu sunt supărată. El zâmbi.

— Nici mie nu-mi pasă. Ştiam că mă vei ierta şi mă bucur că am făcut asta. Aş mai face-o încă o dată. Măcar cu atât m-am ales şi eu. Cel puţin te-am făcut să-ţi dai seama că chiar mă iubeşti. Valorează mult.

— Chiar aşa? Chiar e mai bine decât atunci când nu aveam habar?

— Nu crezi că trebuie să ştii ce simţi – doar ca să nu te ia prin surprindere într-o zi când e prea târziu şi vei fi deja măritată cu un vampir?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu m-am referit mai bine pentru mine. M-am referit mai bine pentru tine. E mai rău sau mai bine pentru tine acum că ştiu că sunt îndrăgostită de tine? Din moment ce nu se schimbă nimic. Ar fi fost mai bine, mai uşor pentru tine dacă nu aveam habar?

Îmi luă întrebarea în serios aşa cum o rostisem şi eu, gândindu-se bine înainte să răspundă.

— Da, este mai bine că ştii, decise el într-un târziu. Dacă nu ţi-ai fi dat seama... m-aş fi întrebat mereu dacă decizia ta ar fi fost alta. Acum ştiu. Am făcut tot ce am putut.

Trase cu greu aer în piept şi închise ochii.

De data aceasta nu am rezistat – sau nu am putut să rezist –

nevoii de a-l consola. Am traversat camera mică şi am îngenuncheat lângă capul lui, de teamă să mă aşez pe pat în cazul în care l-aş fi înghesuit şi l-aş fi rănit şi m-am aplecat în faţă să-mi ating fruntea de obrazul lui.

— Îmi pare atât de rău, Jake!

— Am ştiut mereu că nu aveam şanse foarte mari. Nu este vina ta, Bella.

— Nu şi tu, m-am plâns eu. Te rog! El se trase să se uite la mine.

— Ce?

— Este vina mea. Şi m-am săturat să mi se spună că nu este. El rânji. Dar nu şi din ochi.

— Vrei să te pun să mergi pe cărbuni încinşi?

— Sinceră să fiu... cred că da.

Îşi încreţi buzele şi măsură din priviri cât de serios vorbeam. Zâmbi o clipită, după care se încruntă înfiorător.

— Faptul că m-ai sărutat în felul acela este de neiertat, zise el dur. Dacă ştiai că aveai să te răzgândeşti, poate că nu ar fi trebuit să fii chiar atât de convingătoare.

Am tresărit şi am încuviinţat din cap:

— Îmi pare atât de rău!

— Cu scuzele nu rezolvi nimic, Bella. Ce-a fost în capul tău?

— Nimic, am şoptit eu.

— Ar fi trebuit să-mi spui să mă duc să mor. Asta vrei de fapt.

— Nu, Jacob, am scâncit eu, luptându-mă cu lacrimile care stăteau să curgă. Nu! Niciodată.

— Doar nu plângi acum, nu? vru el să ştie, vorbind de această dată pe un ton normal.

Se mişcă nerăbdător pe pat.

— Ba da, am mormăit eu, râzând amar printre lacrimile care se transformară brusc în suspine.

Se mişcă, scoţând piciorul sănătos în afara patului, ca şi cum ar fi vrut să se ridice în picioare.

— Ce faci? am întrebat eu printre lacrimi. Întinde-te, idiotule, îţi faci rău!

Am sărit în picioare şi i-am împins umărul bun înapoi în pat cu ambele mâini.

El se dădu bătut, lăsându-se pe spate cu un icnet de durere, dar mă apucă de talie şi mă trase în pat, pe partea lui sănătoasă. M-am ghemuit acolo, încercând să-mi înăbuş suspinele cu faţa lipită de pielea lui fierbinte.

— Nu pot să cred că plângi, mormăi el. Ştii doar că am zis lucrurile acelea pentru că tu ai vrut să le spun. Nu am vorbit serios.

Îşi freca mâna de umerii mei.

— Ştiu. Am tras cu greu aer adânc în piept, încercând să mă controlez. Cum am ajuns tot eu cea care plânge şi el cel care consolează? Totuşi, e adevărat ce mi-ai zis. Mulţumesc că ai spus-o cu voce tare.

— Primesc puncte în plus că te-am făcut să plângi?

— Sigur, Jake. Am încercat să zâmbesc. Câte vrei.

— Nu-ţi face griji, draga mea. O să fie totul bine.

— Nu văd cum, am mormăit eu. El mă mângâie pe creştet.

— Voi renunţa şi voi fi cuminte.

— Alte jocuri? m-am întrebat eu, ridicându-mi bărbia să pot să-i văd faţa.

— Poate. Râse cu puţin efort după care tresări. Dar voi încerca. M-am încruntat.

— Nu fi aşa de pesimistă, se plânse el. Dă-mi un vot de încredere.

— Ce vrei să spui prin „cuminte” ?

— Voi fi prietenul tău, Bella, spuse el încet. Nu voi mai cere nimic mai mult.

— Cred că e cam târziu pentru asta, Jake. Cum putem fi prieteni dacă ne iubim atât de mult?

Se uită în tavan cu privirea concentrată, ca şi cum ar fi citit ceva scris acolo. Poate... va trebui să fie o prietenie la distanţă.

Mi-am încleştat dinţii, bucuroasă că nu se uita la mine şi luptându-mă să-mi înăbuş suspinele care ameninţau să mă biruie. Aveam nevoie să fiu puternică şi nu ştiam cum...

— Ştii povestea aceea din Biblie? mă întrebă Jake brusc, încă privind spre tavanul gol. Cea cu regele şi cele două femei care se luptau pentru un copil?

— Sigur. Regele Solomon.

— Aşa. Regele Solomon, repetă el. Şi a spus să-l taie în două... dar era doar un test. Doar ca să vadă care din ele va renunţa la partea ei pentru a proteja copilul.

— Mda, mi-am amintit eu.

Se uită din nou la faţa mea.

— Nu am de gând să te mai tai în două, Bella. Am înţeles ce spunea. Îmi spunea că el mă iubea cel mai mult şi că renunţarea lui o va dovedi. Am vrut să-l apăr pe Edward, să-i spun lui Jacob cum Edward ar face acelaşi lucru dacă aş vrea eu, dacă l-aş lăsa eu. Eu eram cea care nu renunţa la nimic în povestea asta. Dar nu avea nici un rost să pornesc o discuţie care nu ar fi făcut decât să-l rănească mai mult.

Am închis ochii, dorindu-mi să-mi controlez durerea. Nu-i puteam impune şi lui asta.

Am rămas în linişte un moment. Părea să aştepte să zic eu ceva

sau încerca să găsească ceva de spus.

— Pot să-ţi spun care este cea mai rea parte din toate? întrebă el ezitant, văzând că eu tac. Te superi? Voi fi cuminte.

— Ajută la ceva? am şoptit eu.

— S-ar putea. N-are de ce să strice.

— Care este partea cea mai rea, atunci? Partea cea mai rea este să ştiu ce-ar fi fost.

— Ce-ar fi putut să fie. Am oftat.

— Nu. Jacob îşi scutură capul. Sunt exact ce-ţi trebuie ţie, Bella. Ar fi fost uşor pentru noi – comod, uşor ca respiratul. Eram calea naturală pe care ar fi luat-o viaţa ta... Se uită în gol un moment, iar eu am aşteptat. Dacă lumea ar fi fost aşa cum trebuie şi nu ar mai fi existat nici monştri şi nici magie...

Vedeam ce vedea el şi ştiam că avea dreptate. Dacă lumea ar fi fost un loc normal cum ar fi trebuit, Jacob şi cu mine am fi fost împreună. Şi am fi fost fericiţi. În lumea aceea el ar fi fost sufletul meu pereche – ar fi fost totuşi sufletul meu pereche dacă dreptul lui nu ar fi fost umbrit de ceva mai puternic, ceva atât de puternic care nu ar putea exista în lumea raţională.

Oare exista şi pentru Jacob? Un suflet pereche? Trebuia să cred că da.

Două tipuri de viitor, două suflete pereche... prea mult pentru orice persoană. Şi atât de nedrept că eu nu aş fi singura care ar plăti pentru asta. Durerea lui Jacob mi se părea un preţ prea mare. Cutremurându-mă la gândul acelui preţ, m-am întrebat dacă aş fi şovăit dacă nu l-aş fi pierdut pe Edward o dată şi dacă nu aş fi ştiut cum este să trăiesc fără el. Nu eram sigură. Cunoaşterea acelui adevăr făcea atât de profund parte din mine încât nu-mi puteam imagina ce aş simţi fără ea.

— E ca un drog pentru tine, Bella. Vocea îi era încă blândă, deloc cinică. Văd că nu poţi trăi fără el acum. E prea târziu. Dar eu aş fi fost mai sănătos pentru tine. Nu un drog; aş fi fost aerul, soarele.

Colţul gurii mele se întoarse într-o jumătate de zâmbet melancolic.

— Aşa credeam şi eu, să ştii. Ca soarele. Soarele meu personal. Mi-ai dat norii frumos la o parte.

El oftă.

— Norii cu care m-am descurcat. Dar nu pot să lupt cu o eclipsă.

I-am atins faţa, punându-mi mâna pe obrazul lui. El expiră la atingerea mea şi închise ochii. Era foarte linişte. Pentru un minut, i-am putut auzi bătăile inimii, încete şi regulate.

— Spune-mi care este cea mai rea parte pentru tine, şopti el.

— Cred că e o idee proastă.

— Te rog!

— Cred că o să doară.

— Te rog.

Cum puteam să-i refuz ceva în clipa aceasta?

— Partea cea mai rea... Am ezitat, după care am lăsat cuvintele să curgă într-o furtună de adevăruri. Partea cea mai rea este că am văzut totul – toată viaţa noastră. Şi vreau foarte tare, Jake, vreau totul. Vreau să stau aici şi să nu plec niciodată. Vreau să te iubesc şi să te fac fericit. Şi nu pot şi asta mă ucide. E ca la Sam şi Emily, Jake – nu am avut de ales. Am ştiut mereu că nu se va schimba nimic. Poate că de asta am luptat atât de tare împotriva ta.

Părea să se concentreze să respire regulat.

— Ştiu că nu ar fi trebuit să-ţi spun.

Îşi scutură capul încet.

— Nu. Mă bucur că ai făcut-o. Mulţumesc. Îmi sărută creştetul capului după care oftă. Sunt cuminte de acum.

Am ridicat privirea, iar el zâmbea.

— Deci spui că te măriţi, nu?

— Nu trebuie să vorbim despre asta.

— Mi-ar plăcea să ştiu câteva detalii. Nu ştiu când mai apuc să vorbesc cu tine iar.

A trebuit să aştept un minut înainte să pot vorbi. Când am fost suficient de sigură că vocea nu avea să mi se spargă, i-am răspuns la întrebare.

— Nu e chiar ideea mea... dar, da. Înseamnă mult pentru el. Şi m-am gândit că, de ce nu?

Jake încuviinţă din cap.

— Adevărat. Nu e mare brânză – prin comparaţie. Vocea îi era foarte calmă, foarte practică. M-am uitat la el, curioasă de cum reuşea, dar privirea mea l-a tulburat. Îmi întâlni ochii preţ de o clipă, după care îşi răsuci capul. Am vrut să vorbesc până când respiraţia lui urma să fie iar sub control.

— Da. Prin comparaţie, am fost eu de acord.

— Cât timp mai ai?

— Asta depinde de cât îi ia lui Alice să organizeze nunta. Mi-am înăbuşit un mârâit imaginându-mi ce ar face Alice.

— Înainte sau după? mă întrebă el tăcut. Ştiam la ce se referea.

— După.

El încuviinţă din cap. A fost o uşurare pentru el. M-am întrebat câte nopţi nedormite i-a dat absolvirea mea.

— Te temi? şopti el.

— Da, am şoptit şi eu.

— De ce te temi?

Abia dacă-i mai auzeam vocea acum. Se uita la mâinile mele.

— De multe lucruri. M-am străduit să vorbesc cât mai liniştit, dar am rămas sinceră. Nu am fost niciodată cine ştie ce masochistă, aşa că nu aştept cu nerăbdare durerea. Şi mi-aş dori să-l pot ţine pe el la distanţă – nu vreau să sufere şi el cu mine, dar nu cred că se poate altfel. Apoi mai trebuie să mă descurc şi cu Charlie şi Renée... Şi apoi după aceea, sper că voi putea să mă controlez repede. Poate voi fi aşa o ameninţare încât haita va trebui să mă elimine.

Se uită la mine cu o expresie dezaprobatoare.

— Le-aş rupe picioarele fraţilor mei care ar încerca.

— Mersi.

Zâmbi amar. Apoi se încruntă.

— Dar nu e mai periculos de atât? În toate poveştile, se spune că e prea greu... pierd controlul... mor oameni.

Înghiţi cu zgomot.

— Nu, nu mă tem de asta. Prostuţ mai eşti, măi Jacob – doar nu crezi în toate poveştile cu vampiri?

În mod clar nu-mi aprecie încercarea de a face haz de necaz.

— În fine, sunt multe lucruri pentru care îmi fac griji. Dar până la urmă merită.

El încuviinţă din cap fără să vrea şi am ştiut că nu era deloc de acord cu mine.

Mi-am întins gâtul să-i şoptesc în ureche, lipindu-mi obrazul de pielea lui caldă.

— Ştii că te iubesc.

— Ştiu, spuse el pe nerăsuflate, cu braţele strângându-i-se automat în jurul taliei mele. Ştii cât de mult mi-aş fi dorit să fie de ajuns.

— Da.

— Voi aştepta mereu pe aproape, Bella, îmi promise el, relaxându-şi tonul şi dându-mi drumul la talie. M-am ridicat greu, simţind despărţirea sfâşietoare ca şi cum aş fi lăsat o parte din mine acolo pe pat, lângă el. Vei avea mereu opţiunea aceasta de rezervă dacă vei vrea.

Am făcut un efort să zâmbesc.

— Până când inima mea va înceta să mai bată. Rânji şi el.

— Ştii, poate că încă te voi lua – poate. Cred că asta depinde de cât de tare puţi.

— Să mă întorc să te văd? Sau ai prefera să nu?

— Mă mai gândesc eu şi-ţi spun, spuse el. Cred că s-ar putea să am nevoie de companie să nu înnebunesc. Chirurgul vampir spune că nu mă pot transforma în lup până când nu-mi dă el voie – s-ar putea să afecteze felul în care se prind oasele.

Jacob se strâmbă.

— Fii cuminte şi fă ce spune Carlisle. Te faci bine mai repede.

— Sigur, sigur.

— Mă întreb când se va întâmpla, am spus eu. Când fata potrivită îţi va capta atenţia.

— Nu-ţi face prea mari speranţe, Bella. Vocea lui Jacob se amărî deodată. Deşi sunt convins că va fi o uşurare pentru tine.

— Poate, poate nu. Probabil că voi crede că nu e destul de bună pentru tine. Mă întreb cât de geloasă voi fi.

— Partea asta s-ar putea să fie oarecum amuzantă, recunoscu el.

— Anunţă-mă dacă vrei să mai vin şi voi fi aici, am promis eu. Oftă şi-şi întoarse obrazul către mine.

M-am aplecat şi i-am sărutat faţa cu delicateţe.

— Te iubesc, Jacob. El râse relaxat.

— Eu te iubesc şi mai tare.

Mă privi ieşind din cameră, ochii lui negri fiind de nepătruns.

27. NEVOI

Nu am ajuns departe înainte să nu mai pot conduce.

Când nu am mai putut vedea, am lăsat cauciucurile să găsească o parte dură şi am apăsat uşor pe frână. M-am prăbuşit pe scaun şi am lăsat ca slăbiciunea cu care m-am luptat în camera lui Jacob să mă doboare. A fost mai rău decât am crezut – forţa ei mă luă prin surprindere. Da, făcusem bine că ascunsesem asta de Jacob. Nimeni nu ar trebui să vadă asta vreodată.

Dar nu am fost singură foarte mult timp – exact atâta timp cât să mă vadă Alice şi apoi câteva minute cât i-a luat lui să ajungă aici. Deschise portiera şi mă scoase afară în braţe.

La început a fost mai rău. Pentru că mai era o mai mică parte din mine – mai mică, dar care devenea din ce în ce mai zgomotoasă şi furioasă cu fiecare clipă, ţipând la restul părţilor – care tânjeau după alte braţe. Aşa că acum pe lângă durere simţeam şi vinovăţie.

Nu a spus nimic, m-a lăsat să suspin până când am reuşit să bălmăjesc numele lui Charlie.

— Eşti gata să mergi acasă? întrebă el neîncrezător.

Am reuşit, după câteva încercări, să ajung la concluzia că nu aveam să mă simt mai bine în viitorul apropiat. Trebuia să trec de Charlie înainte să se facă suficient de târziu să-l sune pe Billy.

Mă duse acasă pentru prima oară – fără ca măcar să se apropie de limita de viteză a camionetei mele – ţinând un braţ strâns în jurul meu. M-am luptat pentru control în tot acest timp. La început păru un efort condamnat să eşueze, dar eu nu m-am dat bătută. Doar câteva secunde, am spus în sinea mea: cât să am timp de câteva scuze, câteva

minciuni şi apoi puteam să mă prăbuşesc din nou. Măcar de atâta lucru trebuia să fiu şi eu în stare. Am scotocit prin creier, căutând o rezervă de putere.

Era de ajuns să încetez cu suspinele – să le ascund, nu să le pun capăt. Lacrimile nu încetiniră. Nu reuşeam să mă opresc din plâns.

— Aşteaptă-mă sus, am mormăit eu, când am ajuns în faţa casei.

Mă îmbrăţişa strâns un minut după care dispăru. Odată ajunsă înăuntru, m-am îndreptat spre scări.

— Bella? mă strigă Charlie din locul lui obişnuit de pe canapea, iar eu am mers la el.

M-am întors să mă uit la el fără să vorbesc. Ochii i se făcură cât cepele şi sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Jacob e... ? vru el să ştie.

Mi-am scuturat capul cu putere, încercând să-mi găsesc vocea.

— E bine, e bine, l-am asigurat eu, cu vocea joasă şi răguşită. Şi Jacob era bine – fizic o ducea bine, iar Charlie se interesa de asta, nu de starea lui sufletească, aşa că nu minţeam.

— Dar ce s-a întâmplat? Mă apucă de umeri, ochii fiindu-i încă neliniştiţi şi mari. Ce s-a întâmplat cu tine?

Probabil că arătam mai rău decât mi-am imaginat.

— Nimic, tată. Eu tocmai... am avut o discuţie cu Jacob despre... nişte lucruri dificile. Sunt bine.

Neliniştea îi dispăru de pe chip fiind înlocuită de dezaprobare.

— Chiar a fost acesta cel mai bun moment? mă întrebă el.

— Probabil că nu, tată, dar nu am avut de ales – s-a ajuns în punctul în care a trebuit să aleg. Câteodată nu există nici o cale de mijloc.

Clătină încet din cap.

— Cum a primit vestea? Nu am răspuns.

Se uită la faţa mea un minut, după care încuviinţă din cap. Probabil că i-am răspuns.

— Sper că nu i-ai dat peste cap procesul de vindecare.

— Se vindecă repede, am mormăit eu. Charlie oftă.

Simţeam cum mi-e tot mai greu să mă controlez.

— Mă găseşti la mine în cameră, i-am spus eu, scuturându-mă de braţele lui.

— Bine, spuse Charlie.

Probabil că vedea deja cascadele începând să se extindă. Nimic nu-l speria pe Charlie mai tare decât lacrimile.

Am reuşit să ajung în cameră, împiedicându-mă din cauză că nu mai vedeam.

Odată ajunsă înăuntru, m-am luptat cu încuietoarea brăţării, încercând să o desfac cu degetele tremurând.

— Nu, Bella, şopti Edward, prinzându-mi mâinile. Este parte din tine.

Mă trase la adăpostul braţelor sale şi am început să plâng iar cu sughiţuri.

Această zi mai lungă ca toate părea să se lungească la nesfârşit. Mă întrebam dacă se va termina vreodată.

Dar, deşi noaptea trecu neîndurătoare, nu a fost cea mai rea noapte din viaţa mea. M-am consolat cu asta. Şi nu eram singură. Şi asta mă consola destul de mult.

Frica lui Charlie de izbucnirile emoţionale îl opri să vină să vadă ce fac, deşi nu eram tăcută probabil că nu a dormit mai mult decât mine.

Mintea mea cea de pe urmă părea insuportabil de limpede în noaptea asta. Vedeam fiecare greşeală pe care o făcusem, fiecare rău făcut, lucrurile mari şi cele mici. Fiecare durere cauzată lui Jacob, fiecare rană pe care i-o făcusem lui Edward, lucruri care nu le puteam ignora sau nega.

Şi mi-am dat seama că m-am înşelat în tot acest timp cu privire la magneţi. Nu pe Edward şi pe Jacob încercam eu să-i apropii cu forţa, ci pe cele două părţi din mine, pe Bella a lui Edward şi pe Bella a lui Jacob. Dar ele nu puteau exista împreună şi nu ar fi trebuit să încerc niciodată.

Făcusem atât de mult rău!

La un moment dat în noapte mi-am amintit ce promisiune îmi făcusem în dimineaţa aceasta devreme – că nu-l voi mai obliga pe Edward să mă mai vadă vărsând nici o lacrimă pentru Jacob Black. Gândul acesta mai provocă încă o serie de istericale care-l speriară pe Edward mai mult decât planşetele. Dar trecu şi asta de la sine.

Edward spuse puţine lucruri; mă ţinu în braţe pe pat şi mă lăsă să-i stric cămaşa, pătându-i-o cu lacrimi.

Dură mai mult timp decât am crezut ca partea mai mică şi distrusă din mine să plângă până la capăt. Şi totuşi, se întâmplă, iar eu am fost într-un final suficient de epuizată ca să dorm. Inconştienţa nu mi-a adus dispariţia totală a durerii, ci o diminuare amorţită şi greoaie, ca un medicament. A făcut-o mai suportabilă. Dar era încă acolo; eram conştientă de ea, chiar şi în somn, lucru care mă ajută să fac schimbările pe care aveam nevoie să le fac.

Dimineaţa a adus cu ea, dacă nu o perspectivă mai luminoasă, măcar mai multă stăpânire de sine şi acceptare. Am ştiut instinctiv că noua ruptură din inima mea mă va durea întotdeauna. Avea să fie parte din mine acum. Timpul o va face mai suportabilă – aşa spune toată lumea. Dar nu-mi păsa dacă timpul mă vindeca sau nu atâta timp cât Jacob se făcea bine. Putea să fie fericit din nou.

Când m-am trezit, nu mai eram dezorientată. Am deschis ochii

– în sfârşit uscaţi – şi i-am întâlnit privirea neliniştită.

— Hei, am spus eu.

Vocea îmi era răguşită. Mi-am dres glasul.

El nu răspunse. Mă privi, aşteptându-mă să încep iar.

— Nu, sunt bine, i-am promis eu. Nu se va mai întâmpla.

Îşi îngustă ochii la auzul vorbelor mele.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, am spus eu. Nu a fost corect faţă de tine.

Îşi puse mâinile de o parte şi de alta a feţei mele.

— Bella... eşti sigură? Ai făcut alegerea potrivită? Nu te-am mai văzut niciodată suferind în halul acesta.

Vocea i se opri la ultimul cuvânt.

Dar eu cunoscusem şi durere mai mare.

I-am atins buzele.

— Da.

— Nu ştiu ce să spun... I se încreţi fruntea. Dacă te face să suferi atât de tare cum poţi să crezi că e cel mai bun lucru pentru tine?

— Edward, ştiu fără cine nu pot să trăiesc.

— Dar...

Mi-am scuturat capul.

— Nu înţelegi. Tu poate eşti suficient de puternic sau curajos să trăieşti fără mine, dacă aşa e mai bine. Dar eu nu aş putea niciodată să fiu capabilă de un asemenea sacrificiu de sine. Eu trebuie să fiu cu tine. Este singura cale prin care pot trăi.

Încă se mai îndoia. Nu ar fi trebuit să-l las să stea cu mine aseară. Dar aveam atâta nevoie de el...

— Dă-mi cartea, te rog, i-am spus eu, arătând undeva peste umărul lui.

Se încruntă derutat, dar mi-o dădu repede.

— Iar începi cu asta? întrebă el.

— Vreau doar să găsesc partea asta pe care mi-o amintesc... să văd cum a zis-o... Am frunzărit cartea, găsind cu uşurinţă pagina pe care o căutam. Colţul era îndoit de câte ori mă oprisem aici. Cathy este un monstru, dar sunt câteva lucruri pe care le-a făcut bine, am mormăit eu. Am citit rândurile încet, mai mult pentru mine. „Dacă totul ar pieri şi n-ar rămâne decât el, eu aş continua să exist; iar dacă totul ar rămâne şi el ar fi nimicit, universul s-ar transforma într-o uriaşă lume străină mie şi mi s-ar părea că nu mai fac parte dintr-însa.1

1 Emily Bronte, La răscruce de vânturi, traducere de Henriette Yvonnc Stahl, Editura Rao, 1995

Am încuviinţat din cap, tot pentru mine. Ştiu exact la ce se referă. Şi eu ştiu fără cine nu pot trăi.

Edward îmi luă cartea din mână şi o aruncă în colţul celălalt al camerei – ateriză cu un buf uşor pe birou. Îşi înfăşură braţele în jurul taliei mele.

Un zâmbet mic îi lumină chipul perfect, deşi grija încă îi încrunta fruntea.

— A avut şi Heathcliff momentele lui, spuse el. Nu avea nevoie de carte să formuleze perfect ce voia să spună. Mă trase mai aproape şi îmi şopti în ureche: Nu pot trăi fără viaţa mea! Nu pot trăi fără sufletul meu!

— Da, am spus eu încet. Asta am vrut să spun.

— Bella, nu suport să te văd aşa de nefericită. Poate că...

— Nu, Edward. Am făcut o grămadă de prostii şi trebuie să trăiesc cu gândul acesta. Dar ştiu ce vreau şi ştiu de ce am nevoie... şi ce o să fac acum.

— Ce facem acum?

Am zâmbit puţin de corectura lui după care am oftat.

— Mergem la Alice.

Alice era pe ultima treaptă a verandei, prea entuziasmată să ne aştepte înăuntru. Era cât pe ce să facă un dans al victoriei, atât de încântată era de veştile pe care ştia că venisem să i le dau.

— Mulţumesc, Bella! cântă ea, când am coborât din camionetă.

— Stai aşa, Alice, am avertizat-o eu, ridicând o mână să-i opresc bucuria. Am şi câteva condiţii pentru tine.

— Ştiu, ştiu, ştiu. Am timp până pe treisprezece august, tu decizi lista invitaţilor şi, dacă sar calul sau ceva, nu vei mai vorbi cu mine niciodată.

— A, OK. Păi, da. Atunci ştii regulile.

— Nu-ţi face griji, Bella, va fi perfect. Vrei să-ţi vezi rochia?

A trebuit să mai trag profund aer în piept de vreo câteva ori. „Ce o face pe ea fericită”, mi-am spus eu în sinea mea.

— Sigur.

Alice zâmbea încântată.

— Aăă, Alice, am spus eu, păstrându-mi tonul relaxat şi netulburat. Când mi-ai luat o rochie?

Probabil nu era cine ştie ce. Edward mă strânse de mână. Alice ne conduse înăuntru, îndreptându-se către scări.

— Lucrurile acestea au nevoie de timp, Bella, îmi explică Alice. Tonul ei părea... şovăielnic. Adică nu eram sigură că aşa se va întâmpla, dar era o posibilitate clară...

— Când?

— Perrine Bruyere are listă de aşteptare, să ştii, spuse ea

devenind defensivă. Capodoperele vestimentare nu apar peste noapte. Dacă nu aş fi gândit în perspectivă, ai fi purtat ceva de pe raft!

Nu mi se părea că aveam să primesc un răspuns direct.

— Per… cine?

— Nu este un designer cunoscut, Bella, aşa că nu e nevoie să ai un acces de furie. Cu toate acestea promite mult şi este specializat în ce îmi trebuia mie.

— Nu am un acces de furie.

— Nu, sigur că nu. Îmi măsură suspicioasă faţa calmă. Apoi, când am intrat în cameră, se întoarse către Edward. Tu – afară.

— Pe bune? am vrut eu să ştiu.

— Bella, mârâi ea. Ştii regulile. Nu are voie să vadă rochia până în ziua nunţii.

Am tras încă o dată aer în piept.

— Nu contează pentru mine. Şi oricum a văzut-o deja la tine în cap. Dar dacă aşa vrei…

Îl împinse pe Edward pe uşă afară. Nici măcar nu se uita la ea – ochii îi erau atenţi la mine, prudenţi, de teamă să mă lase singură.

Am aprobat din cap, sperând ca expresia mea să fi fost destul de calmă să-l liniştească.

Alice îi închise uşa în nas.

— Bine! mormăi ea. Hai.

Mă apucă de încheietură şi mă târî la dulap – care era mai mare decât dormitorul meu după care mă trase în colţul din spate, unde o husă lungă şi albă de haine avea o bară numai pentru ea.

Desfăcu fermoarul husei dintr-o mişcare rapidă, după care scoase rochia cu grijă de pe umeraş. Făcu un pas în spate arătând cu mâna spre rochie ca şi cum ar fi fost gazda unui spectacol concurs.

— Ei bine? mă întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Am analizat-o îndelung, jucându-mă cu ea puţin. Expresia îi deveni îngrijorată.

— Aha, am spus eu şi am zâmbit spre uşurarea lui Alice, înţeleg.

— Ce părere ai?

Era viziunea mea Anne din Green Gables din nou.

— E perfectă, evident. Absolut perfectă. Eşti un geniu. Ea rânji.

— Ştiu.

— O mie nouă sute optsprezece? am ghicit eu.

— Mai mult sau mai puţin, spuse ea încuviinţând din cap. Parte din ea este creaţia mea, trena, voalul… Atingea satinul alb în timp ce vorbea. Dantela este veche şi preţioasă. Îţi place?

— Este frumoasă. Este perfectă pentru el.

— Dar este perfectă şi pentru tine? insistă ea.

— Da, cred că este, Alice. Cred că este exact ceea ce am nevoie.

Ştiu că vei face o treabă foarte bună cu chestia asta... dacă reuşeşti să te ţii sub control.

Radia de bucurie.

— Pot să văd şi rochia ta? am întrebat-o eu. Ea clipi, cu chipul inexpresiv.

— Nu ai comandat şi rochia ta de domnişoară de onoare în acelaşi timp? Nu aş vrea ca domnişoara mea de onoare să poarte ceva de pe raft.

M-am prefăcut că mă cutremur de groază, îşi aruncă braţele în jurul taliei mele.

— Mulţumesc, Bella!

— Cum de nu ai prevăzut aşa ceva? am tachinat-o eu, sărutându-i părul ţepos. Ce medium mai eşti şi tu!

Alice dansă în spate, faţa fiindu-i luminată de un entuziasm nou.

— Am atâtea de făcut! Du-te şi te joacă cu Edward. Eu trebuie să trec la treabă.

Ieşi repede din cameră strigând: „Esme!” şi dispăru. Am urmat-o şi eu în ritmul meu. Edward mă aştepta în hol, sprijinit de peretele cu lambriu.

— A fost foarte, foarte drăguţ din partea ta, îmi spuse el.

— Pare fericită, am aprobat eu.

Îmi atinse faţa; ochii lui – prea întunecaţi, trecuse mult timp de când mă lăsase – îmi studiară în detaliu expresia.

— Hai să mergem acolo, sugeră el brusc. Hai să mergem în poiana noastră.

Sună dintr-odată foarte tentant.

— Presupun că nu trebuie să mă mai ascund de acum?

— Nu. Pericolul a trecut.

Era tăcut şi gânditor în timp ce alerga. Vântul îmi suflă în faţă, fiind mai cald odată cu trecerea furtunii. Norii acopereau cerul, aşa cum făceau de obicei.

Poiana era astăzi un loc liniştit şi fericit. Mănunchiuri de margarete întrerupeau iarba cu pete de alb şi galben. M-am lăsat pe spate, ignorând umezeala uşoară a pământului şi am căutat imagini printre nori. Erau prea drepţi, prea netezi. Nu închipuiau figuri, ci doar o pătură moale şi cenuşie.

Edward se întinse lângă mine şi mă ţinu de mână.

— Treisprezece august? mă întrebă el relaxat după câteva minute de tăcere liniştitoare.

— Adică o lună până la ziua mea. Nu voiam să fie prea apropiate.

El oftă.

— Esme este teoretic cu trei ani mai mare decât Carlisle. Ştiai?

Am clătinat din cap.

— Nu a făcut nici o diferenţă la ei.

Vocea îmi era liniştită, contrabalansând neliniştea lui.

— Vârsta mea nu este chiar aşa de importantă. Edward, sunt pregătită. Mi-am ales viaţa – acum vreau să încep s-o trăiesc.

Îmi mângâie părul.

— Lista de invitaţi o faci tu?

— Nu prea îmi pasă, dar... am ezitat, nevrând să-i explic. Dar e mai bine să termin cu asta. Nu sunt sigură dacă Alice ar simţi nevoia să invite... câţiva vârcolaci. Nu ştiu dacă... Jake ar simţi că... că ar trebui să vină. Ca şi cum acesta ar fi lucrul cel mai potrivit sau că mi-ar răni sentimentele dacă nu ar veni. Nu ar trebui să treacă prin asta.

Edward tăcu un minut. M-am uitat la vârfurile brazilor, aproape negri în contrast cu griul deschis al cerului.

Deodată, Edward mă apucă de talie şi mă trase la pieptul lui.

— Spune-mi de ce faci asta, Bella. De ce ai hotărât acum să-i dai lui Alice mână liberă?

I-am repetat conversaţia pe care am avut cu Charlie aseară înainte să mă duc să-l văd pe Jacob.

— Nu ar fi corect să-l exclud pe Charlie din asta, am concluzionat eu. Şi mă refer şi la Renée, şi la Phil. Şi dacă tot fac asta aş putea s-o las şi pe Alice să se distreze. Poate că va fi mai uşor pentru Charlie dacă apucă să-şi ia la revedere aşa cum trebuie. Chiar dacă va crede că este mult prea devreme, nu aş vrea să-i fur ocazia de a mă conduce la altar. M-am strâmbat când am rostit cuvintele, după care am tras iar adânc aer în piept. Cel puţin mama, tata şi toţi prietenii mei vor şti mare parte# din alegerea mea, în măsura în care am voie să le împărtăşesc ceva despre asta. Vor şti că te-am ales pe tine şi vor şti că suntem împreună. Vor şti că sunt fericită oriunde aş fi. Cred că măcar atâta pot să fac şi eu pentru ei.

Edward îmi ţinu faţa, cercetând-o un moment scurt.

— A căzut înţelegerea, spuse el brusc.

— Poftim? am icnit eu. Dai înapoi? Nu!

— Nu dau înapoi, Bella. Eu tot îmi voi ţine partea mea de înţelegere. Dar tu ai scăpat. Orice vrei tu, fără nici o obligaţie.

— De ce?

— Bella, văd ce faci. Încerci să-i faci pe toţi fericiţi. Şi mie nu-mi pasă de sentimentele nimănui. Nu am nevoie decât să ştiu că eşti tu fericită. Nu-ţi face griji să-i dai vestea lui Alice. Mă ocup eu de asta. Îţi promit că nu te va face să te simţi vinovată.

— Dar eu...

— Nu. Facem cum spui tu. Pentru că aşa cum spun eu nu merge. Eu îţi zic ţie că eşti încăpăţânată, dar uite ce am făcut eu. M-am agăţat cu atâta încăpăţânare prostească de ideea că aşa este mai

bine pentru tine, deşi nu am făcut decât să te rănesc. Te-am rănit atât de tare, de atâtea şi atâtea ori. Nu mai am încredere în mine. Poţi să fii fericită cum vrei tu. Cum vreau eu este întotdeauna greşit. Deci. Mă trase deasupra lui, îndreptându-şi umerii. Facem lucrurile cum vrei tu, Bella. Diseară. Azi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vorbesc cu Carlisle. Mă gândeam că, dacă îţi dă destulă morfină, n-o să fie atât de rău. Merită să încercăm.

Scrâşni din dinţi.

— Edward, nu...

Îmi puse un deget pe buze.

— Nu-ţi face griji, Bella, iubito. Nu am uitat de restul cererilor tale.

Mâinile lui erau în părul meu, buzele mişcându-i-se uşor – dar foarte serios – peste ale mele, înainte să realizeze ce spunea. Ce făceam.

Nu aveam mult timp să reacţionez. Dacă aşteptam destul de mult timp, poate nu aş mai fi fost în stare să-mi amintesc de ce trebuia să-l opresc. Deja nu mai puteam respira cum trebuie. Mâinile mele îi apucau braţele, trăgându-mă mai aproape de el, gura mi se uni cu a lui şi răspundea la fiecare întrebare nerostită pe care o punea.

Am încercat să-mi limpezesc mintea, să găsesc o cale să vorbesc.

El se rostogoli blând, apăsându-mă de iarba rece.

Oh, nu contează! simţurile mele cele mai puţin nobile exultau. Capul îmi era plin de dulceaţa respiraţiei lui.

Nu, nu, nu, m-am contrazis singură. Mi-am scuturat capul, iar gura lui se mută pe gâtul meu, dându-mi şansa să respir.

— Opreşte-te, Edward. Aşteaptă. Vocea îmi era la fel de slabă ca şi voinţa.

— De ce? şopti el cu gura la baza gâtului meu.

M-am chinuit să pun un strop de fermitate în tonul meu:

— Nu vreau să facem asta acum.

— Nu? întrebă el cu un zâmbet în voce.

Îşi mişcă buzele peste ale mele şi îmi fu imposibil să vorbesc.

Îmi curgea fierbinţeala prin vene, arzând acolo unde pielea mea o atingea pe a lui.

M-am chinuit să mă concentrez. Am depus un efort extraordinar numai să reuşesc să-mi eliberez forţat mâinile din părul lui, să le mut pe pieptul lui. Dar am reuşit. Apoi m-am împins în el, încercând să-l îndepărtez. Nu reuşeam să fac asta singură, dar el a reacţionat aşa cum am ştiut că o va face.

Se trase câţiva milimetri să se uite la mine, iar ochii lui nu făceau nimic să mă ajute să fac ce trebuia. Erau ca focul negru. Mocneau.

— De ce? mă întrebă el încet şi dur. Te iubesc. Te vreau. Chiar acum.

Fluturii din stomac îmi inundară gâtul. Profită de momentul meu de muţenie.

— Aşteaptă, aşteaptă, am încercat eu să spun în jurul buzelor lui.

— Nu pentru mine, murmură el dezaprobator.

— Te rog! am icnit eu.

El mârâi şi se îndepărtă de mine, rostogolindu-se pe spate din nou.

Am stat amândoi aşa un minut, încercând să răsuflăm mai încet.

— Spune-mi de ce nu, Bella, îmi ceru el. Sper că nu are legătură cu mine.

Toată lumea mea avea legătură cu el. Ce naiv din partea lui să spună aşa ceva!

— Edward, este foarte important pentru mine. Vreau să fac totul cum trebuie.

— Cum trebuie pentru cine?

— Pentru mine.

Se întoarse şi se sprijini într-un cot uitându-se la mine, expresia fiindu-i dezaprobatoare.

— Şi cum ai de gând să faci totul cum trebuie? Am tras adânc aer în piept.

— Responsabil. Totul să fie în ordinea corectă. Nu-i voi lăsa pe Charlie şi pe Renée fără cea mai bună posibilitate pe care le-o pot da. Şi dacă tot fac nuntă nu am de ce să-i refuz lui Alice distracţia. Şi chiar mă voi lega de tine în fiecare modalitate umană posibilă, înainte să te rog să mă faci nemuritoare. Urmez toate regulile, Edward. Sufletul tău este mult, mult prea important pentru tine ca să risc. Nu-mi schimbi decizia.

— Pariez eu că pot, murmură el cu ochii arzând iar.

— Dar n-o vei face, am spus eu, încercând să-mi menţin vocea fermă şi neştiind dacă de asta aveam nevoie cu adevărat.

— Nu joci corect, mă acuză el. Am rânjit.

— N-am spus niciodată că joc corect. Zâmbi şi el melancolic.

— Dacă te răzgândeşti...

— Vei fi primul care află, i-am promis eu.

Ploaia începu să picure printre nori chiar în acel moment, iar câteva picături răzleţe căzură cu zgomote slabe în iarbă. M-am uitat la cer.

— Te duc acasă.

Îmi şterse picăturile mici de apă de pe obraz.

— Ploaia nu este o problemă, am mormăit eu. Doar că

înseamnă că este timpul să fac ceva care va fi foarte neplăcut şi posibil foarte periculos.

Ochii i se măriră panicaţi.

— Noroc că eşti imun la gloanţe. Am oftat. Voi avea nevoie de inel. Este vremea să-i spun lui Charlie.

El râse de expresia de pe faţa mea.

— Foarte periculos, fu el de acord. Râse din nou după care băgă mâna în buzunarul blugilor. Dar cel puţin nu mai trebuie să mai facem un drum.

Îmi puse încă o dată inelul pe degetul inelar al mâinii stângi. Acolo unde avea să stea – o eternitate în cel mai propriu sens posibil.

EPILOG – ALEGEREA

JACOB BLACK

— Jacob, crezi că mai durează mult? vru Leah să ştie nerăbdătoare, plângăcioasă.

Mi-am încleştat dinţii.

Ca toată lumea din haită, Leah ştia totul. Ştia de ce venisem aici – la cel mai îndepărtat capăt al pământului şi al cerului, şi al mării. Să fiu singur. Ştia că asta era tot ce voiam. Doar să fiu singur.

Dar totuşi Leah avea de gând să mi se bage cu forţa pe gât.

În afară de faptul că mă simţeam incredibil de enervat, am fost puţin încrezut preţ de o clipită. Pentru că nici nu a trebuit să mă gândesc să-mi controlez temperamentul. Era uşor acum, ceva ce făceam în mod natural. Ceaţa roşie nu-mi întuneca ochii. Fierbinţeala nu-mi cobora pe şira spinării. Vocea îmi era calmă când am răspuns.

— Du-te să sari de pe-o stâncă, Leah! I-am arătat-o pe cea de la picioarele mele.

— Serios, puştiule. Mă ignoră întinzându-se pe jos lângă mine. Habar nu ai ce greu îmi este.

— Ţie? Mi-a luat oleacă să cred că vorbea serios. Cred că eşti cea mai egoistă persoană care există, Leah. N-aş vrea să-ţi zdruncin lumea de vis în care trăieşti – cea în care soarele se învârte în jurul locului unde eşti tu – , aşa că nu-ţi voi spune cât de puţin îmi pasă de problema ta. Pleacă odată!

— Priveşte lucrurile din perspectiva mea puţin, bine? continuă ea ca şi cum eu nu aş fi spus nimic.

Dacă încerca să-mi schimbe dispoziţia, mergea de minune. Am început să râd amar.

— Încetează să mai chicoteşti şi ascultă-mă cu atenţie! sări ea.

— Dacă mă prefac că te ascult, pleci? am întrebat eu, uitându-mă la faţa ei mereu încruntată.

Nu eram sigur dacă mai avea şi altă expresie.

Mi-am amintit vremurile în care credeam că Leah era drăguţă, poate chiar frumoasă. Asta s-a întâmplat acum mult timp. Nimeni nu o mai considera aşa. Cu excepţia lui Sam. El nu avea să se ierte niciodată. De parcă era vina lui că se transformase în zgripţuroaica asta acră.

Încruntarea ei se mai domoli, ca şi cum ar fi ghicit la ce mă gândeam. Poate chiar era în stare să facă asta.

— Mi se face rău, Jacob. Îţi poţi imagina cum mă simt eu? Nici măcar nu îmi place de Bella Swan. Şi m-ai făcut să plâng după iubitoarea asta de strigoi ca şi cum aş fi şi eu îndrăgostită de ea. Înţelegi de ce e puţin derutant? Am visat azi-noapte că o sărutam! Şi eu ce naiba fac cu toate astea?

— Ce-mi pasă mie?

— Nu mai suport să mai fiu în capul tău! Revino-ţi odată! Se mărită cu individul ăla. O să încerce să o transforme într-una de a lor! E timpul să mergi mai departe, băiete!

— Taci din gură, am mârâit eu.

Nu ar fi bine să ripostez. Ştiam asta. Îmi muşcam limba. Dar îi va părea rău dacă nu va pleca. Acum.

— Oricum probabil că o va ucide, spuse Leah. Rânjind. Poveştile spun că e mai puţin probabil să nu se întâmple asta. Poate că o înmormântare va fi un final mai bun decât o nuntă. Ha!

De data asta a trebuit să fac eforturi serioase să mă stăpânesc. Am închis ochii şi m-am luptat cu gustul fierbinte din gura mea. Mă luptam contra focului ce-mi cobora pe şira spinării, chinuindu-mă să-mi păstrez forma în timp ce mi se cutremura corpul.

Când mi-am recăpătat controlul, m-am uitat urât la ea. Îmi privea mâinile încă tremurânde. Zâmbind. Ce glumă!

— Dacă eşti supărată din cauza asta, Leah... am spus eu. Încet,

subliniind fiecare cuvânt. Cum crezi că este pentru noi toţi să ne uităm la Sam prin ochii tăi? E destul de rău că Emily trebuie să suporte fixaţia ta. Nu are nevoie ca şi noi, băieţii, să leşinăm după el.

Aşa nervos cum eram, tot m-am simţit vinovat când am văzut durerea de pe chipul ei.

Se chinui să se ridice în picioare – oprindu-se doar să scuipe în direcţia mea – şi alergă spre copaci, vibrând ca un diapazon.

Am râs amar.

— Ai pierdut.

Sam avea să mă omoare pentru asta, dar a meritat. Leah nu mă va deranja de acum înainte. Şi aş mai face-o o dată dacă aş mai avea ocazia.

Pentru că vorbele ei rămaseră acolo, lovindu-se unele de altele în creierul meu, durerea provocată de ele fiind atât de puternică încât abia mai puteam respira.

Nu conta atât de mult că Bella alesese pe altcineva, şi nu pe mine. Zbuciumul ăsta nu însemna nimic. Cu suferinţa asta puteam trăi pe tot parcursul vieţii mele stupide şi prea lungi.

Dar ce conta cu adevărat era faptul că renunţa la tot – că permitea să i se oprească inima şi pielea să îi devină de gheaţă, şi mintea să i se înghesuie în capul cristalizat al unui prădător. Un monstru. Un străin.

Aş fi crezut că nu era nimic mai rău de atât, nimic mai dureros pe lumea asta.

Dar dacă o omora...

A trebuit să mă lupt din nou cu furia. Poate dacă nu ar fi fost Leah ar fi fost bine să las fierbinţeala să mă schimbe într-o creatură care ar fi putut să facă faţă mai uşor acestei situaţii. O creatură cu instincte mult mai puternice decât sentimentele umane. Un animal care nu putea simţi durerea în acelaşi fel. O altfel de durere. Cel puţin o alternativă. Dar Leah alerga acum şi nu voia să-i văd gândurile. Am înjurat-o în barbă că a ales şi ea aceeaşi evadare.

Mâinile îmi tremurau în ciuda mea. Ce le zguduia? Furia? Agonia? Nu eram sigur cu ce mă luptam acum.

Trebuia să cred că Bella va supravieţui. Dar asta necesita încredere – încredere pe care nu o simţeam, o încredere în abilitatea strigoiului de a o ţine în viaţă.

Ea va fi diferită şi m-am întrebat cum mă va afecta asta pe mine. Va fi ca şi cum ar fi murit atunci când va sta acolo ca o piatră? Ca gheaţa? Când mirosul ei îmi va arde nările şi îmi va activa instinctul să sfâşii, să rup... Cum avea să fie? Oare se poate să-mi doresc să o ucid? Oare aş putea să nu vreau să ucid unul dintre ei?

M-am uitat la valurile care se rostogoleau spre plajă. Dispăreau din vedere sub marginea stâncii, dar le-am auzit izbindu-se de nisip.

M-am uitat la ele până când se făcu târziu, mult timp după apusul soarelui.

Probabil că era o idee proastă să mă duc acasă. Dar îmi era foame şi nu-mi venea alt plan în minte.

M-am strâmbat când mi-am scos braţul din bandajul acela nenorocit şi mi-am apucat cârjele. De nu m-ar fi văzut Charlie în ziua aceea şi nu ar fi împrăştiat vorba cu „accidentul meu de motocicletă". Cârje stupide. Le uram.

Faptul că-mi era foame începea să sune bine când am intrat în casă şi m-am uitat la faţa tatălui meu. Avea ceva pe suflet. Era uşor de ghicit – mereu exagera. Se purta prea jovial.

Vorbea de asemenea prea mult. Începu să povestească despre cum şi-a petrecut ziua înainte să apuc să ajung la masă. Nu flecărea niciodată aşa decât dacă avea ceva ce nu voia să spună. L-am ignorat cât am putut, concentrându-mă asupra mâncării. Cu cât mai repede o dădeam pe gât...

— ... Şi Sue a trecut pe aici azi. Tata vorbea tare. Greu de ignorat. Ca de obicei. Incredibilă femeie. E mai dură ca urşii grizzly, serios. Nu ştiu cum o mai suportă pe fata aceea a ei.

Acum să fiu sincer, Sue ar fi fost un lup incredibil. Leah e mai degrabă o lupoaică micuţă. Râse de gluma lui.

Aşteptă puţin să răspund, dar părea să nu-mi observe expresia ştearsă şi plictisită de moarte. În majoritatea zilelor îl scotea din sărite chestia asta. Mi-aş fi dorit să nu mai vorbească despre Leah. Încercam să nu mă gândesc la ea.

— Cu Seth este mult mai uşor. Normal, şi tu ai fost mai cuminte ca surorile tale până când... na, ai avut mai multe lucruri cu care să te obişnuieşti decât ele.

Am oftat lung şi profund, uitându-mă pe fereastră. Billy tăcu mult prea mult.

— Am primit o scrisoare azi.

Mi-am dat seama că acesta era subiectul pe care îl evita.

— O scrisoare?

— O... invitaţie de nuntă.

Fiecare muşchi din corp îmi îngheţă în loc. O pană fierbinte părea să-mi atingă şira spinării. Am apucat masa ca să-mi stăpânesc tremurul mâinilor.

Billy continuă ca şi cum nu ar fi observat.

— Este şi un bilet înăuntru care îţi este adresat. Nu l-am citit. Scoase un plic gros de culoarea fildeşului pe care-l ţinuse până atunci între picior şi laterala scaunului cu rotile. Îl puse pe masă între noi.

— Probabil că nu trebuie să o citeşti. Nu prea contează ce scrie.

Psihologie inversă idioată. Am smuls plicul de pe masă.

Era o hârtie grea şi ţeapănă. Scumpă. Prea elegantă pentru

Forks. Invitaţia dinăuntru era la fel, prea împopoţonată şi formală. Sigur Bella nu a avut nimic de-a face cu asta. Nu era nici un indiciu al gustului ei personal în straturile de hârtie transparentă şi cu petale pe ele. Pariez că nici nu i-au plăcut. Nu am citit cuvintele, nici măcar să văd data. Nu-mi păsa.

Plicul conţinea şi o bucată groasă de hârtie albă împăturită şi cu numele meu scris de mână cu cerneală neagră pe spate. Nu am recunoscut scrisul, dar era la fel de elegant ca tot restul.

Pentru o fracţiune de secundă m-am întrebat dacă strigoiul îmi făcea în ciudă.

Am deschis-o repede.

Jacob,

Încalc regulile prin faptul că-ţi trimit asta. S-a temut că te va răni şi nu a vrut să te simţi obligat în nici un fel. Dar ştiu că, dacă lucrurile ar fi mers în altă direcţie, eu aş fi vrut să am de ales.

Îţi promit că voi avea grijă de ea, Jacob. Mulţumesc – pentru ea – pentru tot.

Edward.

— Jacob, avem doar o singură masă, spuse Billy. Se uita la mâna mea stângă.

Degetele îmi erau prinse de lemn suficient de tare să pună masa cu adevărat în pericol. Le-am dat drumul unul câte unul, concentrându-mă doar la acţiunea aceasta, după care mi-am încleştat mâinile ca să nu mai rup nimic.

— Mda, oricum nu contează, mormăi Billy.

M-am ridicat de la masă, scoţându-mi tricoul. Am sperat ca Leah să se fi dus acasă de-acum.

— Nu stai mult, murmură Billy când am dat uşa de la intrare din calea mea.

Alergam deja înainte să ajung la copaci, cu hainele în urma mea ca un şir de firimituri – ca şi cum aş fi vrut să găsesc drumul înapoi. Mi-a fost aproape prea uşor să mă transform. Nu a trebuit să mă gândesc. Corpul meu ştia deja unde mergeam şi, înainte să-i cer eu asta, mi-a dat ce am vrut.

Acum aveam patru picioare şi zburam.

Copacii deveniseră o mare neagră care curgea în jurul meu. Muşchii mei se încordau şi se relaxau într-un ritm natural. Puteam să alerg aşa zile întregi fără să obosesc. Poate că de data asta nu mă voi mai opri.

Dar nu eram singur.

Îmi pare atât de rău, îmi şopti Embry la mine în cap.

Vedeam prin ochii lui. Era departe, în nord, dar se îndrepta spre mine, alergând să-mi fie alături. Am mârâit şi m-am forţat să alerg şi mai tare.

Aşteaptă-ne, zise rugător Quil. Era mai aproape, abia ieşise din sat.

Lăsaţi-mă în pace, am mârâit eu.

Le simţeam grija în cap, oricât de mult încercam să o înăbuş în sunetul vântului şi al pădurii. Asta uram cel mai tare – să mă văd prin ochii lor, şi mai rău acum când ochii lor erau plini de milă. Vedeau ura, dar continuau să alerge după mine.

O nouă voce îmi răsună în cap.

Lăsaţi-l să plece. Gândul lui Sam era blând, dar tot un ordin. Embry şi Quil încetiniră la pas de mers.

De-aş putea să încetez să mai aud, să încetez să mai văd ce vedeau ei! Capul îmi era atât de aglomerat, dar singura cale să fiu iar singur era să fiu om şi nu puteam suporta durerea.

Schimbaţi-vă la loc, le ceru Sam. Vin eu să te iau, Embry.

Mai întâi una, apoi altă voce dispăru în tăcere. Numai Sam mai rămăsese.

Mulţumesc, am reuşit eu să gândesc.

Vino acasă când poţi. Cuvintele păliră, pierzându-se în pustietate atunci când plecă şi el. Şi eram singur.

Mult mai bine. Acum puteam auzi foşnetul slab al frunzelor uscate de sub ghearele mele, şoapta unor aripi de bufniţă deasupra mea, oceanul – departe, departe în vest – gemând, izbindu-se de plajă. Auzeam astea şi nimic mai mult. Nu simţeam nimic în afară de viteză, nimic în afară de încordarea muşchilor, tendoanelor şi a oaselor, colaborând armonios în timp ce kilometrii dispăreau în urma mea.

Dacă liniştea din capul meu ar dura, nu m-aş mai întoarce niciodată. Nu aş fi primul care să fi ales această formă în defavoarea celeilalte. Poate dacă alerg suficient de departe, nu voi mai auzi niciodată...

Mi-am forţat picioarele şi mai repede, lăsându-l pe Jacob Black să dispară în urma mea.

Mulţumiri

Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă nu aş mulţumi tuturor persoanelor care m-au ajutat să supravieţuiesc naşterii unui alt roman:

Părinţii mei au fost stânca mea în furtună; nu ştiu cum face cineva asta fără sfatul bun al unui tată şi fără umărul pe care să plângi al unei mame.

Soţul şi fiii mei au fost incredibil de înţelegători – oricine altcineva m-ar fi internat într-un azil cu mult timp în urmă. Mulţumesc că mă ţineţi lângă voi, dragii mei.

Elizabeth a mea – Elizabeth Eulberg, un agent extraordinar – m-a ajutat enorm să-mi păstrez echilibrul şi pe drumul realizării acestei cărţi, şi în afara lui. Puţine persoane sunt atât de norocoase să lucreze atât de aproape de cele mai bune prietene şi îi sunt etern recunoscătoare pentru caracterul ei integru de fată iubitoare de brânză din Vest.

Jodi Reamer continuă să-mi ghideze cariera cu geniu şi dibăcie. E liniştitor că sunt pe mâni atât de bune.

Este de asemenea minunat să-mi ştiu manuscrisele pe mâini bune.

Îi mulţumesc Rebbecăi Davis pentru că a fost de acord cu povestea din mintea mea şi m-a ajutat să găsesc cea mai bună cale s-o exprim.

Mulţumesc lui Megan Tingley mai întâi pentru încrederea neabătută în munca mea şi apoi pentru că mi-a cizelat munca până când a strălucit.

Toată lumea de la Little, Brown and Company – Departamentul pentru Copii şi Tineret, a avut o grijă incredibilă de creaţiile mele. Îmi dau seama că este o muncă depusă din pasiune şi apreciez lucrul acesta mai mult decât vă daţi seama. Le mulţumesc lui Chris Murphy, Shawn Foster, Andrew Smith, Stephanie Voros, Gail Doobinin, Tina McIntyre, Ames O'Neil şi multor altora care au făcut un succes din seria Amurg.

Nu pot să cred ce norocoasă sunt că am descoperit-o pe Lori Joffs, care reuşeşte cumva să fie şi cea mai rapidă, şi cea mai meticuloasă cititoare a mea. Sunt încântată să am o prietenă şi un complice atât de profund, talentat şi răbdător cu toate fiţele mele.